

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

III A
LABYRINTH
OF
FANGS
AND
THORNS

A FAE GUARDIANS NOVEL

LANA
PECHERCZYK

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

Telif Hakkı© 2021 Lana Pecherczyk
Tüm hakları saklıdır.

A Labyrinth of Fangs and Thorns
ASIN: B09DP7BJ1K
ISBN: 9798755313063

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Metin telif hakkı© Lana Pecherczyk 2021
Kapak tasarımı © Lana Pecherczyk 2021
Yapısal Editör: Ann Harth

www.lanapecherczyk.com

İÇİNDEKİLER

Harita

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Sonsöz

Gizli Mühürlü Bölüm

Vahşi Kalplerin Senfonisi 'den alıntıBölüm 1

Bölüm 2

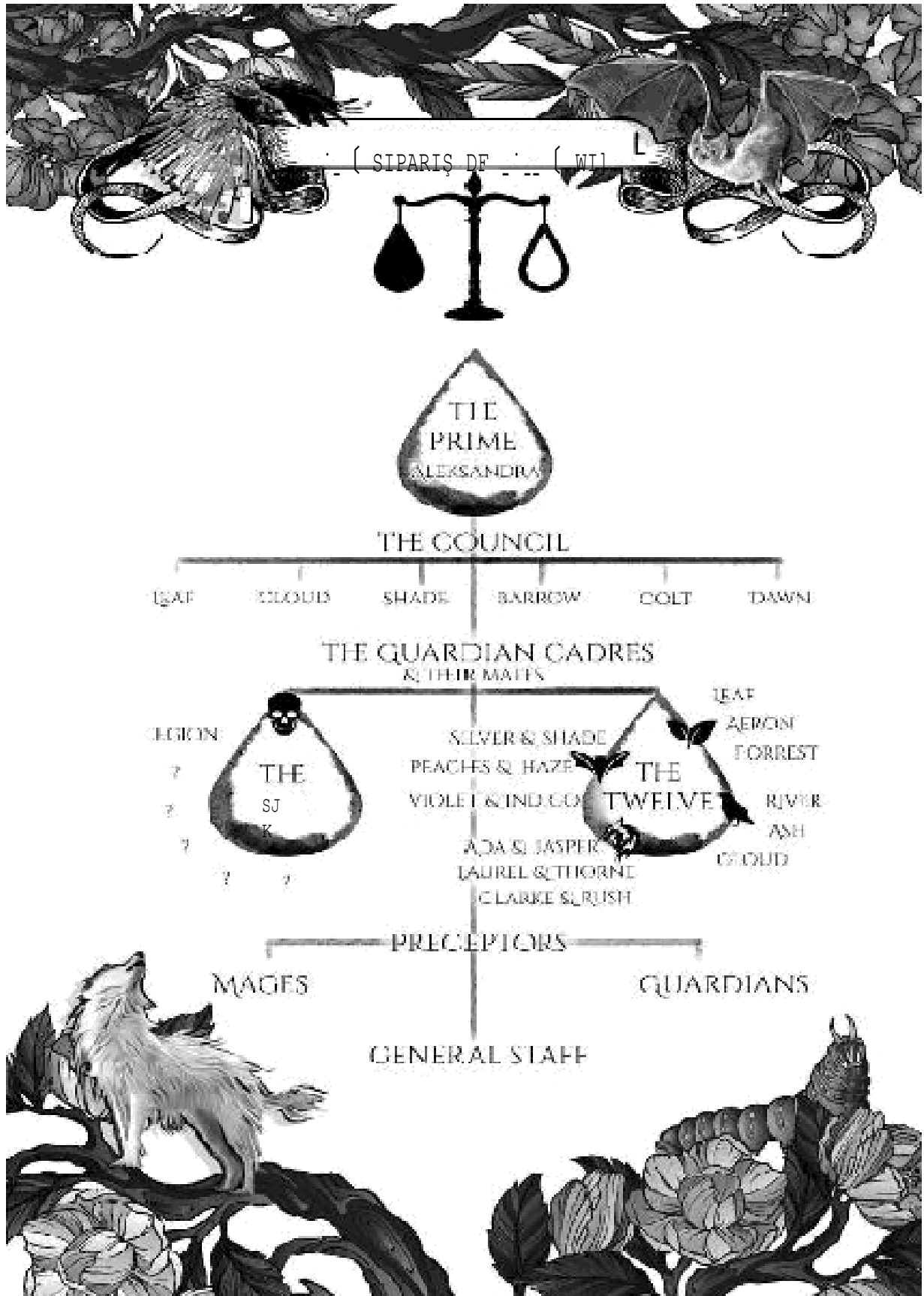
Bölüm 3

Diğer Okuyucularla konuşmak mı

istiyorsunuz? Ayrıca yazan Lana

Pecherczyk Teşekkür

Yazar Hakkında

Cesur ol.

BÖLÜM 1

Haze, sümüklü bir satiri yakasından tutup yerel bir köyün gri, karla kaplı sokaklarında sürükledi. Işığın altında

Ayın ışığında, fenerleri titreyen arnavut kaldırımli evlerin yanından geçtiler. Bir kutup rüzgârı yüzüne çarptı. Eğildi, kendini destekledi ve Unseelie sakinlerinin pek de parlak olmayan karşılamalarını görmezden gelerek yoluna devam etti.

Bir karga viyaklayarak Fae'leri Haze'in gelişi konusunda uyardı. Kapılar çarpıldı. Pencere kepenkleri kapandı. Yoluna çıkmaya cüret eden herkes On İki Kadro'daki en büyük Muhafız'ın gazabına uğrayacaktı. Boyu ve kaslarıyla satiri sürüklemek bir çocuğu sürüklemek gibiydi. Keşke onu mola vererek köşeye sıkıştırabilseydi.

İşte bir fikir.

"Bir kazaydı," diye sızlandı satir, toynakları eski karda izler bırakırken.

Haze'in savaşta yara bere içinde kalmış vampir kanatları öfkeyle parladı. Satire ters ters baktı. Haze'in gölgesi de bir kalp atışı gecikmeyle aşağı baktı.

"Yani yasak metalin boynundaki kordona takılması bir kaza mıydı?" Sesinin derin gürültüsü gök gürültüsüne rakipti ve sokaklarda bir taş gibi yuvarlanıyordu.

Haze'in gölgesi omzunun üzerinden merakla baktı. Başka biri olsa Haze ile aynı şekil ve boyda dumanlı bir siluet görürdü ama Haze kendisinin bir uzantısını gördü. Tören gölüne batırıldıktan ve yargılandıktan sonra Kuyu'dan aldığı bir hediye,

Sol gözünün altındaki gözyaşı damlasına layık bir şekilde ortaya çıktı. Bir Gardiyan olarak, mana tutması için daha büyük bir kişisel hazneye de sahipti ve Kuyu ile bağlantısını kesmeden yasak malzemeleri tutabiliyordu.

Satir'in çaresiz gözleri Haze'in siyah, güçlendirilmiş deri zırhına takıldı, niyeti açıktı. Muhtemelen kavisli boynuzların kalın deriyi delip delemeyeceğini merak ediyordu.

Satir, kendisinden üç kat büyük bir vampire karşı ne elde etmeyi umabilirdi ki? Haze fae'nin suyunu içebilir, onu gölgede boğabilir ya da devasa bir yumrukla kafatasını ezebilirdi.

Belki de Haze ondan içmeli. Bu onu sustururdu. Ya da belki de kazara şamandırayı bırakmalı ve onun koşuşunu izlemeli, Kuyu Tarikatı'nın adaletinden kaçtığına inandığı caddenin kenarındaki o noktaya gelişini izlemeliydi. Sonra da bu umudu bir mili-böcek gibi ezmeli.

"Um..." Satir, Haze'i uzaklaştırmaya çalıştı ama zar zor bir etki yarattı. Haze onun köstebek tepesi için bir dağdı. "Hadi ama... sadece küçük bir metal parçasıydı."

"Umurumda değil."

"Ama-"

"çeneni."

"Sadece havalı görüldüğünü düşünmüştüm!" Gergin bir kahkaha attı. "Bir moda parçası gibi. Dişiler antik şeylere bayılır."

Haze'in gözleri kısıldı. "Fae'lerin böyle bir şeyi üzerlerinde taşımalarının tek bir nedeni vardır. Kahinlerin meraklı gözlerinden kaçınmak için. Kimden saklanıyorsun?"

Haze deri pantolonunun dar cebine daldı ve küçük, paslanmış metal bir çekişme diskini çıkardı. Kenarlarında küçük vardı. Belki de eski insanlar bunu şişe kapağı olarak kullanıyordu. Haze'e göre mantarlar çok daha kolaydı. İnsanlar çok tuhaftı. Zaten basit bir çözüm varken metal ve plastik kullanmak için müstehcen yollar buluyorlardı. Giysilerin içine bile plastik koyarlardı. Çok saçma.

"Bu 'küçük metal parçasının' Kuyu'nun büyüsunü engellediğinin farkındasınızdır," dedi. Ve Kuyu da bu durumu pek hoş karşılamıyor.

reddediliyor. Koyduğu tek kuralı açıkça çiğnersen neden sana mana bahşetsin ki? Eğer senin gibi fae'ler bencilliklerini göremezlerse, Kuyu fae'leri terk edecek ve Elphyne insanların çorak toprakları gibi çoraklaşacak. İstedğin bu mu?"

"Ama ben daha az fae'yim. Manam bile yok."

"kadar hepiniz böyle düşünürsünüz. Bu kadar küçük bir şey sizi bariz bir şekilde kesmez ama yine de olur." Haze çenesini ovuşturdu. "Belki de seni anlayacağın şekilde eğitmem gerekiyordur."

Satir dudaklarını kenetledi, teni soldu. Olayların büyüklüğü düşünöldüğünde, küçükük bir teneke parçası çok da önemli değildi. Ama Haze bu korkağın kuralları çiğnemesine izin verirse, diğerleri de onu takip edecekti. Ve çorak arazi büyüyecekti.

"Beni iğrendiriyorsun," diye homurdandı ve sonra kaçak malı cebine tikiştirip yüzen adamı sokakta sürüklemeye devam etti. Satir bu kez sessiz ve gevşek kaldı, kaderine boyun eğdi.

Gardiyan olmak boktan bir işti ama birinin bunu yapması gerekiyordu.

Haze yürürken, terk edilmiş tahta arabalara çamur sıçradı. Unseelie sakinleri, savaş yolundaki bir Muhafız'ın dikkatini çekmekten korkarak saklandıkları için pencerelerdeki perdeler titriyordu. Sadece çocuklar sokaklarda oynayacak kadar cesur ya da saftı.

Bir çakıl taşı Haze'in omzuna çarptı. Kıkırdamalar, hafif ayak sesleri ve çırpınan kanatlar gece gölgelerinde onu kovaladı. Vampir yavruları. Nefeslerindeki taze kanın kokusunu alabiliyordu. Onları görmezden geldi ve elli adım ilerideki kasaba meydanına ulaşmaya odaklandı. Şimdiye kadar dedikodular kasaba yargıcına ulaşmış olmalıydı. Haze onun bekliyor olmasını bekliyordu. Eğer beklemiyorsa, bunun sonuçları olacaktı.

Haze'in şakağındaki bir sızı dönmesine neden oldu. Başka bir taş. Taş bir sütunun arkasına saklanan küçük vampirlere hırladı, kanatları onları ele veriyordu. Haze'in fiziksel bedeni olduğu yerde sabit kalırken, gölgesi ayrılıp sütuna doğru kaydı. Gölgesinin gözlerinden Haze isle kaplı çocukları gördü. İki erkek ve daha küçük bir dişi, ellerinde ot ve samandan yapılmış bir bez bebek tutuyordu. Zararsız.

Gölgesi geri çekildi ama sonra bir erkek dişiyi itince durakladı. Tökezledi ve bebeğini düşürdü. Minik dişler parıldıyordu.

Alt dudağı hırıltılı bir suratla dışarı fırladı. Haze'in kalbi sıkıştı. Uzun siyah saçları ve tombul yüzüyle, tam da kendi çocuğunun bebeklikten sağ çıkabilseydi nasıl bir çocuk olacağını hayal ettiği türden bir çocuktü.

"Bir tane daha at, Macy," diye emretti ilk erkek, güdük kanatları tam gelişmemiş bir yavruydu. Melez olabilir.

"İstemiyorum," diye sızlandı.

"Ama bu para düşkünü bir Muhafız piçi. Babam onlara böyle der."

"Yap şunu," dedi ikinci erkek, ayağını bebeğin üzerinde gezdirerek. "Yoksa Thirsty'yi öldürürüm."

Küçük pislikler. Haze'in gözleri kısıldı.

Gölgesini geri çağırdı ve hala kıvranan satiri sürükleyerek sütuna doğru tepindi. Kocaman gözler ve gençlerin dehşet dolu solukları onu karşıladı. Çocuklar kaçmaya onlara işaret etti. Haze'in gölgesi karanlığın içinde eriyerek arkalarında belirdi ve korkunç bir kükreme taklidiyle kaçışlarını engelledi. Çocuklar çığlık attılar ve sanki bu onları gölge canavardan saklayacakmış gibi gözlerini kapattılar. İdrarlarının pis kokusu Haze'in burnundan solumasına neden oldu. Belki de korkutma taktiği konusunda biraz fazla hevesli davranmıştı.

Thirsty'yi aldı, pantolonuna sürdü ve kıza uzattı. İri gözler ona göz kırptı. Titreyen yumrukları yanlarında kaldı.

Haze'de bir suçluluk duygusu belirdi. Genç ya da yaşlı olsun, kadınlar üzerinde böyle bir etkisi varmış gibi görünüyordu.

"Sana zarar vermeyeceğim," dedi ama sesindeki o derin çakıl taşı kızın sadece yüzünü kızarttı. "Söz veriyorum."

"Ama yaw'a Guardian." Küçük çınlayan sesi adamın içini eritti. "Canavarlar senden korkuyor."

"Bu doğru." Nazikçe gülümsedi. "Ama öyle olmak zorunda değilsin."

Uzun kirpiklerinin altından mahcup bir bakış atarak oyuncağı kapdı ve kaçmadan önce Haze'nin ayağına bastı. *Kahretsin.* Dudağını ısırdı. Çocuğun gücü vardı. Ama ona kızamazdı. O Unseelie'ydi. Bu onların yoluydu.

Kimseye borcum yok ama herkes bana borçlu.

Satir, Haze'in talihsizliğine kıkırdadı.

Haze hırladı. Tutuşunu satirin kıvrık boynuzlarına çevirdi ve sürüklemeye devam etti. Hava, karla karışık yağmur göndererek yarasına tuz basmaya karar verdi ve ruh halini tüm zamanların en düşük seviyesine indirdi. Suçluyu şehrin merkezindeki sallanan ahşap kafesin altına fırlattı.

"Eğer o yargıç ikinci bir yargıçsa Kuyu'ya yemin ederim."

"Ben buradayım. Buradayım." Konsey binasının saçaklarının altından karanlık bir gölge fırladı.

Küçük buz taneleri Haze'in tıraşlı kafasından ve omuzlarından sekti. Şişman bir satir olan yargıç, siyah işlemeli cübbesi onu bütünüyle yutana kadar sinmişti.

"Bu hafta üçüncü suçlu, Endor." Haze metal kapağı gösterdi. "Belki de önceki cezalar yeterince sert değildi."

Muhafızlar Elphyne'de metal ve plastik kullanımını denetlemekten sorumlu olsalar da, tek görevleri bu değildi. Kuyu'nun bütünlüğünü de korumak zorundaydılar, bu da Elphyne içinden ve dışından gelen tehditleri etkisiz hale getirmek anlamına geliyordu. Genellikle küçük suçluların cezalandırılmasını yerel yetkililere bırakıyorlardı. Belli ki caydırıcılık işe yaramıyordu ve Fae'ler kayıtsız kalmaya başlamıştı. Buna bir son vermenin zamanı gelmişti.

Haze, "Kafeste bir hafta," diye karar verdi.

Hem Endor hem suçlu nefes nefese kaldı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

"Metali tutmak Kuyu'dan tamamen kopmakla aynı şey değil. Bir hafta onu muhtemelen yaşlandıracaktır. Hayatta kalamayabilir."

Haze alay etti. "Elbette hayatta kalacak. Ama acı çekecek, değil mi floater? Ve eminim dişiler gözlerinin etrafındaki birkaç kırışıklığa bayılacak. Belki manana erişimin olmadan, Kuyu'suz hayatın bir şey olduğunu sonunda anlayacaksın. Kaçak mallarla yaşamının bize ne kazandıracağını." Haze düşüncesini kanıtlamak için parayı izleyen gölgesinin içinden fırlattı. Dumanlı madde dağıldı ve madeni paradan zehirmiş gibi kaçındı. Haze metali tutabiliyor ve manasını kullanabiliyor olabilirdi ama gölgesi bunu yapamıyordu. Haze parayı yerden aldı. "Görüyorsun, küçük şeylerin büyük sonuçları olabilir. Bunları öğrenmenin zamanı geldi."

Satiri kafesin içine attı ve yargıca kafesi kilitlemesini söyledi. Vücutlarında manipüle edebilecekleri mana barındırmayan daha küçük fae'ler bile Kuyu'dan koparılmanın boşluğunu hissedebiliyordu. Sanki dünyadan tüm renkler, tüm sesler ve tüm enerji çekilmiş gibiydi. Yine de hayat her zamanki gibiydi. Sadece donuk, berbat, mana otundan akşamdan kalma bir versiyonu.

Haze insan olmanın bir his olduğunu varsaydı.

Suçlu bir çocuk gibi sızlanıp yalvarıyordu ama seksen yıllık Gardiyanlık Haze'i bu tür fae'lerin aptallıklarına karşı sağır yapmıştı. Birinin Kuyu'yu koruması gerekiyordu ve Haze, On İki Kadro arasında bile en iyi hapsetme siciline sahipti. Kafesi yirmi metre yüksekliğindeki bir cellat çerçevesine bağlı bir halatla havaya kaldırdı. Kafes yerden ayrıldığı anda satir inledi. Rahatsızlık içinde inlemesi ve dramatik bir şekilde yuvarlanması için iki fit havaya çıkması gerekti. Beş metre sonra acı ve kayıp içinde kıvranmaya başladı.

Vampirlerin ve diğer kanatlı fae'lerin Kuyu'yla bağlantılarını kaybetmeleri için çok daha fazla yüksekliğe ihtiyaçları vardı; Haze'in trajediden öğrendiği bir gerçektir bu, tıpkı ilk kopuşun en kötüsü olduğunu bildiği gibi. Vampirlerin çok yükseğe uçmamlarının bir nedeni vardı.

Haze boyunu bağladı ve ellerinin tozunu aldı.

Endor ellerini önde kavuşturarak, "Bir öneride bulunabilir miyim?" dedi. "Belki de bir hafta biraz fazla."

Haze dişlerini gösterdi. "Bir hafta içinde üç suç işlemek biraz fazla."

Meydanın etrafında bir kalabalık toplanmaya başlamıştı. Vampirler ve karga şekil değiştirenler çatılara tünemişti, bazıları yarasa ve kuş formundaydı, diğerleri ise melek formundaydı. Yağan karla çizgili ay ışığıyla aydınlanmış gökyüzüne karşı siyah silüetler oluşturuyorlardı. Unseelie'ler genellikle kendi içlerine kapanık olsalar ve kasabadaki yabancılardan hoşlanmasalar da, iyi bir ceza ve acı gösterisini severlerdi.

Haze omuzlarını yuvarladı. Islak deri, sabrı gibi onu da yıpratmaya başlamıştı. Kardan kurtulmak için kanatlarını açtı ve kalabalığın korkuyla irkilmesinden zevk aldı. Zaman tükeniyordu. Yakında havalanmazsa, uçmak endişe verici bir hal alacaktı. Bir portal taşı kullanması gerekecekti ve bu pahalı malı ziyan etmek istemiyordu.

"Bir hafta içinde döneceğim," dedi Haze, dizleri bükülmüş, kalkışa hazırды.

Suçlu inledi, "Baba... bana yardım et." Baba mı?

Endor'un yüzü soldu. "Ne kadar?"

"Ne kadar?"

"Tüm bunların ortadan kalkması için ne kadar para gerekiyor?"

"Bana rüşvet vermeye mi çalışıyorsun?" Savaş çekici Adalet'i kalçasındaki kemerden çıkarırken Elf rünleri mavi renkte parlıyordu. Haze'in vücudunu delik deşik eden güç arttırıcı dövmeler parladı ve deri savaş zırhının altında prizmatik bir ışıltı yaydı. "Kuralların olmasının bir sebebi var, yargıç. Bundan sonra ne söyleyeceğinize çok dikkat edin."

"Um. Sadece bu. Suç için ne kadar tazminat ödeneceğini . Tarikat'ın para ya da hizmet süresi politikası var, değil mi? Suçunun bedelini ödemeye hazırız." Uyarmak için bakışlarını oğluna kaydırды. "Bu seferlik."

Haze kulağını delen kemik çivileri ovuşturdu ve teklifi düşündü. O Cadre'ydi. Bir hafta içinde geri dönmek için harcayacak hiç zamanı yoktu.

"Emin değilim, yargıç," diye düşündü. "Kuyu sizin için ne kadar değerli?"

Haze neredeyse Endor'un hangisinin daha değerli olduğunu hesapladığını görebiliyordu: yavrularını acı içinde bırakmak mı yoksa Haze'e onu tatmin edecek kadar para ödemek mi?

"Siyah bir sikke," diye teklif etti Endor, sanki kelimeler ruhundan koparılmış gibi.

Haze hayal kırıklığının ortaya çıkmasına izin verdi. Unseelie Kraliçesi'nin topraklarında kara para gerçekten de elde edebileceğiniz en yüksek miktardı ama yeni bir geçit taşı yaptırmak bunun iki katına mal oluyordu. Böyle bir simya bilgisine sahip olan pek kimse yoktu ve olanlar da sırlarını sıkı sıkıya korurdu. Tarikat'ın bir mana taşı simyacısı vardı ama çok talep görüyordu. Fae'lerden manabeeze elde etmenin pek çok ahlaki sakıncası vardı. Kuyu Tarikatı'nı finanse etmek pahalıydı. Ve bu nankörlerden biri kaçak malın önemi yokmuş gibi davrandığı her seferinde maliyeti artırıyordu.

"Tamam." Avucunu açtı. Zaten karakola geri dönmesi gerekiyordu. Ve karla karışık yağmur yağıyordu. Sıcaklık düşüyordu.

Endor Haze'in avucuna pürüzsüz bir obsidyen sikke bıraktı. Haze paranın Yüce Kraliçe Maebh'in amblemi olan dikenli, güllü ve boynuzlu bir taçla mühürlendiğinden emin olmak için kontrol etti. Sonra parayı cebine koydu ve gökyüzüne yükseldi.

BÖLÜM 2

W Endor'dan ve suçlu oğlundan ayrıldıktan bir saat sonra Haze, Tarikat'ın doğusundaki küçük bir adada bulunan karakoluna geri dönmüştü.

Aconite Şehri ve Kışlık Saray.

Haze'in botları en büyük ahşap ve taş binanın yakınında yere indi. Gözetleme kulesindeki bir Muhafız güler yüzle başını salladı. Unseelie topraklarında olmasına rağmen ada Tarikat'a aitti. İzinsiz girenler görüldükleri yerde vurulurdu.

Haze karları silkeledi ve ikinci karakol binasına, On İki Kadro için ayrılmış olan arka taraftaki küçük kulübeye doğru ilerledi.

Shade ön kapının çerçevesine rahatça yaslanmış, karanlık gözleriyle Haze'i izliyordu. Shade, On İki'nin seçkin Muhafızlarından biri olmasının yanı sıra, Prime'ın altındaki emir komuta zincirinde yer alan altı konsey üyesinden de biriydi.

Haze hem mana kapasitesi hem de bedensel güç bakımından Shade'den daha güçlüydü ama Shade'in zekâsı, karizması ve baştan çıkarıcı bakışları onun silahıydı. Haze önce ezmeyi ve soruları sonra sormayı tercih ediyordu.

"Geç kaldın," diye gözlemledi Shade.

Haze obsidyen parayı fırlattı. Shade parayı havada kaptı ve çevirerek Haze'in ne yaptığını anlamaya çalıştı. Rastgele köylerde devriye gezmek ve nokta baskınları yapmak Onikiler'in hiçbir üyesinin iş tanımında yoktu. Bu sevimli önemsiz görevler acemilere ya da sıradan Muhafızlara ayrılmıştı. On İki'nin Elf takım lideri Leaf her zaman tonunu düşürdüğünü söylerdi. Pus

umurunda bile değildi. Ona göre, kadrolar Elphyne çevresinde kendilerini rastgele tanıtmalıydı. Bu korkuyu canlı tutardı.

"Senin zaten bir işin var," diye hatırlattı Shade ona. "İndi henüz gelmedi."

"Bu dışında."

Haze omuzlarını Shade'in yanından geçirdi, ki bu kanatlarını oynatmadan başarılabilir bir şeydi. Büyük, kösele gibi engeller kapıdan zar zor sığıyordu. Ama gün doğmadan tekrar dışarıda olacakken ve bir güç kaynağından yeniden dolduracak vakti yokken onları uzaklaştırmak için değerli manasını harcamak anlamsızdı. Midesi guruldadı. Beslenmesi gerekiyordu. Yeniden dolum beklemek zorundaydı.

Karakol kulübelerinde dört yatak odası, küçük bir mutfak ve taş şöminede çıtırdayan ateşin bulunduğu bir oturma odası vardı. Burayı temizleyecek ve stoklayacak ev kekleri olmadığından, bu işi yapmak ziyaretçi Muhafızlara kalmıştı. Haze dolaplarda kan bulunmasını beklemiyordu ama yine de kontrol etti. Odada az miktarda yiyecek vardı ama kan yoktu. Yüzünü buruşturdu. Shade onu kapının yanında bekliyordu.

Haze'in ruh hali karardı.

Shade'in yaptığı gibi köşede kan bağışçıları sıraya girmiş değildi. Haze cüssesiyle kadınları korkuturdu. Çocukları korkuturdu. Bugün o küçük kız onu ezerken çok vahşi görünüyordu ama hepsinin üzerinde idrar kokusu vardı. Haze kemik piercinglerini parmakladı ve keşke yavruları görmezden gelip sokağa devam etseydi diye düşündü. İstenmeyen gözdağından daha fazlasıydı. Kızının ne olabileceğine dair bir alaydı.

Uçakta, o kızın titreyen elleri ruhunun derinliklerinden bir anıyı koparıp almıştı. Bebeğinin parmakları da bir zamanlar Haze'nin başparmağına sarılırken titriyordu. Sonunda çok küçüktü. Çok zayıftı.

Shade, "Ana karakoldaki Büyücülerden birini arayacağım," diye teklif etti.

Tüneklerinin beslenme ihtiyaçlarını karşılama içgüdüğü tüm vampirlerin doğasında vardı. Eğer biri eksikse, diğerleri besin kaynağı sağlamaya yardım ederdi. Bazen, yasadışı kasaba ve şehirlerde bu durum çete faaliyetleriyle sonuçlanabilirdi. Burada ise bu, kardeşliklerinin bir işaretiydi.

"Kendimi besleyebilirim, Shade," diye homurdandı.

Vampir onaylamayan bir dil çıkardı. "Sen ve Indigo arasında, bazen bundan ş p e ediyorum."

"O tamamen farklı bir hastalıktan muzdarip."

Ayın birkaç dönüşü önce İndigo, Seelie Yüce Kralı'nın İyi Kutsanmış eşi ve kraliçesi Ada'dan beslenmişti. İnsan kanı zaten çok lezzetliydi ama binlerce yıldır donmuş olan İyi Kutsanmış bir insan olarak Ada'nın kanı o kadar besleyiciydi ki İndigo'yu bir gün yerine haftalarca idare etti. Ayrıca İndigo'ya, elfler tarafından damıtılan güçlü bir afrodizyak olan divileksir ile karıştırılmış mana otuna benzemeyen hoş bir uyuşturucu hissi de veriyordu. Ne yazık ki Indigo için bu, diğ r tüm kanların karton tadında olduğu anlamına geliyordu.

"Yani artık bir rahatsızlığın mı var?" Shade kaşlarını kaldırdı.

Haze sinirli bir ş kilde homurdandı. Obscendia'da beslenecekti. "İndi'nin ne zaman döneceğini söylemiştin?"

"Birkaç saat içinde."

Hay sikeyim. "Ben . O ."

Shade'in gözlerinde sitem vardı ama Haze bunu görmezden geldi çünkü vampirin ne diyeceğini biliyordu. Haze'in acelesinin bir Büyücü'yle -ya da herhangi bir Fae'yle- samimi bir bağ kaçınmak olduğuna inanacaktı. Beslenmek dokunsal ve genellikle tensel bir eylemdi ve Shade neredeyse her beslendiğinde bundan yararlanıyordu.

Ama Haze yatağını ya da kalbini paylaşacak bir tip değildi. ş hvet dolu dürtülerini bir Rosebud fahişesinin kollarında ya da yumruğunu hızlıca sallayarak karşılıyordu. Düzeltilmesi gereken yanlışlar varken değerli zamanını boşa harcamak gibi bir arzusu ya da eğilimi yoktu.

"Tüm dünyayı kurtaramazsın Haze," dedi Shade sessizce. "Bu onları geri getirmeyecek."

Buzlu dikenler Haze'in kalbinin etrafını sardı. Omuz silkti ve Shade onu durduramadan havalanıp kalınlaşan karın içinden kuzeye doğru uçmaya başladı.

GECE, Haze'in canını sıkacak kadar fiyasko gibi görünüyordu.

Saatlerdir Indigo'nun ailesinin Obscendia'daki evinin verandasında duruyor, geceleri yürüyen ya da uçan fae'lere bakıyordu. Yolun karşısındaki bir taverna sokağın kalabalık kalmasını sağlıyordu. Hatta bazıları Haze'e ters ters bakacak kadar cesurdu. Çoğu, Muhafız savaş teçhizatına ya da kalçasından sarkan Adalet'e bir kez baktı ve aceleyle ters yöne doğru ilerledi.

Indigo'nun kardeşi Demeter'in ortaya çıkmasını ve kraliçenin son kaçamaklarıyla ilgili ayrıntıları anlatmasını bekledi. Vampir görünüş olarak Indigo'nun neredeyse aynısıydı ama mizaç olarak tam tersiydi. Indigo neşeli ve maceraperestken, Demeter acımasızdı ve rutinini tercih ediyordu. Unseelie Yüksek Kraliçe Muhafızları'nın bir üyesi olmak ona uyuyordu.

Demeter'in ortaya çıkmaması iki şeyden biri anlamına geliyordu. Maebh onun ihanetini öğrenmişti ve şimdi ya saklanıyordu ya da tutsaktı. Alternatif olarak, Demeter Tarikat'tan siktir olup gitmeye karar vermişti ve artık tamamen Maebh'e sadıktı.

Haze pazardan satın aldığı kanın son damlasını mumlu kâğıt bardaktan boşalttı ve içinde küçük bir bozuk para bırakarak kapının eşiğine koydu. Indigo'nun annesi kanı daha önce teklif etmişti. Ödeme istememişti ama Haze bir iyilik borcu olduğunu öğrenmektense bozuk para vermeyi tercih ederdi. Kimseyle bir bağı olsun istemiyordu.

Kısa bir süre önce Indigo gelmişti. Kardeşini on yıllardır görmediği için Demeter'in davranışlarını gözlemlemeye gelmişti. Indigo, Demeter'in egemenlik sırlarını paylaşma teklifine güvenmemiştir. Ama Indigo'nun görevi Haze'ninkinden farklıydı. Haze'nin görevi Elphyne'de ortaya çıkan mana ile çarpılmış cesetlerin kaynağını bulmakken, Indigo eski dünyadan gelen İyi Kutsanmış insanların izini sürmekle görevlendirilmişti.

İlk bakışta bu insanlar günümüz insanlarından ayırt edilemezdi. Ne Muhafızlar gibi sol gözlerinin altında ışıltılı bir gözyaşı damlası dövmesi vardı ne de Büyücüler gibi alt . Ama içlerinde rakipsiz bir mana tutma kapasitesine sahiptiler. Neredeyse sonsuz. Bu nedenle, Tarikat'ın bu tür güçlere sahip tüm insanları kendi bünyesine katması şarttı. Yanlış ellerde, sonsuz güç saptırılabilirdi. Kraliçeye bir bakın. Her zaman güçlüydü ama Elphyne'in yarısını kraliçesi yaptıktan sonra

yasalarına uyması karşılığında Kuyu'dan bir ondalık almıştı. Maebh'in gücü artmıştı.

Tüm Elphyne'in hükümdarının en büyük ondalığı alacağı düşünülebilir. Mana kapasiteleri gerçekten de sonsuz olabilir. Kuyu tarafından kutsanmış bir insanın bile rekabet edemeyeceği bir şey. Ve Kuyu'nun yasalarına saygı duydukları sürece bu güce sahip olacaktı.

İndigo, bir tazı gibi iyi Kutsanmış bir insanın kokusunu aldığında sadece birkaç dakikalığına buradaydı. Redvein Ormanı'na kadar kovalamıştı. Bir daha geri dönmeyecekti.

Güneşin doğmasına az bir zaman kala, Demeter gösteri yapmayacak gibi görünüyordu. *Sikerim böyle işi.* Haze tiksintiyle tükürdü. Beklemekten nefret ediyordu. Bekledikçe yalnızlığın acısını, buz gibi dikenlerin batışını ve bir şeyler yapma ihtiyacını daha çok hissediyordu. Herhangi bir şey.

Tercihen nankörlere ders vermek.

"Lanet olsun," diye homurdandı Haze ve gözlerini kısarak kalınlaşan kara baktı. Eğer Demeter buraya gelmiyorsa, Haze ona gidecek ve onu neyin engellediğini tam olarak öğrenecekti. Belki de Haze zamanını sarayda kendi iç soruşturmasını yürütmek için kullanacaktı. Demeter'in, eğer gittiyse bile, koşa koşa evine gittiğine şüphe yoktu. Haze uzun zamandır mana ile çarpıtılmış bedenlerin ardında kraliçenin güce olan açlığının yattığından şüpheleniyordu. Sluagh'ı zaten o yaratmıştı. Şimdi birkaçını Tarikat'a kaptırdığına ve en korktuğu silahlarının firar ettiğini keşfettiğine göre, yeni bir şey doğurmak istiyordu.

Tek yapması gereken bunu kanıtlamaktı.

HAZE buz gibi hava akımıyla Aconite Şehri'ne doğru yola çıktı. Obscendia'dan hızlı uçuş sırasında seçeneklerini düşünmüştü. Demeter'la Muhafız işi olduğunu iddia edebilir ve yerini bu şekilde tespit edebilirdi ama bu istenmeyen dikkatleri üzerine çekecek ve aralarındaki muhbirlik ilişkisini yok edecekti. Haze bu köprüyü yakmaya hazır olup olmadığından emin değildi. Yani geriye hile kaldı. Haze'in

Manası tükenmemişti, gölgesi bir gizleme büyüğü gibi üzerine çekilebilir ve kimliğini gizleyebilirdi.

Ama gölge yanılmaz değildi. Eğer biri onun orada olduğunu zaten biliyorsa, saklanması daha zor olurdu. Bir de mücadele etmesi gereken Sluagh'lar vardı. Sarayın içinde dolaşanlar, Haze'in ruhunu asla terk etmeyen kalp acısı aracılığıyla ya da zihinlere ulaşma yeteneklerini kullanarak onu hissedebilirlerdi.

Uzun bir istihbarat görevi dikkatli bir planlama gerektirirdi. Bir şeylerin olmasını beklemek daha da kötüydü. Onu anılarıyla baş başa bırakıyordu.

Davetsiz bir Muhafızın saray kapılarından içeri girmesi Maebh tarafından düşmanca hareket olarak görülecekti. Kaçak mallarla ilgili şüpheli eylemleri nedeniyle zaten Tarikat'ın boktan listesindeydi ama soruşturma sırasında kanıtları saklamıştı. Hata yapması an meselesiydi. Konu Kuyu'nun yasalarını denetlemek olduğunda hiç kimse, krallar ve kraliçeler bile Kuyu Tarikatı'nın üstünde değildi.

Ayın birkaç tur D'arn Jasper, Maebh'in en korkunç silahlarından biri olan bir Sluagh'ı yenmişti. Maebh'in daha korkunç bir şey yapmaya çalışmasının nedeni muhtemelen buydu. Bu yenilgi kendi taht odasında gerçekleşmişti. Unseelie halkı Maebh'in yönetmeye uygun olup olmadığını sorguluyordu. Taht için hiçbir rakip çıkmamıştı ama her şey mümkündü. Haze, Sonbahar Sarayı'nın - D'arn Forrest'in eski ailesi- pusuda beklediğine dair bir söylenti duymuştu. İzliyordu.

Unseelie'ler bu kadar vefasız ve acımasızdı. İlk zayıflık belirtisinde bir başkası devreye girer, bir kafa keser ya da bir ruh yer ve kontrolü ele geçirirdi. Kraliçe Maebh'in akıl sağlığı tartışmaya açıktı ama yıllar önce Kristal Şehir'in insanlarına karşı verilen Büyük Savaş'ta tüm fae türünü korumuştur. Makamını hak etmişti.

Jasper, Seelie Krallığı'nda Mithras'ın yönetimini devraldığından beri Obsidian Sarayı'ndan gelen raporlar Maebh'in bazen münzevi, bazen de sadist bir hedonist olduğu ve biraz dengesiz görüldüğü yönündeydi. Bir şeyler oluyordu. Haze bunu Kuyu'nun yüzeyindeki dalgalanmalar gibi hissetti.

Etrafına karanlığı toplayarak, bir dağın yamacına oyulmuş devasa sarayın üzerinde daireler çizdi. Siyah taştan yapılmıştı.

ve kıvranan sarmaşıklar, kuleler ve kuleler, avlular ve labirentler. Aconite Şehri dağın altındaki yeraltı tünellerine ve tepedeki rastgele yerleştirilmiş karla kaplı binalara kadar uzanıyordu. Pus, saray mazgal duvarlarının yakınındaki kışla avlusunun karanlık bir köşesine kadar iniyordu.

Gölgesi onu görünmez kıldığı için Haze, cüssesine yakışmayan bir zarafetle ıslak zemine çarpana kadar hızla ilerledi. Görülmediğinden emin olduktan sonra, gürültüden patlayan bir kemik demircisinin önünde durana kadar uyku odalarının ve kokuşmuş ahırların yanından sessizce süzüldü. Demirci kulübesinden gelen erkek sesleri onu daha da yaklaştırdı. Bacadan dumanlar yükseliyordu. Unseelie krallığında bu kadar çok gece fae'si varken, saray hareketlilikle dolup taşıyordu. Bir çeşit keskin kimyasalın kokusu Haze'e çarptı. Bir hapşırık tuttu. Yaklaştıkça sesler daha da netleşti ve dinlemek için yavaşladı.

"Yani, sanki kanı boşa gidecekmiş gibi. Bu hiç adil değil," dedi genizden gelen bir erkek sesi.

"Seni anlıyorum kardeşim. Onun kraliçeye ait olduğunu biliyorum" -demirci sesini alçalttı- "ama etrafta dolaşacak çok şey var."

"Küçük bir yudum alsak bile fark eder mi?" "Tek ihtiyacımız olan bir yudum."

"Çabuk iyileşiyor. Duydum."

"Bunu nereden biliyorsun?"

"Dolten onu itti ve o da kendini kesti. Paniğe kapıldı çünkü kraliçe onun kendi kan kölesinden içtiğini düşünebilirdi, bu yüzden ertesi gün onu görmeye gitti ve -sözlerime dikkat et kardeşim- yaranın neredeyse geçtiğini gördü. Şaka yapmıyorum."

Sessizlik. Haze'in kulakları diken diken oldu. İçeri bakmak için başını kulübenin kapısından içeri uzattı. İki vampir taştan bir masanın üzerinde durmuş, kemik kılıçları törpölüyordu. Uzun boylu, sıska bir erkek ve iri yarı bir kadın. İkisinin de kanatları açılmamıştı ve ikisinin de üstü başı kemik tozuyla kaplıydı. Çalışırken sivri ve kemerli kulakları seğiriyordu.

Haze, Demeter'i bulmalıydı ama konuşmaları ilgisini çekmişti. Kraliçenin tadı farklı olan özel bir kan kölesi mi vardı? Maebh bir vampirdi ama hayatta kaldığı bin yıl boyunca kimsenin gerçekten anlayamadığı başka bir şeye dönüşmüştü. Shade bile,

Onlarca yıldır bu sarayda yaşayan Haze, kraliçenin motivasyonlarını gerçekten anladığına asla inanmadığını söylemişti. Haze, kraliçenin kan kaynağını paylaşmamasının alışılmadık bir durum olmadığını düşünüyordu ama bu vampirlerin ses tonlarında onu duraksatan bir şeyler vardı.

Uzun boylu vampir bir kılıcı zımparalamaya ara verdi. "Bain'i tanıyor musun? Yüzüstü kızın üzerine düştü ve dişleriyle onu yaraladı."

İri yarı vampir sustu. "Bain?"

Başını salladı. "Yanlışlıkla bir damla tattığını ve sanki mana-otu içmiş gibi hissettiğini söyledi. Ya da bir Elf zevk iksiri. Bir damla, Marit. Bir damla! Yapabilseydik ne kadar para kazanacağımızı hayal edebiliyor musun-"

"Sakin başlama," diye uyardı Marit. "Kraliçenin kişisel kaynağını dinlerken yakalanırsınız. Derimizi yüzer ve bizi tachi'ye atar. Ya da daha kötüsü, bir wyrm'e."

İki vampir de ürperdi.

Haze kapı aralığından geri çekildi ve boş antrenman sahasına baktı. Şafak yaklaşıyordu ve çoğu vampir güneşin sürükleyiciliğini fiziksel bir şey gibi hissediyordu. Gececi yaratıklar yakında yatmaya gidecekti. Eğitimli bir Gardiyan olarak Haze, bu kökleşmiş uyuşukluğa rağmen gün boyunca işlev görmeyi öğrenmişti. Şimdi o zamanlardan biriydi. Devam etmek zorundaydı.

Besleyiciyi sarhoş eden tek bir kan türü vardı: Kutsanmış insanınki. Bu nadir ve özel insanların varlığı nispeten yeniydi. Bu bilgi yaygın olarak bilinmiyordu ama kulağa kraliçe bir tanesini kan kölesi olarak kullanıyormuş gibi geliyordu.

Bu, Demeter'in artık öncelikli olmadığı anlamına geliyordu. Bu insan öncelikliydi.

BÖLÜM 3

D Obsidyen Sarayı'nın derinliklerinde Peaches, Sluagh'lardan biri kendisini dar bir koridorun duvarına yaslamıştı. yırtık pırtık cübbesini sallayarak ona doğru yürüdü. Yemek tepsisini tutarak görünmez olmaya çalıştı. Görünüşüne yapılan büyü'nün onu görünmek yerine gerçekten de bir fae yapmasını diledi. İnsan dişleri, kulakları gibi peri sivri görünüyordu. Saçları donuk kahverengi yerine şeftali rengindeydi. Titreyen bacakları ona Sluagh'ın zihnine girerlerse her şeyi görebileceklerini hatırlatıyordu.

Unutulmaz güzellikte bir yüze sahip olan fae onu görmezden gelerek yanından süzüldü.

Nefes verdi ve rahatladı. Kendi zamanından iki bin yıl uzakta, bu zamanda uyanalı altı yıl olmuştu ve hâlâ birlikte yaşadığı yaratıkların uhreviliğine alışamamıştı. Şeftali, boğazındaki siyah kadife kurdeleye nazıkçe dokundu

-Yaptığı şeye yaşamak diyebilirse tabii.

Kurdele onun kan kölesi statüsünü, özellikle de kraliçenin statüsünü simgeliyordu. Gerdanlık, minyon kıvrımlarına yapışan kadifeyle uyumluydu. Eteği bir tür ortaçağ prensesinin koyu renk gelinliği gibi belden dışarı doğru genişliyordu. Terlikleri deri ve dantelden yapılmıştı. Uzun şeftali rengi saçlarının ve belinin etrafındaki kurdeleler ve arkasındaki çirkin fiyonklarla kendini paketlenmiş bir hediye gibi hissediyordu.

Peaches iki yıldır bu saraydaydı. O kadar da kötü olmadığını düşünüyordu. Başka hiçbir vampirin kraliçenin kişisel kaynağından beslenmesine izin verilmiyordu. İşlerin büyük planında,

Daha kötü durumlarda da bulunmuştu. Kraliçenin ısırganlığı sadece birkaç dakika acımişti. Peaches saniyeleri saymanın zamanın geçmesine yardımcı olduğunu fark etti. Beslenmeler, gelecekteki hayatının trilyonları içinde sadece birkaç saniyeydi. En azından karnı doyuyordu, başının üzerinde bir çatı vardı ve kraliçe tarafından istenmediği zamanlarda sarayda ve arazide dolaşma özgürlüğü vardı.

Peaches tepsiyi kalçasının üzerinde dengeledi, böylece bir avucunu çırpınan kalbinin üzerine koyabildi. Nabızı sakinleşene kadar nefes alışverişine odaklandı. Uzak bir koridorda koşuşturan askerlerin bağırışları ve küfürleri çabalarını boşa çıkardı. Sluagh'ın geldiği yöne baktı. Boynuzları ve tavuk kanatları olan kabarık bir tavşan, gözlerinde korkuyla ona doğru yarı sıçradı, yarı uçtu.

Eğer askerler onu sarayın içinde yakalarsa ölmüş , bu yüzden büyük eteğini yukarı kaldırdı ve dehşete düşmüş hayvanı altına çekti. Sadece birkaç saniye kala eteğini indirerek tüy yumağını tamamen gizledi.

Siyah kadife uzun paltolar giyen iki muhafız durup koridora baktı.

"Bu gelen bir wolpertinger gördünüz mü?" diye havladı içlerinden biri.

Başını salladı ve tüyler bacaklarını gıdıklarken kıkırdamamaya çalıştı. Bir an için muhafızların ona inanmayacağını düşündü ama sonra biri başka bir yöne doğru devam etti. Kalan muhafız koridorda ona dikkatli bir bakış attı.

"Az önce bir Sluagh'ın bu tarafa gittiğini gördüm," dedi ve koridorun aşağısını işaret etti. "Belki de oraya gitmiştir."

Muhafızın gözlerinin akı göründü ve sonra asker arkadaşını takip etti. Birkaç sessizlikten sonra Peaches tepsisindeki güveçten bir havuç kaptı. Balos bunu kaçırmaz. Eteğini düzeltti ve wolpertinger'ı dışarı itti.

"İşte," dedi, onu beslemek için çömeldi. "Şimdi, bir sonraki yahninin bir parçası olmadan önce bu saraydan çıksan iyi edersin."

Koridorda ilerlemeye devam ederken, bir anlık zayıflıkla omzunun üzerinden baktı. Wolpertinger'ın iri kara gözleri parlıyordu. *Her şey yoluna girecek.* Ön tarafa baktı ve bodrum katına inen bir merdivenden aşağı inene kadar bacaklarını hareket etmeye zorladı.

Balos'un atölyesine ulaşmak için zindanları ve düşünmekten hoşlanmadığı diğer garip, kötü laboratuvarları geçmek zorundaydı. Burnuna sidik, bok, kusmuk ve kan kokusunun yanı sıra öğürmesine neden olan bir tür kimyasal da geliyordu. Nefesini tuttu çünkü gideceği yer işkence odalarının, laboratuvarların, eczacıların ve mana taşıyıcılarının hemen ötesindeydi. Biri çığlık attı. İrkildi ama dümdüz önüne baktı, hızlı adımlarını uzattı, seramik tokmaklı kapalı bir kapıya varana kadar her adımını saydı.

Tepsiyi kalçasında dengede tutarak üç kez vurdu. "Balos, benim."

"buradan." Taş kesilmiş erkek sesi ağır kapıyı deldi.

Tanıdık huysuza şefkatle gülümsedi. "Ben Peaches. Bir iyiliğe ihtiyacım var."

Bir duraklama. Sonra kapı açılarak ona bir bahçe cücesini hatırlatan bir goblin ortaya çıktı. Kırmızı beresini düzelttiğinde, beyaz uzun sakalı ayaklarına kadar titredi. Büyük, kösele gibi yarasa kulakları yanlardan dışarı sarkıyordu. Bahse girerim o şeylerle radyo frekanslarını yakalayabiliirdi - tabii radyolar hâlâ varsa.

Balos, uzun boğumlu burnunun üzerinde dengede duran tahta çerçeveli gözlüklerinin altından onu değerlendirdi. Peaches'ın bir metrelik boyundan bile kısa olan goblin, huysuz tavırlarıyla bir ordunun gözünü korkutabiliirdi.

Ayrıca Peaches'ın Kışlık Saray'a geldiğinden beri edindiği ilk ve tek beklenmedik arkadaşıtı.

Kızılkapaklar, Unseelie ordusunun en korkulan ama en saygı duyulan üyeleri arasındaydı. Şapkalarını düşmanlarının kanına batırırlar ve cinayet için yaşarlardı. Ne kadar çok kan katmanı, o kadar çok canilik. Balos'un şapkası ağır, yağlı ve iğrenç kan damlalarıyla doluydu. Ona bakmaktan nefret ediyor ve bu kadar canlı kalması için sihirli bir şekilde korunduğunu düşünüyordu. İğrençti ama o öyle değildi. O diğer goblinlerden farklıydı. Eczacı tentürleri, Elf iksirleri ve her türden büyü silahlı ve işkence aleti yapmak için kendini bu odaya kilitlemişti. Ayrıca geçit taşları da yaratmıştı. Yerin altındaki küçük, korunaklı bir sandıkta sıkıca kilitli tuttuğu bir şey.

"Bir iyilik daha mı?" Sözlerinde alaycı bir ton vardı ama tepsideki güveç tenceresi ve dumanı tüten bal likörüne gözleri parladı. "İstemiyorum."

"İstemediğini biliyorum," diye nazikçe cevap verdi. "Ama bende var ve boşaltmam gerekiyor. Dediğim gibi, onu alırsan bana iyilik yapmış olursun."

Kıkırdadı ama tepsiyi ondan aldı ve paytak paytak çalışma masasına . "Bir gün ödeme olarak seni bir tencerede kaynatabilirim. Ya da seni Wyrn Tanrısı'na yedirebilirim."

Peaches sırttı. Bu her aynı şarkı ve danstı. Huysuz kızıl saçlı adamın saray hayatından kaçtığı için az beslendiğini öğrenmişti. Geçmişinde Peaches'ın öğrenemediği bir şey olmuştu ama bu onun saklanmasına yetmişti. Bu saraydaki pek çok şey tüylerini diken diken ediyordu. Pornografik ve iksirli balolardan, yakalanan insanların eğlence olsun diye herkesin önünde aşağılanmasına ve bodrum katındaki zindanlarda yapılan karanlık işlere kadar. Ona göre hepsi kötüydü, bu yüzden toplumdan uzaklaşmasının nedenini tahmin etmekten vazgeçmişti.

Ayrıca... ona durumu hakkında hiç soru sormadı. Bunu takdir etti.

Kötü huylu yaşlı bir piçti ama ona yiyecek ve yeraltı gezintilerinden ilginç taşlar getirdiğinde, ona bir şeyler öğretmeye başlamıştı.

Kapıyı kapattı, sonra onu aletler, taşlar ve manabeeze kavanozlarıyla dolu tezgâhına kadar takip etti.

Manabeeze, beyaz ışığın vızıldayan küçük toplarıydı; Kuyu'nun özü ve mananın en saf haliydi. Ölüm anında fae'lerden ayrılırlardı. Peaches bazen bunun bir ruhun fiziksel vücut bulmuş hali olup olmadığını merak ederdi çünkü her manabeeze bir anı barındırırdı. Temastan ne pahasına olursa olsun kaçınılmalıydı. Herhangi birinin isteyeceği son şey, sarhoş edici enerji vuruşuyla birlikte kötü bir anıyı deneyimlemektir. Kötü bir LSD yolculuğu gibiydi. Ama aynı küçük toplar portal taşları gibi pek çok şeye güç verebilirdi.

İçini çekti ve tezgâhındaki tabureye oturdu, sonra başını ellerinin arasına aldı ve son projeleri gözden geçirdi. Eğer kendi bedeninde mana tutabilseydi, bir şeyler yaratabilirdi.

büyülü taşları kendisi buldu. Ama altı yıl boyunca uyanık kaldıktan sonra, hiçbir şey yoktu. Sadece bir kıvılcım.

Balos yahniyi kürekle ağzına attı ve bir Elf rune'u ile yazılmış pürüzsüz, avuç içi büyüklüğünde bir taşla giderken eline tokat attı.

"Ah," diye sızlandı.

"Bu daha bitmedi," dedi. "Sana hep ne derim?" "Bitmemiş taşlar dişlerden daha keskin ısırır."

Kadın elini geri çekerken Balos çenesini taşla doğru salladı. "O runeyi hatırlıyor musun?"

Peaches dudağını ısırdı ve Elf rünlerini açıkladığı tüm zamanları hatırlamaya çalıştı. Doğrusal olmayan bir dil gibi görüldüğünde zaman zaman kavramak zor olmuştu. Ama rünlerin Japon kanjisi, Kore hangul'u ve tamamen yeni bir şeyin karışımı olduğunu öğrenmişti ve bu onu heyecanlandırmıştı. Büyükannesi ve büyükbabası Kore'den Amerika'ya göç etmişlerdi ve her zaman kültürlerini paylaşmaya çalışmışlardı, ancak torunlarının öğrenme dürtüsü o kadar büyük değildi. Peaches'ın hayatı Instagram, bir sonraki Marvel filmi ve jeolog olarak çalıştığı işinden ibaretti.

Burnunu çekti ve elinin tersiyle burnunu sildi. Rünleri görmek onu kaybettiği ailesine biraz daha yakın hissettirdi. Onları daha gerçek ve daha az rüya gibi hissettirdi. Ve taşlarla çalışmak ona bir aşinalık hissi veriyordu. Rahatlık.

"Ooh. Unutmuşum... Bunu tünellerden birinde buldum." Elbisesinin derin cebini karıştırdı ve iki taş çıkardı. İlki kaba yontulmuş bir kuvars parçasıydı, ama ikincisi daha nadir bulunan bir şeydi; ham ateş opaliydi. "Bunu daha önce görmüş müydün?"

Balos'un kaşığı, benekli kızgın kayaya bakarken aşağı indi. Gözlerinin genişlemesinden değerli bir şey bulunduğunu anlamıştı. Her taş türü farklı niteliklere ve mana ile aşılandığında farklı simyasal reaksiyonlara sahipti. Opalin mana ile aşılandığında nasıl bir tepki vereceğini merak etti. Budaklı ve buruşuk parmaklar uzandı. Şeftali taşları geri aldı.

"Onları istiyorsan," dedi, "o zaman onlar için pazarlık yapmalısın."

Gür kaşlar aşağı indi ve tahta çerçeveli gözlüklerin altında kayboldu.

"Seni pis piksel. Tüm..." Dudaklarını dramatik bir şekilde şapırdattı. "Belki de senden alacaklarımdan birini talep ederim. Hm?"

Peaches gülümsemesini gizlemeye çalıştı. "Kaç tane borç? mi?"

Hiçbir zaman tam olarak takip etmemiş olsalar da, ona her yemek getirdiğinde ve ona her bir şey öğrettiğinde bunun bir işlem olduğundan emindi. Sadece kimin kime borçlu olduğunu tam olarak bilmemekten nefret ediyordu.

Bunu düşündü. Taşı alaycı bir şekilde oynattı.

"Hepsi. Anlaştık." Taşı kaptı ve elinde evirip çevirdi. Sonra taşları, aletleri ve kavanozları tezgahının üzerinden iterek bir kolun üzerindeki büyütecı çıkardı. Altındaki opali inceledi. "Bir banshee'nin topları tarafından. Yıllardır bunlardan birini görmemiştım. Nereden buldun bunu?"

Şeftali omuz silkti. "Hatırlayamıyorum. Tünellerde bir yerde."

Balos ona ikna olmamış bir yan gözle baktı ama daha fazla zorlamaması gerektiğini biliyordu. Fae'ler tuhaf insanlardı. Sadece insan ve hayvan DNA'larının karışımından değil, davranışlarından da. Her şeyin bir işlemi vardı. Ağızdan çıkan kelimelerden, beden hareketlerine ve hatta bazen bir bakışa kadar. Mümkün olduğunca sessiz ve belirsiz olmayı öğrenmişti.

Balos kayayı incelerken, "Bu iyi," diye mırıldandı.

"Mana ile aşılandığında ne yapıyor?"

"Birkaç şey var. Mana için oldukça elverişlidir ve tek kullanımda tükenmez. İnfüzyondan önce asit ve tuz banyosunda muamele edilmesi, aşırı miktarda enerji depolamasını sağlar. Enerji açığa çıktığında, kişinin damarlarında şimşek çakmasına neden olur."

"Pil gibi," diye ağzından kaçırdı, sonra hatasını anladı.

Balos'un gözleri ona kaydı. Sandalyesinde büzüştü. Herkesin bildiği kadarıyla o kanatları olmayan bir periydi, insan değil. Pil sadece bir insanın bilebileceği bir şeydi. Kraliçe Peaches'ın sırrını saklamış ve hatta onun cazibesini yenilemişti, çünkü muhtemelen hiç kimsenin özel, lezzetli ve sarhoş edici kana sahip eski dünyalı bir insan olduğunu bilmemesi onun . Ama Peaches uzun zamandır Balos'un onun insan olduğunu bildiğinden şüpheleniyordu. Sürekli hata yapıyordu. Uyum sağlama konusunda çok kötüydü. Peaches'ın tutsak olmasının ve arkadaşları Violet ve Silver'ın muhtemelen

değildi. Ama ikisini de altı yıldır , hepsi kendi zamanlarından uyanıp ayrı yollara gitmeye karar verdiklerinden beri. Hepsi birlikte, bilgilerinin başka bir nükleer bomba yapabileceğini öğrenmişlerdi. Kısa bir süre birlikte olduktan sonra ayrılmak daha iyiydi. Yine de hepsini özlemişti.

Onlar onun insanlarıydı.

"Biliyor musun," dedi Balos kayaya, sanki önemli bir şey değilmiş gibi. "Eğer saç rengini kalıcı hale getirmek istersen, bunun için gerekli tentür bende var. Tabii ki bir ücret karşılığında."

"Neden anlamıyorum," diye homurdandı ve cebinden üçüncü, daha büyük bir taş çıkardı. "Peki ilk ateş opali tüm borçlarımı silmeye yettiyse, bunun değeri ne kadar?" Balos boğulur gibi bir ses çıkardı.

Çenesi düştü. Dişlerindeki et liflerini görebiliyordu. Dudaklarını şapırdatarak kapattı ve

Onu.

"Bunu bilerek yaptın," diye tersledi. "İlk opalle beni bilerek tuzağa düşürdün ve kandırdın."

"İyi bir öğretmenim var."

Homurdandı, biraz yatıştırılmıştı ama yatıştırılmamıştı. Boncuk gözleri elindeki daha büyük ham opali izlemeye devam etti. Yürürken cebine ağırlık yapmıştı. Adamın bunu fark etmemesine şaşırılmıştı. Bugün izinli olmalı.

"Peki istiyor musun, musun?" diye sordu.

İfadesinde korku ve ihtiyaç savaşıyordu. Peaches neredeyse onun özleminin tadını alabiliyordu. Kesin olarak bildiği bir şey varsa, o da bir goblin gözünü bir hazineye diktiğinde, bu ister bir biblo ister bir taş olsun, ona sahip olmak için önünde hiçbir engelin duramayacağıydı.

Onu cebine geri koydu. "Başka bir alıcı bulacağım."

"Sizi pis hırsızlar. Seni Kuyu'nun çürümüş pisliği. Bunu kraliçenin topraklarından çaldın. Önce onun, sonra da benim. Onu bana ver."

"Belki de ona veririm o zaman."

"Hayır!" İnce alt dudağını ısırды. "İyi. İstedığın gibi olsun."

Döndü ve kamburunu çıkardı. Peaches bir an için çok ileri gittiğini düşündü ve neredeyse pes edecekti, kalbi yumuşadı ama sonra adamın duruşuyla gizlemeye çalıştığı küçük gülümsemeyi yakaladı. Bu bir gülümseme değildi.

gaddar ya da cani. Bu... gurur muydu? Onunla yüzleşirken ifadesi donuklaştı. "Sana şapkamı vereceğim."

Nefesi kesildi. "Ama bu sahip olduğun en değerli şey. Onu alamam."

Kırmızı şapka goblin topluluğu arasında bir statü sembolüydü. Onu takan herkes kraliyet ailesi gibi muamele görürdü. Soru sorulmazdı. Ama o onun türünden değildi, zaten yağlı ve kanlı bir şapkayla ne işi olabilirdi ki?

"Bir gün ihtiyacın olabilir, Peaches." Sözlerinde, bir sonraki karşı çıkışını engelleyen önsezili bir şey vardı. Belki de ona pis bir piksel demek yerine onun adını kullanmıştı. Ya da belki de kelimelere sinmiş olan uğursuz tondaydı. Sonra tekrar, onunla oynuyor olabilirdi.

"Sen ." Balos arkasını döndü ve küçük opali incelemeye devam etti. "Çıkarken tepsini de al. İstemediğimi söylemiştim."

Ani kovuluşu onun sönmesine neden oldu. Gözleri yaşardı ve boğazındaki yumruyu yuttu. Keşke onun ne kayayı ne de lanet olası kırmızı şapkasını umursamadığını bilseydi. Tek istediği ilişkilerini kârlı ve dolayısıyla canlı tutmaktı. Bu temasa aşka ihtiyacı olduğu gibi ihtiyacı vardı.

Bu zamanda uyandığı andan itibaren korku, yalnızlık ve bitmek bilmeyen kölelikten başka bir şey yaşamamıştı. Sadece Violet ve Silver'la geçirdiği birkaç küçük gün kalbini saran karanlığı yarabilmişti. Balos'un huysuz eğitimi olmadan, soğuk, boş bir oda ve sert bir yataktan başka bir şeyi yoktu.

"Anlaştık," dedi. "Opal karşılığında şapka."

Balos şapkayı yırtıp attı. Saçına yer yer yapışmıştı ve daha sonra ona uzattığında parçalarını çekip çıkarmıştı. Yırtılma sesi dişlerini gıcırdattı. Adam görmesin diye hoşnutsuzluğunu bastırdı ve opali nazikçe başlıkla değiştirdi. Sonra onu kraliçenin peçetesiymiş gibi katladı ve derin cebine soktu, ta aşağılara kadar. Tanrıya şükür kadife eteği kalın ve hacimliydi. İğrenç şeyi mükemmel bir şekilde saklıyordu.

"Şimdi git buradan." Balos arkasını döndü ve yeni hazinelerini inceledi.

Peaches tepsiyi aldı ve çıktı, nefes almak ve göğsündeki ağrıyı hafifletmek için koridorun dışında durdu. Neden bu kadar çok acıyordu? Birinin sevgisine neden bu kadar ihtiyacı vardı ki, yaşlı bir cinin hakaretlerine ve kovmalarına katlanıyordu?

Birkaç dakika sakin bir şekilde nefes aldıktan sonra tepsiye baktı. Boş güveç kâsesinin içinde küçük bir deri kese duruyordu. Onu geri vermek için neredeyse kapıyı çalacaktı ama Balos'un asla hata yapmadığını biliyordu. Keseyi onun bulması için oraya koymuş olmalıydı. Omurgasından aşağı bir heyecan atladı ve seğiren parmak uçlarında son buldu. Balos'un kapıyı açıp hediye kabul ettiğini görmesinden ve borç talep etmesinden korktuğu için içindekileri incelemeyi bırakmak tüm kararlılığını aldı. O zaman hastalıklı danslarına yeniden başlamak zorunda kalacaklardı.

Ama bunun karşılıksız bir hediye olduğuna dair umutlu hissine engel olamıyordu. Zalim ve katil bir yaratıktan gelen bir iyilik. Belki de başından beri şüphelendiği şeyin bir işaretiydi bu: Goblinin bir kalbi vardı ve bu yüzden kendini buraya kapatmıştı. Kendi türüne uymuyordu. Geceleri ziyaretlerini haklı çıkarmaya çalışırken kendine söylediği hayal buydu.

Tepsiyi mutfığa geri bıraktıktan sonra Peaches koridorlar ve katlar labirentinden geçerek bodrumdaki odasına indi. Saygın saray personeli ve saraydan uzakta yaşadığı için minnettar olan Şeftali, küçük deri keseyi izlenmeden açabildi. İçinde silt benzeri gök mavisi bir toz vardı. Kokladı ve tanıdık kireçli bir koku olduğunu fark etti. Balos bu uyku tozunu birkaç hafta önce yapmıştı.

Küçük bir miktar kopardı ve kirli bodrum koridorunda bir fare aradı. Fare yoktu ama bir hamamböceği vardı; dayanıklılıklarıyla ünlü oldukları için daha da iyi bir denektir. Pudrasına üfledi. Böceğin üzerinde bir bulut oluştu, hapsolmuş mana ile bir anlığına parıldadı ve sonra dağıldı. Saniyeler sonra hamamböceği yana doğru sallanmaya başladı ve bir daha ayağa kalkmadı.

Peaches gülümsedi. Bunu üzerinde taşırsa, cebine koyarsa, ayağı takılıp yanlışlıkla dişlerini koluna geçirmeye karar veren bir sonraki vampire karşı kullanabilirdi. O muhafız tek yaptığı bu olduğu için şanslıydı. Eğer kraliçe öğrenmiş olsaydı, onun manasını emerdi. Kalıcı olarak.

Hal böyle olunca, Peaches kraliçeye vücudunda neden onaylanmamış bir yara olduğunu söyleyecek kişi olmaktan korkuyordu. Umarım Peaches bir süre beslenmek için çağrılmazdı - vücudunun iyileşmesine yetecek kadar uzun bir süre ve sonra hiçbir şey açıklamak zorunda kalmazdı.

Bastırılmış bir esnemeyle koridorun sonunda bir dönüş yaptı, sonra bir tane daha ve sonunda kendini kirli duvarlara asılı iki kanvas halının önünde buldu. Arada tek bir kırmızı kapı vardı. Burası onun kulübesi, uyku odasıydı. Diğer hizmetkârların çoğu gibi o da büyük Obsidiyen Sarayı'nın alt katlarına sürülmüştü. Bir şey alabildiği için şanslıydı ama kraliçe Peaches'ın kanını içtiği için Peaches'a bir çeşit ödeme borçluydu.

Peaches içten içe alay etti. Sanki Maebh gibi bir fae için borcun bir önemi varmış gibi.

Bir kan kölesinin bir vampir gibi gece olmak zorunda olmamasına dair belli belirsiz bir dilekle kapıyı açtı ve penceresiz odasına girdi. Kapı kapandığı anda ensesindeki tüyler diken diken oldu. *Burada biri var.* Yatağının altından gelen bir hışırtı, boynuzlarına Peaches'in iç çamaşırlarından biri takılmış küçük, tüylü bir tavşanın dışarı fırlamasından birkaç dakika önce onu uyardı. Wolpertinger'in yüzündeki suçlu ifade Peaches'i kıkırdama krizlerine soktu.

"Buraya nasıl girdin küçük adam?"

Çömeldi ve onu koklayabilmesi için parmak eklemlerini uzattı. Ona doğru sıçradı, tavuk kanatlarını çırttı ve bok ile ciyaklama arasında bir ses çıkardı. Sonra küçük burnu seğirdi ve parmaklarını kokladı. Bu yaratıkların etrafında dikkatli olması gerektiğini hep duymuştu. Söylentilere göre çiftleşmemiş dişilere ilgi duyarlarmış... ama yine söylentilere göre bu dişileri kaçırıp çiftleşmek için evlerine götürürlermiş. Görünüşe göre, bunu yapmak için insan boyutunda bir şeye dönüşüyorlardı, ama uçan tavşan dışında başka bir formda hiç görmemişti.

Wolpertinger kucağına atladı ve kıpırdanıp ona bakmadan önce etrafı kokladı, neredeyse ona gitmesini söylemeye cesaret ediyordu. Ama bu küçük sıcak tüy yumağı, son zamanlarda herhangi bir sıcak kanlı varlıkla kurduğu tek dostça temastı. Boynuz dişi kırılmıştı. Yaralanmıştı. Cebinden artık ekmek çıkardı.

"Seni tutuyorum," diye karar verdi dişi parmaklarını kemirirken. "Ve bil diye söylüyorum, ben kraliçeye aitim. Yani... beni kaçırıp eve götüremezsin."

Kemirmeyi bıraktı, ona baktı ama sonra yemeye devam etti.
Hmm. Belki de söylentiler doğruydu.

"Eğer kabul edersen sana bir isim vereceğim," dedi.

Daha fazla kemirdi, bu sefer biraz daha doymak bilmez bir şekilde. Peaches'ın parmaklarının wolpertinger'ın dişleri tarafından delinmesini önlemek için çevik olması gerekiyordu. Kendi kendine odasındaki vampiri fark etmemesinin tek sebebinin bu olduğunu söyledi.

BÖLÜM 4

I Haze'in İyi Kutsanmış insanın izini bulması uzun sürmemişti. Kokusunun yeraltına sinmesi mantıklıydı.

koridorlar ve sarayın altındaki toprak tüneller. Burası alt düzey saray hizmetlilerinin çoğunun konakladığı yerdı. Kadınsı bir tatlılığın izlerini taşıyan kırmızı kapıyı bulduğunda içeri girmişti.

İçeride kadife ve yastıklarla kaplı bir yatak vardı. Duvarda, alacakaranlıkta dans eden rengârenk perileri tasvir eden eski, yıpranmış duvar halılarının yanında, zayıf yakıtlı ve titrek bir yaban keçisi lambası vızıldıyordu. Komodinin, cılız tahta sandalyenin ve büfenin üzerinde dağınık halde peri bibloları ve ıvrır zıvırlar vardı. Kullanılmamış bir kavanoz kanat cilası. Siyah bir cam ayna. Ve peri yüz boyaları ve takılarla dolu kaplar.

Bunların hepsi yalandı.

Dürüst olmak gerekirse hepsi çok açıktı... büfenin üzerindeki taş koleksiyonu hariç. Birkaçını aldı ve altına baktı. Onları kokladı. İçinde mana yoktu. Büyülü özellikleri yok. Sadece taşlar. Yatağının yanındaki çekmecedeki bir tutam gümüş saç ve bir parça mor kumaş buldu. Her birini eline alıp kokladı ama eskiydiler. Ait oldukları fae ya da kişiye dair herhangi bir iz çoktan yok olmuştu.

Haze'in gölgesi omzuna dokundu. Döndüğünde, kapalı kapıyı işaret ederek onu uyardığını gördü. *Ayak sesleri*. Haze hızla gölgesini etrafına topladı ve odanın en karanlık köşesinde durmak üzere geriye çekildi. Nefesini tutarak bekledi.

ve manası kontrolünün yüzeyinin altında dolup taşıyor, bir düşünce bildiriminde konuşlandırılmaya hazır.

Kapı açıldı.

Ve içeri Haze'in şimdiye kadar gördüğü en güzel, en narin kadın girdi. Şeftali rengi dalgalı saçlarının arasında deri ve kurdele şeritleri dalgalanıyordu; dipleri koyu, uçları açık renkti, sanki her bir tel bir ressamın boya kabına daldırılmış gibiydi. İri kahverengi gözleri odayı tarıyor, onu bir mıknatıs gibi kendine çekiyor ve bu hüznü oraya neyin koyduğunu merak etmesine neden oluyordu. Yüz hatları oyuncak bebek gibiydi ama gururlu, boyun eğmeyen çenesi Haze'e çelikten bir omurgası olduğunu düşündürdü. Kırılgan ama güçlü. Bir gelincik çiçeği gibi.

Siyah kadife elbisesinin kemikleri belini sarıyor ve mütevazı göğüslerini yukarı kaldırıyordu. İnce bir damar korsajının V kısmının derinliklerine doğru kıvrılıyor ve ona yüzünü tam olarak nereye gömüp besleneceğini gösteriyordu. Haze'in ağzı sulandı ve kendini suçlayarak başını salladı. Ne kadar baştan çıkarıcı kokarsa koksun, ondan beslenmeyi düşünmemeliydi. Ve kesinlikle ondan bu kadar etkilenmemeliydi.

Kız onun göreviydi ve kurtarılmaya ihtiyacı vardı, başka bir avcıya değil. Burnunu kaldırıp içine çekti ve onun tatlı kokusunu içine çekti. Kesinlikle pix değil. Fae gibi davranan bir insan.

Yatağının altından küçük, tüylü bir şey çıkınca eğildi. Kucağına zıpladı ve parmaklarını kemirdi. Sonra bunun ne tür bir yaratık olduğunu anladı. Bir wolpertinger. Sarsıldı, onu uyarmak için elini uzattı ama sonra geri çekip nefesini tuttu. Kıkırdadı ve onunla konuştu. Ya bir wolpertinger'in gerçek amacı konusunda saftı. Ya da çiftleşmişti.

Tedirginlik onu diken diken etti. Bu dişinin çiftleşme düşüncesi ona pek iyi gelmemişti.

Dondu kaldı ve onun karanlık köşesine baktı.

Beni göremez.

İmkansız.

Ama belki de onu hissetti çünkü parmaklarını belindeki kösele keseye daldırdı, wolpertinger'a bir şeyler mırıldandı ve Haze'e doğru parıldayan mavi bir toz üfledi. Bir bulut çiçeği odayı doldurdu. Haze hapşırarak yerini belli etti. *Crimson'ın hatırı için.*

"Göster kendini," dedi ve kabarık boynuzlu tehdidi yatağının altına itti.

Gölgelerin soyulup gitmesine izin verdi. Adam ortaya çıktığı anda, kadının gözleri büyüdü. Yukarı, yukarı, adamın yüzüne baktı. Ten rengi bembeyaz oldu.

"Gardiyan," diye nefes nefese kaldı, dehşete kapılmıştı.

Diğerlerinin verdiği ilk tepkinin onda da olmasından nefret ederek yüzünü buruşturdu. Avuç içlerini göstererek onun kendisini tehditkâr görmeyeceğini umdu. Ama devasa boyu, gücünü artıran dövmeleri, kanla kaplı üniforması ve yara izleriyle bunun mümkün olup olmadığından emin değildi.

"Buraya seni incitmeye gelmedim." Derin ve kaba sesinin onun tatlılığını çamura sürükleyişini duyunca irkildi.

Kapıya doğru geri geri gitti. "Hepsi böyle söylüyor."

"Söz veriyorum. Buraya... için geldim..." Kelimeleri geveledi. Başı ağırlaştı ve eğildi. Neydi... toz. *Neydi o?*

Gözlerinin kapanmasına engel olamayan Haze, zemini titreten büyük bir gümbürtüyle yere düştü. Şifonyerden başına taşlar düşmüş, yüzü sıkıştırılmış toprak zemine yapışmıştı ama umursayacak gücü yoktu. Karanlık çökerken, Haze'in gölgesi yüzüne bir tokat atarak onu uyandırmaya çalıştı. Ama faydası olmadı. Haze bir uyku büyüünün etkilerine yenik düşüyordu. Son akli başında düşüncesi, gölgesine misilleme yapmamasını söylemek oldu. Ama onu korumak için.

BÖLÜM 5

P İri vampir yere düşüp usulca horlamaya başladığında her biri bir avucunu kalbinin üzerine koydu. Hatta

Büyük kösele kanatları yana kaymış halde yatağıyla duvar arasındaki tüm boş alanı kaplamıştı. Dinlenme halindeki kasları, deri üniformasının dikişlerini hala uygunsuz bir şekilde itiyordu.

Vücudundaki her hücre adrenaline dolup taşıyordu. Tanrıya şükür Balos ona uyku tozu vermişti. Eğer Muhafız-

Düşünceleri kekeledi.

Odasında neden bir Gardiyan *vardı*?

Sadece uzaktan bir tanesiyle karşılaşmıştı. Çoğu zaman Fae'ler onlardan vebadan kaçır gibi kaçardı. Koruyucular acımasız, canavar avcısı savaşçılardı. Sıradan fae'lerin kötü durumlarını ya da politikalarını pek umursamazlardı ve sadece anlaşmazlık Kuyu'nun bütünlüğünü ilgilendirdiğinde yardım etmek için devreye girerlerdi. Bu da uygun gördükleri her şey anlamına gelebilir. Ve eğer biri gözünü size dikmişse, sabaha kadar ölebileceğiniz söylenirdi... ya da çok fazla para vergilendirilirdiniz. Birçok görüşte aynı şey.

Ama Peaches yanlış bir şey yapmamıştı, özellikle de Kuyu söz konusu olduğunda. Sıfır manası vardı. Fae taklidi yaptığı için mi buradaydı? Birkaç yüz yıl önce, insanlar ve fae'ler arasındaki çatışma yıkıcı bir savaşa dönüşmüştü. Dünyanın büyük bir kısmının yaşanmaz hale gelmesinin nedeni olmalarına rağmen, insanlar çorak topraklardan oluşan küçük parçalarından memnun değillerdi. Onlar

Elphyne'deki bol kaynakları istiyorlardı. Ancak Kuyu'nun koyduğu kurallara -metal yok, plastik yok- uymak istemediler ve bu yüzden savaştılar.

Peaches insan olmaktan utanıyor ve savaşı kaybettikleri için biraz da seviniyordu.

Ama insanlar pes etmemişti. Peaches, Silver ve Violet ilk tanıştıklarında, iki ayrı grup tarafından avlandıklarını keşfetmişlerdi. Unseelie Kraliçesi ve günümüzün sürgün edilmiş insanları. Herkes nükleer bombanın yeniden inşa edilmesini istiyordu, böylece güç tehdidini kullanarak topraklarını geri alabileceklerdi. Violet bir nükleer fizikçiydi. Silver, bir metal işçisiydi. Ve Peaches... Doğru ekipmanla uranyumun yerini tespit edebilirdi.

Nükleer bir bomba Kuyu için kesinlikle bir tehditti. Ya bu Gardiyan Peaches'in neler yapabileceğini biliyorsa? Ya ölmesinin daha iyi olacağına karar verdiyse? En azından Kraliçe aylar önce Peaches'e uranyum hakkında soru sormaktan vazgeçmişti. Peaches'in kanıyla sarhoş olduğu için mi, yoksa doğru bilimsel ekipmana sahip olmadıkları için mi, yoksa kraliçe yeni bir şeye kafayı taktığı için mi, Peaches emin değildi. Ve kesinlikle sormayacaktı.

Violet ve Silver saklandıkları sürece hepsi nispeten güvendediydi.

Şeftali uyuyan deve yaklaşmak için çömeldi. Ne kadar güçlü bir vücut. Hiç bu kadar büyük bir fae ile karşılaşmamıştı. Tek eliyle ve bir hapşırıkla kafatasını ezebilirdi. Ama garip bir şekilde, uykudayken savunmasız ve... yumuşak görünüyordu. Taştan oyulduğunu düşünürsek bunu düşünmek garipti. Yakışıklı da olduğunu tahmin ediyordu. Barbarca bir şekilde. Kare çenesindeki seksi tüyler, vızılı kafasını dengeliyordu. Ağzının yanında gülümsemekten ya da stresten oluşmuş parantezler vardı. Gözünün altındaki gözyaşı damlası içsel bir ışıkla parlıyordu. Bir mıknaş gibi ona doğru çekildi ve parmağını ışığın üzerinde gezdirdi. Bu, Kuyu'nun onayını temsil ediyordu. Elphyne'de başka hiç kimse bu onaya sahip değildi. Tüm Muhafızlar gibi o da korumak için seçilmişti.

Bir vampir. Onu kurutmaya çalışan ve damarlarından pompalanan şey için onu kullanmaya ve istismar etmeye devam eden aynı tür.

O dokundu ve küçük kemik Çiviler piercing onun kulak memeleri. Sivri kulağı seğirdi. Elini geri çekti, nefesini tuttu,

Sonra dudağı kıvrılıp burnunu kaşıdıktan sonra sevimli bir şekilde iç çekerek nefes verdi.

Wolpertinger yatağın altından yavaşça çıktı, Muhafız'a doğru hırlamadan önce etrafı kokladı, kabarık tüyleri havaya kalktı ve kırık boynuzları aşağıya inip bıçaklamaya hazır hale geldi.

"Evet," dedi Peaches. "Katılıyorum. O sevimli bir oyuncak ayı değil."

Keskin dişlerin görüntüsü ona Muhafız'ın bir yırtıcı olduğunu hatırlattı ve diğerleri gibi o da bir şekilde ona sahip olmanın ve onu kullanmanın bir yolunu bulacaktı. Belki onu öldürecekti bile.

Beslenmek, dişlerin küçük bir batması ve ardından dilin sızan kanı yalaması kadar basit olmalıydı ama bazen vampirler açgözlü olabiliyordu. Bazen emerler, ısırırlar ve kemirirler. Bir çok kez canı yanmıştı. Peaches'ın peri kılığına girmesinin bir nedeni vardı. Her fae, perilerin biraz hırçın olsalar da narin olduklarını bilirdi. Türlerinin erkekleri bile dişilerini gruplar halinde korurdu - bir dişi kraliçeye haremden üç ya da daha fazla erkek düşerdi.

Peaches hayatta kalmak istiyordu ama Silver ya da Violet gibi duygusal ya da fiziksel olarak güçlü değildi. Kendi savunma önlemlerini bulmak zorundaydı. Bir perinin kişiliğine bürünmenin kendisini daha değerli hissetmesini sağlayacağını ummuştu... ama şimdiye kadar bu fantezi suya düşmüştü. Hiçbir prens onu kurtarmamıştı. Sadece kanını akıtmışlardı.

Göğsünde hissettiği bir sızı, onun tüm fae türlerinden farklı olduğunu fark etmesini sağladı. Her zaman farklı olacaktı. Asla hiçbir yere uyum sağlayamayacaktı. Ve kraliçenin yanındaki konumu yıllardır sahip olduğu en iyi konumdu. Peaches bildiği şeytanı ne kadar çabuk kabullenirse, hayatı o kadar kolay olacaktı.

Bu yüzden avazı çıktığı kadar bağırarak saray muhafızlarını çağırdı. İkinci kez aptal yerine konmak istemiyordu. Kimse gelmeyince, wolpertinger'a nöbet tutmasını söyledi ve ardından kapıdan çıkıp zindanlarda nöbet tutan muhafızları bulana kadar koridorlarda koştu.

Nik tanınmış bir vampirdi, solgun ve sıırıklıydı, burnu kancalıydı. İkinci muhafız ise sivri kulakları ve uzun siyah saçları olan koyu tenli bir elfti. Peaches onunla tanışmamıştı. Başka bir hapishane hücresinin önünde durmuş, rünle güçlendirilmiş ahşap parmaklıkların arasından asık suratla bakan

Sluagh'ın yanından geçmişti. Sadece izliyordu... ruhunu doyurabilmek için mahkûmun ölümünün yaklaşmasını bekliyordu.

Peaches, Sluagh'ın her türden ruhu çaldığına dair söylentileri duymuştu ama çoğunlukla ölüme yakın olanlardan ya da üzgün ve kalbi kırık olanlardan yediklerini fark etmişti. Kraliçe Vahşi Av'ı - yutulmuş ve lanetlenmiş ruhlardan oluşan hazinelerini- çağırdığında tüm bahisler kapandı. Sluagh'lar önlerine çıkan her ruhu -kadın, çocuk, yaşlı, hasta, masum- tüketmekte özgürdü.

Kraliçe insanlara yapmak istemedikleri şeyleri yaptırmanın bir yolunu bulmuştu. Sluagh gerçekten kötü müydü yoksa öyle mi yaratılmıştı? Bu Vahşi Av, kontrol edemedikleri bir tür çılgınlık hali miydi?

Muhtemelen kendini daha az korkutmak için mantık yürütüyordu. Peaches kendini tuttuğu ve durumu hakkında biraz iyimser olmaya çalıştığı sürece, Sluagh onu rahat bıraktı.

Her iki muhafız da kendi aralarında konuşuyor, daha aşağıdaki hücrelerden gelen çığlıklardan etkilenmiyorlardı.

"Evet, pix?" Nik yanlarına yaklaşırken konuştu. "Bizi eğlendirmeye mi geldin?"

Bir an için cesaretini kaybetti. Sluagh da başını ona doğru çevirdi.

"Dilsiz mi?" diye sordu ikinci muhafız.

Boğazını temizledi ve odasını işaret etti. "Gardiyan."

Aralarında bir anlık şüphe titreşti. Peaches onların inanmadığını düşündü ama Nik konuştuğunda endişesinin başka bir nedeni olduğunu anladı.

"Roka, *sen* git de ne olduğunu gör." Nik, sanki hafife alınacak biri değilmiş gibi buyurgan bir yüz ifadesi takındı, ama Roka onun gözlerinde titreşen kuşkuyu yakaladı.

Roka kuşkuyla kaşlarını kaldırdı. "Sanki burada bir Gardiyan varmış gibi.

Hayır."

Nik, Peaches'ı görmezden gelerek hücrelere geri döndü. "Biz bir şey duymadık."

Şeftali kaşlarını çattı. "Bir Muhafızın kalesine sızmasına izin verirseniz kraliçe kellelerinizi alır."

Elf dişlerini Peaches'e doğru gıcırdattı. "Konumuna dikkat et, küçük pix. Senin hakkında her şeyi biliyorum."

Elleri iki yanında yumruk olmuş, tırnakları avuçlarına batıyordu ama yerinden kıpırdamadı. Blöf yapıyordu. Bu sarayda onun sırrını bilen tek fae kraliçenin kendisiydi ve o da bunu saklamak için gerekli önlemleri almıştı. Roka başka bir şeyden söz ediyor olmalıydı. Titreyen bacaklarını hareketsiz kalmaya zorladı, ama elf onu sıkıştırdı ve sırtı kirli duvara çarpana kadar geriye doğru itti.

"Odamda yerde bir Gardiyan var," diye elinden geldiğince kararlı bir şekilde tekrarladı.

"Peki." Nik gözlerini devirdi. "edeceğim."

Roka onu iterek tökezlemesine neden oldu. "Teşekkür de, pix."

Parmaklarını dudaklarına götürdü ve minnettarlık işareti olarak elini aşağı ve dışarı doğru itti. Sanki gerçekten teşekkür edecekmiş ve ona borçlu kalacakmış gibi.

Nik, Peaches'e yolu göstermesini işaret ederken Roka isteksizce görev yerine geri döndü. Odasına vardıklarında, wolpertinger'ın gitmiş olduğunu gördü. Nik içinden bol bol küfretti ve odadan geri çekildi.

"Sıradan bir Gardiyan değil," dedi Nik koridorda, eliyle içeri işaret ederek. "O *Onikiler*'den biri. Haze. Acımasız orospu çocuğu. Düzen kanunu dışında hiçbir şey umurunda değil. Kahretsin. Lanet olsun. *Kahretsin.*" Vahşi gözler Peaches'tan düşmüş Muhafız'a kaydı. "Tanrı aşkına onu nasıl alt ettin?"

Omuz silkti. "Benim de kendi var."

"Roka'yı çağır. Hayır, Kraliçe Muhafızlarının Yüzbaşısını getir. Kahretsin. *Lanet* olsun.

Sluagh'lardan birini al. Lanet olsun. Hepsini al." "Beni dinlemeyecekler. Sen zar zor ."

İkisi de düşmüş Muhafız'a baktı. Etraftaki karanlık büyümüş, nabız gibi atıyor ve hayatla birlikte hareket ediyor gibiydi. Nik tökezleyerek geri çekildi, neredeyse ayağı takılıyordu. "Haklısın. Ben gideceğim. Sen... sen ona göz kulak ol."

Yutkundu. "Uyanırsa ne yaparım?"

"Yöntemlerin olduğunu söylemiştin.

Kullan onları."

Nik'in botlarının taşa vururken çıkardığı ses Peaches'in diken diken etti. Kendine sarıldı ve tekrar

Muhafız. Gölgesi daha da yaklaşmıştı. Geri adım attı, tetikteydi. Gölge... kalkıyor ve Muhafız'ın şeklini alıyordu. *Aman Tanrım, aman Tanrım.* Uyku tozu nefes almayan bir şey üzerinde işe yaramazdı.

Koridora geri döndü ve diğer tarafa çarptı, dehşet içinde donakaldı, ama gölge sürünerek dışarı çıktı ve onu geçerek koridorda birkaç metre ötede nöbet tuttuğu yere gitti. Kollarını kavuşturdu.

Peaches gölgenin dışarı mı, koridorun aşağısına mı, yoksa kendisine mi baktığını anlayamadı. Kaşlarını çatarak cesaretinin son kırıntılarını da topladı, yaklaştı ve parmaklarını gölgenin üzerinde gezdirdi. Karanlık sis gibi serin bir madde vardı. Siyah gölge şeritleri parmağını kaydırıldığı yeri takip ediyor ve tıpkı sudaki mürekkep gibi havada kıvrılıyordu. Ama gölge tehditkâr değildi. Sanki ona göz kulak oluyormuş gibi garip bir şekilde rahatlatıcı hissettiriyordu.

Odasından bir inilti geldi. Gardiyan uyanıktı.

Çok hızlıydı.

Panikle uyku tozunu bulmak için cebini karıştırdı ama parmakları kirli kırmızı kapağı sıyırdı ve vücudu isyan etti. İrkilerek parmaklarını dışarı sürükledi. *Diğer cebinde.*

"Tutun onu," diye homurdandı Gardiyan, yavaşça oturup yatak odasından ona bakarak.

Kiminle konuşuyordu? Başını yana salladı, belki de başka bir Muhafız arıyordu ama cevap veren gölge oldu. Karanlık siluet onunla duvar arasına girdi ve sonra bileklerini kavramak için vücudunun etrafına uzandı, karanlığın kıvrımları onu yerinde sabitleyen madde kelepçelerine dönüştü.

Haze bir köpek gibi tepeden tırnağa sarsıldı ve sonra ayağa kalktı. Koyu renk gözleri ona kilitlenmişti, niyeti açıktı. Uyanıkken, uykudakinden çok daha fazla varlık gösteriyordu. Ve o çok ama çok kötü bir şey yapmıştı.

BÖLÜM 6

S Çekingen ve güzel kadına doğru ilerleyip dar koridorda ona katılırken Haze'in zihnini hâlâ ürkeklik kaplıyordu. Kadın onu gafil avladı. Ama Muhafızlar uyuşturan güneşin verdiği uyuşuklukla savaşmak için eğitim alırlar. Uyku büyüğü de farklı değildi. Kollarını ve bacaklarını sürüklenerek hareket etmeye zorladı ve kendine canlandırıcı bir silkinme verdi.

Gözlerini kırpıştırarak ona baktı ve içine kapanmaya çalıştı. "Benim ne olduğumu biliyor musun?" diye sordu.

Kısa ve hızlı bir şekilde başını salladı.

"O zaman neyi temsil ettiğimi biliyorsun. Benimle geliyorsun."

"Ben yanlış bir şey yapmadım."

Sesi viski gibiydi, adamın ısıtıyordu. "Biliyorum." "Ne?"

Dudaklarının kenarında bir gülümseme belirdi. Kız doğruldu. "Peki... neden?"

"Ne olduğunu biliyorsun."

Tereddüt etti ve karanlık bağlara baktı. Eliyle gölgesini işaret etti. Cisimsiz silüet ait olduğu yere, onun yanına geri sızdı ve yerde birikti.

Bileklerini ovuşturdu ve ona ihtiyatla baktı. "Adın ne senin?" diye sordu.

"Şeftali."

Tereddüt yok. İlginç. Ense tırnağını kaşdı ve onu inceledi. Ya itaatkârdı ya da sadece korkuyordu. Bakışları ona gitti

saçlarına, sonra da ağzında beliren piranha dişlerine baktı. Bunların gerçek olduğundan kuşkuluydu ama kendi etrafına sardığı bir güvenlik battaniyesi ihtimaline karşı cazibesini bozmayacaktı.

"Ben D'arn Haze." Resmi adını vermek onun korkularını hafifletmek için bir girişimdi. Anaç bir tip değildi. Ya da yumuşak kalpli. Onun bir şey söylemesini, daha az korkmuş görünmesini bekledi ama o söylemeyince cebinden portal taşını çıkardı. "Bu bizi Tarikat'a götürecek. Orada seninle konuşmak isteyecek senin türünden daha çok kişi var. Sadece açık alana çıkmamız gerekiyor yoksa portal duvarlarda bir delik açacak."

Ve kraliçeye Tarikat'ın neden mülkünü tahrip ettiğini açıklamak zorunda kalmamayı tercih ederdi.

"Benim türüm mü?" Peaches sordu, ses tonuna şüphe karışmıştı. "Perileri mi kastediyorsun?"

Adam ona şüpheli bir bakış attı. "Tabii. Öyle yapalım."

Elini uzattı, ama küçük insan hâlâ elini tutmakta tereddüt ediyordu.

O.

"I-" Dudaklarını sıkıca kapadı ve odasına şöyle bir baktı
Özlem.

Burada mı? Neden bu sefahat ve işkence sarayında kalmak istesin ki? Pis ve soğuktu. Önüne baktı ve onun ne gördüğünü görmeye çalıştı. Büyük, korkutucu bir vampir. Ona güvenmesi için hiçbir sebep vermeyen bir vampir. Elini vızıldayan başının üzerinde gezdirdi ve iç çekti.

"Peaches, biliyorsun ki Fae'ler yalan söyleyemez, bu yüzden sana zarar vermeyeceğimi söylediğimde bana inan. Yeni Seelie Yüksek Kraliçesi senin gibi ve benim gibi biriyle çiftleşti - bir Gardiyan."

Peaches'ın temkinli bakışları ona kaydı. "Ben... Ben bunun sadece bir söylenti olduğunu sanıyordum."

Başını salladı. "O da sizden-" Kendini durdurdu ve sözlerini yeniden çerçevelemek zorunda kaldı. Duvarlar dinliyor olabilirdi. "Seninle aynı zamanda doğdu."

"Ne?"

"Gel." Geçit taşını havaya kaldırdı. "Tarikat'ta açıklayabilirim."

"Dur!"

Haze sustu. Koridorun iki yanında Unseelie askerleri toplanmıştı. Her biri farklı türden bir Unseelie fae ırkıydı. Şekil değiştirenler, elfler, vampirler, goblinler, etli kolları olan yeşil tenli bir ork. Silahları bıçaklardan mızraklara, parlayan Elf rünleri olan tırtıklı kemik kılıçlara kadar değişiyordu; kırmızı ışık karanlık duvarlardan ve yüzlerin altından tehditkâr bir şekilde parlıyordu.

Haze bir esnemeyi bastırdı ve Peaches ile göz göze geldi.

Aralarındaki bir metrelik mesafe dağ gibi geliyordu. Onun elini tutup geçit taşını harekete geçirebilir, içeride yaratacağı yıkımla lanetlenebilirdi. Ama Tarikat ile yüksek doğumlu fae'ler, özellikle de kraliyet mensupları arasında uyulması gereken angajman kuralları vardı. Saraya izinsiz girdiğinde zaten kuralları çiğnemişti. Bu yolda devam ederse, kraliçenin onu azarlamak için meşru gerekçeleri olacaktı. Muhtemelen Başbakan'ın da. Ve Peaches'in çapraz ateşte kalmayacağını hiçbir garantisi yoktu.

Haze'in tereddütü ona pahalıya mal oldu.

Bir Elf muhafızı bir tür yapışkan rüzgâr kullanarak taşı Haze'in elinden aldı. Taş, kendini beğenmiş bir gülümsemeyle onu cebe indiren elfe doğru uçtu.

Hayır, .

Haze hırladı, dişleri parlıyor ve histamin damlatıyordu - ısırmaya hazırdı. Gölgesi altından dışarı sızarak savaşa hazırlandı.

Peaches'a "Odana geri dön ve ben söyleyene kadar dışarı çıkma," dedi ve sonra parmaklarını çıtlatarak her bir muhafıza baktı. Angajman kurallarının canı cehenneme. Geçit taşını çalmışlardı.

Önce hangisi?

Askerleri değerlendirdi ve öncelikli tehdidi belirledi. Goblin kırmızı şapka takmıyordu, yani goblin askeri rütbeleri içindeki konumu düşüktü. Muhafızların hiçbirinin apoletlerinde rütbe arması yoktu. *Ufak tefek*. Yüzbaşı ve teğmen de orada değildi. Bu iş birkaç dakika içinde bitecekti.

Peaches hareket etmedi.

"Odana gir," diye emretti.

"Onu eğitmek sana düşmez," diye tükürdü elf, Haze'e merakla bakarak. Bu muhafızın sırtından aşağı bir sıçan kuyruğu gibi inen karmaşık bir örgüsü vardı. Etrafında havayı kalınlaştıran bir güç aurası yükseliyordu. Haze'in alt etmesi gereken ilk kişi o olacaktı.

"Aslında o hiç de senin değil," diye devam etti elf. "O kraliçeye ait. Ve sen, Muhafız, burada olmamalısın."

Karanlığın içinden iki çift Unseelie eli çıkarak Peaches'i omuzlarından yakaladı. Neredeyse gözden kaybolana kadar koridorun gölgeleri arasında geriye doğru tökezledi. Sadece saçlarının belli belirsiz şeftali rengi onun hâlâ orada, esir olduğunu gösteriyordu.

Haze'in vücudundaki tüm koruma içgüdüleri harekete geçti. Güç yumruklarında çatırdadı. "Çözün onu."

Elf alay etti. "Talepte bulunacak durumda değilsin."

Bir vampir öne çıktı, alnında ter damlaları vardı. Muhtemelen vardiyası bir saat önce güneş doğduğunda sona erdiği içindi. Uyanık kalmak için mücadele ediyor olmalıydı. Vampir konuştuğunda sesi titrek çıkıyordu. "Neden buradasın Muhafız?"

"Seni hiç ilgilendirmez."

Vampir çenesini kaldırdı. "Yolda bir Sluagh var ve Kraliçe'nin Muhafızları'nın teğmenini çağırdım. Şimdi teslim ol, yoksa ebedi ruhuna acı getirecekler."

Hayır, yapamazlar. Haze Fae yasalarının üstündeydi. O sadece Kuyu'ya ve dolayısıyla Kuyu Tarikatı'nın Başbakanı'na hesap verirdi. Sakince omuzlarını devirdi. Demek bir Sluagh yoldaydı. Bu Haze'in birkaç dakikası olduğu anlamına geliyordu. *İhtiyacım olan tek şey bu.*

Güçlü bir mana darbesi çağırdı ve derisinin altında birikmesine izin verdi. Vücudunun yarısını kaplayan güç arttırıcı dövmeler, vücudundan gönderilen her manayı güçlendirmeye hazır bir şekilde aktive olurken yanıyor ve kaşınıyordu. Savaş çekicini kemerinden çıkardı. O hareket ettikçe statik çatırdadı. Adalet'in parıltısı herkesin dikkatini çekti.

Metal.

Muhafızlar dışında herkes için kaçak mal. Kemikten daha kolay toz haline gelebilir. Bir büyüü kesebilir. Manayı izinde durdurur. Fae'lerden nefret ettirir. *Crimson*, eğer etini delerse Haze'i bile öldürebilir. Ama diğerlerinin aksine, Haze manayı tuttuğunda mana kesilmezdi. Onlara göre o bir tanrıydı.

Silahın kabzasını sıktı ve muhafızlara ihtiyatla bakarak onları öne çıkmaya, ilk hamleyi yapmaya cesaretlendirdi.

Goblin bir kurbağa gibi sıçradı, dört ayaklı cılız gövdesi havada sallanıyordu. Haze savurdu. Goblinle buluştuğunda Adalet'ten dışarı doğru bir güç dalgası yükseldi. Kemikler kırıldı. Duvarlar sarsıldı. Yer sarsıldı.

Haze sıırttı.

BÖLÜM 7

P her biri Haze'in ağzının etrafındaki parantezleri nasıl aldığını, onu bu kadar çok gülümseten şeyin ne olduğunu merak etmişti ve şimdi

biliyordu. Savaş aşkıydı. Gardiyan olmak.

Sırıttı, hınzır gözleri tekrar mücadeleye atılmadan önce zevkle ona kayd. Haze'in hareketlerini izlemek bir doğa belgeseli izlemek gibiydi. Kendi elementinde bir yırtıcıydı. O şişkin kaslar bunun için yaratılmıştı - yok etmek için.

Peaches'i tutan muhafızlar bıraktı ve kavgaya katıldı. Peaches duvara yaslandı ve ikincil hasar olmaktan kaçınmaya çalıştı. Haze'in gölgesi önünde duruyor, yaklaşan herkesi saptırıyor ve onu koruyordu. Arkasından gelen bot sesleri desteğin geldiğini işaret ediyordu. Muhafızlar hasar aldıkça bağırışlar ve homurtular kulaklarını dolduruyordu. Haze ter bile dökmedi.

Ayrıca kimseyi öldürmediğini de fark etti.

Onlarla oynuyor, dar alanı kullanarak onları bowling lobutları gibi birbirlerine fırlatıyordu. Peaches'ın kalbi boğazına kaçtı ve tam bir goblin yüzünün yanından uçarak geçerken geri sıçradı.

Belki de onunla gitmeliydi. O bir Fae'ydi. Yalan söyleyemezdi. Onun gibi değil. Belki Tarikat'ta geçirdiği zamanlardan kalma insanlar vardı. Belki onlardan biri Silver ya da Violet'ti. Göğsünü tuttu, adrenalin vücudunda dolaşüyor, onu duyu ve mantığa karşı uyuşturuyordu. Ne yapacağını bilemiyordu. Onun bir parçası

Buradaki kabullenilmiş hayat gitmek istemiyordu. Bilinmeyenden, yanlış yönlendirilmekten ve hatalardan korkuyordu. Ama bir yanı ona güvenmek istiyordu.

Güçlüydü. Güçlüydü. Onu koruyabilirdi.

Ya da tıpkı muhafızlara yaptığı gibi, yüzünde hınzır bir sırıtışla onun da işini bitirebilirdi.

Soğukluk koridoruna girdi. Bir ürperti omurgasından aşağı indi.

diken diken oldu. Karanlıkta bir fısıltı.

Sluagh buradaydı.

Dehşete kapılarak uyku tulumunu kavradı; parmak eklemleri beyazlaşıyordu. Odasına taşınmak iyi bir fikir gibi görünüyordu ama artık çok geçti. Endişeyle Muhafız'a baktı. Sıvı ateş gibi hareket ediyor, yoluna çıkan her şeyi yakıyordu ama Sluagh'ın geldiğini göremezdi.

Onu uyarmalıydı. Ağzı başarısız oldu.

Ve sonra Sluagh oradaydı... karanlıkta bir titreşim gibi hareket ediyordu. Bu özel canavar Haze'in boyundaydı, bitkin ve aç. Gotik yüzü Peaches'a Dorian Gray'i hatırlatıyordu, sonsuza dek güzel ama lanetli. Gözlerine hüznün kazınmıştı. Yanaklarında çukurlar vardı. Kömür rengi yırtık bir takım giymiş olan Sluagh'ın kanatları, her adımda hışırdayan muhteşem siyah deriden yapılmış bir manto gibi örtülüydü.

Peaches'in önünde duran yaratık, keçeleşmiş uzun saçlarının arasından baktı ve savaşı işaret etti. Elektrik çatırdadı. Peaches'ın saçları havaya kalktı. Ürpertici bir an için kafatasının dış hatları güzel yüzünü aydınlattı ve sonra kayboldu. Hava Peaches'ın yanından vınlarak geçti ve vücudunu sarstı. Hayır, hava değil... Sluagh'ın wraith kısmı. Yürüyen görünmeyen ruh. Haze'e doğru gidiyordu ve onun hiç şansı yoktu.

Peaches'in korkusuna bir düşünce nüfuz etti. *Onun ölmesini istemiyorum.*

Kesenin içindikileri savaşın içine fırlattı. Mavi toz bulutu her yere yağdı. Fae hapşırdı. Fae yere düştü, uyuyordu. Haze'in kara gözleri Peaches'a kaydı, yere yığılmadan önce yüzünde ihanet ifadesi vardı.

Sluagh'ın ruhu bedenine geri dönerken hava yeniden uğuldadı. Kafatası derisinin altında titredi. Yavaşça başını çevirip

karanlık, ruhsuz gözlerle ona baktı.

Yemeğimi benden çaldın, insan. Sözleri suyun üzerindeki yağ gibi zihnine süzüldü.

"O bir Gardiyan," dedi. "Onu öldüremezsiniz."

Belki onun yerine seni alırım. Sluagh ona doğru eğildi, gözleri ruhunu delip geçti. Çürümüş et kokusu burnuna doldu. Evet, bu kesinlikle sağlıklı değildi. Yıllar geçtikçe daha fazla Ev Sahibi'nin - sarayda yaşayan Sluagh'ların- bunun gibi yıprandığını fark etmişti.

Koku güçlendikçe gözlerini kapadı ve yüzünü başka yöne çevirdi. Keşke Balos'un uykusu tozundan biraz daha olsaydı. Sluagh üzerinde işe yarayabilirdi.

Bende işe yaramıyor.

"Burada ne oldu?" diye sert bir ses yükseldi.

Peaches'in yüzü soğudu ve gözlerini açtı. Sluagh omurgasını dikleştirdi. Yorgunluğun yüz hatlarını sertleştirmesine rağmen hâlâ heybetli ve belki de biraz deliydi.

Bakışlarını sesin sahibine, Kraliçe'nin Muhafızları'ndan teğmen Demeter'e kaydırды. Günün sıcağından göz kapakları sarkmış, çarpıcı bir vampirdi. Kaygan, siyah üniformasının yüksek yakasına fazladan güller, dikenler ve geyik boynuzları işlenmişti ve bu da keskin, kirli çenesini vurguluyordu. Sert gözleri Peaches ve Sluagh arasında, sonra da uyuyan kanlı ve temiz ceset yığnında gezindi.

Demeter ve canavarı arasında bir tür zihinsel alışveriş gerçekleşti. Sluagh bir an Peaches'in önünde dururken, bir an sonra koridorun beş adım ötesindeydi. Pozisyonu, tamamen ortadan kaybolana kadar bu şekilde titreşerek atladı.

Demeter Peaches'in yanına geldi. Yaklaşan muhafızlara başıyla selam verdi ve ardından ceset yığnını işaret etti.

"Gardiyanı gözaltına alın. Onu soyun ve silahını alın. Onu korunaklı bir hücreye koyun." Sonra gözlerini Peaches'a dikti. "Sluagh uykusu tozundan senin sorumlu olduğunu söyledi."

"Gardiyan'ın ruhunu yiyip bitirecekti. Bunun olmasına izin veremezdim."

Demeter'in gözleri kısıldı. "Sen bir muhafız değilsin, pix. Sarayın güvenliğiyle ilgili kararlar almaya hakkın yok. Görevini aştığın için cezalandırılacaksın."

Evet, o da bundan şüpheleniyordu. Bu yerde ne yaparsa yapsın, cezası vardı. "Onunla ne yapacaksın?"

Sert gözleri uyarırcasına ona dikildi. Doğru. Onun istasyonu değil. "Ben sadece..." Odasını işaret etti. "Ben odama döneceğim." "Sen öyle yap."

Göz temasından ya da cesetlere basmaktan kaçınmaya çalışan Peaches, dağınıklığın yanından sessizce geçip odasına girdi ve kapıyı sıkıca kapattı. Yatağına uzandı ve başını bir yastıkla örttü. Ama ne yaparsa yapsın, bir hata yapmış olduğu duygusundan kurtulamıyordu.

Fırsatını bulmuşken Muhafız'ın elini tutmalıydı. Ama bu odanın rahatlığını terk etmekten çok korkuyordu. Sanılanın aksine, özgürlük düz bir yürüyüş değildi. Haritası olmayan, sivri dişler ve dikenlerden oluşan bir labirentti. Bir ayağını diğerinin önüne atmaktan çok korkuyordu çünkü kendi haline bırakıldığında kaçınılmaz olarak her şeyi berbat edecek ve yaralanacaktı. Böylesi daha iyiydi.

En azından Gardiyan'ın ruhu sağlamdı. En azından bunun için minnettar olabilirdi.

Yorgunluğun çekiciliği onu unutkanlığa sürüklerken, zindanlardan işkence sesleri süzülüyordu. Belki de Haze'di. Başını ikinci bir yastıkla örttü.

O benden daha iyi.

Yalan, dilini acıyla kapladı.

BÖLÜM 8

Maebh özel okuma salonuna girdi. Kitaplıklar duvarlarda sıralanmıştı. Mana ile korunmuş kadim kitaplar Etrafa saçılmış, sayfaları açılmış ve parmaklarının meraklı çizgiler boyunca sürtünmesinden dolayı mürekkep lekeli. Eski dünya mitolojisi ve savaş stratejileriyle dolu bu kitaplar ona fantastik bir oyalanma sağlamaktan başka bir işe yaramamıştı. Hırladı ve elini yan masaya doğru kaydırarak kitapları yere attı.

Demeter odaya girdiğinde dönerek onunla yüzleşti. "Gardiyan neden burada? Ve Gastnor *nerede*?"

Bodrum zindanındaki pisliği temizleyen yüzbaşı değil, muhafız teğmeniydi. Hiçbir işe yaramayan yüzbaşısı yıllar geçtikçe daha az güvenilir olmaya başlamıştı. Yıllardır gösterdiği sadakate rağmen yakında zor bir karar vermek zorunda kalacaktı.

Demeter onun öfkesi karşısında soğukkanlılığını korudu ve kapıyı sessizce kapatarak ikisini cesurca bir araya getirdi. Belki de her şeye rağmen onda bir değer vardı. Yalvaran bir erkekten nasıl da nefret ederdi. Uzun yaşamı boyunca onlardan çok fazla görmüştü ve görünürde yoktu. Maebh yorgun gözlerini ovuşturdu ve en büyük hayal kırıklığını en son ne zaman gördüğünü hatırlamaya çalıştı.

Demeter ona, "Sizin... iyileştirmelerinizden kaynaklanan atıkları bertaraf ediyor," diye hatırlattı.

Ona boş boş baktı.

"Mana ile çarpıtılmış bedenler, kraliçem," diye detaylandırıdı. "Ama elbette siz bunu biliyordunuz."

Maebh yine gözlerini ovuşturmakta direndi. Parmakları siyah lekeliydi. Kalıntılar ya kitaplardan ya da yaptığı deneylerden kalmıştı. Her ikisi de buna değerdi. O kitaplar ona fikirler vermişti. O deneyler yüzyıllar önce Sluagh'ı doğurmuştu. Bir süre için, o ve Sluagh'ı yenilmez olmuşlardı. İnsan direnişini birlikte ezmişlerdi. Ama sonra içlerinden altısı Tarikat'a iltica etti. Bu ayrılık geride kalan Sluagh'lara bir şey yapmıştı. Konak, kovanlarından altı kişi olmadan parçalanmıştı. Geriye kalanlar aynı değildi.

Bu yüzden yeni bir şey yapmak zorundaydı. Daha iyisini.

Eski dünyadaki silah yapım bilgileriyle kehanette insanları beklemekten yorulmuştu. Bombayı yapmak için gereken üç parçadan sadece birini ele geçirmişti ve sabrı . Peaches manasıyla bir kıvılcım yakamasa bile, kanı damarlarında kullanılmayan bir g olduğunu doğruluyordu. Onun için başka kullanım alanları da vardı.

Altı yıl önce, Maebh bu efsanevi silahı yapmak için gereken üç insanı da avucunun içine almış ve Gastnor her şeyi berbat etmişti. Bu onların kanıydı, demişti. Bir uyururucu gibi bağımlılık yapıyordu. En iyi savaşçılarından oluşan bir askeri filoyu salyaları akan bir karmaşaya dnştrmşti. Gastnor hariç hepsi lmşti.

Kahinleri Peaches'ın anlattıklarının doğru olduğunu teyit etti; bu süre içinde birlikte uyandığı yoldaşlarının şu anda nerede olduklarına dair hiçbir şey bilmiyordu. Maebh Kahinlerine bu kadınların nerede olduklarını araştırttı ama hiçbir şey bulamadı. Kahinlerin imgelemlerine girip çıkan tek kişi Peaches'ti ve o bile güvenilmezdi. Maebh onu Sonbahar Sarayı'ndan almadan önce Peaches *dört yıldır* vahşi doğadaydı. Kalan iki insandan haber beklemekten başka yapabilecekleri bir şey yoktu.

Maebh bekleyerek kraliçe olmadı.

Gırtladı asit yükseldi ve dilini acıyla kapladı. Bir insan silahıyla kraliçe olmamıştı. Kendi silahlarını yaratmıştı, şeftali'yi elde edene kadar unuttuğu bir şeydi bu. Her nasılsa, bir kez daha başarısızlıkla karşi karşiya kalınca, bir B planına ihtiyaı olduğunu fark etti.

Yeni deneyleri Düzen'in koyduğu yasalara tam olarak uymuyordu. Yaratıklarını kaos ve ölümlle dizginlemek için Kuyu'nun yasaklanmış mürekkepli tarafına dokundu. Ve şimdi bir Muhafız - en büyükleri - sarayına sızmıştı.

"Kraliçem?" Demeter bir adım öne çıktı. Sakince dağılmış kitapları topladı, kapattı ve bir masanın üzerine yığıdı. "Bize cevap verene kadar muhafızların ona işkence etmeye devam etmesini mi istersiniz? Yoksa aklına tecavüz etmesi için Sluagh'lardan birini mi gönderelim?"

"Hayır," diye kestirip attı. Hava boğazında yoğun bir şekilde hissediliyordu. Bir elini vitray pencerelerine doğru uzattı, mana kullanarak panjurları açtı ve buz gibi havanın içeri girmesini sağladı. Derin bir nefes aldı, sonra konuştu. "Ona işkence ederek her şeyi berbat ettiniz. Şimdi dikkatli hareket etmeliyiz. Davetsizce ortaya çıkıp kendini savunmaktan başka bir şey yapmadı." Bunun Maebh'in bodrumdaki hücrelerinde ne yaptığını bildiği anlamına gelip gelmediğine karar veremedi. "Muhtemelen zihnini Sluagh'a karşı korumuştur, her halükarda."

"Haze kanlı kölenizin odasının yakınında bulundu. Belki de onun gelişyle bir ilgisi vardır."

"O ürkek şey mi?" Maebh alay etti ve başını salladı.

"O kadar da ürkek değil. Bir Sluagh ile karşılaştı ve bir tür toz uyku ilacı kullanarak savaşı etkisiz hale getirdi."

Maebh'in kaşları Demeter'e doğru kalktı. Eğer başka biri onunla bu şekilde konuşursa, onu kesip atardı. Ama kendine güvenen erkeklerden her zaman hoşlanmıştı. Ve kibirli. Bu özelliklerin yatak odasına kadar uzanıp uzanmadığını merak ediyordu. Bugünlerde hareminden hiçbiri onu yeterince tatmin etmiyor gibiydi.

"Muhtemelen tozu Balos'tan almıştır," diye mırıldandı dudaklarında alaycı bir ifadeyle. "O solmuş yaşlı cinin Seelie kalbi var. Peaches'ın onu ziyaret ettiği biliniyor. Silah yapımında bu kadar faydalı olmasaydı, onu yıllar önce çukura yem ederdim."

"Peki sırrınızı öğrenmek için değilse neden burada olsun?"

"Guardian'ı yanıltıcı bilgilerle besleyen sensin. Sen söyle."

Muhafızların Aconite Şehri'nin etrafını kokladıklarını ve uygunsuz bir şekilde imha mana-bozulmuş cesetleri sorduklarını öğrendiklerinden beri

dedikoduların önüne geçmesi gerektiğini biliyordu. Demeter'in D'arn Indigo ile olan ilişkisinden faydalanmak için mükemmel bir fırsattı. Hem konuşmayı o yaratacak hem de Demeter'in sadakatini test edecekti. Şimdiye kadar, teğmeni ailesini kaybetme pahasına kendini kanıtlamıştı. Kaptanın yerine geçmeye layık bir adaydı.

Demeter'in yüzü karardı. "Haze sunduğum her bilgiyi tereddüt etmeden kabul etti. Bana güveniyorlar çünkü İndi benim kardeşim, onunla yıllardır konuşmamış olmama rağmen. İkisiyle de ailemin evinde buluşacaktım ama burada daha acil meseleler vardı. Kristal Şehir'den gelen akıncı insan gruplarının şiddeti ve sıklığı giderek artıyor. Metal artıklarından çiftlik hayvanlarına ve ısıtılmış mana taşlarına kadar sahip olduğumuz kaynakları yağmalamak için yanıp tutuşuyorlar."

Maebh'in damarlarında soğuk ve sert bir öfke dolaştı. "Kaç tane yakaladın?"

"Elliden fazla."

Maebh'in kaşları . "Peki kaç kişi kaybettik?" Demeter'in dudakları kıvrıldı. "Beş."

"Güzel. Yakaladığınız her bir insanın, ben onlara ne yapacağıma karar verene kadar bir hücreye konulmasını istiyorum. Cezaları halka açık olmalı." Son derece aşağılayıcı bir şey uydurmak zorunda kalacaktı. "Ve bir tanesinin hikayeyi anlatmak için kaçmasına izin vereceğiz."

"Evet, kraliçem." Demeter eğildi. Adam gitmeye çalıştı ama kadın dişleriyle tıslama sesi çıkardı. Onunla işi bitmemişti ve bunu biliyordu. Bakışlarını küstahça onunkilere kaldırdı, onu neden durdurduğunu çok iyi biliyordu.

"Haze'in burada bana yaklaşmaya çalışacağını hiç tahmin etmezdim." Demeter'in kaşlarını çatması bir özür kadar iyiydi. "Ama sanırım Tarikat benim itibarımı önemsemiyor."

"Tabii ki yok. Seni çiğneyip tüküreceklerdi. Ama bizim bildiklerimizi bilmiyorlar." Uzun siyah tırnaklarını adamın kirli çenesinde gezdirerek gerçeği gördü. Tarikat büyük ihtimalle onun deneyleri hakkında hiçbir şey bilmiyordu ve Haze de bu yüzden buraya gelme riskini göze almıştı. Eğer işkence seansı sırasında Demeter'i -kolay bir günah keçisini- ele vermemişse, Haze'in hâlâ onu öldürmeye çalışıyor olma ihtimali vardı.

Demeter'in d nek rolünü korumak. Demeter rolünü m kemm l bir şekilde oynamı tı. "Gardiyan'la konu tun mu?"

"Hayır, kraliçem. Konu ana kadar beklemek istedim." "İyi i  çıkardın kuzum."

"İhtiyacın olan her şeyi yaparım."

Onun kaptanı olmak istiyordu. Daha fazlasını istiyordu. Çenesini kızın eline bastır ı, gözleri kızınkilerle bulu tu ve sonra a ırba lı bir şekilde al aldı. Kadın pencere kenarına gitti. Aconite Denizi kabarırken dalgaların üzerinde buz hareket ediyordu. Bu buzlu manzara yüzyıllardır onun eviydi. Sadece bakmak bile onu sakinle tiriyordu. Hayatı ne kadar sefil bir hal almış olursa olsun, çektiği acılar ya da kayıplar ne olursa olsun, deniz ona her zaman daha kötüsünün olduğunu hatırlatıyordu. De i en gelgit, yaşayan her şeyin değişken doğasını temsil ediyordu. Kimseye g venilmemeliydi, özellikle de ona en yakın olanlara. Bu dersi, en güvendiği ve en sevdiği *amadasının* - hareminden *birinin* - tören gölüne dalıp bir Gardiyan olarak çıkararak ona ihanet ettiği ve onunla ba larını kopard i gün   renmi ti.

Onu e li e yükseltmek istemişti. Elphyne'i onunla birlikte yönetmek istemişti. O ana kadar, onun da aynı şeyi istediğini d   nm  t .

Maebh omzunun üzerinden Demeter'e baktı. Onun inancının aksine, Demeter ona güvenmiyordu. Herkes ona sırtını dönebilirdi, onu sevdiğini söyleyenler bile. Gastnor yakışıklı yüzünü mahveden bir  izikle eli boş d nd   nden beri, Demeter altı yıldır onunla birlikteydi.

Maebh'in duda ı kıvrıldı. Ceza olarak, Gastnor bir insan gibi ya lanıp kırı ana kadar manasının yarısını kalıcı olarak almıştı. Şimdi ondan i reniyordu. Bu yüzden onu tachi istilasına u ramı  Redvein Ormanı'na yarı dengesiz bir insan evcil hayvanı ve bir kızılkafa ile göndermişti. Kendini kanıtlamasını istemişti ama o yine başarısız oldu.

Suyun üzerinde parıldayan güneş onu yormu tu. Yıllardır gündüzün sürükleyici etkilerini hissetmemi ti. Bin yaşındayken, asıl hayatının gece prangalarını a mı tı. Yıllar geçmiş ve krali eli inden gelen çok fazla mana ile dolmuş, başka bir şeye, vampirin ötesinde bir şeye d n  m  t . Ancak  imdi, deneyleri için mana feda ettikten sonra kendini zayıf hissediyordu. Tıpkı o genç, naif kız gibi.

Eskiden öyleydi. Kral Mithras'tan önce. İnsanlarla olan savaştan önce. Kızı olmadan önce. Yeter. *Yuvarlanmayı bırak.*

Yorgun gözlerini ovuşturmaya gitti ve sonra parmaklarını kıvırdı.

"Gardiyan bir sorun," diye hatırlattı Demeter ona, kendi esnemesini bastırarak. "Bana ne yaptıracaksın?"

"En son bir Muhafızı küçük düşürmeye çalıştığımda, o da beni küçük düşürdü. Şimdi Seelie Yüce Kralı ve İyi Kutsanmış bir insanla çiftleşti." İliklerine kadar sinirlenmişti. O kurt şekil değiştiren hıyar -*Mithras'ın* soyundan gelen o pislik, evine, sarayına girmiş ve en korkunç silahının yanılmaz olmadığını kanıtlamıştı. Diğerlerinin de bu gerçeği öğrenmesi an meselesiydi.

Ama aynı zamanda henüz bilmediği bir şeyi de ortaya çıkarmıştı. Eski dünyadan uyanan İyi Kutsanmış insanlar, eğer El Değmemiş insan evcil hayvanına inanılacaksa, kullanılmamış güçlerle doluydu. Adı Bones'tu. Kristal Şehir'den geliyordu ve Elphyne'i ele geçirmeye niyetli insan liderin güvenilir danışmanıydı. Muhafızlar Bones'u yakalamışlardı ama o henüz keşfedemedikleri bir açıktan onu kaçırmayı başarmıştı. Sorgulayacağına söz vermişti ama bunu yaparken Bones'un kalbini durdurmuştu.

Tarikat'a Bones'u öldürdüğünü söylemişti -gerçekte bu- ama onu hayata döndürdüğünü söylememişti. Artık Maebh'in insanlarla ilgili bilgi kaynağıydı. Eski dünya silahının dünyanın sonu anlamına gelebileceğini bu şekilde öğrenmişti ve bunu istemiyordu. Ama bunu reddetmeye de hazır değildi. Seçeneklerini açık tutmak zorundaydı. Kendi deneylerinin başarısız olma ihtimaline karşı.

En azından bu silahın insanların eline geçmesini engellemeliydi.

Maebh hükmetmek, egemen olmak istiyordu ama Elphyne'i paylaşmaktan bıkmıştı. Her şeyi istiyordu. Kristal Şehri bile.

"Peki ne yapacağız?" Demeter sordu.

"Daha fazla zamana ihtiyacımız var."

"Onu kilitleyelim mi? Çukura mı atalım?"

"Tarikat onun kaybolduğunu fark etmeden önce sadece birkaç günümüz var. Sarayıma izinsiz girmiş olsa bile, bu onu esir tutmamız için bir neden değil. Kesinlikle işkence muhafızlarınız değil.

benim rızam olmadan alınıyor." Dişlerini küçümseyerek gıcırdattı, bazen çalışanlarının beceriksizliğine içten içe öfkeleniyordu.

"Peki ya labirent? Biz onu bulduktan sonra orada kendini kaybettiğini söyleyebiliriz. Bir noktaya kadar doğru olurdu."

Maebh bunu düşündü. Obsidyen Sarayı, yarısı dağın yamacına kazılmış geniş bir yapıydı. Merkezinde çitlerden ve duvarlardan oluşan hoş bir labirent yer alıyordu. İlk bakışta, burayı ziyaret eden herhangi biri için, bir partide gözlerine ziyafet çekmek için basit bir bahçe labirentiydi. İleri gelenlerin ve soyluların içinde oynayacakları ya da gizli buluşmalar ve tehlikeli ilişkiler yaşayacakları bir yer. Ancak gözün görebildiği buzdağının sadece görünen kısmıydı. Altında yatan şey, onun bile girmekten hoşlanmadığı bir şeydi.

Haze'in orada mahsur kalması Maebh'e yeni silahlarını meraklı gözler olmadan ya da Tarikat'a haber gitmeden tamamlaması için zaman kazandıracaktı. Ama ölebilir. Ve bunun sonuçları olacaktır.

"Hayır," dedi, omurgasından aşağı bir ürperti akarken. "Henüz labirent değil."

"Peki ya çukur?"

"Başka bir son çare." Terk edilmiş diğer tutsaklar gibi Muhafız da çukurda tutulacaktı ama Tarikat isterse bunu inkâr edemezdi. Aşırı önlemler almadan önce yeni silahının tamamlanmasına gerçekten ihtiyacı vardı. Dudaklarına vurarak ne kadar susadığını ve kendini insan kanından nasıl mahrum bırakması gerektiğini düşündü. Bir kraliçenin herhangi bir şeye borçlu olması, özellikle de mevcut tek bir kaynak varken, aptalcaydı.

Peaches'in gerçek kimliği Maebh ve Gastnor dışında herkes için bir gizemdi. Ve bir hata daha Gastnor'un onun hizmetinden çıkması anlamına geldiğinden, bu sırrı ve dişlerini titizlikle kendine saklamıştı. Onun kanının arzusunu yatıştıracığını öğrendikten sonra bile.

Ancak Haze'in perhizde kalmasına gerek yoktu. O da diğerleri gibi susamış ve savunmasız bir vampirdi. Eğer Maebh onu Şeftali'den içmeye ikna , o zaman sarayda bulunmasındaki gerçek niyetini ortaya çıkarabilirdi. Tek bildiği, Haze'in silahı hakkında hiçbir şey bilmediğiydi ve o zaman tek yapması gereken onu bir şaplaktan başka bir şey yapmadan Tarikat'taki akbabalara geri göndermekti.

Kriz önleildi. Bir plan oluşmaya başladığında koyu lekeli dudaklarında bir gülümseme belirdi.

"Ona asla işkence yapılmamalıydı," dedi. "Askerleriniz benim rızam olmadan bunu yapmakla hadlerini aştılar. Tazminat ödemeliyiz."

"Kraliçem mi?" Zavallı kuzu. Kafası karışmış görünüyordu.

Yanağını okşadıktan sonra parmaklarını sivri kulağına geçirip sıkıca kavradı ve acı içinde kıvrana kadar sıktı. "Kraliçene güvenmiyor musun?"

"Elbette. Sana tamamen güveniyorum."

"O halde lüks bir misafir süiti hazırlatın ve Muhafız'ın yaralarıyla sadece benim kan kölemin ilgilenmesini sağlayın. Ona sunulan tek besin kaynağı o olacak. Anladınız mı?"

Demeter başını salladı, kavrayışının verdiği acıyla tekrar irkildi, dişleri dışarı fırladı ve alt dudağını kesti. Oradan kan fışkırdı.

"Peki ya reddederse?" Demeter sordu.

"Açlıktan ölmekten önce ancak bu kadar uzun süre reddedebilir."

Gözleri Demeter'in alt dudağına takılmıştı. Yarayı yaladı ve onun ihtiyaç iniltisinden zevk aldı. Tırnaklarını boynuna geçirdi ve yakasıyla oynadı. Kuzusunun kaptanı olacak kadar güçlü olup olmadığını görme vakti gelmişti. Sadakatini son bir kez daha test edecekti.

"Kan kölem çok değerli çünkü o İyi Kutsanmış bir insan," diye itiraf etti.

"Öyle mi?" Maebh'in parmakları Demeter'in gövdesinde gezinip bacaklarının arasında giderek büyüyen şişkinliği çevrelerken Demeter'in gözleri çoktan kamaşmıştı.

"Gastnor'un keşfettiği gibi, İyi Kutsanmış bir insanın eşsiz bir kanı vardır. Sadece tadı deneyimlediğiniz her şeyden daha iyi olmakla kalmıyor, aynı zamanda bir beslenmeyle haftalarca dayanabiliyor."

Bu düşünce Demeter'in gözlerini açtı.

"Ama en iyi kısmı bu değil," diye mırıldandı kulağına ve ereksiyonunu sıktı. "Kan neredeyse bir doz divileksir kadar sarhoş edici. Ve daha bağımlılık yapıcı."

Demeter ovmaya devam ederken zevkle homurdandı.

"Ama siz değil, kraliçem," diye nefes nefese kaldı. "Bağımlı değilsiniz." "Tabii ki değilim." Kadın sıktı. "Ben bağımlılığın ötesindeyim."

"Kraliçem çok zeki," diye nefes aldı, dudaklarını geren bir gülümseme, zalim yüz hatlarını neredeyse bakmaktan zevk aldığı bir şey haline getirdi. Asla en sevdiği yatak arkadaşı kadar yakışıklı olamazdı ama o vampir artık müsait değildi. Demeter onu Tarikat için asla terk etmezdi. Hareminin dışındaki son yatak partneri Gastnor da iğrenç bir şekilde başarısız olmuştu. Aşk hayatındaki tüm ihanetleri , Demeter'in cinsel organını haykırana kadar sertçe çekti, göz bebekleri zevkten-acıdan büyüyordu.

"Bu bilgiyle sana güveniyorum kuzum. Bu insanın yanında kendini tutamayan son kişi şimdi buruşuk bir erik gibi görünüyor. Anlıyor musun?"

Sertçe başını salladı, gözlerinde anlayış belirdi. Kimse Gastnor'un almak için gönderildiği insanlardan örnek aldığını bilmiyordu. En azından onlardan biriyle dönmüş olsaydı onu affedebilirdi ama Gastnor arzularının kölesi olmuştu. Çoğu erkeğin olduğu gibi.

Hayal kırıklığına uğradım.

"Onun gerçek kimliğini kimseye söyleme. O sizin bildiğinizden çok daha önemli."

Demeter'i bıraktı. Nefes verdi ama şehvet dolu gözlerini ondan . Daha fazla acı mı istiyordu? Belki de her şeye rağmen değerli bir yatak partneriydi. Biri onun vahşi dürtülerine ayak uydurmalı uzun zaman olmuştu.

Demeter dudaklarını yaladı, gözlerinde bir soru vardı. "Belki insan onu baştan çıkarmayı başaramazsa, partilerinizden birinde dilini çözebiliriz."

Kaşları şüpheyle kalktı. "O bir Gardiyan, Demeter. Bizim ciddiyetsizliklerimize katılmayacaktır."

"Sen öyle diyorsan öyledir."

"Doğru." Hinzırca gülümsedi. İstedğini yaptırmak için onu her zaman büyüleyebilirdi.

"Ona iksir ya da senin insanının kanını içirmemiz gerekiyor. Son bir kez onun muhbiri gibi davranacağım."

"Haklısın," dedi, yine onun zekâsından etkilenererek. "Onun onuruna sahip bir fae bile bunun geldiğini göremez. Pekâlâ. Telafi aracı olarak bir zevk partisine ev sahipliği yapacağız. İşkencenin olduğu yerde

başarısız oldu, diplomasi ve baştan çıkarma galip gelecek. Gecenin sonunda burada olma nedenini öğreneceğiz ya da onu labirente göndereceğiz. İnsanı bana getirin. Biraz sohbet etmemizin tam zamanı."

MAEBH salonunda oturmuş, sıradan bir insan tutsağın kanını yudumlarken kitapları etrafına saçılmıştı. Çıplak kadın tamamen aşağılanmış ve kirli görünüyordu ama yine de Maebh'in kontrolünden çıkmaya çalışacak cesarete sahipti. Maebh insanın bunu yapabileceğini düşünmesine izin verdi. Hatta onun halının kenarına kadar sürünmesine bile izin verdi. Bu, Maebh'e gençliğinde bulduğu eski bir dünya kitabından kopyaladığı duvar halısına hayranlıkla bakma fırsatı verdi. Bir an için binlerce yıl önce hayatının ne kadar farklı olduğunu hatırladı. İçinde oynamak için harabeleri nasıl avladığını. Bu macera sevincini kızıyla paylaşmayı nasıl hayal ettiğini.

Elphyne'i nasıl da büyötmek istemişti. O hayallerden biri ölmüştü.

Maebh yanındaki kitabı aldı ve mitoloji sayfalarını çevirdi. Tepegözlerden sentorlara ve Cerberus'a kadar. Her türden canavar artık hayal dünyasında değil, burada, gerçek dünyada yaşıyordu. Ve onlara hayat vermekten zevk alıyordu.

Kadın kanı halının üzerinde sürükledi ve pis kokusuyla halıyı kirletti.

Maebh parmaklarını şıklatarak manasını insanın içine gönderdi ve zayıf uzuvları onun emirlerini yerine getirmeye zorladı. Maebh parmaklarını bükte ve insan da büküldü, gözlerinde korku belirgindi. Fae'den çalmak konusunda iki kez düşünmeliydi. Maebh parmağını bükte. İnsan sarsıldı ve başını Maebh'in kucağına koymak için geriye doğru sürünerek boynunu açığa çıkardı.

Maebh, "İşte iyi bir küçük Dokunulmamış fahişe," diye .

Tam odasının kapısı açılıp da peri taklidi yapan şeftali saçlı minyon insan içeri girdiğinde, can damarını buldu. Maebh, Peaches halının dibinde durana kadar bekledi ve ardından dişlerini

boynunu kucağına koydu. Maebh'in ağzına ılık bir sıvı girdi. Lezzetli olmalıydı ama onun yerine kir gibiydi. Maebh kendini içmeye zorlayarak Peaches'in diğerleri gibi isteklerine boyun eğmediğini görmesini sağladı.

Karnını doyurduktan sonra parmaklarını insanın boynuna doladı ve onu küçük kuşlarından biri gibi ezdi. Sonra kırmızı bir peçeteyle ağzının kenarlarını sildi ve son dikene döndü.

Maebh, "Beni hoşnutsuz ettiniz," diye kırptı. Şeftali başını eğdi. İyi oldu. En azından alçakgönüllüydü.

"Bilim bilgisine sahip insan dostlarınızın yerini tespit etmeyi reddetmeye devam ediyorsunuz ve şimdi de sarayım ile Düzen arasında devasa boyutlarda bir karmaşa yaratıyorsunuz. Seni burada tutmanın bir faydası olmadığını merak etmeye başlıyorum." Ölü insanı kucağından itti. "Açıkçası, senden beslenmeme *gerek yok*. Evet, tadın daha güzel. Ve evet, kanın normalden daha uzun süre dayanıyor ama fark etmediysen söyleyeyim, ben diğer vampirler gibi değilim. Nadiren beslenmeye ihtiyaç duyarım. O kadar yaşıyım ki Kuyu'nun kendisi beni ayakta tutuyor." Ayağa kalktı, elbisesi sürünen örümcekler gibi hışırdıyordu. "Bunun ne anlıyor musun, insan?"

Peaches kıpırdandı, uçuşan saçları yüzünün önünde sallanıyordu. "Bana bak," dedi Maebh.

Şeftali başını kaldırdı, gözleri parlıyordu.

"Gözyaşlarınız size yardımcı olmayacak. Soruma cevap ver. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

"Hayır, kraliçem."

Herkese hatırlatmak zorunda mı? "Bu, Kuyu ile o kadar iç içe olduğum anlamına geliyor ki, biz bir bütün gibiyiz. Hiç kimse, Tarikat bile bunu benden alamaz. Ben kanunum. Onlar değil."

"Evet, kraliçem."

Sümüklü küçük aşağılık. Fae olmayabilirdi ama Kuyu'nun büyüsünden etkilenmişti. Bu kanının tadından ve nasıl iyileştiğinden belliydi. Sadece, eski dünyadan gelen diğerleri kadar güçlü değildi. Buldukları kişinin o olması ne büyük bir hayal kırıklığıydı. Maebh öğrenerek başını salladı.

"Burada neredeyse iki yıl geçirmenize izin verdim ve karşılığında kanınızı aldım. Bu anlaşma beni yoruyor. Arkadaşlarının isimleri ve yerleri gibi daha fazlasını sunamazsan, senin için başka kullanım alanları bulmak zorunda kalacağım." Muhafızlarının kaptanına öne gelmesini işaret etti. Gastnor saatler önce yorgun ve gizemli bir şekilde gelmişti. Onunla birlikte gönderdiği redcap, başka bir Muhafızın onları cesetleri atarken yakaladığını ortaya çıkarmıştı. Maebh'e bu Muhafızın Demeter'in kardeşi olduğunu ve yanında bir insan olduğunu da söylemişti. Üçlünün Redvein Ormanı'ndan yara almadan kurtulmasının tek nedeni D'arn Indigo'nun bu kadını korumakla meşgul olmasıydı. Maebh onun altı yıl önce kaçan insanlardan biri olduğuna bahse girmeye hazırды.

Gastnor'un çirkin, buruşuk yüzünü yaralayanla aynı kişi. "Gastnor," dedi ve Peaches'ı işaret etti. "Bu insan D'arn Haze'in Kış Sarayının konuğu olduğu süre boyunca kişisel kölesi olacak. Onu besleyecek, giydirecek ve isterse becerecek. Eğer sizi tatmin edecek bir performans sergilerse, o zaman bir süre daha bizim gözümüzde iyi kalabilir. Eğer onun hakkında bir şikâyetle bulunursa..." Maebh Peaches'e ters ters baktı. " zaman ben de bilmek istiyorum."

"Evet, kraliçem." Gastnor eğildi, müstehcen gözleri Şeftali'ye kaydı.

"Bunu edersen, Gastnor, isteklerinin kontrolünü tekrar kaybedersen, seninle işim biter."

Gözlerini ona dikti. "Yapmayacağım. Sana söz veriyorum."

Ona inanmamıştı. Kan ve seks söz konusu olduğunda o da herhangi bir erkek kadar zayıftı. Demeter'e sormalıydı.

BÖLÜM 9

T

Bir acı içinden Haze bir anının içinde süzüldü.

"Beni içeri alın," diye bağırdı, yumruğunu büyük kapıya vurarak

Obscendia kolonisinin ahşap kapıları. "Holly'yi görmek istiyorum."

Kalbi göğsünde gümbürdedi. Ciğerleri şişti. Holly haklı değildi. Orada olmalı, hem anneye hem de çocuğa bakmalıydı.

"Beni içeri alın dedim," diye bağırdı ve kapıyı tekrar çaldı.

Devasa kapılar çatırdayarak açıldı ve dışı bir vampir dışarı baktı. Avalon yaşadığı yıllara ve elbisesinin rengine bakılırsa yaşlı bir kadındı, yüzündeki kırışıklıklara göre değil. Herhangi bir yüksek fae kadar gençti. "Şikayet etmenin faydası yok, genç erkek. Bu bir kadın işi. Git ve bırak da işimizi yapalım."

"İçeride yardım ediyor olmalıydım."

Avalon güldü. "Senin gibi bir erkek, koca bir dışı kolonisinin yapamayacağı neyi yapabilir ki?"

"O iyi değil." Holly bir parti kıızıydı. Vahşi bir kız. Haze'i ona çeken ilk şey buydu ama şimdi özgürlük arayışı onu tüketiyordu.

"Bacaklarını size açacak kadar iyiydi."

Göğsü ağrıyordu. Sanki Holly'nin üzüntüsü bir ölüm perisinin feryadı gibi ona yayılmış ve kalbini sarmıştı. Holly'nin tek istediği uçup gitmek, bir sonraki partiden başka endişelenecek bir şeyinin olmadığı bir hayata geri dönmektir. Kendisine vampir geleneklerinden nefret ediyordu bir kadın olarak, sorumluluklarını üstlenmek dahil

Annelik. Haze'de her şey ağrıyordu ve tek çare kızlarını görmektir. Onun güvende olduğunu bilmek. "Ama... o benim çocuğum."

"Ve sen işini yaptın. Bir çocuk doğurdun. Şimdi sıra bizde. Git hadi. Onu her şeyden koruyamazsın, özellikle de annelikten."

Kapı yüzüne çarptı, havayı yerinden oynattı, rüzgârı acıyan gözlerine fışkırttı.

Bir kapının vınlayarak kapanma sesi Haze'i uykusundan uyandırdı. Ayak sesleri kafasının içinde yükseliyor, her desibelde acı hissediyordu. Kollarında, bacaklarında, yüzünde. Her yeri ağrıyordu. Ne olmuştu ki?

Homurdandı ve oturmaya çalıştı ama kasları gevşedi. Gözlerini açtığı anda çıplak gövdesinde ve kollarında sığ kesikler olduğunu gördü. Bir yatakta yastıklara yaslanmıştı, siyah bir çarşaf bacaklarını ve kalçalarını örtüyordu.

Kırbaçlanmıştı. Her şey aklına geldi. Lanet uyku tozu. Daha sonra yakalanması ve zindanlarda bilgi almak için işkence görmesi. Alaycı Unseelie muhafızları... o... hatırlamaya çalışarak alnına bastırdı... teğmen -Idigo'nun kardeşi Demeter- geldi ve işkencesini durdurdu ama konuşmak için kalmadı. Sonra Unseelie Yüce Kraliçesi içeri girdi. Askerlerinin Tarikat'ın bir temsilcisine karşı aceleci davranışlarından duyduğu garip pişmanlığı ve bunu onun onuruna bir kutlamayla telafi etme sözünü verdi. Unseelie Sarayı'na yakışan hoşgörölü bir parti. Eğer Maebh onun bunun için burada kalacağını düşünüyorsa, gerçekten de söylendiği kadar deliydi.

Ve tüm bunlar hakkında şüpheleri vardı.

Demeter'in davranışı biraz garip görünüyordu. Haze, Demeter'in şüphe çekmemek için Haze'le konuşmaktan kaçınmasını anlayabilse de, Demeter kraliçesine yalakalık yapmıştı. Tarikat için casusluk yaptığını iddia eden biri için biraz fazla dalkavukça. Haze geçmişte onunla ne zaman konuşsa, Demeter mesafeli ya da ani ama her zaman kendinden emin ve... şimdikinden farklı biri olarak karşımıza çıkmıştı. Sanki Demeter gerçek sadakatini gizlemeye çalışıyormuş gibiydi ama hangi fraksiyona sadık olduğundan Haze emin değildi.

Sezgileri sapıtmaya başlamıştı. Fae'ler asla iyi yalancı olmazlardı, insanlar gibi değil.

Oradan ne kadar çabuk çıkarsa o kadar iyi.

Solundan gelen su şırıltısı dikkatini çekti. Uyarıcı bir hırıltıyla başını salladı. Eli savunma büyüsu yapmaya hazır bir şekilde dışarı fırladı. *Şeftali*. Şeftali'nin zengin bir şekilde dekore edilmiş odanın diğer ucundan kendisine doğru yürüdüğünü görünce irkildi ve elini geri çekti. Ağır bir kâse dolusu buharlı suyu taşımakta zorlanıyordu. Her adımda kenarlarından biraz daha dökülüyor, kaşlarını çatıyor ve dudaklarını büzüyordu.

Uyku tozu kullanmıştı ama onun için bir risk oluşturduğunu düşünmüyordu. Odayı araştırdı, değerlendirdi. Siyah işlemeli perdeleri olan sayvanlı yatağının ötesinde geniş, asil bir misafir odası vardı. Vitray pencerenin dışındaki manzaraya bakılırsa, belki de beşinci kattaydılar. Güneşin son ışıkları ufuk çizgisinin ötesine geçerken gökyüzünü mora boyuyordu. Şöminede alevler çıtırdıyordu. Ateş perilerinden oluşan bir aile kütükten kütüğe atlıyor, taze çıralarla ısıyı körüklüyordu.

Yani... gün batımına bakılırsa bir süredir dışarıdaydı, ama yeni ateşe bakılırsa uzun süredir burada değildi. Belki bir saat, daha fazla değil.

Odanın geri kalanını inceledi. Siyah damask duvar kâğıdı perdelerle uyumluydu. Dekorun her yeri karanlıktı. Aslında, tek ışık ateşten ya da düzenli aralıklarla apliklere yerleştirilmiş manabee fenerlerinden geliyordu.

Yalnızdılar.

Gözlerini kısa süreliğine kapattı ve farkındalığını içine göndererek kişisel mana rezervini test etti. Doğal depolarının çoğunu muhafızlara karşı verdiği savaşta harcamıştı. Bütün gün ona işkence edebilmelerinin tek nedeni manasının bitmiş olmasıydı, aksi takdirde anında karşılık verirdi. Doğal olarak yenilenmesi günler sürebilirdi... tabii doğal bir güç kaynağı bulamazsa; bir kaplıca. Şansını deneyip kraliçenin izni olmadan sarayın kaynağını kullanabilir ya da kanatlarını açıp Karakol'a geri uçmak için yeterli güce sahip olana kadar bekleyebilirdi. İkisi de ideal değildi.

Çıplak gövdesine baktı. Karnının her yerinde, çarşafın kasıklarını ve bacaklarını örttüğü yere kadar uzanan yaralar vardı. *Kıpkırmızı*. Sırtı acıyordu. Muhtemelen ön tarafı gibi kesilmişti. Yüzünü buruşturdu ve hareket etmeye çalıştı ama Peaches'ın sesi onu durdurdu.

"Uyandığına sevindim."

Kâseyi yatağının yanındaki sehpaye bırakırken tatlı bir parfüm kokusu yaydı. Kohl çizgili gözler ona bakıyordu. Tereddütlü gülümsemesi kalp şeklindeki yüzüne mükemmel bir şekilde oturmuştu. Küçük mücevherler kirpiklerinde gözyaşı damlaları gibi parlıyordu. Zarif dudaklarında parıltılar vardı. Yanaklarındaki pembe allık, uzun, dalgalı saçlarının renkli uçlarıyla neredeyse eşleşiyordu.

Bakışlarının vücudunda gezinmesine izin verdi, ince, minyon vücuduna oturan yeni siyah elbiseyi sessizce takdir etti. Küçük, dolgun göğüslerinin arasındaki V yaka göbeğine kadar açılıyordu. Bir sünger sıkıldığında, siyah dantelle kaplı sırtının yarısı ortaya çıkıyor ve ona omurgasından çıplak kalçalarının arasındaki vadiye kadar etinin nefis bir örneğini veriyordu.

Isı boynundan yukarı doğru kızardı ve kulaklarına çarptı. Bakışlarını tekrar onun yüzüne çevirdi.

Daha önce kesinlikle bu elbiseyi giymemişti.

Muhtemelen onu olanlardan uzaklaştırmak için bir değişiklikti. İşe yaradı. Kaşlarını çattı ve dışarı çıkmak niyetiyle çarşafı bacaklarından fırlattı, ancak tamamen çıplak olduğunu fark etti. Peaches onunla tekrar yüzleşmeden önce üzerini örttü.

"Ne yapıyorsun?" Adam dikkatle onun damlayan süngerine baktı.

Yanaklarını boyayan allık derinleşti ve onun gözlerine bakmayı reddetti, bunun yerine doğrudan göğsüne konuştu. "Dediler ki... um... karışıklık benim hatammış, bu yüzden pisliği temizlemek benim sorumluluğumdaymış."

Kız ona doğru uzanırken onu durdurdu. Bu saçmalıktı ve ikisi de bunu biliyordu. Karın kaslarına damlayan su, kasların arasındaki oluklardan aşağıya doğru akıyordu. "Ben birçok şeyim tatlım, ama dağınık değilim."

"Öyle demek istemedim." Onun gözlerine cesaretle baktı. "Bu senin hatan değildi."

"Panikledim. Tozu sana doğru üfledim. Öyle sayılır."

"Askerlerin bana saldırmaması senin suçun muydu?" "Onları senin varlığın konusunda uyardım."

Kaşlarını çatı. "Onlara saldırmam senin suçun muydu?"

"Sanırım değil."

"Onlardan bana işkence etmelerini istemedin." Durakladı.

"İstedin mi?" "Hayır! Tanrım, hayır."

"Tanrı mı?"

"Oh... um... Yani... Şey, hayır mı?" Başını aşağılayıcı bir şekilde salladı. Haze'in insan ve eski dünyadan olduğuna dair ihtiyacı olan tek kanıt buydu. Artık hangi fae ırkına ait olduğuna bağlı olarak tanrılar ve tanrıçalar vardı. Goblinler yeraltındaki dev bir wyrm'e tapıyordu. Kurt değiştirenlerin Lupercalia ayinleri sırasında onurlandırdıkları bir tür dişi kurtları vardı. Vampirler bir ay tanrıçasına dua ederdi. Ama tek bir tanrı yoktu. Fae halkının tek bir tanrıya en yakın olduğu yer Kuyu'ydu.

Şeftali onun incelemesi altında kıpırdandı ve adam onun tenindeki kızarıklığı ortaya çıkarmaktan zevk aldığını fark etti. Bu kızarıklığı ortaya çıkarmak için başka neler yapabileceğini düşününce siki kıpırdandı ama o, kraliçe tarafından oraya konmuş, güzel bir pakete sarılmış bir dikkat dağıtıcıydı.

Peaches'in motivasyonunu anlamaya çalıştı. Evet, ona pudra üflemişti ama ilk olayı odasında onu şaşırtmasına bağlamıştı. Yozlaşmış gibi görünmüyordu. Peki bunu ikinci kez neden yapmıştı? Kraliçeyle yaptığı bir tür pazarlık yüzünden mi onunla gitmeyi reddetmişti? Yoksa Unseelie'ye sadık biri miydi? Onu bu saraydan zorla çıkarmak zorunda kalacak mıydı?

Bu fikir karşısında içten içe ürperdi, kızın elini bıraktı ve onu itti.

"Sadece yardım etmek istiyorum," dedi dudağını ısırarak. Onun ikna olmadığını görünce, özür dilemek için el işaretiyle yumruğunu kalbinin üzerinde daire içine aldı.

Kaşları çatıldı ve süngeri kadının elinden aldı. "Yardıma ihtiyacım yok. Bir dakika içinde iyi olacağım. O zaman buradan çıkabiliriz."

Şeftali ona ihtiyatla baktı. "Biz mi?"

"Evet, tatlım. Sen ve ben Tarikat'a gideceğiz."

"Kraliçe bundan hoşlanmayacak."

Gözlerini ona dikti. "Çok geç olana kadar bunu bilmeyecek."

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim." Süngeri geri aldı ve adamın gövdesine sürdü. Kırılgan derisi üzerindeki baskıdan dolayı bir tıslama duydu. "Ve... belki de buradan ayrılmak istemiyorum."

"Crimson adına neden olmasın?"

Omuz silkti ve süngeri kâseye daldırıp yıkadıktan sonra sıktı. "Sanırım kraliçe bana göz kulak oluyor. Karnım doyuyor ve burada kimse bana zarar vermiyor."

"Seninle ilgilendiği sürece."

Bitter çikolata gözleri onunkilerle buluştu ve tutuldu. Onun haklı olduğunu biliyordu. Yüz ifadesinden bu anlaşılıyordu ama ondan sakladığı başka bir şey daha vardı. Peaches'ın gözlerinin derinliklerine kazınmış hüznün ruhunun derinliklerine işliyordu. Haze'in kaburgalarının arasında bir yere saplanmıştı -sevmeye çağırmak gibi- ve ona, üzüntüsü kendisini ilgilendirmez diye geçiştirdiği son dişinin başına gelenleri hatırlattı.

Bu kadını burada bırakamazdı. Ona ihtiyacı vardı.

Kararını verdi, bacaklarını yatağın üzerine sarkıttı ve üzerinde yattığı çarşaf sırtındaki yaralara yapıştığında acı içinde tısladı. Kadınlara yakışmayacak bir dizi küfür . Şeftali gözlerini kocaman açarak geri çekildi. Adam özür dilemeye fırsat bulamadan, Peaches toparlandı ve avucunu adamın göğsünün yara almamış bir kısmına koydu.

"Bana bırak," dedi.

Dokunuşu bir damgaydı, derisinin altında, kullanılmayan ve dikenlerle sarılmış olan organına doğru ilerliyordu. Hava yoğunlaştı. Adam kadına baktı. O da eline baktı.

O da bir bağlantı hissetti. Görünmeyen bir kıvılcım. Bu onun tüm hislerini arttırdı. Onun tatlı kokusu. Onun yakınlığı. Onun nefesi. Küçük avucunu kendi avucuyla kapatıp kalbine bastırmak için yanıp tutuşuyordu. Ama hareket edemedi. *Korkak*.

Şeftali onu aşağılanmaktan kurtardı ve sırtına yapışmış çarşafı inceledi. Dilini şaklattı. "Biraz daha bıraksaydın, deriyi yırtacak kadar kuruyabilirdi."

"Başka seçeneğim yokmuş gibi."

Anlayışla mırıldandı, sonra yatağın etrafını araştırdı. "Makasa ihtiyacım var. Ya da bir bıçağa."

"Adalet nerede?"

"Pardon?"

"Çekicim." Odayı bir bakışla taradı. "Ya da üniformam ve silahlarım?"

"Bilmiyorum."

İçinden alçak sesle, ciddi bir hoşnutsuzluk homurdanması yükseldi. Kadın bunu kişisel algıladı ve kaşlarını tekrar çattı. Adam sadece teçhizatını almak ve bileğine bağlanmış olan hançeri kullanmak istemişti.

"Sanırım o zaman biraz ağırdan almam gerekecek," dedi. "Hazır mısın?"

Sırtından aşağı su dökerek yaraları ve çarşafı ıslattı. Kadın çarşafı etinden nazikçe çekip alırken kıvranıyordu. Acıyla başa çıkabilirdi. Kadının tüy kadar hafif dokunuşu o kadar da değil. Bir kelebeğin öpücüğü gibi sırtından önüne doğru hareket ederek üzerinde çırpınıyor, onu konumlandırıyor ve destek için tutuyordu. Kadının kokusu ciğerlerine işliyor, ağzını sulandırıyor ve dişlerinin diş etlerinde sızlamasına neden oluyordu.

Susadım.

"Neredeyse bitti," diye mırıldandı, çekiştirerek. "İşte oldu."

Çarşaf kasıklarında toplanırken neredeyse yataktan uçacaktı. Kadının üzerinde yükselen ve açlığının son derece farkında olan adam, çarşafı beline doladı ve hışımla odada bir şeyler aramaya başladı. Şezlongun üzerinde hiçbir şey yoktu. Dolapta kuş tüyü, yün ve işlemeli siyah kadifeden yapılmış saray kıyafetleri dışında hiçbir şey yoktu. Burnu tiksintiyle kırıştı.

"Üniformam nerede?" Yüksek çizmeleri yolundan itti. "Bilmiyorum..."

Ellerinde botlarla ona doğru döndü. Kadın irkildi. Başını siyah cam aynaya doğru çevirdi ve kendisine bakan bir iblis gördü. Gözleri ateş gibi parlıyordu. Yüzü bitkin ve çizgiliydi. Ve onun iki katı büyüklüğündeydi. Yavaşça nefes vererek kendini sakinleşmeye zorladı. Şu anki durumuna yol açan hataları ne olursa olsun, o düşman değildi.

O bir kan kölesiydi. Ürkek .

Uzun bir aradan sonra konuştu. "Benim türüm tarafından kötü muamele gördün." Solgun boğazı yutkunurken titredi. "Evet."

"Bana güvenmiyorsun."

Parlak dudaklar düzleşti. "İstiyorum"

Botları dolaba geri fırlattı. "Kimseye güvenmemelisin. Ama şunu bil, küçük insan. Kuyu'yu korumak benim görevim. Ettiğim yemin, senin gibi Kuyu tarafından kutsanmış olanları da kapsıyor."

Homurdandı. "Bende mana yok. İyi Kutsanmış olamam."

Ağ kısmı bağcıklı bir çift pantolon çıkarırken bakışları kıza doğru kaydı. En azından pantolon onun bedenine uygundu. "Demek insan olduğunu kabul ediyorsun."

Kadın sustu. Dolapta kendi numarasına uygun bir çift bot aramaya devam etti. Onun yanında kendini rahat hissetmesini istiyordu.

"Kraliçe biliyor ve sırrımı saklıyor."

Başka bir deyişle, Haze birine söylerse kraliçe mutlu olmazdı.

"Çünkü seni tamamen kendisi için istiyordu," diye hatırlattı ona, pantolonun yanına ikinci bir bot takımı bırakarak. "Bunu fedakâr bir yerden yaptığını düşünme."

"En azından güvendeyim."

"Dediğim gibi" -döndü, ona arkasını döndü ve sonra pantolonu giymek için çarşafı bıraktı- "onun ilgisini çektiğin sürece güvendesin."

Yapmak istediği son şey kadını zorla götürmektir. Onun için daha fazla korku kaynağı olmayı reddetti. Kadın çok savunmasızdı. Belki de bu parti için kalır ve ona kendisiyle gelmesinin güvenli olduğunu kanıtlardı. Bu aynı zamanda ona içindeki Kuyu'yu yeniden doldurma ve iyileşme şansı da verecekti.

Dolapta uygun bir tunik aradı. "Merhemim var," diye ağzından kaçırdı.

"Ne?" Ona döndü, elinde bir tunik sallanıyordu.

Hâlâ yatağın yanında duruyordu ve gözleri hâlâ aşağıdaydı - kalçalarının olduğu yerde ve şimdi de kasıklarında- elinde bir kap merhem vardı. İşte yine o kızarıklık. Gülümsemek isteyen dudağı seğirdi.

"Sırtınız için," diye açıkladı.

Yanına yaklaştı ve merhemi kokladı. Elf şifacılarının kullandığı bir şey gibi kokuyordu. Eğer sabaha kadar bekleyecekse, bunu sürmekten zarar gelmeyeceğini düşündü. Yatağın kenarına oturdu ve onun dokunuşu için kendini hazırladı. Dikenli kalbini, dokunmaması için uyardı.

etrafındaki dikenler ısırmasın diye heyecanlanıyordu. Kadın işini bitirdiğinde, adam gergin ve sinirliydi. Çok lezzetli kokuyordu. Tatlı. Sulu.

İçecek bir şeyler bulma zamanı. İnce, neredeyse şeffaf siyah tuniği çekiştirerek giydi, kumaş seçiminden sessizce tiksindi. Hapşırırsa yırtılabilirdi.

"Üniformamı istiyorum," diye homurdandı. "Bunu sorabilirim."

Ellerini kâsede yıkadıktan sonra kâseyi alıp kapıya doğru yürürken ona baktı.

"Seni beslemek için geri döneceğim," dedi. Adam ayağa kalktı. "Ne?"

Çıkışını işaret etmek için kapıya vurdu ve bir muhafız kapıyı açarken durakladı.

"Seni besleyeceğim," dedi Haze'e. "Ama sen kraliçeye aitsin."

"Beni seninle paylaşmanın hatamdan duyduğu pişmanlığın bir göstergesi olacağına inanıyor."

Dışarıdaki karga şekil değiştiren muhafız kapıyı kaşlarını kaldırarak açık tuttu ve özür dilemeden kulak misafiri oldu. Haze ona hırladı. Bekçi hiç sinirlenmeden ona baktı. Tipik bir karga, gagasını istemediği yere sokar.

Haze, Peaches'a "Senden beslenmeyeceğim," dedi. "Partide içeceğim."

Peaches'in yanaklarındaki kızarıklık süzüldü. "Ama... o ısrar etti." "Hayır."

Ağzını açtı ama adam kâseyi ondan aldı ve geniş omuzlarıyla iterek odadan çıktı. "Gerekirse ona kendim söylerim."

Kraliçenin davranışı karakterine uymuyordu. Aslında onun bölgesinde habersizce yakalanırsa kırbaçlanmayı bekliyordu ama kişisel besin kaynağını paylaşmak, Şeftali'nin ne olduğunu anlayacağını bilmek ve sonra da onun için bir parti düzenlemek... Bu bir oyundu ve o da hamlesini yapmıştı. Haze bazılarına göre iri yarı bir vahşi olabilirdi ama iş kurnazlığa geldiğinde en az diğerleri kadar iyiydi.

Gece kalmakla ilgili herhangi bir şüphesi varsa bile, artık ortadan kalkmıştı. Tarikat, kraliçenin bir şeylerin peşinde olduğundan şüpheleniyordu.

Demeter ona söyleyecekti. Bir Kış Sarayı partisi ona açık alanda casusluk yapma fırsatı verecekti. Ayrıca Peaches'i güvende tutmasına da yardımcı olacaktı. Hiç kimse özel besin kaynağını Haze gibi birini beslemek için sebepsiz yere gönüllü olmazdı. Özellikle de bu besin kaynağı Peaches kadar çekici, bağımlılık yapıcı ve değerliyse.

BÖLÜM 10

P her biri saray koridorlarında ilerleyen Haze'in peşinden koştu. Yanından geçip gittiği muhafız ona için acele etti.

Uzun, spiral merdivenin tepesindeki iki saray muhafızı çapraz mızraklarla yolunu kesti.

Haze kısa bir süre durdu. Kirli çanak suyu yere döküldü ve botlarına çarptı. Platformun tepesinde güneş olmamasına rağmen, ışık sanki bir bulutun arkasına saklanmış gibiydi. Karanlık Peaches'e baskı yapıyordu. Haze'e baktığında, onun kara gözlü bakışlarından cinayet sızdı.

Panik göğsünde gümbürdedi. Parti başlayana kadar onu odada tutması gerekiyordu. Haze'in sivri kulakları muhafızlar karşısında hafifçe düzleşti ve ona savunma modundaki bir hayvanı hatırlattı. Kasları sertleşti ve prizmatik güç artırıcı dövmelelerinin ince ışıltısını ince tüneline doğru itti. Ayaklarının dibindeki hareket dikkatini çekti. Haze'in gölgesi bedeninin altından sürünerek çıktı.

Şeftali dondu kaldı, gözleri fark edip etmediklerini görmek için muhafızlara kaydı.

"Çekilin." Haze'in derin sesi gök gürültüsü gibi yuvarlandı, yaklaşan fırtınanın güçlü bir .

Kraliçenin topraklarındaki otoritelerinden o kadar emindiler ki, gözlerini bile kırpmadılar. Ama Peaches yaptı. Tek düşünebildiği, kraliçenin odasında o kadının boynunun kırılma sesiydi. Perdelerin ve halının sesi nasıl yuttuğunu ve sanki yok olmuş gibi göründüğünü

hiç var olmamıştı. Peaches ürpererek tereddütlü bir avuç içini Haze'in kürek kemiklerinin arasına yerleştirdi. Güç ve kuvvet elinin altında yuvarlanıyordu. Sıcaktı ve savaş için seğiriyordu.

"Lütfen," diye fısıldadı. "Partiye kadar odamıza dönmeliyiz."

Merdiven muhafızlarından biri, "Şu küçük piksini dinle," diye alay etti. "Muhafızlar burada hoş karşılanmaz."

"gibi mi görünüyor?" Haze hırladı.

Oda görevlisi merdivendekilerle Haze'in arasına girdi ve göğsünü kabarttı. Haze'in göğsünü dürttü. "Seni zindandan çıkarmış olabiliriz ama sen hâlâ para düşkününü bir pisliksin."

Haze parmağına sanki onu yemek istiyormuş gibi baktı. Gölgesi grubun etrafında dönüyordu, saldırmaya hazırdı. Oda muhafızının cesareti sığlaştı ve Haze'in gücünün, korkulan Onikiler'den biri olduğunun hatırlatılmasıyla soldu.

Peaches şakaklarını ovuşturdu. Biri pes etmezse ortalık karışacaktı.

"Ben bir tutsak mıyım?" Haze, ses tonunda acı vaadiyle sordu.

Muhafızlar gergin bir bakış attılar.

"Hayır," dedi biri yutkunarak. "Ama sarayda refakatsiz dolaşmakta özgür değilsiniz."

"Tamam. Alın bunu." Haze kaseyi onlara doğru itti. Paniklediler ve ikisi de yüzlerini buruşturarak kaseyi yakalamaya çalıştılar. Su döküldü. Haze bu fırsatı kullanarak yanlarından geçip merdivenden aşağı indi. Yürümeye devam etmeden önce Peaches'a baktı ve bir sonraki sözlerini omzunun üzerinden savurdu. "Mutfak nerede?"

"Zemin kat," diye cevap verdi, aceleyle peşinden gitti.

"Beş kat aşağı. Siktir git," diye mırıldandı inerken. Haze'in gölgesi sanki arkasını koruyormuş gibi bir kalp atışı kadar arkasında hareket etti.

Yüzü kızaran ve bocalayan oda muhafızı, Haze'i takip etmeden önce omurgasını düzeltti ve aceleyle merdivenlerde onun önüne geçti.

Eğer Haze Şeftali'den içmeyi reddederse, kraliçe kızacaktı ve bu da boynu için iyiye işaret değildi. Tek alternatifi

Haze'in onu güvende tutacağına dair verdiği söze güvenmekti. Muhafızları onun üzerine salması ya da işkence görmesine neden olan uyku tozunu üflemesi onu etkilememiş gibi görünüyordu. Ama ya güven için artık çok geçse? Geçit taşı, çekici ve üniformasıyla gitmişti.

Manası ya da silahları olmayan bir Muhafız neydi ki? Haze iyi niyetli olsa bile, o kadar da güvenli bir bahis olmayabilirdi.

Tanrım, tam bir korkaktı. En başta onun elini tutacak kadar cesur olsaydı, şimdiye kadar oradan çıkmış, muhtemelen kendisi gibi başka insanlarla tanışmış olurdu. Belki de. İçinden kötü bir his geçti ama Haze'e ayak uydurdu ve yakınında kaldı.

Onları mutfak kapısında karşılayan saray kâhyası Cyril'di; saçları ve kaşları siyah tüylerle kaplı, iri yarı bir fae. Peaches her zaman onun görünüşünden bir karga değiştirici olduğunu düşünmüştü ama bu hiçbir zaman doğrulanmamıştı. Nükleer kış sırasında dünya evrim geçirdiğinde ve Kuyu'nun büyüyle DNA mutasyona uğradığında, bazen ortaya ne insan ne de hayvan görünümlü, ama ikisinin arasında bir şey çıkıyordu. Bitkilerle birleşmiş insanlar bile vardı. Peaches ormanda yaşayan, yarı ağaç yarı insan olan Meşe Adamlar'ı duymuştu.

Daha küçük bir fae olmasına rağmen, Cyril'in gözünü korkutmak için manaya ihtiyacı yoktu. Onun yıpratıcı kişiliği yeterliydi. Peaches orada olduğu sürece kraliyet kâhyasıydı.

Cyril, Haze'in kararlı yüzüne bakarak, "Dur," diye cıvıladı. "Buraya giremezsin. Geri dön."

"Ne yapmam gerektiğinin söylenmesinden biraz sıkıldım." "Mutfak misafirlere kapalı."

"O zaman belki beni besleyebilirsin." Haze dişlerini gösterdi.

Cyril yargısını Peaches'a çevirdi. "Damar yolu önermedi mi?"

Peaches yere büzülmek istedi. "Onu parti için saklıyorum," dedi.

"O zaman yarım saat içinde kuvars balo salonunda görüşürüz."

Haze kendi etrafında döndü ve neredeyse Peaches'e çarpıyordu. Onu sabitledi. Gözleri kısa bir süreliğine buluştu ve ardından

Karga değiştiriciye ters ters bakmadan önce sinirlendi. "Beni ekicime ve niformama götür."

Gardiyan gülümsedi. "Yapamam. şatonun içinde silah bulundurmamak gibi katı bir politikamız var. Gittiğinizde alırsınız."

"Peki bu ne zaman ?" Haze'in gözleri kısıldı.

Muhafız omuz silkti. "Benim işim değil."

Haze'in ağzından alçak sesle, bıkkın bir "sik beni" ıktı. Merdivene dönmesini işaret etmeden önce Peaches'ı dikkatle inceledi.

Adamın partide kendisinden gerçekten iki ieeğine inanmıyordu ama bu işin başka türlü yürümesi mümkün değildi. Gecenin sonuna kadar beslenmesi gerekiyordu, yoksa başı belaya girecekti. Boyun kıran bir bela.

Haze arkasını döner dönmez, Cyril Peaches'ı kolunun st kısmından yakaladı ve pençeleri derisine saplandı. Kulağına fısıldadığında ses çıkarmaması gerektiğini çok biliyordu, "Onu senden beslemeye ikna etsen iyi olur, pix... yoksa."

Cyril onu tökezlemesine neden olacak kadar ileri itti. Haze sertçe döndü, profili bir ihtiyat çalışmasıydı. Cyril arkasına bile bakmadan uzaklaştı. Haze'in gözleri, mutfak kapısında gözden kaybolana kadar onu takip etti.

Haze, Peaches'a "Odanız," diye takıldı.

Gardiyan omuz silkti. "Eğer beslenmek için onun odasında kalmak istiyorsanız, buyurun."

"İzin istemiyordum." Haze onu iterek geçti, bu kez Peaches'in elini tuttu ve onu yanında tuttu.

Adamın uzun adımlarından biri onunkinin iki katı kadardı. Kalalarından biri onun beli kadardı. Ve kıı... onun giyinişini hatırlayınca tekrar kızardı. Kıı mükemmel bir şekilde tanımlanmış, pürüzsüz kaslardan oluşan iki kreydi. Bu görüntüyü aklından çıkaramadı ve alnını sıvazladı, şimdiden orada ter damlacıkları hissediyordu.

Bodrum katlarına inen tüm yürüyüş onu daha da terletti. Muhafızın dikkati tüm yolculuk boyunca onun üzerindeydi. Onları odasına kadar takip etmeye çalıştı ama Haze beslenmek için mahremiyet istediğini söyleyerek onu engelledi.

Muhafız Haze'in omuzlarının etrafından baktı ve geri önce köşeleri kontrol ederek odasını bir kez daha gözden geçirdi. "Hemen ıkıyorum.

_"

Haze kapıyı yüzüne kapattı.

Peaches gün içinde attığı kıyafetleri toplamak için acele etti. Kraliçeyi görmek için çağrıldıktan sonra çok az uyumuştı. Uyandığında, yatağı toplamak ya da düzeltmek için hiç zamanı olmamıştı.

Haze etrafına bakınarak, "Burası çok soğuk," dedi.

"Şömine yok." Özür dileyen gülümsemesi kızdırmış gibiydi ve kendini daha da yetersiz hissetti.

Lazer keskinliğindeki dikkati etrafı tarıyor, ayrıntıları yakalıyordu. Sanki bakışlarıyla her şeye dokunuyor, evirip çeviriyor ve inceliyor, gölgeye bir spot ışığı tutuyordu. "Tarikat'ta bir şöminen olacak. Bundan emin olabilirsiniz."

Elbisesinin boynunu çekiştirerek kraliçenin beslenmek için en sevdiği yeri ortaya çıkardı. Vampirler ısırmadan önce tükürükleriyle uyuşturma yeteneğine sahip olsalar da çoğu bunu yapmazdı. Onun kendilerinden aşağıda olduğunu düşündüklerinde değil. Peaches'ın yara izlerinin çoğu saraya vardığında bir şifacı tarafından silinmişti. Kraliçenin en sevdiği yer ve sırtındaki peri kanadı izlerinin cazibesi hariç.

Peaches gerildi ve kendini saniyeleri saymaya hazırladı. *Sadece bir an için acıyacak -umarım- sonra birkaç saniye daha derimi yüzecek. Onun büyüklüğünü, benden ne kadar cüce olduğunu ya da onun için küçük bir ısırığın benim için nasıl bir oyuk olabileceğini düşünme.*

"Hangi damar?" diye sordu.

"Senden beslenmiyorum," diye iç geçirdi ve başını ellerinin arasına aldı. "Şimdi değil. Hiçbir zaman."

İrkildi. "Neden? Çünkü-"

"Şşş." Ters ters baktı ve odanın içinde yürüdü. Parmaklarıyla garip el işaretleri yaptı. Dövmeleri parlıyor, yağ lekesi desenini aydınlatıyordu. Odada enerji , sanki bir pili yalamış gibi dilini karıncalandırıyordu. Hareketlerinin ritmi ve hızı değişiyor, ona bir süpürme dansını ya da Tai-chi'yi hatırlatıyordu. Adamın çevik parmaklarından etkilenen kadın, adam küçük odadaki yürüyüşünü tamamlayıp ona işaret edene kadar konuşmayı unuttu. "Şimdi konuşabilirsin."

"Neydi o?" Gözleri hâlâ adamın ellerindeydi, ne kadar zarif hareket ettiklerini ve sadece öldürmek için olmadıklarını kanıtladıklarını görüyordu,

ama belki daha tatlı bir şey. Buraya gelirken elini nasıl tuttuğunu düşündü. Dokunuşu nazik ve sıcaktı.

"Koğuşlar yarattım," diye yanıtladı.

"Mananı kullanarak mı?"

Başını salladı.

"Daha önce yapıldığını hiç görmemiştim. Her zaman bu kadar güzel midir?"

Yüzünde kendini küçümseyen bir ifade belirdi. "Güzel mi?"

"Evet. Çok güzel."

Delici bakışları doğrudan kadının merkez üssüne yöneldi ve tüylerini diken diken etti. Sanki arkasında durmuş ve parmaklarını sırtında gezdiriyormuş gibiydi... ya da belki gölgesi gezdiriyordu. Dönüp gözlerini etrafta gezdirdi ama gölgesini itaatkâr bir köpek gibi ayaklarının dibinde toplanmış buldu.

"Tüm Muhafızlar ya da Büyücüler büyü için bu parmak yöntemini kullanmaz," diye açıkladı Haze. "Gençken biri bana öğretmişti. Zihinsel olarak dokuma yapmakta zorlanıyordu."

"Dokuma mı?"

"Bir büyü oluşturmak için havadaki mana akımlarını hareket ettirmeye dokuma denir. Bazı insanlar bunu sadece zihinleriyle yapabilirler. Yakınlıklarımıza bağlı olarak, akışı buna göre yönlendirebiliriz. Tarikata katıldığınızda yakınlıklarınızı öğreneceksiniz."

"İşte burada yanılıyorsun. Ben senin gibi değilim." Özlem göğsünü sızlattı ve bir kez daha insan olmamayı diledi. Fae olmayı diledi. O zaman onunla ayrılmak o kadar da korkutucu olmazdı, tabii kendini büyüyle koruyabilirse. Bu ona görevini hatırlattı.

"Lütfen, besler misin? Açsın." "Hayır."

"Neden? Sarhoş olacaksın diye mi?"

Sanki her şey apaçık ortadaymış gibi ona baktı. "Biraz sarhoşlukla başa çıkabilirim. İstismara uğradığın için senden beslenmeyeceğim, Peaches. Listeye yenilerini eklemeyeceğim."

Beklediği cevap bu değildi. Violet ve Silver'dan bu yana hiç kimse onun duygularını önemsememişti. Özellikle de bir

Vampir. Onun sözleriyle ne yapacağını bilmiyordu. Söyledikleri doğrudu. Çok korkunç, kâbus gibi şekillerde istismar edilmişti. Kraliçeye gelmeden önce, ahlaksız ve girişimci bir Sonbahar Sarayı prensi tarafından sahiplenilmişti. Ama daha kötüsünün de olabileceğini biliyordu. Çok daha kötüsü. Sluagh gibi daha kötü. Ya da zindanlardan gelen bitmek bilmeyen çılgınlıklar gibi.

"Aldırmıyorum," dedi usulca. "Buna alıştım." "Kötü muameleye mi?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Artık o kadar da kötü değil. Kraliçe benden sadece iki ayda bir besleniyor. Başka kimse bana dokunmuyor."

"Mm-hm," diye ekledi kuşkuyla ve kaşlarını kaldırdı. "Ama beni beslemen için seni zorluyor. Peki ne zamandır onun kişisel kan kölesisin?"

"Birkaç yıl." Adamın bu sözlerle nereye varmak istediğini anlayınca tedirginlik omurgasına yayıldı.

"Sen onun malısın, Peaches. Onun malı. Bir inek ya da domuz gibi, yemek masasında dolaştırdığı şeysin."

Gözyaşları gözlerini yaktı ve kendine sarıldı. Öyleyse ne olmuş? Alternatifi daha kötü olabilirdi. Kendini koruyacak kadar güçlü değildi, yüksek fae'lere karşı değil - bol mana'ya sahip olanlara karşı. Onun incinmiş ifadesi karşısında iç çekti ve gözlerini kaçırdı. Kız onun tıraşlı kafasını ovalamasını ve yere bakıp düşünmesini izledi.

"Haze," dedi. "Uyku tozu hakkında, ben..." Özrünü eliyle imzaladı.

"Kâhya beni beslemek zorunda olduğunu söyledi. Bununla ne demek istedi?"

"Bunu duydun mu?" Yüzündeki kan çekildi.

"Elbette duydum." Kulakları sanki ona bir vampir olduğunu hatırlatmak istercesine kıpırdadı. Çok iyi duyabildikleri, kullanabildikleri ve karanlık, rüzgârlı bir gecede avlarının kokusunu kilometrelerce öteden için inanılmaz avcılardı. "Ben aptal değilim. Kraliçe bu partide gardımı istiyor. Muhtemelen sarayına sızmamın gerçek sebebini öğrenmek için. Cevaplanmasını istediğim soru, Demeter'in bana sırtını dönüp dönmediği ya da onun da çıkarılması gerekip gerekmediği."

"Buna cevap veremem. Bilmiyorum."

"Bodrumunda ne yaptığını biliyor musun? Kuyu'yu saptırıp saptırmadığını biliyor musun? Bir savaş başlatmaya çalışıp çalışmadığını biliyor musun?"

Peaches'ın zihni bu sarayda bulunduğu süre boyunca gördüğü ve yaptığı her şeyi hatırladı. Gerçek şu ki, sıra dışı çok az şeye tanık olmuştu. Zindanda çığlıklar vardı. Bunları hep işkence gören mahkûmlara bağlardı ama belki de başka bir şeydi. Haze onun sessizliğini cehalet olarak algıladı.

"Seni götürmek istiyorum ama bunu bilmemeli, yoksa beni durdurmak için çabalarını iki katına çıkarır."

"Neden bana karşı bu kadar açık sözlüsün? Beni tanıımıyorsun bile." "Tanıştığım her iyi niyetli insan bizimle birlikte çalıştı. Emredin. Eninde sonunda sen de öyle olacaksın."

Gözleri onun özgüvenine takıldı... yoksa bu kibir miydi?

Neden onun Kuyu'yla bu kadar ilgili olduğu konusunda ısrar edip duruyordu? Peaches'i zamanından koparmak dışında, Kuyu onunla hiçbir şey yapmak istememişti.

"Haklısın," dedi. "Aptal değilsin. Ve kesinlikle onların sana verdiğinden çok daha zekisin."

"Tatlım, ben her şeyden çok varım." Adam dişlerini göstererek, kızın kendi sırtış biçimi olduğunu tahmin ettiği şeyi yaptı ama bu daha vahşi... daha vahşiydi. Arzusunun düğmesine basmış, vücudunun yıllardır ateşlenmemiş kısımlarını ısıtmıştı.

Önce bakışlarını indirdi. Havadaki somut değişim onu kıvrandırdı. İncelemeye dayanamayarak şifonyerine gitti ve taş koleksiyonunu sıraya dizdi. Adam arkasından yaklaştı, iri vücudu onu sıkıştırıyordu. Her nefesinde pus vardı.

"Düzen'e gel, Şeftali. Seni güvende tutacağım. Bir Gardiyan olarak sana söz veriyorum."

Ona inanmak istedi. Onunla gitmek istedi. Ama omzundaki o yaşlı şeytan ona bağırıp duruyordu. *Burada yeterince güvendedeydin.* Prens Luthian ona burada ulaşamazdı. Kimse ulaşamazdı. *Güçlü, seksi, korkutucu bir savaşçı koruma öneriyor diye bunu mahvetme.* Hâlâ onun hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Kraliçe, Peaches söz konusu olduğunda sürekli tehditler savururdu. Ama hiçbirini yerine getirmemişti, çünkü insanın aksine

odasında öldürüldüğünde, etrafta Peaches gibi pek kimse yoktu. İyi kutsanmıştı, her ne demekse.

Taşlarla yaptığı hareketler sarsıntılı hale geldi, ama onu toprakladılar, bu yüzden onları yeniden düzenlemeye devam etti. Her taş kaybettiği bir aile üyesini temsil ediyordu. Onları yaşlarına göre sıraladı. Geçen hafta boy sırası gelmişti. Halmi, büyükannesi, en büyükleriydi. Onun taşı, Halmi'nin güneşli gülümsemesini hatırlatan sarı bir kuvars taşıydı. Büyükbabası Halbi, nükleer kış vurmadan önce çoktan ölmüştü ama onun için de bir taşı vardı. Mor bir ametist taşı ona, giymeyi çok sevdiği çirkin mor kazağını hatırlatıyordu.

"Tek kelimeyi söyle Peaches, hemen şimdi gidebiliriz."

"Nasıl?" diye fısıldadı.

"Bir yolunu bulacağım."

Çok ukala. Bu saraydan çıkmak düşündüğünden daha zordu. Parmakları sıkıştı, keskin taş onu kesti. "Yapamam."

"Maebh'ten korktuğun için mi?"

Taşı bıraktı ve gözlerinde hüznle ona baktı. "Bunun benim için nasıl bir şey olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Her şeyden koparıldıktan sonra nihayet kendimi güvende hissedebileceğim bir yer buldum. Tanıdığım ve sevdiğim herkes gitti. *Herkes.* Babam. Annem. Kardeşim. Bu zamandaki yeni arkadaşlarım bile. Yeni tanıştığım biri için bu küçük cennetten vazgeçmeyeceğim. Bunu sana neden söylediğimi bile bilmiyorum."

Yüzünde gölgeler dolaşıyordu. Onun sivri vampir dilinde sert bir beklediğini hissedebiliyordu ama o bunu ısırdı. Onun yerine, "Kraliçe Elphyne'deki herkesin ölümüyle sonuçlanacak bir şeyin peşinde. Medyumlarımız bunu gördü. Onlardan biri de Clarke, sizin zamanınızdan bir İyi Kutsanmış insan. bir baş belasıdır ama genelde haklıdır. Yani, evet, tatlım. Bana bildiğin her şeyi anlatmalısın."

Cüssesini kullanarak onu korkutmak için öne doğru bastırdı ve şifonyere doğru itti. Elleri kendini korumak için havaya kalktı ama sonunda adamın sert karnına dayandı ve o lanet olası ince tünün içinden adamın sıcaklığının tenine sızdığını hissetti. Tanrım, adamın karın kaslarının dış hatlarını, dövmelelerinin çizgilerini ve pantolonunun içine kadar inen küçük saç tellerini görebiliyordu.

Ona dokunmak, serin bir sonbahar gününde güneşin tadını çıkarmak gibiydi.

Parmaklarını çenesi boyunca kaydırđı ve gözlerinin içine bakması için onu yönlendirdi. Belki de bir şey söyleyecekti ama bakışları boynuna, orada nabız gibi atan damara takılmıştı. Göz kapakları tembelce sarktı ve kadın onun açlığını teninde alevler gibi hissetti.

"İç," diye ısrar etti ve bir parmağını damarına dokundurdu. "Ve bunu ısırığının görülebileceğı bir yerde yap."

Tersledi. Nefes nefese bir hırıltı koptu içinden. Onu hiçbir ağırlığı yokmuş gibi kaldırıp şifonyerin üzerine yerleştirdi, taşları ve bibloları yerinden oynattı. Nedense umurunda değildi. Tek istediğı onun gözlerinin içine bakmaktı. *Belki de beni büyölüyordu.* Ama büyülenme onda hiçbir zaman işe yaramamıştı, tıpkı şifacıların yara izlerini yok etmekte zorlanmaları gibi. Kolundaki eski, plastik doğum kontrol implantı yüzünden olup olmadığını hep merak etmiş ama çok küçük olduğu için önemsememişti.

Üstelik karnındaki bu istek zorlanamazdı. Bacakları genişledi, elbisesinin yırtmacından kalçası ortaya çıktı. İfadesine bir vahşilik geldi. Açlık. İhtiyaç. Ateşten gözleri dönmüş bir halde kızın pozisyonunu aldı ve burnunu boynunda, damar boyunca gezdirdi.

Teni onun farkındalığıyla uğulduyordu. Burnunun ucunu kulağının arkasındaki erojen bölge boyunca gezdirerek tenindeki havayı tüketti. Bacaklarının arasında bir sıcaklık dalgası titreşti ve dudaklarından utanç verici bir inilti döküldü. Bu hiç iyi değildi. Bu şekilde erimemeliydi.

Bu bir alışverişti; adamın ılık dilinin etinde yarattığı baskıyı hissederken göz kapakları titredi; törpü ve ıslaklığın zıtlığını. Onu uyuşturmak için zaman mı harcıyordu?

Hayır. Kız onun için hızlı bir yemektir. Hepsi bu. *Odaklan.*

Ama yapamadı. Tek düşünebildiğı, onun tarafından el üstünde tutulmanın bir his olduğuydu. Onunla sevişmek? Ellerin altında hissettiğı tüm o güç. Bu güç nasıl esneyecekti? Onu yatakta istediğı gibi hareket ettirir miydi, yoksa dizginleri eline almasına izin verir miydi? Sıgarlar mıydı? Adam elini sırtının alt kısmında gezdirdiğinde nefesi kesildi; elinin genişliğı neredeyse vücudunun tamamına ulaşıyordu. Onu şifonyerin kenarına çekerek vücutlarını birbirine bastırdı.

Sonra geri çekildi, gözlerinde hayaletler vardı. "Şu partiye gitmeliyiz."

"Ama..." Eli boynuna gitti. Eti kırılmamıştı. "Aç değil misin?"

"Bu gecenin ilerleyen saatlerinde Tarikat'a dönene kadar iyi olacağım." Kapıya doğru ilerledi ve elini tokmağın üzerine koydu.

"Sana söyledim, senden beslenmeyeceğim."

BÖLÜM 11

Haze, baştan çıkarıcı bir şekilde poz vermiş yarı çıplak fae ve insan kölelerle dolu kuvars balo salonuna geldi.

Maebh'in aşılmaz zihni. Sonuncular sadece kötü giyimli ve yetersiz beslenmiş figürleriyle değil, aynı zamanda gözleri sessizce çılgılık atarken gülümsemelerinin yüzlerinde imkansız bir şekilde uzanmasıyla da dikkat çekiyordu. Fae'lerin aksine maske tak, aşağılanmışlıklarını herkesin görebileceği şekilde sergiliyorlardı.

Bu insanlar büyük olasılıkla Unseelie topraklarını çalıp kaynaklar için yağmalamaya cüret etmişlerdi. Maebh sert ve alçakgönüllü bir cezanın yeni bir savaşı engelleyeceğine inanıyordu.

Haze gerçeği biliyordu. O bir sadistti. Ve ilginç bir şekilde, Seelie Yüce Kralı birkaç ay önce öldüğünden beri daha da kötüleşiyor gibi görünüyordu. Haze neredeyse ikisi arasında romantik bir ilişki olduğunu düşünecekti. Ya da diğer taraftan, kralın onun üzerindeki bir tür etkisi artık ortadan kalkmıştı.

Durum ne olursa olsun, bu saray Peaches için uygun bir yer değildi. Burası çarpık kâbuslar ve soğuk taşlardan ibaretti. Peaches bunların hiçbirine benzemiyordu. Gecenin sonuna kadar kendisiyle birlikte gitmesinin daha iyi olacağını görmesi için onu ikna etmesi gerekiyordu, yoksa onu zorla götürecekti.

Onun kalıcı kokusu hâlâ dilini sulandırıyor. Tıpkı Indigo'nun Kraliçe Ada'yı tattıktan sonra olduğu gibi, kanının onu köleleştireceğini bilmesine rağmen neredeyse sahipleneceği bir cazibe olmuştu. Vampir, o eşsiz kandan bir kez daha içmek için yanıp tutuşmadan doğru dürüst uçamamıştı.

Maebh'in Şeftali'den içebilmesi ve müstehcen bir ihtiyaç birikintisine düşmemesi onun gücünün bir kanıtıydı. O da Kuyu Tarikatı'nın Prime'ı kadar eskiydi ve söylentilere göre Elphyne'in doğuşundan beri varlardı. En azından Crimson Jackson'ın Kuyu'yu keşfinden beri.

Unseelie soyluları, unutulmaz flüt müziğinin ninnisi altında balo salonuna akın etti. Her biri kimliklerini gizleyen, onları vaat edilen sefahat ve kutlama gecesi için serbest bırakan bir maske takıyordu. Tavandaki devasa boynuzlardan sarkan kurdelelere dolanmış sanatçıların etrafında toplandılar. Sanatçıların buğulu gözlerinden ve kıvranan vücutlarından çoktan divileksirin etkisi altına girmiş oldukları anlaşılıyordu; bu Elf afrodizyağı sadece çekingenliği azaltmakla kalmıyor, aynı zamanda cinsel iştahı da arttırıyordu... saatlerce. Hizmetkârlar pençeli ellerinde tepsilerle odada dolaşüyor, mavi likörü ve hayvan temalı maskeleri dağıtıyorlardı.

Haze çoğundan bir baş daha uzundu. Peaches'ın boyu ise göğüs kafesinde bitiyordu. Baştan çıkarıcı elbisesine sarınmış narin bedenine, herkesin arzulayacağı şekilde sergilenen etine baktı. Aniden odasına geri dönüp ona tanıştıkları ilk gün giydiği kadife elbiseyi giydirme isteği duydu. En azından vücudunu örtüyordu.

Eğer bir erkek ona dokunursa.

"Yakın dur," diye emretti. "Ve mavi şeyi içme." "Bu benim ilk rodeom değil."

"Rodeo mu?"

"Hiçbir şey..." diye mırıldandı ve bir insan köle tarafından sağlanan sepetten beyaz bir tilki yarı maskesi seçip yüzüne tuttu. Dudakları bir şey söylemek istermiş gibi aralandı, sonra kapandı. Sonunda onun gözlerine bakmaya cesaret etti. "Saygınlığımı korumaya mı çalışıyorsun, Gardiyan?"

Neredeyse maskesini kapıp buruşturacak ve şenliklere katılmasını yasaklayacaktı ama yumruklarını indirmede.

"Seni tutmaya çalışıyorum-"

Zihni kekeledi. Onun onurunu korumaya mı çalışıyordu? Düşük bir hayal kırıklığı homurtusu çıkardı. Belki de öyleydi. Bu tür çılgın partilerde neler olduğunu çok iyi biliyordu ve Peaches'le yeni tanışmış olsa da onu koruması gerekiyordu. En azından geri dönene kadar.

güvenliğini sağlamak için. Narin parmaklarının bu iğrenç sapıklardan herhangi birine dokunduğunu düşünmek bile tüylerini diken diken ediyordu.

Garsonun ısrarı üzerine yüzüne bir maske geçirdi. Maske alına ve burnuna yerleştikten sonra ayarlamaya çalıştı ve yerinden oynamadığını fark etti.

"Ne oluyor lan?" Tekrar çekiştirdi. Şansı yoktu.

"Bunun için endişelenme," dedi Peaches, onu incelerken. "Üzerinde kalacak şekilde yazıldı ama gecenin sonunda çıkacak. Gizlilik nedeniyle. Ayrıca... sana çok yakışıyor."

"Nedir bu?" Takmadan önce dikkat etmemişti.

Kadının yarı gülümsemesi ona soru sorduğunu unutturdu. Tek düşünebildiği o dudakları öpmekti. Yakasını çekiştirdi ve az önce konuştuğunu fark etti. "Ne?"

"Maskenin bir boğa kafası olduğunu söyledim. Boynuzlu. Ahem. Gerçekten... kalın ." Gülümsedi ve ellerini dokunması için yukarı kaldırdı - iki pürüzsüz ve şişman konik uzunluk. "Sana yakışıyor."

"Boğa mı?"

"Evet, erkeksi." Kızardı ve döndü.

Kendi yanaklarının da ısındığını hissederek -ki hiç böyle bir şey yaptığını hatırlamıyordu- odayı incelemek için ona katıldı. Balo salonu şu anda sakın görünüyordu ama bir saat kadar sonra maskeler ve iksirler herkesin çekingenliğini bir kenara bırakmasını sağlayacaktı. İki saat içinde, sınıf ve kısıtlama binayı tamamen terk edecekti. Burası steroidli bir seks zindanına dönüşecekti. Sert, keskin, kanlı ve doyumsuz. Güçlü seçkinler, iksiri içenleri ya da zayıf olarak görülenleri avlayacaktı. İstediklerini aldıkça ahlak bir anıya dönüşecekti.

Kendini durduramadığı ve belki de hoşuna gittiği için Peaches'ın ipeksi saçlarına, krem rengi omuzlarına baktı ve kalçalarının arasındaki boşluğa göz attı. Yüzünü tam oraya koymak istedi. Burnunu o çizgi boyunca gezdirmek ve yakınlarda bir damar olup olmadığına bakmak istedi.

Bir hırıltıyla gözlerini kaçırdı ve onlara bakan herkese ters ters baktı, ona karşı hislerinin yoğunluğunu bir kez daha merak etti. Bu sahiplenici düşünceler normal değildi. O bir

Çiftleşmiş bir erkek gibi düşünüyordu ve vampirler *nadiren* çiftleşir. Ama o hiçbir zaman mükemmel bir vampir kalıbına uymamıştı.

"Bu kadın işi. Git ve bırak da işimizi yapalım."

"İçeride yardım ediyor olmalıydım."

Hafızasını silkeledi ve şu andaki hislerine odaklandı. Sahiplenici çiftleşme duyguları. On İki kişilik Kadro'daki üç kurt şekil değiştiricinin üçü de kısa süre önce çiftleşmiş, her biri eski dünyadan gelen bu iyi kutsanmış dişilerden biriyle çiftleşmişti. O zamandan önce bir Muhafızın eş alması duyulmamış bir şeydi. Ancak Clarke aralarına katıldıktan sonra, kendisi gibi daha pek çok kişinin bu zamanda uyanacağını önceden haber vermişti.

Bu, Onikiler'deki her bir Gardiyan için daha fazlasının kaderde olduğu anlamına gelebilir mi?

Tek bildiği, dürtülerinin Peaches'ın etrafında döndüğüydü. Haze'in midesinde sinir gibi bir şey başladı ama onları soğuk bir gerçeklik dozuyla bastırdı. Eğer kadrodan biri çiftleşecekse, bu vampirler olmayacaktı. Indigo'nun anne ve babası tüm vampir topluluğu içinde birbirlerine bağlı ve tek eşli bir ilişki içinde olan bir avuç biriydi. Irklarının geri kalanı doğaları karışık. Erkekler döllerd. Dişiler yavruları büyütürdü.

"Siz işinizi yaptınız. Şimdi bizde."

Haze, kök salmaya çalışan acı dolu anıya içten içe hırladı. Neden şimdi? Neden o zamanın üzerinde duruyordu? Bu balo salonunda bunun yeri yoktu. Kendini odayı taramak ve olası tehlikeleri değerlendirmekle meşgul etti. Eğer bu gece kötü geçerse, hızlı bir kaçışa ihtiyacı olacaktı.

Siyah giysili muhafızlar balo salonunun çevresine yerleştirilmiş, kuvars duvarlardaki kadife perdeler arasında sıkışıp kalmış manabeeze damarlarıyla parıldayan çıkışları tutuyorlardı. Diğer tek ışık, tek tük yerleştirilmiş yüksek masaların üzerindeki şamdanlardan geliyordu. Pencere yoktu. Tavan kapalıydı ve dikenlerle sarılmış heykel boynuzları vardı. Odaya dağılmış deri koltuklar vardı. Sanatçıların kalın kırmızı kurdeleleri, gecenin karanlık ve çarpık olasılıklarını hatırlatan taze kan akıntıları gibi aşağı dökülüyordu.

Eğlence düşkünleri Haze ve Şeftali'ye pistte ilerlerken geniş bir alan bıraktı. Maskesi Muhafız dövmesini örtüyordu ama cüssesini değil. Peaches'ın minyon formunun yanında daha da iri görünüyordu.

Haze kraliçeyi ararken gerçek niyetinin ne olduğunu merak ediyordu çünkü Well'in ona kötü davrandığı için özür dilemeyeceği kesindi. Belki de bu partinin nedeni Jasper'ın kısa süre önce onu sarayının önünde küçük düşürmüş olmasıydı ve o da aynısını ona yapmak niyetindeydi. Ya da belki de gerçekten ona kur yapmaya çalışıyordu çünkü başka türlü -kendisinin parmağı olmadığını iddia ettiği hafif işkence gibi- Tarikat'ın gazabına uğramasına neden olacaktı.

Hayır. Maebh bir şeyler saklıyordu. Onların bilmesini istemediği bir şey, dolayısıyla bu parti. Bir dikkat dağıtma.

Aklına gelen tek mantıklı şey buydu.

Unseelie Lordları ve Leydileri tilki, sıçan ve kuşların yarım yüz maskelerinin arkasına saklandılar. Parmakları iç yıldız ışığıyla parıldayan kristal kadehlerin etrafındaydı. Bakışları, muhtemelen ana etkinlikten önceki erotik mezeye bir göz atmayı umarak, performans sergileyen fae'leri saran kurdelelere yapışmıştı. Ancak kozayı delmek gibi, kıvranan ev sahipleri sadece çıplak etin bir parıltısını, bir iniltiyi ya da bir iniltiyi açığa çıkardı. Hepsi gerilimi artırmak için tasarlanmıştı. Kelebeğin alaycılığı.

Kraliçe ne zaman olduğunu söyleyecekti.

O burada bile değildi. Kraliyet kürsüsü boş ve çorak duruyordu. Orada sadece yakut kaplı obsidyen bir sandalye vardı ve sahibini bekliyordu.

Hizmetçiler, ellerinde cam kadehler ve yiyeceklerle dolu tepsilerle etrafta süzülüyorlardı. Kan yoktu. Kraliçenin kendisi de kan içen biri olduğundan, bu sıvının yokluğu dikkat çekiciydi. Maebh kesinlikle onun aklını kaçırmasını ya da bir misafirin izni olmadan içki içmesini istiyordu. Bir tuzağa doğru yürüdüğü hissiyle midesi bulandı. İçinden gitme isteği kabardı.

Peaches'in omzuna hafifçe dokundu, niyetini açıklamak üzereydi ki iyi giyimli, bronz tenli, uzun bakır saçlı bir elf onu engelledi. Burnunda çiller ve kemerli kulaklarında elmaslar vardı. Mavi gözleri kendini beğenmişlikle dolu. Kahverengi ceketinin göğsünü yedi işlemeli yapraklı, kıvrık dallardan oluşan bir çelenk kaplıyordu. Yapraklardan biri turuncu yerine beyazdı, bu da onun Sonbahar Sarayı tacının yedi çocuğundan biri olduğunu gösteriyordu. Asilzade ve D'arn Forrest'ın ağabeyi. Görünüşleri benzerliklerin bittiği yerdeydi. Forrest

ailesine hiç benzemiyordu. Onu on iki yaşındayken Kuyu'ya kurban etmişlerdi, hayatta kalıp kalmayacağını umursamadan, sadece Kuyu'ya sadık olduğu görüntüsüyle.

O aileden ayrılmak Forrest'ın başına gelen en iyi şeydi. Ya da Aeron için. İkisi dışında kimsenin bilmediği nedenlerle Forrest'ı tören gölüne kadar takip etmişti.

"Vay, vay," diye söylendi elf, şehvet dolu bakışları Peaches'ın üzerindeydi. Bir garson yanından geçerken sepetten bir maske aldı. "Bu geceki etkinliklere katılmayacaktım ama birden kendimi bir tilki kadar oynak buldum."

Şeftali gerildi. "Prens Luthian. Sizi burada gördüğüme şaşırdım."

Sarı kulaklı, kırmızı kürklü bir tilki olan maskesini taktı ve sahte bir şaşkınlıkla göğsünü sıvazladı. "Beni hatırlamana şaşırdım."

"İki yıl boyunca bana sahip oldun. Seni unutmak biraz zor."

Haze'in kanı kaynadı. Ne de olsa bu gece içebilirdi. Kızıl tilkiler özellikle lezzetliydi.

Luthian, Haze'e baktı ama odanın geri kalanının aksine, hiç de sinirlenmemişti. Asillerin dokunulmaz olduklarına inanmak gibi bir huyları vardı. Haze'in onları bir çentik aşağı indirmekten daha çok hoşlandığı bir şey yoktu. Muhafız statüsünü açıklamayı düşündü ama kendini tuttu. Bu şok daha sonra işe yarayabilirdi.

"İki yıl mı?" Luthian, Peaches'ın saçından bir tutam yakaladı. Onun irkilmesi Haze'in yumruklarını sıkmasına neden oldu. Luthian gülümsedi. "Bundan daha kısa görünüyor. Ne yazık. Seninle oynamayı bitirmemiştik *Şeftali*."

Uzun boylu, esmer tenli bir kadın Luthian'ın yanına yaklaştı ve sertçe kesilmiş siyah saçının üzerine bir tavşan maskesi geçirdi. Şeffaf dantel elbisesi hiçbir şey saklamıyordu. Meme uçları. Göbek deliği. Kalp şeklinde ağdalanmış kasık kılları. Hepsini gördü.

Haze'i tepeden tırnağa süzdü, kan kırmızısı dudakları onaylarcasına kıvrıldı.

"Adım Wisteria," dedi ve sonra yargılayıcı bakışlarını Şeftali'ye çevirdi. "Kesinlikle tokuş yapmışsın. Sarayımızdan neden ayrıldığını anlayabiliyorum."

Peaches geriye doğru bir adım atarak Haze'e yaklaştı.

Burnunu kaldırdı ve yeni dişinin etrafındaki havayı kokladı. Nefesinde taze kan vardı. Vampir. Peaches'in *sahibi* Wisteria ve Luthian'dı. Ve eğer öyleyse, Wisteria Peaches'in bir peri olmadığını anlayacak kadar tatmış olmalıydı. Haze'in zihninde alarm zilleri çaldı.

Luthian Şeftali'ye yaklaştı ve fısıldadı, "Senin ne kadar lezzetli olduğunu biliyor mu *Şeftali*? Tek bir damlan ne kadar değerli?"

Wisteria'nın ifadesi karardı. "Gittiğinde bize çok paraya mal oldun. Umarım bunu biliyordursundur."

Haze boğazlarını ezmek istiyordu. Tendonların ve kasların kâğıt gibi katlandığını hissetmek. Parmaklarının üzerinden akan kanlarının sıcaklığını hissetmek istiyordu. Ama Haze fantezisini gerçekleştiremeden, bir mırıltı odayı ürpertici bir esinti gibi geçti. Tüm başlar girişe doğru döndü. Kurdele kozalarından sarkanlar dönmeyi bıraktı. Kıvrınmayı bıraktılar.

Odanın her yerinde, etek uçlarında kırağı belirdi ve saçlarda parıldadı. Tavanda buz sarkıtları oluştu ve hançer gibi aşağıya yöneldi. Bir sessizlik. Topluca tutulan bulutlu bir nefes. Ve sonra Unseelie Yüce Kraliçesi görkemli girişini yaptı.

Haze, Peaches'i önüne çekti. Şeftali hiç soru sormadan Maebh'in içine girdi ve bu durum Maebh'in göğsünün kabarmasına neden oldu. Luthian ve bayan arkadaşı ona meraklı gözlerle baktılar ve sonra tüm gözler Maebh'in kürsüsüne doğru süzülürken, beyaz hacimli eteği kırık buz parçaları gibi çınılıyordu. Arkasında bir kar izi bıraktı.

Yakut kakmalı boynuzlar ve dikenlerden oluşan bir taç, uzun afro saçlarının üzerinde duruyordu ve kalçalarına kadar sarkan uzunluklarda örülmüş ve bükülmüştü. Bir korse geniş göğüslerini yukarı kaldırıyordu. Kahverengi tenini parıldayan sedefli bir madde kaplıyor, yanaklarına ve mor dudaklarına donuk bir görünüm veriyordu. Buz kraliçesi oynamak için ortaya çıkmıştı. Güzel bir canavar.

Maebh asil bir şekilde oturuyordu ve *amadoları*, yani haremi, gözlerini kırpmadan onun etrafında toplanmıştı. Haze'in saydığı kadarıyla dört kişiydiler ve her biri dolgun ve çukurlu çıplak popolarını gösteren kesiklere sahip beyaz deri pantolonlar giyiyordu. Her biri kimliklerini gizleyen maskeler takıyordu. Erkeklerin boğaları vardı ve bu gerçek Haze'in öfkesinin alevlenmesine neden oldu. İçeride başka kimse

boğa maskeleri takıyordu. Kraliçe bunu ona bilerek vermiş olmalı. Onu tedirgin etmek ve hazırlıksız yakalamak için bir adım daha.

Haze kürsüdeki diğer fae'lere odaklandı - kraliyet kıyafetleri içinde üç ciddi muhafız, siyah ve kırmızı mantoları omuzlarından aşağı akıyordu, silahları bellerindeydi. Aralarından Demeter, Haze'in gözlerinden titizlikle kaçındı. Onunla yalnız kalabileceği bir an bulmak zor olacaktı.

Son bir asker daha odaya girerken Peaches, Haze'in ön tarafına doğru bastırdı; kraliçenin yürüyüşünün ardından kalabalık çoktan safları sıklaştırmaya başladığı için neredeyse unutulmuştu.

Keskin kulaklı fae'lerle dolu bir odada nafile bir davranış olsa da, Haze başını Peaches'a doğru eğdiğinde sözlerini sessiz tutmaya çalıştı. "Gastnor'u tanıyor musun?"

Neredeyse belli belirsiz başını salladı ama ayrıntı vermedi. Maebh'in gözleri odanın içinde gezinirken ona takıldı ve neşeyle kırıştı. Siyah lekeli bir parmağının ucunu kaldırdı ve onu öne doğru çağırarak şekilde bükte.

Siktiğimin boğa maskesi.

Haze dişlerini sıkarak elini Peaches'ın göğüs kafesinden kaydırıp ve onu öne doğru yönlendirmek ve bakır saçlı tilkinin açgözlü gözlerinden için sırtının küçük kısmına yerleştirdi. Kraliçenin buz gibi bakışlarının çok daha iyi olduğundan emin değildi. Ama başka seçeneği yoktu.

Kürsünün önünde durdu ama eğilmedi. Saygısızlığı gözden kaçmadı. İlginç bir şekilde, Demeter avucunu kemik kılıcının kabzasına yerleştirdi ve öne doğru adım attı. Haze ile göz göze geldiklerinde yüzlerinde boş bir ifadeden başka bir şey yoktu. Haze'in deşifre edebileceği bir şey değildi. Gastnor da ondan geri kalmamak için iki adım attı. Yalnızca yaralı yüzü Peaches'a dik dik bakıyordu.

Haze'in dudakları bu meydan okuma karşısında kıvrıldı.

Devam et. Bana bir bahane ver.

Maebh avucunu kaldırarak ikisinin de kalmasını sağladı. Sözleri Haze'e yönelikti. "Bu tavrın beni yoruyor. Tüm bunları geride bırakmak için buradayız. Kutlamak için."

"Peki tam olarak neyi kutluyoruz?" diye sordu, hâlâ gövdesindeki yaraların sızısını hissederek.

Gizemli bir şekilde gülümsedi ve bakışlarını Peaches'in dokunulmamış boynuna diktikten sonra tekrar ona döndü. "Hediyem seni rahatsız mı etti?"

"Neden biliyorsun."

"Öyle mi?" Tahtında öne doğru eğildi. "Çünkü hediyemi küçümsemek, aramızda -Tarikat ve Unseelie arasında- husumet olduğu anlamına gelir."

Dişleri alt dudağının iç kısmını kesene kadar dişlerini sıktı, bakır çekerek midesinin bulanmasına neden oldu. Kraliçe bunca yıl Peaches'in kimliğini gizli tutmuştu. Bunu buzdan boynuzlara haykırmasına izin verecek değildi. Ama onu test etmek istiyordu. Onu zorlamak ve rahatsız etmek istiyordu.

Eğer hediyesini küçümserse, bir sorun olduğunu ilan etmişti. Bakışlarını odanın üzerinde gezdirdi. Konuklar, şamdanlarla süslü yuvarlak masaların etrafındaki yerlerinden takası açıkça izliyordu.

"O senin kişisel kan kölen," dedi. "Senin paylaşacak bir tip olduğunu düşünmemiştim."

Maebh sandalyesinde arkasına yaslanmıştı, yüzü bomboştu ama Haze onun öfkesini havadaki soğuklukta hissedebiliyordu. Tahtadan çıkan termitler gibi, odanın köşelerinde ve kalabalığın arasında gizli askerler belirdi. Sayıları çok fazlaydı. Bu geceden kurtulmanın tek yolu Maebh'in oyununa uymaktı.

Maebh'in bir sonraki sözleri ve elini sallamasıyla ensesindeki tüyler diken diken oldu. "Cevabınızdan hoşlanmadım. Bu vesileyle sesin kesildi."

Cevap vermeye çalışsa da veremediği için şok geçirdi. Sözlerinin hiçbir sesi yoktu. Kadın onu susturmuştu. Ona ters ters baktı, sessizce ona en zehirli düşüncelerini gönderdi ve bu düşünceler yüzünden ölmesini umdu. Bu hiç iyi değildi.

Başını eğdi. "Elbette hediyemi kabul ettikten *sonra* geri alacaksın, çünkü bunu yapmak iyi niyet göstergesidir. Sence de öyle değil mi?"

Ters ters baktı. Şimdi de onun kimliğini elinden almış ve artık yerini Tarikat'a söyleyemeyeceğini garanti altına almıştı. Onu tanıyan askerlerinden ya da çalışanlarından herhangi birinin bunu söyleyeceğinden şüpheliydi. Bu en başından beri onun planıydı.

"Anladığınızı başınızla onaylayın." Parmaklarını aşağı yukarı salladı, gücü adamın çenesini de aynı şeyi yapmaya zorladı. "Güzel. Şimdi... git ve keyfine bak. Dans edin. İç. Neşeli ol."

Sözleri ona yönelik olmasına rağmen Maebh gözlerini Peaches'a dikti.

Bu gece iyi bitmeyecekti.

BÖLÜM 12

F Neredeyse bir saat boyunca Peaches kraliçenin kürsüsünün dibinde oturdu ve görevine çağrılmayı bekledi.

Haze'in yemeği. Tıpkı ılık atan gözleriyle oturan insan köleler gibi, Peaches'e de hiçbir şey yapmaması talimatı verildi.

Kraliçe garip davranıyordu.

Bir keresinde Violet ve Silver'ın şu anda nerede oldukları hakkında Peaches'tan bilgi almaya çalışmıştı ama Sluagh'larından biri Peaches'ın zihnine bakıp hiçbir şey bulamayınca

-kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey ötesinde onların orijinal karşılaşma- Kraliçe'nin Peaches'a olan ilgisi her şeyden çok gastronomik bir hal almıştı. Ama bu gece Peaches'i bir kez olsun beslenmek için tahtına çağırmamıştı. Peaches özel kanının onu koruyacağını düşünmüştü ama artık o kadar emin değildi. Haze'in haklı olması, Maebh'in Peaches'i sadece canı istediğinde koruması canını sıkımtı. Yakında

ilgisi .

Peaches'in üzerine bir kendinden nefret dalgası çöktü ve boğazı düğümlendi. Gözyaşlarının oluşmasını engellemek için dilini ısırđı. Bu zamanda uyandığı andan beri pek bir şey değışmemişti. Bir kafeste tutulan bir tutsaktan, birden fazla vampir tarafından beslenmeye, sırası gelmeden konuştuğunda dövölmeye, zengin, şımarık bir elf prensi ve onun vampir sevgilisi tarafından bir oyuncak olarak tutulmaya kadar. Peaches içine kapandı. Tüm bunlara katlanmaktan başka bir şey yapamayacak kadar korkaktı.

Bir garson geçti. Kaşlarını çatarak, hapsolmuş bir galaksiye benzeyen bir şeyden bir bardak aldı. Mor ve mavi sıvı küçük köpüklü baloncuklarla dönüyordu. Sadece her şeyi unutmak istiyordu. Burada düzgün bir iki olsaydı, acısını boēabilirdi. Galaksi ikisi divileksirden daha kötü olamazdı, deēil mi?

Bardaēı belli belirsiz dudaklarına götürdü ama gözleri sıvıya dalınca bir buz tabakası oluştu, yüzeyi kabuk baēladı ve sıvının aēzına akmasını engelledi. Kaşlarını çatarak kraliçeye baktı ve karanlık gözlerin kendisine doēru evrildiēini görünce irkildi. Maebh önündeki özel gösteriye geri döndü. Çıplak bir erkek elf, pan flüt ve davulun ritmiyle hareket eden diēer akrobatlarla birlikte bir kurdeleden yuvarlanıyordu. Birbirlerinin etrafında dans ederken tempo ustaca yükselip alçalıyor, birbirlerine uzun bakışlar atıyor ve kısa süre sonra sıcaklıēa dönüşecek dokunuşlar yapıyorlardı.

Peaches bu performansı daha önce de görmüştü. İkinci ya da üçüncü seferde o kadar da şok edici deēildi. Donmuş bardaēı kucaēına koydu ve söndü. Yani kendini uyurşturmak için o maddeyi kullanmasına bile izin verilmemişti. Midesinde huzursuzluk dönüyor, kendini hasta hissetmesine neden oluyordu. Gitmek istedi.

Farkında olmadan, eēlenenlerin arasında uzun boylu, tıraşlı ve boēa boynuzlu birini aradı. Haze'i şamdanlı bir masanın yanında buldu; alevler yükseklere titriyor ve sert profilini altın tonlarına boyuyordu. Biri kadın diēeri erkek, konuşan ve maskeli iki elfe başıyla selam verirken çenesindeki tendonlar patladı. Kendisine teklif mi ediliyordu? Bu geceki etkinliklere katılacak tipte biri miydi? Tüm o g, kas ve kuvvet neredeyse giysilerinden fışkırıyordu. Elbette böyle bir erkek, dişilerin ve erkeklerin onu memnun etmek için can atmasına neden olurdu.

Neden umursuyordu ki? Odasında ortaya çıkmış ve onu kaçırmaya çalışmıştı.

Ama gerçekten öyle miydi?

Onu zorlamış gibi deēildi. Aslında, onu hazır olmadığı bir şeyi yapmaya zorlamaya çalışmayan tek fae o olabilirdi. Sanki onun dikkatini çekmiş gibi, ona baktı, gözleri

Elfe dönmeden önce gözlerini kısıyordu. Bunu çok sık yapıyordu. Her seferinde Peaches'ın midesi küçük bir takla atıyordu.

Kraliçenin solunda, bir dans pisti fae'lerle doluydu ve bir tür vals başladı. Unseelie'ler genellikle zalim ve aldatıcı olsalar da, görkemli bir şekilde dans ediyorlardı. Eller oynadı. Kalçalar sallanıyordu. Dudaklar kulakların yakınında oyalandı. Özlem uyuşukluğunu delip geçti. Onlardan biri olabilmek için saçlarını ve dişlerini güzelleştirmişti. Bu asla yeterli olmadı. Her zaman burada, yerde olacak, evcil hayvan muamelesi görecekti. Ta ki... Haze'e tekrar bakana kadar.

Tırnaklarını ısırarak düşüncelere dalmıştı ki bir garson elinde mavi sıvıyla dolu tek bir bardakla önünde durdu. Bardağı ona uzattı. Kadın başını salladı. "Ben böyle iyiyim."

"Kraliçenin ikramı," diye ısrar etti garson. "Öyle mi?"

"Dedi ki, aynen alıntılıyorum, 'Biricik sevgilimin bu geceki kutlamaları görmekten nefret ediyorum.'"

Kahretsin.

Bunun tek bir anlamı olabilir.

Kraliçe, Peaches diğer kanlı köleler ve esirlerle oturursa Haze'in sonunda içmek için ona döneceğini düşünmüş olmalıydı. Ama dönmemiş. Artık kraliçe beklemekten yorulmuştu. Peaches'ın Haze'e gitmesini istiyordu.

Sıkıca gülümsedi ve kucağındaki donmuş bardağı değiştirdi. Bundan kaçış yolu yoktu. Kraliçe nasıl bir oyun oynuyorsa, o oyunu hızlandırıyordu. Peaches bir piyondur, isteksiz bir bal tuzağıydı ve büyüleme Peaches üzerinde işe yaramadığından, iksir ve üstü kapalı tehditler bir sonraki en iyi şeydi.

Ayağa kalktı, az önce acısını boğmak istediğini söylememiş miydi? Bundan bir bardak içmek gecenin göz açıp kapayıncaya kadar geçmesini sağlardı. Baştan çıkarmak için çelikten topuzları olan şövalye bir Muhafızdan daha kötülerini de vardı. En azından bu şekilde kraliçeyi memnun edebilirdi. Ve en azından ertesi sabah pişmanlık başladığında kendinden başka suçlayacağı bir şey olacaktı. Tam sıvıyı boğazından aşağı yuvarlarken, kırmızı şapkası olmayan yaşlı bir goblinin kendisine doğru geldiğini fark etti.

Balos ona, "İçtiğini gördüğüm şeyi sadece sen içmedin," diye homurdandı.

Dudaklarındaki tatlı likörü yaladı. Tadı oldukça güzeldi aslında. Ambardan ılık bir bal gibi akıp gitmiş, şimdiden ellerine ayaklarına yayılmış ve onu... karıncalanmış hissettirmişti.

"Başka seçeneğim yoktu," dedi vücudundan hafif bir ürperti geçerek.

Koyu, gür gri kaşlarını indirdi. "Aptal pix. Sonunda wyrm'e yem mi olmak istiyorsun?"

Geçirdi, başı dönmeye başlamıştı bile. "Ne?"

"Böyle bir şeyde aklını kaybetmeyecek kadar mantıklı olduğunu sanıyordum. Bazı misafirlerin geldiğini ama bazılarının hiç gitmediğini hiç fark etmedin mi?"

"Bu partiler sadece aptalca şeyler yapan zengin insanlar."

"Aynen öyle." Ona yargılayıcı gözlerle baktı. "Kısa süre içinde karıncalanmaya başlayacaksın."

Kadın sinirlendi ve çenesini kaldırdı. "Sana kendimi açıklamak zorunda değilim. Sen benim babam değilsin."

"Hayır." Adam ona hayal kırıklığıyla baktı. "Öyle olsaydım, kesinlikle daha mantıklı olurdun."

"Ve eğer senin kızın olsaydım, mağarandan daha fazla dışarı çıkmaya cesaret ederdin! Ve kendini beslemeyi unutmazdın." Gözlerini kısmıştı. "Neden buradasın?"

Buruşuk yüzünde suçlu bir ifade belirdi. "Seni ilgilendirmez."

"Ew. İğrenç. Bilmek istemiyorum."

Goblinin yanaklarındaki kırık kılcal damarlar daha da ve kekeledi. "Öyle bir şey değil."

"Tabii. Tabii ki değil." Parmaklarını esnetti. Uzuvarları gevşemiş gibi hissetti. "Buradayım çünkü kraliçe-" Dudaklarını öyle sıkı ki tükürüğüm dışarı fırladı.

Şeftali iç çekti. "Başka bir şey söyleme. Benim de yapmam gereken şu kraliçelik işlerinden biri var."

Küçük bir geçirti daha çıkarken göğsünü yumrukladı. Gümbürtü omurgasını karıncalandırdı... bacaklarının arasındaki o değerli noktaya kadar. *Tanrım*. Bu hızlı çalıştı. Odayı aradı.

Boğa boynuzlu o mükemmel şekilli kafa için Balos'a "Bana şans dile" dedi.

"Şans körler içindir."

Ona gözlerini kırpiştırdı, sonra atasözünü bitirmesini beklediğini fark etti. "Ve refah cesurlar içindir. Anladım."

BÖLÜM 13

Haze'nin gecenin yarısını atlatması gerekiyordu ve eğer Demeter'i tek başına yakalayamazsa, bir yolunu bulacaktı.

Peaches'i de alarak bu terk edilmiş yeri terk etti. O şükürler olsun ki kraliçenin kürsüsüne çekilmişken, o da odanın içinde rahatça dolaşıp geçit taşlarını avlamıştı. Gölgesi ceplerine bakarken, sanki gerçekten umurundaymış gibi saçma sapan konuşmalara başını salladı.

Şimdiye kadar portal taşı yok.

Ama her şey kaybolmamıştı. Manası kanatlarını açıp eve uçmasına yetecek kadar dolmuştu. Bu noktada, sadece fazlalıkları topluyordu. Duvarlardaki damarlarda hapsolmuş mana, yerden yüksekte olmalarına rağmen Kuyu'yla olan bağlantının odada her daim mevcut kalmasına yardımcı oluyordu. Bu tür harmanlanmış mana mimarisinin kökleri Unseelie krallığına dayanıyordu ama Elphyne'in her yerine yayılmıştı.

Demeter'le sakın bir an geçirmeyi umuyordu ama vampir Maebh'in sağ omzunun arkasında durmuş, hevesli gözlerle efendisini ve önlerindeki gösteriyi izliyordu.

"Dediğim gibi-" Porsuk maskeli bir elf Haze'e doğru eğildi, sarhoşluğundan neredeyse düşüyordu. "Kuyu'yu görüyorum. Görüyorum."

Haze onu sadece yarı yarıya dinliyordu. Diğer yarısı ise Peaches'ın yüzündeki o kederli ifadenin nedenini merak ediyordu.

"Hayır." Elf güldü ve sonra hıçkırdı. "S'pect değil. S'pect." Bir homurtu. "Biliyor musun?"

Elfin, kraliçenin onun sesini aldığını bilmesine izin vermenin bir anlamı yoktu. Olay gerçekleştiğinde fark etmediyse, Haze onu aydınlatmayacaktı.

Elf hararetle başını salladı, altın saç örgüleri parıldarken dürüst bir vatandaş olduğunu ve bu tür partilerin genellikle ona göre olmadığını, ama arkadaşının onu sürüklediğini anlatmaya devam etti. Haze onun adını duymamıştı. Burada olmasının tek nedeni bu yuvarlak masanın ona kraliçenin kürsüsünü görme imkânı vermesiydi.

Haze açıktan ölüyordu. Midesi onu kemiriyordu. Elf piçini ısırsa bir mana taşıyla iki ika balığı öldüreceğini düşündü. Elf susacak ve Haze de susuzluğunu giderecekti. Midesi gürültüyle guruldadı ve yüzünü buruşturdu. Beslenmek için gecenin sonuna kadar vakti olmayabilirdi.

Haze'in bakışları elfin dantel fırfırlarla yarısı gizlenmiş boynuna kaydı. Vampir duyuları sağ damarı buldu ve yumuşak mum ışığının altında nabzının attığını gördü.

Sadece birkaç saat sonra oradan çıkabilirdi.

Omzunun üzerinden baktı, Peaches'in sessizce ve güvende oturduğunu görmeyi bekliyordu. *Gitmişti*. Kalbi yerinden fırlayacak gibi oldu. Bakışları kraliçeye kaydı ve onun ağırlaşmış gözlerinin önündeki çıplak ve genç bedenlere , performanslarının daha samimi bir hal aldığını gördü. Haze balo salonunu araştırdı ve eğlenenlerin çoğunun da mod değiştirdiğini gördü. Gecenin seyirlik kısmı neredeyse sona ermişti. Divilixir açgözlü konukları ele geçirdikçe inlemeler ve gizli dokunuşlar daha yüksek sesle ve daha açık bir şekilde duyuluyordu. Artık akrobatlardan boşalan tavandan sarkan kurdeleler, telaşlı browniler tarafından stratejik bir şekilde şezlongların ve koltukların üzerine örtülüyordu. Kırmızı kurdeleler geniş bir alana yayılıyor ve üst üste binerek içerideki aşıklar için özel çadırlar oluşturuyordu.

Peaches onlardan birinin içinde miydi?

"Çadırları seviyor musun?" diye mırıldandı elf, Haze'in dikkatini takip ederek.

Haze burnunu yukarı kaldırıp içine çekti; bu, arzusunu bastırmak için kaçındığı bir şeydi ama Şeftali'nin yerini bulması gerekiyordu. Buranın havası misk, yasemin yağı, iksir ve terin baş döndürücü karışımıyla doluydu. Onun tatlı kokusunu ayırt etmek neredeyse imkânsızdı.

Belki de parkeli dans pistindeydi.

Sessizce gölgesine Peaches'i bulmasını emretti. Karanlık ondan sıyrıldı ve titrek mum ve manken ışığında diğerlerinin gölgeleri arasında süzülerek odanın içinde dolaştı.

Elf gözlerini kırptırdı ve omzunun üzerinden baktı. "Yani, ben de çadırları severim. Arkadaşımdan bize katılmasını isteyebilirim... eğer istediğin buysa."

Bir hırıltı Haze'in boğazında düğümlendi. Hayal kırıklığına uğramış bir halde, kendi araştırmasını yapmak için elfi iterek geçti. Elf masaya çarparak şamdanı devirdi. Alevler mumdan masa örtüsüne sıçradı. Haze çırayı söndürmek için bir parça mana bıraktı ve elfe bir kaş çatma hareketi daha gönderdi.

Sonra suda ilerleyen bir kılıca dönüştü ve hiç tereddüt etmeden dans pistine giden yolu kesti. Gözleri ve maskeleri görmek için çiftleri birbirinden ayırdı. Kadının tutkunun pençesinde mi yoksa sadece dans ediyor mu olduğu umurunda bile değildi. Tüm odayı, hatta kraliçenin kürsüsünü bile arardı-

Ensesindeki tüyler diken diken oldu. Yavaşça döndü ve kalabalık odaya, kırmızı kurdeleli çadırların yanından ve püsküren mum alevlerinin arasından baktı. Kraliçenin tembel gözleri Haze'in üzerindeydi. Ters ters baktı. Gülümsedi ve sonra gülümsemesinin yanında duran askere yönelikmiş gibi görünmesini sağlamaya çalıştı. Demeter.

Demeter de Haze'i izliyordu, öfkesi odanın öbür hissediliyordu. Sonra kraliçe eteğine dokunarak ve yeri işaret ederek dikkatini çekti. Haze'in şenlik ve müziğin üzerinde yakaladığı bir şey söyledi, "Kraliçenizin önünde diz çökün."

Demeter'in gözleri hevesle açıldı. Sivri dili dudaklarında gezinmek için dışarı fırladı. Haze'e endişeli bir bakış attı ama sonra Maebh nazikçe teğmenini çekti ve tahtının önündeki zemini işaret etti. Demeter, Haze'e son bir bakış attıktan sonra kraliçesinin önünde diz çöktü ve dudaklarında açgözlü bir sırıtış belirdi. O diz çökerken Maebh'in bakışları Haze'in üzerindeydi. Kraliçenin etekleri Demeter'i bütünüyle yuttuğunda ve Demeter tahtına uzanıp gözlerini mutlulukla devirdiğinde, Haze bu gece için mi yoksa Demeter doruk noktasına ulaşana kadar mı kovulduğunu anladı. Emin olamıyordu. Ama beklentilerinden birkaç dakikalığına kurtulmuştu.

Kraliçe partiyi onaylamıştı. İşler ıırından çıkmak üzereydi.

Haze başını salladı. Indigo'nun kardeşı hakkında nasıl bu kadar yanılmış olabilirlerdi? Açıkça görölüyordu ki ameliyata ihtiyacı yoktu. Sanki kraliesiyle yatmak en büyük ödölmüş gibi gülümsemişti. Haze'in muhbirinin göröndüğü gibi biri olmamasına hâlâ şaşırır Haze, bilgiyle titreşerek kendisine geri dönen gölgesini neredeyse kaçırıyordu. Peaches'i bulmuştu. Kraliçeye ve onun halka açık gösterisine -her neyse o- sırtını dönerek bununla daha sonra ilgilenmeye karar verdi.

"İşte buradasın!" Şeftali kıkırdadı ve ona yandan çarptı.

Yanında ağız sulandıran, dili karıncalandıran bir tatlılık kokusu getirmişti. Onu kucakladı, yüzünü mana-otu yatağındaki bir hision gibi onun önüne sürttü.

"Mm," dedi. "ok iyi hissediyorsun." Parmaklarını adamın tuniğinin üzerinde gezdirdi. "ok güçlü ve kaslı."

Onu itti ama kadın iki eliyle ona yapıştı.

Ve o eller vücudunda bir şeyler yapıyor, yıllardır kimsenin dokunmasına izin vermediği yerlere küstahça yöneliyordu.

Kıpkırmızı. Kız *kasıklarındaki* deriye sürtündüğünde midesi ağzına geldi ve altında yatan şeyin kıpırdanmaya başladığını fark etti. Onu zorla kol uzunluğunda tuttu ve sonra tepeden tırnağı inceledi. Onun içine ne girmişti?

Aynı parlak şeftali rengi saçlar. Aynı kalp şeklinde yüz ve aşk tanrısının yayı dudaklar. Aynı, *hayır*. Maskesinin arkasından, buğulu gözlerini ona kırıştırdı. Kızarmış elma yanakları. İki akıl taşına benzeyen meme uçları açık siyah elbisesini itiyordu. Pürüzsüz saten teni adamın dikkati altında tüyleri diken diken oldu ve sanki bakışlarının sıcaklığını bir sevgilinin okşaması gibi hissediyormuş gibi inledi.

"Bana dokunmana *ihtiyacım* var." Dudaklarını yaladı, kızgın dudaklarını vücuduna bakıyor, onu içine çekiyordu.

Mavi şeyi içmemen gerekiyordu, diye düşündü.

Onu duyamadı ve pantolonunun bağcıklarıyla büyölendi, onlara sanki Yüzük'teki bir sonraki savaşıymış gibi baktı.

Hayal kırıklığı içinde elini yüzüne sürdü ama bunu yaparken kadının elini bıraktı. Kadın üzerine atladı. Adam tökezleyerek geri çekildi. Birden fazla maskeli fae ile çarpıştılar. Boncuk gözler ve kuş gagaları onları gagaladı.

"Bir çadır alın!" diye havladı biri.

Haze onları tersledi. Gecenin planı bu değildi. Lanet olsun.

O.

Dans pistine baktı. Belki de iksirin etkisinden kurtulabilirlerdi. fiziksel eforla. Onun elini tuttu ve parkelere doğru ilerledi. Müziğin sesi arttı. Kalabalık yoğunlaştı. Dans pistinin üzerindeki ışık söndü. Oraya vardıklarında dans tüm hızıyla devam ediyordu. Onun narin güzelliğinin yanında kendini bir hödük gibi hissediyordu ama onurunun kraliçe tarafından sömürülmesine izin verirse bir *yüzücü* olacaktı.

Bu benim ilk rodeom değil. Sözleri onu rahatsız etmek için geri geldi. O da

başını salladı. Daha önce bu tür bir partiye katılmış olsa bile, o da katılmıştı. Aylar önce. Herkes kendi yoluna. Onun bekçisi değildi, sadece koruyucusuydu.

Yumuşak önünü ona doğru bastırdı. Zaten sertleşmiş olan sikine doğru inmekte olan cesur elini yakaladı ve bu konuda lanet olası bir dürüstlük gösterdiği için kendine lanet etti. Tarikat'taki geçmişinde hiçbir zaman işini unutmaya bu kadar meyilli olmamıştı. Ağır bir iç çekişle, kızın elini boynuna yönlendirdi ve diğer elini yanlarında tuttu.

Peaches'a baktı. O da ona baktı.

Dünya aniden yok oldu. İçinde derinlerde bir yerde müziğin hâlâ çaldığını ve insanların hâlâ dans ettiğini biliyordu ama orada görebildiği, hissedebildiği ve duyabildiği tek şey Peaches'tı. Açlık ve ihtiyaç ona vahşi bir canavar gibi çarptı. Vücudundaki her hücre ona sahip olmak için haykırıyordu. Bu yüzden canı *yanıyordu*.

Dans et.

Haze, Peaches'i dans pistinde gezdirdi. İlk başta adımları beceriksizceydi ve birden fazla kez bir ayağa bastı. Ama asla onunkine basmadı. Onun kalbini ele geçirdi ve şeftali rengi saçlardan ve güzel kokulu parfümden yapılmış bir kafese kilitledi. Ona sahip olacaktı. Belki şimdi değil, ama yakında bir gün. Gözleri birbirine kilitlenmişken tekrar tökezlediler ve başka bir çiftte çarptılar.

Bu sefer, çarptığı fae sakarlıklarını yanlış değerlendirdi ve Peaches'ı elledi. Haze, fae'nin burnundan kan fışkırana ve Haze'in eklemleri acıyana kadar ne yaptığını fark etmedi. Ona yumruk atmıştı. Birisi protesto için bağırdı. Dişlerini gösterdi ve gözleriyle hançer gönderdi, geri çekildiklerini ve özür dilemek için el işareti yaptıklarını görmekten memnun oldu.

Peaches'in ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu. Tek gördüğü durdukları ve onun pantolonunun bağcıklarını kavrayabildiğiydi. Belki de bir çadır daha iyi bir seçenektir. En azından o bu haldeyken apkın gözleri ondan uzak tutabilirdi.

Onu peşinden sürükledi ve bir çadıra gitti. Diğerleri de aynı şeyi yapıp özel alanı kapmaya heveslenirken onlar da oraya vardı. Haze dişlerini gıcırdatarak rakiplerini başarılı bir şekilde uyardı.

Haze küçük muhafazaya girmek için eğilmek zorunda kaldı ama içeri girdikten sonra Peaches'ı brokar kanepeye yerleştirdi ve ardından perdeler arasındaki boşlukları yakalayıp kapattı, kapatabildiği yerlere yapıştırmak için bir mana şeridi gönderdi.

Gözcülük yap, diye gönderdi gölgesine.

Peaches kanepeden atladı ve sırtına indi. *Aydaki iyi tanrıça*. Ani darbe yüzünden neredeyse sendeleyecekti. Bacakları gövdesine dolandı ve parmakları gözlerinin üzerine gitti.

"Bil bakalım kim!" diye

kıkırdadı. Adam onu

soymaya çalıştı. "Tahmin et!"

Kestirip attı ve dudaklarını işaret etti.

"Mm, evet, dudakların iyi. F-I-N-E, iyi."

Peaches'in ağız kulağının altına indi ve lobunu emdi. Zevk omurgasından aşağıya doğru fırladı ve bunun tırmanmasına izin verirse neler olabileceğiyle alay etti.

Ve yapamadı.

Küçük muhafazalarından düşmeden onları çözmeye çalıştı ama sonunda kanepeye dolandılar. Peaches acımasızdı. Adamın üstüne çıktı, onu geriye itti ve her yerini öptü. Dudaklarından küçük zevk sesleri çıkıyor ve adamın sikinin etrafını sarıyordu.

Kahretsin, belki de onun bu yönünü seviyordu çünkü bir an için onu durdurmadı. Teni çok yumuşaktı. Kokusu çok güzeldi. Kararlılığı çok zayıftı. Elbisesi onu çözmek için tasarlanmıştı. Vücudunun her yasadışı kısmının kışkırtıcı bakışları.

"Nasıl beğendiğini söyle." Parmakları durmaksızın adamın pantolonunun bağcıklarında çalışıyordu.

Hayır. Söyleyecek kadar güvendiği son kişi Rubrum Şehri kayalıklarında kanlar içinde can vermişti. Holly'nin ölümünden sonra, kalbini bir daha o şekilde teslim etmeyeceğine dair kendine söz vermişti. Kırıldığında çok acı veriyordu. Bebeklerinin ölümünden sonra ruhu ezilmişti.

Şeftali onun zayıflayan direncine karşı koydu. Neredeyse onu sıkıştırmak için gölgesini geri çağıracaktı ama her geçen dakika gerekçelerinin zayıfladığını fark etti. Açlık içgüdülerini gölgeledi. İstek ve ihtiyaç fırtınaya katıldı. Onları bu lanet olası işkence partisinden kurtarmanın yollarını düşünmek yerine, kadın başını yana savurduğunda zihni durdu. Açı şahdamarını dışarı itti. Damar kanla doldu. Küçük kalbi heyecandan çok hızlı atıyordu. Dişlerini bir kez geçirdiğinde o tatlı nektar, tanrıçanın kendisinden akan ay ışığı gibi ağzına dolacaktı.

İnlemekle hırlamak arasında kalan sessiz bir sesle başını geriye attı ve kırmızı tünele baktı. Derin bir nefes aldı ve kararlılığını toplamaya çalıştı ama onun uyarılmışlığının, kanının, tatlılığının kokusu... aklını karıştırıyor, sise katkıda bulunuyordu. Fae'ler dışarıdaki kumaşa çarparken kurdele hareket etti. Parti hızlanıyordu. İnleme sesleri ve ıslak ete çarpan et sesleri, davulun artan perküsyonu ve dolambaçlı bir flütün karmaşasıyla karıştı. Hepsi kafaları karıştırmak için tasarlanmıştı.

Onunki gibi.

Ve Şeftali.

Parmakları karnının üzerinde gezindi, dövmelelerini gıdıkladı, arzusunu yeniden canlandırdı... yıllardır küllenmiş bir şeyi. Kadın bağcıklarını açmayı başararak sert ve ağrıyan sikini tamamen ortaya çıkarınca bir tıslamayla dişlerini gösterdi.

"Sik beni," diye mırıldandı, ses tonunda hayranlık vardı. "Bu..." Yutkundu. "Bu kesinlikle orantılı."

Duyu ona çarptı.

Kaşlarını çattı ve üzerini örttü. Odaklanamıyordu. Eğitimi bundan daha iyiydi. Onun güçlü olmasına ihtiyacı vardı.

Bunu neden yapıyordu?

Yüz ifadesi arzusunun kölesiydi. Ateşli gözler ve kızarmış yanaklar. Elbisesini yukarı sıyırarak kalçalarını salladı ve adamın pantolonunu aşan ereksiyonunun ucuna çarptı. Bu zevk karşısında gözleri doldu. Kadın çıplaktı ve sırılsıklamdı. Gözleri kıyametinin çiçek açan kokusuyla dalgalandı, çünkü kendini tutamazsa direnişi sadece birkaç saniye daha sürecekti.

Dişlerini sıktı ve onu omuzlarından tutarak gözlerinin içine sertçe baktı.

Biri çadırlarının üzerine düştü ve perdeleri titretti. Kıkırdayarak bir boşluktan içeri daldılar. Sesiyle kükreyemediği için gücüyle kükredi. Sadece onu korumayı düşünerek, sırtından kanatlar koptu. Gece, onları karanlıkla çevrelemek için boşluğa savruldu. Hava titredi ve zihinsel olarak gölgesini çağırdı.

Gölgesinin içeri girip onları çıkardığını hissettiğinde küfürler ve inilti kulaklarıyla buluştu. Sonra sessizlik. Yalnızdılar.

Nöbet tut, dedi gölgesine. *İşini düzgün yap.*

Artık kesinti yok. Peaches savunmasızken olmaz.

Bunu açıklayamıyor, rasyonalize edemiyordu ama kız onun için basit bir görevden çok daha fazlasıydı. Göğsündeki ağrıyan yerin nihayet bir arkadaşı varmış gibi hissediyordu. Avucuna yakalanmış bir denizayısıydı. Kavanozdaki bir ateşböceği. Ve az önce olan bitenin tek bir saniyesini bile fark etmemişti, o kadar sarhoştı ki.

"Haze." Adamın boynuna tatlı tatlı sokuldu, boğazını yaladı. "Tadın çok güzel. Nedenini unutamam ve bu gecenin tadını çıkaralım." Sesi gerginleşti. "Başka bir şansımız olmayabilir ve sen beni hissettiriyorsun... beni... acıtıyorsun. *İstiyorum.* Çok uzun zaman oldu..." Kendini ona sürttüğünde, onu kucakladığında ve göğsüne yaslandığında sesi kesildi. "Lütfen," diye fısıldadı.

Kanatlarını biraz açtı ve çadırın kurdelesinin ötesinden gelen az miktarda ortam ışığının içeri girmesine izin verdi. Bir hediyenin paketini açıyormuş gibi hissetti. Ön tarafına yaslandığında, sırtının bakabiliyordu. Bu tek bakış onun felaketi idi. Sırf dantel kaplı sırt. Omurgasının vadisi... kışının kıvrımı. Gölgelelerin hayal gücünün sınırlarını zorladığı elbisesinin içine bir bakış. Ağzı tekrar sulandı ve kalçasındaki o noktayı ısırarak için dayanılmaz bir istek duydu, avucunu sırtına doğru çekti, elbisesinin eteğinin altına girmek için kıvrımlarının üzerinde gezdirdi.

Gözlerini kapadı ve kendinden nefret etti çünkü ona dokunmadan duramıyordu. Onun sertliğine karşı yumuşak. Onun metanetine karşı kırılabilir. Nasırlı parmakları yumuşak kışının yanakları boyunca kayıyor, altından üstünden geçerek o imrenilen yere ulaşıyordu; nefesini tuttu ve kalçalarının arasında kıvrıldı, vücudunun sıcak, samimi ve ıslak merkezine varmadan hemen önce durdu.

Nefesi düzensiz, titreyen soluklarla geliyordu. *Dur. Dur artık.*

"Haze," diye inledi ve adamın maskesinin boynuzlarını tuttu. Dalgalandı, ereksiyonu boyunca kendini kaydırarak, kendini örtmek için aceleyle attığı bağcıklara ve deri cekete çarptı. "Bana daha fazla dokun. Ağrım var."

Orta parmağını kadının ıslaklığında gezdirdi. Kadının çıkardığı inilti kalbinin etrafındaki dikenleri sarstı.

Başka bir şansımız olmayabilir.

Kadının kıvrımlarını ayırdı ve cinsel organı boyunca iz sürdü, nazikçe alay etti, erotik bir şekilde süründü, daha fazlası için yalvarırken ve boğazına karşı inlerken içten içe ölüyordu. Dışarıdaki fae'lerden biri olacağına o olsun daha iyi, değil mi? İhtiyaçlar karşılanmazsa bu iksir acımasız olurdu. Onunla o ilgilenmeliydi. Güvenebileceği biri olması daha iyi. Daha iyi.

Kız onun sert çenesini yumuşak ellerinin arasına aldığı anda bahaneleri sona erdi. Gözlerinin içine baktı ve onu istemesinin tek sebebinin divilixir olduğunu anladı. Onun için çok iyi, çok değerliydi. Sonuncusunu mahvettiği gibi onu da mahvedecekti. Ama sonra onu öptü ve adam onun tadında kayboldu, onun içinde kayboldu. Küçük bir an için bunun gerçek olduğuna inanmak istedi.

Başka bir şansımız olmayabilir.

Kadının yüzünü çenesinden itti. Ve bu bir hataydı. Parmaklarındaki uyarılma kokusu onu kırdı. Kendini durduramayan açlığı onu ele geçirdi ve parmak eklemlerini yaladı, dili parmaklarının arasında gezinerek kadının sularının son damlasına kadar emdi.

Tadı çok .

"Tanrım, bu çok ateşli." Alt dudağını ısırdı, onun tadına bakmasını izledi. Onu daha yakına çekmeye çalıştı.

Onun her yerini yalamak istiyordu.

"Şimdi becer beni. Benden beslen," diye yalvardı. Adam başını salladı.

"Neden olmasın?"

Kraliçe... Kırmızı kurdelenin arkasını göremeseler de kürsüye doğru bir bakış attı.

"O da şu anda biriyle yatıyor. Hepsi öyle. Dinle."

O haklıydı. Dışarıda seks sesleri senfonisi vardı. Demeter kraliçeye hizmet etmişti. Gerçekten de bir Muhafız olan Haze'i izlemiyor ? Bir an için güvende miydiler? O-?

"Bana iksiri o verdi, Haze. Bana söyledi."

Ne? Ayıldı, gözlerini hızla kırıştırdı. İksiri ona bizzat kraliçe mi verdi?

Peaches dudaklarını yalamaya çalıştı. Ama bu, hislerinin üzerine soğuk su dökmeye yetecek bir ifşaydı. Bu Peaches değildi. Bu Maebh'ti.

Peaches onun dudaklarını yakalayamayınca boynuna döndü.

Başka bir şansımız olmayabilir.

Sözleri yeni bir anlam kazandı. Kraliçe Peaches'a ne ? Ne ile tehdit etmişti? Öfke içinden geçerek arzusunu yok etti. Kanatları öfkeyle titreşti.

Yeterli.

Dişlerinden vampirik yırtıcı davranışının bir yan ürünü olan histamin damlıyordu. Bu madde hayvanları beslenirken uyutuyordu. Peaches'a bir hayvan gibi davranmayı reddediyordu ama dişlerini onun damarına batırırsa, histaminler de enjekte edilecekti.

Sadece bir dalış. Ağrıyı hafifletmek için. Her iki hesapta da.

Haze omzundan saçlarını savurdu. Daha fazlasını elde ettiğini düşünerek inledi ve ona doğru sallandı. O zalim bir piçti. O

Bunu yapmayacağına söz vermişti. Ama fae sözlerinin olayı buydu. Niyet değiştiği sürece bozulması kolaydı. Kalbinin etrafındaki dikenler sıkıca kenetlendi. Dişlerini etine geçirdi. İçine battı. Tatlı cennet dilinde patladı ve kendini hemen kopardı. Peaches'ın gözbebekleri acıdan kasıldı. Nefes nefese kaldı ve şok içinde ona baktı, ihanet içinde. Bu onu öldürdü. Ama histaminler etkisini göstermeye başlayınca göz kapakları uykulu bir şekilde indi ve omuzları çöktü.

"Ne...?" diye nefes
nefese kaldı. *Merak*
etme, aşkım. Uyu. "Ne?"

Başı boynuna düştü, sarhoştu ve sonra onun göğsüne düştü. Adam onun ipeksi saçlarını okşadı, burnundan sakın bir şekilde nefes alıp verdi. Her şey olmuştu. Tarikat'a ne kadar çabuk dönerse o kadar iyiydi. Kendi hayatına geri dönebilirdi. Göğsünün ikiye ayrılıyormuş gibi hissetmediği bir hayata. Onun tatlı tadının olmadığı bir hayat. Basit bir hayat. Drama yok. Duyguların olmadığı. Sadece hiçbir şey.

Ama onu kucaklarken, kanatlarının kozası tarafından hapsedilen kanının kokusu boşluğu doldurdu. Tadı, vücudundaki her atom daha fazlası için haykırana kadar onunla alay etti. *Daha fazlası.*

Hayır. Hâlâ açıkta duran boynuna, ısırtısından sızan koyu kan damlasına baktı... omurgasından aşağıya, kığınin arasındaki o değerli vadiye kadar.

Kutsal olmayan bir arzu onu kasıp kavurdu. Diş etleri yanıyordu. Sanki dikkati o küçük kan damlasının etkilerini tetiklemiş gibi, kemiklerini sızlatan bir zevk omurgasını kavurdu. Ondan uzaklaştı ama kanatlarını beceriksizce kanepeye kaptırdı. Onun zarımsı kanadının üzerine düştü ve bir battaniye gibi ona sarılmaya çalıştı. Nefes nefese kaldı, kendini tutmaya çalıştı ama kadının tatlılığı *oradaydı*. Hem parmaklarındaki kalıntılar hem de dudaklarındaki can suyu.

Onu asla affetmeyecekti.

Düzgün göremiyordu. Zihni dönüyordu. Dışarı çıkmak zorundaydı. Ama kanadını etrafına sarmaya, derinlere gömülmeye çalışıyordu. İçgüdüsel olarak kanatlarını uzaklaştırdı. Şeftali ondan yuvarlandı ve kanepeye düştü. Onu sabit tutmak için çabaladı. Elleri

ona ait değildi. Akli gitmiş, onun güzelliğine ve kokusuna hapsolmuştu. Çok güçlü bir ihtiyaç onu ele geçirdi. Görüşü kırmızıya döndü.

Dışarı çıkmak

zorundayım.

Beslenmeliyim.

İhtiyacını gölgesine gönderdi. Gölgesi kelimeler olmadan anladı. Çadırın dışında, altın örgülü elf onu bekliyordu. Bunca zamandır dinliyor muydu? Haze kendini Şeftali'ye o kadar kaptırmıştı ki gizlilik önlemlerini almayı unutmuştu.

Haze kurdeleyi kesip çadırdan dışarı çıktı ve kara gözleri maskeli elfin üzerine dikildi. Sapık.

"Onu buldum," dedi elf hevesle. "İstediğin gibi."

Haze'in kaşları kalktı ve maskesine çarptı. Bakışları elfin yanındaki dişiye kaydı. Kadın da beklentiyle ona bakıyordu. Koyu renk uzun saçlar. Tavşan maskesi. Siyah deri elbise. Elinde bir kırbaç. Kırbacı şaklattı.

"Boğalar sert istiyor, değil mi?" Sırıttı.

Açlık Haze'i ele geçirdi. Her bir elfi boynundan yakaladı ve çadırın içine sürükledi. Gölgesi dişiyi kısıtırırken, erkeğin boynundan derin derin içerek Peaches'ın kanının tadını temizlemeye çalıştı. Şiddetli arzusuna yenik düşüp onun yerine kadına saldırmadan önce onu yok etmeye çalışıyordu.

Erkeği yere bıraktı. *Hâlâ açmış.* Dişiyi aldı. Dişi direnmeye çalıştı ama erkek çok susamıştı. Çok aç. Ne kadar içerse içsin, midesi bu ikinci sınıf kanla ne kadar dolarsa dolsun, susuzluğu geçmiyordu.

Şeftalinin tadına bakmıştı. Şimdi geri kalan her şey pislikti.

BÖLÜM 14

P Heres uyandığında gözlerini ovuşturdu, başı pamuklarla doluydu. Vücudu... vücudu uykudan ve hassas deriden oluşan bir karmaşaydı,

ve... azgınlık. Ayağa fırladı, önceki gecenin olayları aklına geldi. Önceki gece mi?

Hayır.

Aynı gece.

Aynı kanepede, aynı kırmızı örtülü çadırın içindeydi ve hâlâ tüm hızıyla devam eden orgiastic bir partinin seslerini dinliyordu. Ama garip bir şekilde, iki elf yerde uyuyordu. Karanlık alanda, dışarıdaki mumların ve fenerlerin yan ürünleri olan gölgeler titriyordu. Uyanık ve savunmacı görünümlü bir wolpertinger kanepesinin kolunda oturmuş, perdelerdeki bir aralığın arasından bakıyordu. Boynuzları karanlıkta ışıldıyordu, göğsü kabarmıştı ve tavuk kanatları ya kendini daha büyük göstermek ya da uçmak için yarıya kadar açılmıştı. Haze ortalıkta görünmüyordu. Onun etrafındaki davranışlarının anısı, utanç ve dehşetle birlikte geri geldi.

Tanrım, utanç yürüyüşü yapmak üzereymiş gibi hissediyordu.

Elbisesine baktı. Yakası açıktı ve her şeyi gösteriyordu. Kendini Haze'e cam bir tepsideki şeker gibi sunmuştu. Boynunu ovuşturdu. Isırık çoktan kabuk bağlamıştı. Haze beslenmişti. Değil mi?

Artık güvende miydi? Kraliçe onu tutacak mıydı?

Nedense düşündüğü kadar rahatlamış değildi. Midesini pis, iğrenç bir his kapladı ve son kalıntılarını da köreltti.

Divilixir hâlâ vücudunda dolaşıyordu. Yerdeki elflere baktı ve bacaklarını birbirine bastırarak onlarla, hatta Haze'le gerçekten bir şey yapıp yapmadığını anlamaya çalıştı. Ama hafızası iyiydi. Haze'in onu ısırduğu kısma kadar.

Sadece gözleri ve beden diliyle konuşabildiğinde daha da seksi olan iri yarı, asık suratlı vampiri içindeki o pis his buharlaştı. Her dokunuşu büyüleyiciydi.

Wolpertinger uyandığını fark etti, kabarık kuyruğunu salladı ve sonra zıplayarak kucağına atladı ve göğsünü mıncıkladı. Gülümsedi ve onu okşadı. En azından biri onu seviyordu.

"Hey, dostum," diye mırıldandı. "Burada ne yapıyorsun?"

Bir köpek gibi, koklamaktan ve kırık boynuzlarıyla yüzüne vurmaktan başka bir şey yapamayacak kadar heyecanlıydı. Onu sevmek sinirlerini yatıştırdı, bu yüzden birkaç dakika kanepede kaldı, parmaklarını tüylerinde gezdirdi ve divileksirin etkisiyle hâlâ titreyen hormonlarını sakinleştirmeye çalıştı. Ne kadar zamandır dışarıda olduğunu merak etti. Boynuna dokunduğunda, Haze'in dişlerini geçirdiği anı hatırladı.

Tanırım. Onun başka şeyler de yaptığını hatırlıyordu. Bacaklarının arası kızarmış, parmaklarının orada olduğu düşüncesi onu kıvrandırmıştı. Ve ona neredeyse hiç dokunmamıştı. Ama dokunmuştu. Ve kız bundan hoşlanmıştı. Tekrar kıpırdandı, göz kamaştırıcı ihtiyacına engel olamadı, tatminin onu atlattığını fark etti.

Haze gitmişti. İstedikini almış ve gitmişti.

"Hayal kırıklığına uğramamalıyım," dedi wolpertinger'a. "Yani. Ona yapmasını söylediğim şeyi yaptı."

Yaratık onun kucağına sokuldu, tam da mahrem kısmına.

"Ew, çekil." Onu yukarı kaldırdı. "Gerçekten de tek yönlü bir zihnin var."

Büyük, masum sıvı gözler ona bakıyordu.

"Sana bir isim vermeliyim," diye düşündü. "Sniffer. Sen ne düşünüyorsun?"

Burnu seğirdi.

"Tamam. Heath ne olacak?"

Heath ne olacak?"

Bacakları gümbürdedi.

"Thumper?"

Bir hapşırık.

"Holmes?" Ünlü bir jeologdu. Ayrıca, tabii ki, büyük dedektif. Watson olabilirdi ve gizemleri birlikte araştırırlardı. En azından rüyalarında. Gerçekte ise muhtemelen saklanır, kendisine söyleneni yapar ve yüzleşmekten kaçınırdı. İyi olduğu tek şey buydu. İçini çekti. "Fantastik bir dedektife ihtiyacım yok. Gerçek hayatta beni cesur kılacak birine ihtiyacım var. Şöyle biri..." Haze.

Wolpertinger hırıltılı bir ses çıkardı ve o da güldü. "Aslında sesin ona benziyor. Belki de *sana* Haze demeliyim."

En azından bir tanesi kalabilirdi.

Çadır kumaşı hışırdadı. İrkildi ve yanlışlıkla tüy yumağını düşürdü. Patilerinin üzerine düştü ve Haze'e dişlerini göstermek için dönerek içeri eğildi ve ardından kapağı kapattı. Karanlık, endişeli gözler ona dikildi.

"Henüz uyanmamış olman gerekirdi," dedi, onun görünüşünü tepeden tırnağa inceleyerek.

"Konuşabilirsin!"

Haze bakışlarını onun boynuna indirdi. "Kraliçenin hediyesini kabul ettim.

Büyüyü bozmaya yetecek kadar. İyi misin?"

"Çabuk iyileşirim," diye mırıldandı, aniden saçlarını açmak ve şık olduğundan emin olmak istedi.

"O iksir saatlerce vücudunuzda kalabilir."

"Hâlâ hissediyorum." Kalçalarını birbirine bastırdı.

Wolpertinger Haze'e tısladı ve Haze de hırlayarak etli bir parmağını ona doğru uzattı. "Seni uyarıyorum, Tinger."

Zıpladı ve agresif bir şekilde kanatlarını çırpı.

Haze bakışlarını iki katına çıkardı. "Form değiştir ve sonra bana bunu söyle.

Ona *gerçekte* neye benzediğini göster. Sana meydan okuyorum."

"Haze'e zarar verme," dedi. "O sadece beni güvende tutmaya çalışıyordu."

Yaptığı hatayı çok geç fark etti. Karanlık, asık suratlı bir kaş kalktı. Yumruklar açıldı ve sıkıldı. Haze sıkılmış dişlerinin arasından konuştu.

"Ona Haze mi dedin?"

Şeftali biraz soldu. "Yani... beni korumaya çalışıyordu.
Ve ikiniz de aynı şekilde
hırlıyorsunuz." "Biz
yapmayız."

Homurdandı, dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Öyle sayılırsın. Kulakları da seninkiler gibi küçük seğirmeler yapıyor." Ve sonra sessizce, "Sarılmakta da çok iyi."

Haze, Peaches'a iki kafası birden büyümüş gibi baktı. "Neye dönüşeceğini gördün mü? Çiftleşmemiş dişilere ne yaptığını?"

"Sanırım onları kaçırıyor."

"Kızgınlık dönemindeki bir köpek gibi karıncalanmak' diye bir deyimimiz olmasının bir nedeni var. Eğer biri seninle çiftleşmeye başlarsa, sen-"

"Tamam, !" Elini kaldırarak onu durdurdu.

"Anladığımı sanmıyorum." Düşmüş elflerin üzerinden geçti ve dizini kanepeye koyarak onun alanını daralttı. Etkisi çadırdaki tüm oksijeni boğdu. "Benim boyuma kadar büyüyecek," dedi. "Ve daha büyük olmasına rağmen, hâlâ bir tavşanın aklına sahip. Seni sıkıştıracak ve içini kendi yavrusuyla doldurana kadar seninle uğraşacak. Bebek, o dişilerle rahminden dışarı doğru yiyerek doğar."

Yüzünü buruşturdu. Bu açıklamayı ayaklarının dibindeki sevimli küçük pofuduk şeyle evlendirmek zordu. "Sanırım adını koyacak başka bir şey bulacağım."

"Ona hiçbir şey deme," diye homurdandı ve wolpertinger'ı tekmeleyerek çadırdan dışarı attı. Yol boyunca ona tısladı ve hırladı. "Seni eve eş olarak götürmek istediği için burada. Onu cesaretlendirme."

Peaches, Haze'e kaşlarını çattı. O da kaşlarını çattı. Onun varlığıyla duyuları canlandı, hayata geri döndü. Kıpırdandı ve adamın parmaklarına bakmamaya, nasıl hissettirdiklerini hatırlamamaya çalıştı.

"Geri döneceğini düşünmemiştim." Kelimeler ağzından döküldü.

"Seni yanımda götüreceğimi söyledim.

Ciddiydim." "Ama ben kalmak istiyorum."

"Yanılıyorsun."

Dikkatinin 'un 'un yüzüne karşı bir alev yalaması gibi olduğu bir başka sessizlik. Haze 'a 'a 'a böyle bir ile şehvetle baktı.

Zekâ, ancak kendi istediğini elde etmeye alışkın birinin bakabileceği türden bir erkeklik hakkı. Sanki ne istediğine bakmaksızın onu almaya, ona sahip olmaya, ona sahip çıkmaya karar vermiş gibiydi.

"Biz, ... biliyor musun?" diye ağzından kaçırdı.

"Tatlılık. Eğer yapsaydık"-sesi derinleştirdi-"bunu hissederdin."

Kıpkırmızı kızardı. Sonra yerdeki elfleri fark etti. "Ya onlar?"

Onu inceledi. "Eğer yapsaydın seni rahatsız eder miydi?" Kendine sarıldı.

"Ben de öyle düşünmüştüm." Dudaklarını büzdü. "Bir dahaki sefere sana bir şey yapmanı söylediğimde, mesela mavi şeyi içmemeni, sana söyleneni yap."

İrkildi, gözleri hızla kırıştı. *Sana söyleneni yapmak mı?* Yaptığı şey tam olarak buydu. *Yıllardır* kendisine söyleneni yapmıştı. Ve şimdi Haze koroya kendi sesini ekliyordu.

"Başka yoktu," diye fısıldadı. "Asla bir seçeneğim olmadı."

Sözleri onu kızdırmış olmalıydı çünkü gerildi ve gözlerini kaçırdı.

"Ama benden beslendiniz?" sordu umutla.

Kadının sözleri yine onu rahatsız etti. Burun delikleri alevlendi ve çenesi sıkıştı. Kendi sorusuyla cevap vermeden önce bir an durdu. "Prens Luthian ve dişisi neden onlara paraya mal olduğunuzu söyledi?"

"Bunun seni nasıl anlamıyorum."

"Seni koruyabilmem için tüm hikayeyi bilmem gerekiyor."

Utanç onun sırlarını bastırdı. İşin aslı, kanı Luthian ve Wisteria tarafından Rubrum Şehri sokaklarında satılmak üzere bir tür uyuşturucu olarak kullanılmıştı. İki yıl boyunca onun kanını emmişler ve şişelemişlerdi. Ama bunu Haze'e anlatırsa, o zaman kâbusu yeniden yaşamış olacaktı. Şimdi düşünmek bile onu hasta ediyordu. Kraliçe onu bir Sonbahar Sarayı partisinde keşfettiğinde, Peaches bulunmuş bir hazine gibi fırlatılıp atılmıştı. Bir ürün gibi muamele görmekten... şey, artık her neyse, eskisinden daha iyiydi.

"Buradan çıkıyoruz," diye ilan etti Haze.

Panik boğazına sıçradı. "Ne? Şimdi mi?"

"Gitme vakti geldi."

Görüntüler zihninde parlardı. Kraliçe. Onun asker odası. Etraflarını saran tüm güçlü, kuvvetli fae'ler. Bazılarının sarhoş olması kimin umurundaydı ki? Az önce kanıtladığı gibi, etkileri bazıları üzerinde uzun sürmüyordu. Bu zamanda uyandığından beri hızlı iyileştiğini öğrenmişti. Bunun kanının neden bu kadar lezzetli olduğu ve neden iki bin yıl boyunca toprakta donmuş halde hayatta kalabildiği ile ilgili bir şey olduğundan şüpheleniyordu. Ama bu onu güçlü kılmıyordu ve bir nefes uyku tozu bu güçlü Muhafızı alaşağı etmişti.

"Yapamam," diye ağzından kaçırdı, korkusu onu ele geçirmişti.

Adamın ona attığı acınası bakış gözlerini yaşarttı. "Evet, yapabilirsin."

"Anlamıyorsun."

"Bu senin yapabileceğin bir seçim." Sesi yumuşadı. "Peaches, sana ihtiyacımız var."

Şaşırmıştı, irkildi. "Kan için mi?"

"Hayır! Diğer yetenekleriniz için," dedi. "Ve ortaya çıkacaklar, inan bana. Tarikat'ın Elphyne'i korumak için sizin gibi özel insanlara ihtiyacı var. Kahinlerimiz sınırlarımız içinde ama en önemlisi sınırlarımız dışında pek çok savaş olacağını önceden bildirdiler. Dünyanızı yok eden insan Kristal Şehir'de yaşıyor. Muhtemelen burada olduğunuzu zaten biliyordur."

Midesi bulandı. "Haklısın."

"Biliyorum-bekle. Ne?"

"Altı yıl önce, bu zamanda ilk uyandığımda, beni eden başka bir insan vardı. Adı Molly ya da Maggie gibi bir şeydi. Bizi Kristal Şehir'e geri getirmesi gerekiyordu."

Haze onun önünde çömeldi. "Sana ihtiyacımız var. İyi Kutsanmış olduğuna inanmasan bile, bize yardım edebilecek bilgiye sahipsin. Kimse başka bir savaş istemiyor. Masum çocukları, zayıfları, işkence görecektir. Sen sadece kısa bir süredir tanıyorum, Tatlım, ama dünya için bunu asla istemediğini biliyorum."

Gözleri yanıyordu. Başını iki yana salladı.

"Eğer kraliçenin dediği olursa ya da insan liderin dediği olursa, o zaman yine aynı şey olacak. Cesur olun. Size ihtiyacımız var."

Uyuşmuş olan Peaches, Haze'in onu çadırdan çıkarmasına izin verdi. Toplu bir seks partisi duyularına saldırdı. Her türden Fae, çiftleşme çılgınlığına kapılmış kurtçuklar gibi birbirine girmişti. Kanepelerde, yerde, bazıları

Hatta tavandan sarkan kurdelelere ustaca sarılmışlardı. Işıklar loştu ve maskeler hâlâ açıktı, kimlikleri gizliyordu. Sıcak, yoğun hava. Et ve ter. Bir genelevin çamaşır sepeti gibi kokuyordu. Flüt müziği ölmüştü ama biri hâlâ alçak sesle ve tembelce davul çalmayı akıl etmişti.

"Yakın dur," dedi Haze ve birkaç adım attı ama Peaches'in ayakları yere yapışmıştı.

Bir masanın altına saklanmak ve gece bitene kadar orada kalmak istedi. Bu felç korkunun önüne geçilemiyordu. Haze döndü, donup kaldığını gördü ve sonra onu omzunun üzerinden sırtından aşağı sarkacak şekilde fırlattı. Kalbi boğazına öyle bir çarptı ki kusacağını sandı. Bektan şeyler oluyordu. Onu buradan götürüyordu... ve... ona izin mi veriyordu?

"Cesur ol, tatlım." Güven verici bir şekilde onun kalçalarını sıktı, sonra çıkışa doğru yürüdü.

BÖLÜM 15

Haze işleri nazik bir şekilde halletmeye çalışmıştı ama zaman . Saatlerce çadırda saklanmıştı.

Elflerden içtikten sonra. Şeftali'nin tadı hâlâ dilindeydi ve onu çıldırtıyordu. Kraliçenin planını beklemeyi, kendini ona göstermesine izin vermeyi ummuştu. Bir yanı bu beklemenin oyununun bir parçası olduğuna, sadece onun bir hamle yapıp yapmayacağını görmek istediğine inanıyordu. Bu yüzden güvenli oynamış, gizli kalmış ve parti etraflarında daha vahşi ve gürültülü hale gelirken kendini tutmuştu.

Ayrıca... kanatlarını önce dışarı sonra tekrar içeri kaydırırken yanlışlıkla manasını harcamıştı. *Aptal*. Azgın bir genç vampir gibi davranıyordu. Karıncalanıyordu. *Onu*. Sessizce kendinden öğrenirken, bundan daha mantıklı olduğunu biliyordu. O iyi bir savaşçıydı. İyi bir Gardiyan.

Kuyu'ya haraç olarak sunulanların aksine, Haze bu hayatı seçen birkaç kişiden biriydi.

Kendini kaybetmesi onu ayılttıktan sonra, zamanını avucuna kazıyıp çekicini Adalet'i çağırmak için doğru aktarım rünlerini hatırlamaya çalışarak geçirmişti. D'arn Thorne Haze'e rünleri daha yeni öğretmişti ve Haze tam kalıbı hatırlamakta zorlanıyordu. Bu onu sonsuza kadar hayal kırıklığına uğratmıştı ama sonunda elinde kalan tek şey kanlı ve çizik bir avuç içi olmuştu.

Peaches uyanmadan kısa bir süre önce, kraliçe ve Gastnor partisini bir telaş öfke ve sert bakışlar içinde terk etmişlerdi. Bir şey vardı

acil dikkatini gerektiren bir şey oldu. Haze ilginç bir şekilde Demeter ve Gastnor'un tartıştığını da fark etti. Teğmen ve kaptan. Demeter kısa çöpü çekti ve olaya göz kulak olmak için kaldı. Ama muhafızlarla konuşmakla meşgul görünüyordu. Bu, Haze'in beklediği fırsattı.

Şeftali'yi dışarı taşıyacak, belki de partiye misafir odasında devam edeceklermiş gibi davranacak, sonra da gölgesini kullanarak şekillerini gizleyecek ve eski usulle saraydan sıvışacaktı. Kız omzuna asılmış, eli de arkasındayken, odadaki pek çok kişiden biri gibi görünüyordu. Bir şey varsa, o da fazla giyinmiş olmalarıydı. Bu şekilde sıvışmak fark edilmemeliydi.

Ama oldu.

Çıkışa vardıklarında Demeter, Haze'in önüne geçti. Uzun boylu vampirin yüz ifadesinden bir şey anlaşılmıyordu. *İşte başlıyoruz.* Sonunda Haze vampirle doğrudan konuşacaktı. Onun gerçek nedenlerini çözme zamanı gelmişti.

"Bu kadar erken mi gidiyorsun?" Demeter'in gözleri Haze'in omzunun üzerinden Peaches'a dik dik baktı.

Haze düz bir şekilde gülümsedi. "Saatler oldu ve gördüğünüz gibi kraliçenin hediyesini kabul ettim."

"Saçmalamayı kes. Neden buradasın?"

Düşman. Haze tam o anda kararını verdi. Demeter gerçekten Tarikat'ın tarafındaysa, Haze'nin neden geleceğini zaten biliyordu. Ayrıca kenara çekilecek ve Haze'in Peaches ile birlikte gitmesine izin verecekti. Haze vampirin yanında durduğu yere yerleştiğinde, vücudunda bir değişiklik oldu. Gerildi, duyuları yüksek alarmdaydı.

Peaches'in kanıyla sarhoş olmuş gibi davranmalıydı. En azından bu şekilde Demeter Haze'i hafife almış olurdu. Artık çok geç.

"Sesin tatmin olmamış gibi geliyor, Demeter. Mavi taşakların mı var?"

Demeter'in gözlerinde tehlike dans ediyordu. Haze'in boğa boynuzlarını yakaladı ve bir kez çekti. "Soruma cevap ver."

Haze o boğa boynuzlarını Demeter'in aptal saplamayı düşündü ama sonra bunun gerekli incelemeyi yapması için bir fırsat olduğunu fark etti. Kardeşinin manipülasyonlarına dair kesin bir kanıt olmadan İndigo'ya geri dönemezdi. Bu yüzden Haze dinleyen var mı diye omzunun üzerinden kontrol etti, sonra da

komplocu bir tavırla başını salladı. "Buluşmamıza gelmediniz, ben de Indigo'nun kardeşinin çıkarılması gerekebilir diye sizi aradım."

Demeter'in gözleri Haze'in üzerinde kısıldı.

"Saçmalık." "Sen saçmalamayı kes, ben de öyle yapacağım."

Demeter'in ağzında dişler parlıyordu.

Haze devam etti. "Bana Elphyne'in etrafındaki manayla çarpıtılmış cesetlerden bahsetmeye hiç niyetin olmadığını itiraf et. Bir şeyler sakladığını kabul et."

"Ne biliyorsun ki?"

Haze'in omurgasını bir telaş kapladı ama beden dilini kontrol etti. İçgüdüleri ona gitmesi için bağırıyordu. Hemen. Koş ve Peaches'i güvenli bir yere götür.

Demeter'in eli kalçasındaki kılıca gitti. "Onu yere bırak."

Peaches, Haze'in kollarında donmuş bir kuzuydu. Kaçmayı düşündü ama onu omzundan indirdi ve yavaşça yere yatırdı. Dövüşmek için ellerine ihtiyacı olacaktı. Kızarmış bir yüzle yere indi ve Demeter'e değil ona bir adım daha yaklaştı.

Ona.

Peaches burada kalmak istediğini, buranın yıllardır bildiği en güvenli yer olduğu için gidemeyeceğini söyleyebilirdi ama o adım. O tek adım. Bilmesi gereken tek şey buydu.

Haze omurgasını dikleştirdi ve vampire küçümseyerek baktı. "Ben bir Muhafızım. Beni isteğim dışında tutamazsın, yoksa Düzen'in gazabını bu şehrin üzerine salarsın. Bundan sonra ne söyleyeceğini iyi düşün."

Demeter nefret dolu gözlerini Şeftali'ye çevirene kadar birbirlerine baktılar.

"Her şeyi ettin, *pix*," diye tersledi Demeter.

"Ben ." Eli boynuna, iyileşmekte olan küçük delik izlerine gitti.

"Belli ki sarhoş değil. Bu yüzden düzgün beslenememiş olmalı. Eğer basit bir işi bile yapamıyorsan, o zaman senin ne işimize yarayacaksın?"

"Peki bu ne işiydi?" Haze kollarını kavuşturdu. "Beni baştan çıkarmasını ve sarhoş etmesini sağlamak mı? Sırlarımı dökmemi sağlamak mı?"

Aralarında güvensizlik dolaşıyor, havayı kötü niyetle lekeliyordu.

Demeter, "İsteğiniz dikkate alınacaktır," dedi.

Haze ilk başta yorumun kendisine yapıldığını düşündü. Ama sonra bunun arkasındaki birine yönelik olduğunu fark etti. Hepsi döndü ve Prens Luthian'ın gözlerini Peaches'in üzerinde buldu. Yakası çözülmüştü ve bronzlaşmış göbeğine kadar açıldı, gömleğinin kolları dirseklerine kadar kıvrılmıştı. Elindeki kırbaçtan kan damlıyordu. Maskesi hâlâ takılıydı. Demeter'e saygı dolu bir baş selamı verdi; bir pazarlık sözü.

Peaches'in bu prensin elleri altında yaşadığı dehşet her neyse, onun için konuşulamayacak kadar fazlaydı. Bir kadının kraliçeyle olduğu gibi istismarcı bir ilişkide kendini daha güvende hissetmesinin tek bir nedeni vardı. Daha da kötü bir ilişkiden kaçmak için.

Luthian'ın dudakları, bakışları Peaches'in üzerindeyken hınzırca gerildi ve sonra yeleğinin cebinden küçük deri bir para kesesi çıkarıp ona doğru şingırdattı.

"Gidiyoruz," dedi Haze Demeter'e. "Yolumdan çekil." "Korkarım bu mümkün değil," diye cevap verdi ve askerler koridorda onun arkasındaydı. Kapı boyunca toplanarak çıkışı engellediler. "Piks bizimle kalacak."

İkisi de Peaches'in bir peri olmadığını biliyordu ama Haze onun nasıl bir ödül olduğunu tam olarak anladıklarından şüpheliydi. İyi Kutsanmış olmak lezzetli kandan çok daha fazlasını ifade ediyordu. Tıpkı Clarke, Laurel ve Ada'nın yaptığı gibi, Peaches'in da bir gün doğuştan gelen gücünü keşfedeceğine inanıyordu. Peaches'in da aynı içsel güce ulaşmasını istiyordu. Onu kurtlar için terk etmeyecekti.

"Huysuz görünüyorsun, Demeter." Haze başını eğdi. "Gastnor'un hâlâ patronun olduğunu fark ettim. Sen diz çöküp sivri dilinden başka bir şey yapmazken Maebh'in becerdiği kişi de hâlâ o mu?"

Demeter'in sağ gözünün altında bir seğirme. "Kraliçemiz hakkındaki sözlerine dikkat et."

Haze'in dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Haklıyım, değil mi? Sen daha iyi görünüyorsun. Sen daha güçlüsün. Ama nedense hâlâ o zavallı kaptan bahanesine tutunuyor. O dışarıdayken sen buradasın... ne yapıyor, merak ediyorum. Belli ki önemli bir şey çünkü davet edilmemişsin."

Demeter cılız kemik kılıcını çekti. Adalet'e karşı hiç şansı olmazdı. Eğer Haze'de olsaydı.

"Siktir git," diye tükürdü teğmen.

Güzel. Haze onun kızgın olmasını istiyordu. Çünkü o zaman dikkati Peaches'ın üzerinde olmazdı. Ya da Haze'in ayaklarının altından sızan ve Demeter'inkine katılarak onu alaşağı etmeye hazırlanan gölgesi.

Haze dilini şaklattı. "Annen seni çok hayal kırıklığına uğrattı."

"Annem lanet bir parya. Kardeşim de öyle. Ailemde kayda değer bir şey yapan tek kişi benim." Demeter güldü. "Ben kraliçenin lanet muhafızlarının teğmeniyim."

Salondaki askerler irkilmedi. Sanki bu tür olaylarla her gün karşılaşıyorlarmış gibi dikkatli ve tetikte kaldılar. Onlar Unseelie'ydi. Muhtemelen öyleydiler.

"Bu iş böyle olacak," dedi Haze, ses tonunda bir uyarı katmanı vardı. "Biz sarayı zarar görmeden terk edeceğiz ve siz de hayatınıza devam edeceksiniz. Eğer beni durdurursanız, Tarikat bunu öğrendiği anda savaş ilan etmiş olursunuz. Anladınız mı?"

"Önce bunu öğrenmeleri gerekiyor," dedi Demeter ve kılıcını Haze'in ortasına doğru savurdu.

BÖLÜM 16

H Peaches, Demeter'in kılıcının Haze'e doğru gelişini dehşetle izledi. Onun ölmesini istemiyordu. Ayakları hareket etti, aceleyle

Haze'in tarafına. Onu iterek yolundan çekmeye niyetlendi -boy farkları düşünüldüğünde çok aptalcaydı- ama çok yavaştı, çok küçüktü, çok değersizdi.

Kılıcın ucu Haze'in böğrüne saplandı - ya da öyle olduğunu sandı. Daha önce gördüğü her şeyden daha hızlı hareket ediyordu. Elini rüzgâr gibi savurdu ve kılıcı uzaklaştırdı. Bir dansçı gibi döndü ve Demeter'in bacağına bir tekme atarak onu çıkıştan koridora doğru geriye devirdi ve orada bekleyen askerlerin üzerine düştü.

Kıyamet koptu. Peaches birkaç adım geri çekilerek mermer bir sütunun yanına saklandı ve görünmez olmaya çalıştı. Ama kavga önündeki alanı doldurmuştu.

Önceden sakin olan muhafızlar kavgaya karıştı. Odadaki konuklar kızışmayı bırakıp paniklemeye başladı. Askerler silahlarını bıraktı; kılıçlar, bıçaklar, mızraklar. Cesetler havada uçuştı. Peaches, Haze'in dövüşme yeteneğini odasının yakınlarında gördüğünü sanıyordu ama bu bambaşka bir şeydi. O bir kayaya su, bir çiviye çekiç gibiydi. O her şeydi. Hem yumruk atıyor hem de dans ediyordu. Kaba kuvvet ve akıcı zarafet.

İki kafayı yere düşürmeden önce birbirine çarptı. Yumruğu dışarı fırladı, bir boğazı parçaladı, ceset gevşedi. Darbeler ondan sıyrıldı. Gölgesi katılaştığında keskin bıçaklar saptı ve darbeyi bir kalkan gibi aldı.

Demeter yere düştükten sonra toparlandı, yüzünü sertleştirdi ve fırlattı. Ama Haze'in dirseği havaya kalktı ve yüzüne çarptı. Koridorun duvarlarına kan sıçradı.

Bir muhafız Demeter'e ulaşmak için Peaches'i itti ve Peaches tökezlerken utanç verici bir gıcirtı çıkardı. Birinin bekleyen kollarına doğru.

"Bu sadece bir zaman meselesiydi, *Peach*." Luthian'ın kolları onu sardı ve mengene gibi kavrayarak içine çekti. Kız mücadele etti ama Luthian onu bırakmadı. "Savaşmanın faydası yok."

Wisteria yan taraftan, "Ait olduğun yer zincirler içinde yer," dedi. Tavşan maskesi gitmişti ve tamamen giyinikti. Karışıklık partiyi sona erdirmiş ve büyüü bozmuş olmalıydı. Pek çok maske çıkarılmış, kimlikler şok edici bir şekilde ortaya çıkmıştı Lordlar ve Leydiler suçüstü yakalandıkları için aşağılanmışlardı. Wisteria, Peaches'in yüzündeki maskeyi çıkardı. "Bize kaybettirdiğin her bir sikkeyi ve daha fazlasını geri ödeyene kadar."

Peaches geri dönmeyecekti. Ruhu buna dayanamadı. Belki de panik ona güç veriyordu. Ya da belki Haze'in dövüştüğünü görmektir. O hiç tereddüt etmedi. Sadece hareket etti, sonuçları ne olursa olsun. *Cesur ol*. Luthian başka bir cevap fısıldamak için tekrar eğildiğinde, başını geriye çarptı. Kafatası mide bulandırıcı bir çıtırtıyla adamın burnuyla buluştu. Mide bulandırıcı bir acı kafasında patladı ve görüşünü bulanıklaştırdı.

Bu sandığı kadar kolay değildi.

"Orospu!" Luthian kanayan burnunu tuttu.

Kollarından kurtulan Peaches tökezledi, başı hâlâ dönüyordu. Biri saçını çekti. Ayağı takıldı ve düştü. Kafa derisine binlerce hançer saplandı. Çığlık attı ve çevresinde kafasına uzanan elin Wisteria'ya ait olduğunu gördü.

Peaches'in kanını satmak onun girişimci fikriydi. Peaches'in içinde meydan okuma fokurdadı ve vampire ulaşmak için çırpındı ve bıçakladı, ama Wisteria sağlam durdu. Peaches her hareket ettiğinde saçları çekiliyordu. Wisteria zalimce güldü ve pençeli bir parmağını Peaches'in boynunda gezdirdi.

"Bununla savaşamazsın-"

Güçlü parmakları Wisteria'yı boğazından yakalayarak sözlerini boğdu. Wisteria onu bıraktı ve Peaches dizlerinin üzerine çökerek kurtuldu. Çırpınarak uzaklaştı ve arkasına baktı. Haze gölgeye bürünmüş bir şeytandı ve dişi vampiri boğarak öldürüyordu. Üzerinden duman gibi öfke fışkırıyordu, gözleri için için yanan kömür gibiydi, damarları kükürtle şişiyordu. Maskesi hâlâ bir şekilde takılıyken, cehennemin kızgın çukurlarından gelen bir iblis gibi görünüyordu.

Dudakları kıvrıldı, dişleri parladı ve sonra Wisteria'nın boynunu yırtarak şahdamarını parçaladı. Kan fışkırdı ve Wisteria yere düştü. Yarasını bastırmaya çalıştı. Haze maskesini boynuzlarından çekip çıkardı, Wisteria ve Peaches'in arasına girdi ve Wisteria'nın kanını tükürdü. Belki bir parça et. Yüzüne geldi.

Prese ters ters baktı. "Şeftali'ye bir daha dokunursan kalbini yerim."

Hâlâ burnunu tutan Luthian yaşadığı şoku atlattı. Manasını kullanarak Haze'e görünmeyen bir güç fırlattı. Aynı anda diğer taraftan da biri bunu yaptı. Ve bir başkası. Haze'i alt etmek için bir fırtına çağırdılar. Büyüyü kesecek çekici olmadan, Haze ayaklarını yere basmaktan ve kapakları kapatmaktan başka bir şey yapamazdı. Askerler Demeter'le birleşerek Haze'in etrafını bir kasırgayla sardı.

Mermer sütuna tutunan Peaches her şeyin ağır çekimde gerçekleştiğini gördü ama Haze hâlâ yerinde duruyordu; öfkesi Wisteria ve Luthian'a yönelmişti.

"et!" diye bağırdı.

Sesi affedilemez bir şey yaptı. Haze'in dikkatini dağıttı. Omzunun üzerinden ona baktığı anda Demeter yanına birini çağırdı.

Balos.

Umut yükseldi. Balos onları kurtarmak için oradaydı. Ama umut acımasız bir kaltaktı. Bazen tüm amacının umutsuzluğu daha da kötüleştirmek olduğunu hissediyordu. Balos, Peaches'ı görmezden geldi. Demeter'e bir şey uzattı. Kırmızı bir taş, ateş opali. Demeter onu gülümseyerek aldı.

"Bu biraz acıtabilir." Opali Haze'in göğsüne itti. Yıldırım serbest kaldı. Haze acı içinde kükredi ve şok tabancasıyla vurulmuş gibi . Opal Haze'in içine güç salmaya devam etti ve

Askerler etrafına toplanıp gülerken onu kontrol edemiyordu. Peaches yanık et kokusunu alabiliyordu. Eğlencelerine ara vermiş olan Unseelie konuklar şimdi Haze'in etrafını sarmış ve sanki o bir kurban değil de saray soyтарыsıymış gibi alaylara katılıyorlardı.

Balos, "Git," diye ısrar etti Peaches'a. "Şimdi odana dön."

Haze ona doğru kaçırdığı bir bakışla nihayet avuçlarını teslimiyetle kaldırdı ve Balos'un söylediği aynı kelimeyi taklit etti: "Git."

ŞEFTALİ karanlık odasına yığıldı, gözyaşları gözlerini yakıyordu. Karmaşa içinde yuvarlanıyor, midesinin içindekileri dışarı atmakla tehdit ediyordu. Bundan nefret ediyordu. Kendinden nefret ediyordu! Onlar Haze'e zarar verirken orada öylece nasıl durabilirdi?

Ancak düşünceler oluşurken bile korku kollarını ve bacaklarını kilitledi. Karanlıkta yatağına düştü ve kendi içine yuvarlandı, artık bu odada kendini güvende hissetmediğini fark etti. Duvarlar aynıydı. Koku aynıydı. Ama o değildi.

Boş boş durmaktan hoşlanmıyordu.

Ama başka türlü nasıl olacağını bilmiyordu. Basit gerçek şuydu ki, o zayıftı. Küçüktü. Hiç manası yoktu. Bırakın kendini kurtarmayı, birine yardım etmek için ne yapabilirdi ki?

Peaches battaniyeyi bir avuç kapıp üzerine çekti ve uyuyana kadar kendinden nefretini bastırmaya niyetlendi. Belki de şanslıydı ve uyanmayacaktı. Kabarık bir şey yakaladı ve dondu kaldı. *Kabarık mı?*

Titreyen parmaklarıyla elini karanlıkta gezdirerek battaniyesinin üzerindeki tüy yığını test etti. Sıcak. Küçük beden. Tüyler. Yapışkanlık. *Kan mı?*

"Tinger?"

Şeftali fırladı ve bir mum yakmaya koştu. Işık çiçek açtı, gölgeleri kovaladı. Daha fazla acıya dayanamazdı. Daha fazla ölümle başa çıkamazdı. Bedenini hareket etmeye zorlayarak yatağına geri döndü ve yatağındaki wolpertinger parçasına baktı. Bir bütündü. Kan, keçeleşmiş kürküne ve tüyelerine yapışmıştı.

lekeler. Küçük göğsü hızlı ve kısa nefeslerle inip kalkıyordu. Yaşıyordu. Sadece.

Peaches Tinger'ı en son Haze onu zorla çadırdan çıkardığında görmüştü. Bu saatler önceydi. O zamandan beri başına bir şey gelmiş ve buraya sığınmak için gelmişti. Aklına gelen tek şey buydu. Kimse onu oraya koymuş olamazdı. Yardım için ona gelmişti.

"Sorun yok, Tinger." Onun adının bu olduğuna karar vermişti. Haze değil. "Seninle ilgileneceğim."

Bir kavgayı durdurmakta, hatta kendini korumakta iyi değildi ama bunu yapabiliirdi.

Küçük yaratığa duyduğu şefkat, korkusunu bastırdı. Bir bezi yıkama kabında çalkaladı, ardından minik, gevşek hayvanın üzerindeki kanı temizlemek için işe koyuldu. Vücudunda delik deşik yaralar vardı ama bunların hayvan ısırığı olduğunu düşünmüyordu. Ya da bir vampirden. Hayır... bu garipti. İğne gibi. Belki bir şey enjekte edilmiş ya da çıkarılmıştı?

Daha yakından baktı ve sıvı metal ya da cıvanın dışarı sızdığını fark etti. Elemental metal. İnsanlar için ölümcül, *herhangi bir* canlı için ölümcül, ama fae'lerde metal, içinde tutulan manaya tepki veriyordu. Birisi bu küçük, zayıf varlığa işkence etmiş ve yaşam gücünü çalmıştı.

Yardıma ihtiyacı vardı.

Peaches güvenliğini hiç düşünmeden Tinger'ı battaniyesine sardı ve Balos'un atölyesine kadar koştu. Partide yoluna çıktığı için ona hâlâ kızgın olabilirdi ama ona her zaman kızgındı. Haze'in ona yardım etmeye çalıştığını biliyor olamazdı. Hatta umurunda bile olmayabilirdi.

Balos arka taraftaki atölye odasında yaşıyordu. Ondan yardım ister ve kabul edene kadar durmazdı; bu, istediği taşlar için tünelleri avlayacağına söz vermesi anlamına gelse bile.

Kapısından içeri daldığında onu küçük tahta taburesine çökmüş, başını eğmiş ve boğumlu parmaklarına bakarken buldu. Kadın içeri girdiğinde başını kaldırıp baktı.

"Yardıma ihtiyacım var," dedi, fae dünyasındaki en büyük gaflardan birini yaptığını çok iyi biliyordu. Yardım istemek, bir özür ya da teşekkür gibi, ona borçlu olacağı anlamına gelebilirdi.

ona bir şey. Ama bu şarkıyı birlikte birçok kez söylemişlerdi. Bir yolunu bulacaktı. Kapıyı kapattı. "Tinger'ın başına kötü bir şey geldi."

Balos'un gür kaşları ortada birleşti ve wolpertinger'a yer açmak için tezgahındaki aletleri ve taşları kaldırdı. "Sanırım cıva ile zehirlenmiş," dedi. "Bu bir sıvı metal. Bak."

Balos tek gözlüklü bir kafa bandı taktı. Gözüne taktı ve Tinger'ın üzerindeki kürkü sıyırdı. Yüz ifadesi sertleşti.

"Kuyu onu çok yakında evine kabul edecek. Buna izin vermeniz akıllıca olacaktır."

"Yapamam." Boğazı düğümlendi. "Bunu daha fazla yapamam." "Peaches," dedi Balos, gözlerinde yenilgi vardı.

O artık eskisi gibi alingan bir cin değildi. Kendisine yansıyan aynı boş kalp ağrısını gördü ve bunun şapkasının onda olmasından kaynaklanıp kaynaklanmadığını merak etti. Şapka hâlâ odasındaki elbisesinin cebindeydi.

"Burada bir şeylerin yanlış gittiğini biliyorsun," dedi. "Bunu uzun zamandır kalbinde hissediyorsun."

Sözlerine rağmen omuzlarının çöküşü beyaz bayrak gibiydi. "Ben Unseelie'yim. Bu tür davranışlar normaldir."

Başını iki yana salladı. "Senin için değil. Suçluluk hissediyorsun. Bunu her gün gözlerinde görüyorum. Burada saklanma şeklinden anlıyorum. Bana öğretme ve bakma şeklinden anlıyorum. Bana yardım et, Balos. O sadece küçük bir yaratık."

"Bu, büyük, azgın ve tecavüzcü bir cadı çocuğuna dönüşür."

"Bana bir kez bile zarar vermeye çalışmadı." Tinger'ın vücudunu uzun uzun okşadı, göğsüne bir hıçkırık saplandı.

Balos ona uzun uzun ve sertçe . İfadesindeki hiçbir şey umut olduğunu göstermiyordu.

"Yapabileceğimiz bir şeyler ."

"Bu metal," dedi Balos başını sallayarak. "Hiçbir mana onun etrafında işe yaramaz."

"Hiç mi?"

Kaşlarını kaşıdı. "Belki yetenekli bir şifacı olsaydı, ama o zaman bile... bu metal. Ve manayı dışarı çıkarmak için kullanılmış."

"Anlamı?"

"Mana bir fae'nin vücudunu bir arada tutan tutkaldır. O olmadan, ölümlüyüz."

"Yani birisi yaşam gücünü çalmak için Tinger'a bilerek enjekte etti. Kim bu kadar zalim olabilir?"

Balos'un Peaches'a bakışından kim olduğunu çok iyi bildiği anlaşıyordu. O da biliyordu. Kraliçe. Zindanlardaki korkunç çığlıkların arkasındaki sebep. Mana ile çarpıtılmış cesetlerin atılıp saklanması ardındaki sebep. Haze'in ziyaretinin sebebi.

Bunu her zaman içten içe biliyordu ama kalbinde soğğun yaşadığı yere tıkmıştı. Bildiği güvenli limanın tehlikeye atılmaktan sadece bir çığlık uzakta olduğuna inanmayı hiç istememişti. Eylemsizliğinin en güvenli bahis olduğuna inanmak istemişti.

"Bir şeyler yapmalıyım," dedi. Zihni çözümlerle dolup taşıyor, bu dünyadan ve kendi dünyasından anılara tutunuyordu. Cıva elemental bir metaldi. Cıva zehirlenmesi genellikle balık ya da başka bir şey yemekten kaynaklanırdı. Ama Tinger'ın deliklerinden hâlâ sızıyordu. . Belki... belki onu bir yılan ısırığındaki zehir gibi çekip çıkarabilirdi. Belki yeterince çekilirse Tinger kendini iyileştirebilirdi. Bu sefer farklıydı. Soğuk alınlığı yok, grip yok, virüs yok. Açık yaralar bir ya da iki gün içinde iyileşiyordu. Tinger'ın bağışıklık sistemi de kesinlikle aynı olmalıydı.

Denemek zorundaydı.

Şeftali dudaklarını küçük bir yaranın etrafına kapattı ve ağzı iğrenç bir metalik tatla dolana kadar emdi. Balos'un verdiği bir kâseye tükürdü ve sonra bir sonraki delik üzerinde çalışmaya başladı. O çalışırken Balos merakla onu izledi; emiyor, tükürüyor, emiyor, tükürüyordu. Kadın işini bitirdiğinde, yaşlı goblin topallayarak tezgâhının üzerindeki sandığa gitti ve parlayan berrak bir kuvars çakıl taşı çıkardı.

"Manayı depolar ve düzenler," diye açıkladı ve ardından karışıma turkuaz bir kristal ekledi. "Bu zihni, bedeni ve ruhu iyileştirir. Ayrıca iyi şansı da teşvik eder."

Duygu ve minnettarlık Peaches'ın içine doldu. Dudaklarına dokundu ve parmaklarını aşağı ve dışarı doğru itti.

Balos başını salladı. "Daha önce mananın bu şekilde zorla çıkarıldığını görmemiştim ama metalin çoğu gittiğine göre bu iyileştirici taşlar hayvanınıza yardımcı olabilir. Eğer iki ayaklı formuna geçmesini sağlayabilerseniz daha da iyi olur. Ama bu tür bir zorla mana çıkarma yöntemiyle yaşlanıp ölebilir zaten."

"O benim evcil hayvanım değil."

"Bundan sonra senin yanından ayrılmayacak."

Peaches bu şansı değerlendirmek zorundaydı. Balos kristallerden birini Tinger'ın kalbinin üzerine, diğerini de başına yerleştirdi. Budaklı parmaklarını, Peaches'a Haze'in koğuşlarını nasıl yarattığını hatırlatan bir şekilde ördü. Görünmez su akıntıları gibi. Ona çok büyümlü gelmişti.

Kristaller yavaş yavaş parıltılarını kaybetti ve Tinger'ın nefes alış verışı düzeldi.

"Sanırım işe yarıyor," diye fısıldadı huşu içinde.

Balos bir an için Peaches'ı inceledi, o da wolpertinger'ı okşuyor ve ona yumuşak sözler söylüyordu. Balos'un bir şeyler söylemek istediğini görebiliyordu ama daha önce yer açmak için aceleyle çaldığı aletleri ve taşları toplarken dilini tuttu.

"Ailen var mı Balos?" diye sordu bir süre sonra.

Goblin kamburlaştı ve duvar zımpara kâğıdını tezgâhının altındaki bir kutuya itti. Cevap verirken orada kaldı, sesi tekrar yükseldi.

". Bir oğlum oldu." Karıştıрма durdu. "O öldü."

Oh. Peaches, Tinger'a, ona yardım etmenin kendisini nasıl hissettirdiğine odaklandı. Üzüntüsünü uzakta tutan tek şey buydu. Balos'a üzgün olduğunu söylemek istedi ama bunun sadece işleri daha da kötüleştireceğini biliyordu. Balos'un karşılık verdiği tek iyilik eylemdi.

"Benim de ailem vardı," dedi. "Bir sürü."

Balos doğruldu. "Öldüler mi?"

Başını salladı. "."

Bir bağlantı anını paylaştılar. İki yalnız insanın birbirinin acısını anladığı bir an ve sonra adam kızın asla anlayamayacağı bir şey söyledi.

"Oğlum insanlara karşı savaşta öldü." Zihni içe dönerken Balos'un gözleri odaklandı. "Ben bir generaldim. Bir kızılbaş. Oğlum benim gözetimim altında orduya katıldı. Babası gibi olmak istiyordu. Bir cephe birliğine kaydolmanın benim kadar iyi olduğunu kanıtlayacağını düşündü. İnsanlar onu katletti."

Peaches'in eli Tinger'ın üzerinde durdu, küçük kalbinin üzerinde dinleniyordu. Balos, bu zamanın insanları ile fae'ler arasındaki ilk savaştan bahsediyordu. Elphyne'in hakları için yapılan savaştan.

Bu kez, Peaches Balos'un gözleriyle karşılaştığında, paylaştıkları şeyin yeni bir farkındalık düzeyi vardı. Peaches bir insandı. Balos bunu biliyordu. İnsanlar oğlunu öldürmüştü ama o yine de ona yardım etmişti. Bu yaşlı Unseelie moruğu hayatını insan türünden intikam alarak geçirebilirdi ama o başka bir yol seçmişti. Şapkasını ona vermiş, şiddetten vazgeçmiş ve bir bodrumda sihirli taşlar yapıp herkesin buna değmez dediği bir yaratığı kurtarmaya yardım etmeyi seçmişti.

İrkinin klişelerini yalanlayan ilk Unseelie o değildi. İyiliksever olmayan Seelie fae'ler de vardı - örneğin Kral Mithras. Piç oğlu Jasper'a ulaşmak için bir köyü katletmişti. Saray haftalardır bu dedikodularla çalkalanıyordu. Bu yeni dünya kesinlikle eski dünya kadar karmaşıktı ve Peaches bu etiketlerin bazılarının doğuştan değil sonradan yapıldığını görmeye başlamıştı. Eğer bu en acımasız ve cani fae değişebiliyorsa, belki Peaches için de bir şans vardı.

"Muhafız'ın indirilmesine neden yardım ettin?" diye sordu.

Balos'un kaşı kalktı. "Bir Gardiyan'a bulaşmak sana hiç iyi gelmeyecek. Sana tavsiyem, genç peri, kendi işine bakman ve tüm bunlar sona erene kadar odandan çıkmaman."

"Ama-"

"Tabii mananızın da zorla çıkarılmasını istemiyorsanız."

Dudaklarını sıkıca kapattı. Onun biliyordu. O bilmiyor muydu?

"Bana yardım etti."

"Fae'ler hiçbir şeyi karşılıksız yapmaz," dedi Balos. "Ve Muhafızlar içimizdeki en kötü gruptur. Sana yardım ettiği için para talep etmemesine şaşırdım. Henüz. Lafı açılmışken..." Balos beklenti içinde avucunu uzattı. "Bu zıplayan pençeli penis konusunda sana yardım ettim. Bana borçlusun."

"Sana şapkanı geri verebilirim."

"Hayır," diye kestirip attı. "Onu geri istemiyorum."

"Daha fazla ateş opalinin nerede olduğunu biliyorum," dedi. "İstersen sana biraz bulabilirim, ama onları bir daha asla bir arkadaşının üzerinde kullanmayacağına söz verersen."

"Bir goblin asla söz vermez," diye tersledi Balos, boncuk gözleri kızgınlıkla parlayarak. "Ve kraliçenin muhafızlarına yardım etmekten başka seçeneğim yoktu. Opali D'arn Haze üzerinde kullanmam, kullanmasaydım başıma geleceklerden daha iyiydi."

"Ne gelebilirdi ki?" Şeftali neredeyse sormaya korkuyordu. "Prens Luthian ve Wisteria aynı fikirde olduklarını iddia ederlerdi. senin ve D'arn Haze'in hakaretinin bedeli."

"Ama o Tarikat'ı temsil ediyor."

"Ve saldırı kraliçenin gözetimi altında gerçekleşti." Dudaklarını büzdü. "Unseelie Göz Yasası'na göre, ziyarete gelen bir Kraliyet mensubu ve yandaşları ağır bir şekilde zarar gördüğünde, benzer bir ödeme talep etme hakkına sahiptirler."

"Bunu bilmiyordum."

"Yasa, kraliyet mensupları ve diplomatların burada refah kaygısı olmadan belli bir özgürlüğe sahip olmalarını sağlıyor. Eğer başlarına iğrenç bir şey gelirse, kendileriyle eşit ya da daha düşük mevkideki birine karşı misilleme yapabileceklerini biliyorlar. Opal D'arn Haze'in boğazını parçalamamış olsa da, çok acı vericiydi. Sanırım Wisteria'nın boynunu ısırduğunda neden olduğundan daha fazla. Tam olarak göze göz değil ama kanunu tatmin etmek için fazlasıyla yeterli."

Peaches şakaklarını ovuşturuyor, yardım etmeye çalıştığı her seferinde çukuru daha da derinleştirmesinden nefret ediyordu. Haze'i bu durumdan nasıl kurtaracaktı? Çıkarabilir miydi?

Balos boğazını temizledi ve ilgilenmiyormuş gibi yaptı. "Sanırım daha fazla opal işimizi görür."

Parmaklarını dudaklarına dokundurdu ve aşağı doğru itti.

Başını sallayarak kabul etti.

"Şimdi kıışt." Ona salladı. "Burayı dağıtmışsın ve temizlemem gerekiyor."

Peaches Tinger'ı battaniyeye sardı ve kucağına aldı. "Yarın görüşürüz," dedi. "Öğle yemeğimi yedikten sonra."

"Artıklarını istemiyorum."

"Tabii ki istemezsin."

"Tavsiyemi dinle, seni nankör peri," diye homurdandı Balos. "Bütün bunlar sona erene kadar odanızda kalın. Eğer şanslıysan, oynadığın eli unuturlar."

Odasına doğru yürürken zindan mahkûmlarının çılgınlıkları arasından geçiyordu. Suçluluk duygusu kalbini sarıp sarmaladı ve Sonbahar Sarayı'nda onu uzun süre hayatta tutan o duygusuz, boş yere çekildiğini hissetti.

Tinger'ı yatağına yatırdı ve nefes alışını kontrol etti - her geçen dakika daha da güçleniyordu - ve sonra taş koleksiyonuna gitti ve kalp atış hızı yavaşlayana kadar titreyen parmaklarıyla onları yeniden düzenledi. Balos haklıydı. Saklı kalmalıydı. Bu saray, gözden ırak olanı unutmanın bir yolunu bulmuştu. Ama muhafızlar yine de onun için gelebilirdi. Ve kraliçe olanları öğrendiğinde hiçbir yer güvenli olmayacaktı. Kayaları boyutlarına göre sıraladıktan sonra farklı bir modelle tekrar başladı. Magmatik, tortul ya da metamorfik.

Cesur ol, demişti Haze. Sana ihtiyacımız var.

Parmakları, acı onu ısırana kadar sivri bir kayanın etrafında sıkıştı. Titreyen, kanayan elini yüzünün önünde tutarken bir şey fark etti. En küçük taşın bile can yakma gücü vardı. Doğru fırlatılırsa bir insanı ya da fae'yi öldürebilirdi. Davut Golyat'ı böyle öldürmüştü.

Kendini zayıf olarak görmeyi bırakmalıydı.

O bir kaya olabilir. Bir devi alaşağı edebilir.

BÖLÜM 17

P Her biri ertesi günü Tinger'la birlikte battaniyesine sarılıp uyuyarak geçirdi. Gece olduğunda ve wolpertinger Kıpırdayınca onu bir eşarptan yaptığı askının içine soktu ve yiyecek bulmaya gitmeden önce pelerininin altına sakladı. Bir önceki gece belanın merkez üssünde olduğunu hatırlamasınlar diye kimsenin yoluna çıkmamak için elinden geleni yaptı ama çabalarının boşuna olduğunu gördü çünkü kimse umursamıyordu.

İki asker onun varlığını umursamadan koridorda koşarak yanından geçerken, gün içinde bir şeyler olduğu hemen anlaşıldı. Saray bir tür tecrit altına alınıyordu. Güvenliği sıkılaştıran muhafızlar ve askerler telaş içindeydi. Kimse içeri giremiyor, kimse de dışarı çıkamıyordu.

Kısa boylu, kabarık saçlı bir fae mutfağa giderken Peaches'a çarptı. Önlük giymiş ve bir süpürgeyi sürükleyen bir brownie idi. Peaches onu kolundan yakaladı.

"Ne oldu?" Peaches sordu.

"Muhafızlar," diye tısladı brownie. "Saraya girmeye çalıştılar ve geri çevrildiler."

"Ne?"

"Beni duydun." Başını iki yana salladı. "Bu hiç iyi değil. Muhafızların girişine alenen meydan okumak mı? Gerçekten de iyi değil."

Peaches ondan daha fazlasını almaya çalıştı ama brownie kaçtı. Kapalı.

Şaşkına dönen Peaches mutfağa doğru süzüldü. Odasına dönmeden önce derin cepli kadife eteğinin içine bir somun ekmek, birkaç parça meyve ve peynir parçaları saklarken kimse onu fark etmemiş gibi görünüyordu. Tinger'ın elinden küçük peynir parçalarını düşürürken aklı başından gitti. *Zindandan gelen o çığlıklar. Tinger'ın yaraları. Mana ile çarpılmış bedenler.* Tarikat gerçekten de Haze için gelmiş olabilir miydi?

Umut yükseldi ve sonra Muhafızların kendisi için değil sadece Haze için geleceğini anlayınca söndü. Onu bir kalıp sabundan ayırt edemezlerdi. Haze'i kurtarsalar bile, yine de burada sıkışıp kalabilirdi.

Peki... bu bir şeyi değiştirdi mi?

Cesur olun. Sana ihtiyacımız var.

Haze mana sahibi olduğundan o kadar emindi ki. Ya haklıysa? Koluna baktı ve eski gebelik önleyici implantının hâlâ var olduğu küçük, sert yumruyu ovuşturdu. Çok küçüktü. Muhtemelen binlerce yıl dondurulduktan sonra bile çalışmıyordu. Onu gerçekten çıkarmalıydı. Ama ya bir fark yaratmadıysa?

Olmasaydı bile, yine de yardım edebilirdi. Belki mana ile savaşta değil ama başka şekillerde. Halkının bozduğu dünyayı düzeltmeye çalışmak onun göreviydi.

Eğer Muhafızlar Haze için buradaysa ve o geride kaldıysa, yine de Tarikat'a ulaşmaya çalışmalıydı. Partide geçmişine bir göz ve Haze'in yanında kendini ne kadar değerli hissettiğinin farkına vardıktan sonra, onun hayatında olmasını istiyordu. Seçeneklerinin olduğu bir gelecek istiyordu ve o da hızla bunlardan biri haline geliyordu. Belki de mükemmel hayatının içinde güçlü, seksi ve sadık bir Muhafız vardı - tabii ona soracak kadar cesursa.

İçindeki o küçük şüphe çekirdeği ona Haze'in Peaches'i sadece işi olduğu için istediğini söylüyordu. Tıpkı Balos'un uyardığı gibi, onu güvende tutması karşılığında dönüp para isteyecekti. Ama bu sadece küçük bir çekirdekti. Artık duygularına hükmetmiyordu.

Artık duvarlar üzerine kapanmış gibi hissetmiyordu. Artık muhafızlar ruhuna korku salmıyordu. Sluagh bile kalbindeki umutsuzluğu hissetmeden geçip gidiyordu. Küçük de olsa o bir kayaydı. Ve can . Sadece nasıl yapacağını öğrenmesi gerekiyordu.

Saray dış güvenliği sıkılaştırırken, Peaches düşük öncelikliydi. Kimse onun için gelmiyordu. Koridorlarda dolaşması kimsenin umurunda değildi ama o yine de yemek almak için koşturuyordu. Luthian ya da Wisteria ile karşılaşma düşüncesi kemiklerini titretiyordu. Umarım misafir katında yüksek bir yerde yaralarını sarıyorlardır.

Bodrum katındaki merdiven sahanlığına geldi ve aşağı inmeden önce durakladı. Koridorun sonunda, bahçelerin kapısındaki muhafızlar hararetli bir şekilde konuşuyorlardı. Merakı onu ele geçirdi ve bir yandan konuşulanları dinlemeye çalışırken bir yandan da giderek daha aç hale gelen tüylü yaratığı elinde tutmaya çalıştı. Tinger'ın boynuzları, askının içinde kırıntı ararken onu dürtüp duruyordu.

Bir yanı Tinger'a yardım ettiği için kendisiyle gurur duyuyordu. Ölümün eşiğindeydi ve şimdi yaşıyordu. Bunu o yapmıştı. O ve Balos. Tinger'ı birlikte kurtarmışlardı.

Merdivende durmuş dinlerken akli Haze'e ulaşmak ve oradan çıkmak için ne tür bir plana ihtiyaç duyacağına gitti.

Eğer bir kaya, bir silah olmaya başlamanın bir zamanı varsa, o da şimdi idi. Bütün gün ve gece boyunca ne tür bir kaya olabileceğini ve keskin kenarlarını kendi avantajına nasıl kullanabileceğini düşündü. Aklına gelen tek cevap özel kanıydı.

Kraliçe anlamıştı. Luthian ve Wisteria da anlamıştı. Bunu kendi avantajına kullanmaktan korkan tek kişi Peaches'ın kendisiydi. Korkusuna ve bu fae'lerden çok farklı olmaya o kadar kapılmıştı ki, sarhoş edici kana sahip olmanın faydasını görememişti.

Ayrıca son iki yılını Balos'un kayaları silahlara ve güç nesnelere dönüştürmesini izleyerek geçirmişti. İlk fırsatta Balos'un atölyesine gizlice girecek ve büyük kaçıışı için saklamak üzere mana taşları çalacaktı. Bazı taşlar işe yarayabilir, bazıları yaramayabilirdi ama en azından onları para karşılığında takas edebilirdi. Şansı yaver gidebilir ve bir geçit taşı bile bulabilirdi.

Sağlam bir plan oluştururken, çıkış kapısı karlı bir rüzgârla patlayarak açıldığında dikkatini vermiyordu. Muhafızlar kapıları kapatmak için çabaladı. Tinger askısından fırladı ve çıkışa doğru koşmaya başladı. Peaches onun peşinden koştu, yaralanmasından korkuyordu.

Ama çevik küçük şey bacaklarını aştı ve doğruca karla kaplı ürkütücü bahçelere atladı.

"Tinger!" diye bağırdı ve onun peşinden koştu. Hâlâ dışarıda olamayacak kadar yaralıydı.

Kürklü ve sivri kulaklı bir şekil değiştiren olan muhafızlardan biri hırladı ve Peaches'i kabaca kolundan yakaladı.

"O da neydi öyle?" diye hırladı.

"Sadece evcil hayvanım," diye geveledi ve kolunu geri çekmeye çalıştı.

Kalın kalçalı ve yassı burunlu bir satir olan ikinci muhafız onu iterek karın içine çıkardı. "Acele et ve yaratığını düzene sok. İhtiyacımız olan son şey onun dışarıda kargaşaya neden olması."

Şeftali elleri ve dizleri üzerinde karın içine düşerek duyularını sarsarken, muhafızlar kendi aralarında, biri onu beklerken diğerinin kendi bölgelerinde devriye gezmeyi bitireceğini tartıştı. İkisi de Tinger'ın iki ayaklı formuna geçme ihtimaline karşı ona yaklaşmak istemiyordu. Korkaklar.

"Acele et, pix!"

Çabucak terlikli ve artık sıırıslıklam olmuş ayaklarının üzerine kalktı. Tinger'ı patikadan aşağıya, ağaçların arasına kadar kovaladı. Yaprak dökmeyen devasa gölgelikler, saray alanını çevreleyen yüksek perde duvarlarının görüşünü engelliyordu. Pelerinine sarıldı ve rüzgârın burnunu ve yanaklarını ısırmasını görmezden gelmeye çalıştı, ardından karda ilerledi.

"O hayvanı benden önce bulun," diye uyardı satir, sesi sisin içinden geçerek.

Şeftali karda pati izlerini takip etti ve bahçeyi dikkatle inceledi, Balos'un söylediklerine rağmen Tinger'ın hiç de evcil bir hayvan gibi davranmadığını düşünerek sessizce homurdandı.

Uzun ağaçlar. Karla kaplı heykeller. Donmuş su yapıları. Mermer sütunların üzerine tünemiş, gül çalıları ve dikenlerle sarılmış taştan çirkin heykellerin karanlık silüetleri. Rüzgâr yüzünü okşuyor, saklanma isteğini de beraberinde getiriyordu.

"Tinger," diye fısıldadı yüksek sesle. "Buraya geri dön! İyileşene kadar dışarısı güvenli değil."

İşemek için bacağını eğdiğinde onu bir ağacın gövdesinin yanında gördü. İşini bitirdiğinde boynuzlu kafasını çevirip ona baktı, iki gözü sertçe bakıyordu.

Ve sonra aklına geldi. Belki o da en az kendisi kadar kaçmak istiyordu. Peaches yüksek duvarı aşamazken, özellikle de önce Haze'i kurtarmaya çalışmadan, aynı şey wolpertinger için geçerli değildi.

Nöbetçileri kontrol etmek için omzunun üzerinden gergin bir bakış attıktan sonra Tinger'a elleriyle küçük bir kışkırtma hareketi yaptı. Tinger tam da umduğu gibi birkaç adım daha atlayarak ağaçların arasına daldı. Ama planı burada durdu. Çünkü aslında ortada bir plan yoktu. Belki de Tinger o tavuk kanatlarıyla duvarı aşamazdı. Belki de karda donacaktı. Belki de bu aptalca bir işti.

Elini cebine soktu ve cesaret için bir kayanın sivri kenarlarını kavradı. Karın üzerinde birkaç adım atarak Tinger'ı takip etti. Tinger zıplayarak ona doğru geldi ve ayaklarını kokladı. Çömeldi ve fısıldadı, "Sanırım gerçekten nasıl uçulacağını bilmiyorsun, değil mi?"

Hayvan zıplarken arkasında küçük kahverengi kaka noktaları belirdi.

Söndü. "Ve sanırım senin gerçekten bir mesaj taşıyabilen, belki konuşabilen, o fae'lerden biri olduğunu düşünmek çok fazla." Yüzünü avuçladı, kendini çok aptal hissediyordu.

Etrafını bir rüzgâr pelerinini çekiştirmesine ve yüzünü buruşturmasına neden oldu.

"et, pix!" diye bağırdı muhafız.

Yatıştırıcı bir el kaldırdı ve sıkıca gülümsedi. "Şu anda sadece sıçıyor! Uzun sürmez."

Gardiyan yoldaşına aşağılayıcı bir şey söyledi.

"Oh iyi," dedi Tinger'a. "En azından benim odama tuvaletini yapmadın. Ve en azından bir süreliğine temiz hava koklayabileceğim."

Caw.

Şeftali irkildi ve başını kaldırıp baktı. Bir karga cılız dallardan oluşan ağın üzerine tünemişti. Bu kâhya mıydı? Karga merakla başını eğdi ve sanki ona bir şey göstermek istemiş gibi bir dala konup bekledi. Başını tekrar eğdi. Bu kez, kuşun sol gözünün yanında küçük mavi bir parıltı gördü.

Guardian.

Ağızından bir anda milyonlarca kelime çıkmaya çalıştı ama onları tuttu. Hızlı bir bakış muhafızların hâlâ kendi aralarında tartıştıklarını gösterdi. Biri ona doğru işaret etti. Arkasını döndüğünde karga gitmişti.

Birkaç dakika sonra korkunç bir gürültüyle yer sarsıldı ve neredeyse ayağını kaybediyordu. Deprem mi? Hayır... başka bir şey. Muhafızlar karda koşarak sesin geldiği yere, ondan uzağa doğru gittiler. Siperlerin üzerinde bağırışlar çınılıyordu.

Tinger arkasındaki puslu karanlığa doğru hırladı. Kalbi hızla çarpan Peaches, korunun içindeki sisli ve gölgeli girintinin ötesini görmek için kendini zorladı. Çok sessizdi. Hava mini bir kasırga gibi vücudunun etrafında kıvrıldı ve sonra onu sırtından iterek öne doğru tökezlemesine neden oldu. Cebindeki taşı o kadar sert kavradı ki kendini kesti. Gözlerini kapattı ve Haze'in sesini duydu.

"Cesur ol, tatlım."

Gözlerini açtığı anda, sisin içinden şık, kaslı bir figür çıktı. Bir adam. Ateşli, çıplak bir adam. Gözlerini hızla kırıştırdı. Tinger onun önünde zıpladı ve davetsiz misafire dişlerini gösterdi.

Omuz hizasındaki ipeksi siyah saçları, rüzgâr tarafından öpülmüş gibi yüzünün etrafında dalgalanıyordu. Rüzgâr yoktu. Daralmış gözlerle, onu hızlı mı yoksa yavaş mı yutacağına karar veren bir panter gibi etrafında dolanıyordu.

"Pix." Sesi yumuşak, baştan çıkarıcı ve pürüzsüzdü. "Yaklaş."

Endişelenmeniz gerekenler sessiz olanlardı.

Ayaklarının hareket etmesinin tek nedeni gözünün altındaki küçük mavi gözyaşı damlası dövmesiydi. O da tıpkı Haze gibi bir Muhafızdı. Bu ona güvenebileceği anlamına geliyordu, değil mi?

"Sen bir Gardiyan mısın?" diye sordu.

Başını eğdi, gözleri onu hiç bırakmadı. Kadın ürperdi. Haze gibi, elle tutulur bir tehlike unsuru rüzgârda fısıldayarak onu dikkatli olmaya çağırıyordu. Aklına kuşaklar boyu aktarılan ve sarayda dedikodusu yapılan hikâyeler geldi. Etten yapılmış güzel bir öcü adam. Silahı yoktu ama onu susturmaya karar verirse hiç şansı olmayacağını biliyordu. Gözünü kırpmadan ölmüş olurdu.

"Neden burada olduğunu biliyorum,"

dedi. "Öyle mi?" Kaşları çatıldı.

"bir mahkûm var." Nefes nefese kaldı.

Bakışları vücudunda geziniyor, değeriendiriyor ve yargılıyordu. "Sen kimsin ki mahkûmları tanıyorsun?"

"Ben de bir mahkumum."

Bağıran muhafızlar yaklaştı. *Ace/e* edin.

"Büyük bir vampir mi?" diye sordu Muhafız hızla. "Kafası tıraşlı. Güç artırıcı dövmeleler mi?"

"Evet," diye cevap verdi, zorlukla yutkunarak. "Bu o. Kulaklarında kemik çiviler var."

Muhafız'ın yüz ifadesinde şüphe dans ediyordu. "Bana daha fazlasını anlat." "Muhtemelen zincirlenmiş ve dövülmüştür. Ama bildiğim kadarıyla yaşıyor.

biliyorum."

"Bildiğiniz kadarıyla mı?"

"Kraliçenin onu öldürme riskini henüz göze almayacağını biliyorum, özellikle de sen buraya girmeye çalışırken."

Gardiyan sanki onun ruhunu görebiliyormuş gibi Peaches'a sertçe baktı. "Ona Ash'le konuştuğunu söyle. Üzerinde çalıştığımızı söyle."

Başka bir muhafızın gürültülü bağırışı dikkatini çekti ve Muhafız'a dönüp baktığında, karga formunda uçup gitmeden önce yakaladığı tek şey rüzgâr ve siyah tüylerden oluşan bir telaştı. Peaches, Tinger'ı kucağına aldı ve aklından geçen tek bir düşünceyle saraya geri döndü. Haze'i bulmak.

BÖLÜM 18

H

Aze'nin vücudu ikiye ayrılmış gibi hissetti.

İçin iki günler o sallandı askıya alındı içinde a
Kafes

Obsidian Sarayı yakınlarında bir yerde. Ya da o civarlarda. Emin değildi. Onu içeri sürüklediklerinde bayıltılmıştı ama Kuyu'dan koparılmış olmanın acı verici hissiyle uyandığı anda, buranın özellikle kanatlı fae'lere işkence etmek için tasarlandığını anlamıştı. Gölgesi manasına içsel olarak bağlıydı, bu yüzden o da kaybolmuştu.

Ayrıca hava bir cadı memesinden daha soğuktı ve üzerinde pantolon ve yırtık bir tunikten başka bir şey yoktu. Botları alınmıştı.

Görebildiği kadarıyla obsidyen ve kuvarstan yapılmış bir kulenin ortasında sallanıyordu. Kulenin duvarından çıkan basamaklar etrafında dönüyor ve alnını kafes parmaklıklarına dayasa bile görebileceğinden daha fazla alçalıyordu. Dilini yüksek sesle şaklattı ve kafesin içinde hareket ederek ekolokasyonla düşme mesafesini test etti. Yüz metreden fazla. Ölümcül.

Üstündeki kafes parmaklıklarının arasından, kuledeki iki kavisli açıklıktan ışık süzülüyordu. Bazen kar bir esintiyle tembelce düşüyordu. Kafesin altında oluşan buz sarkıtları onun tek sıvı kaynağıydı. Ve bu yeterli değildi. Kan değildi.

Güneş doğdu ve battı. Sonra güneş tekrar yol aldı. Haze, parti gecesi askerler tarafından yaralar yüzünden vücudu iyileşirken uykuya dalıp çıkmıştı. Ara sıra, vücudu Kuyu'ya alıştıkça Kuyu'dan koparılmanın acısı azalıyordu.

yer seviyesinden uzakta. Bazı Koruyucuların normal fae'lerden daha yüksek aralıklarla Kuyu'dan su çekmek için kendilerini eğitebildiklerini fark etmişlerdi, tıpkı güneşte yürümek için kendilerini eğitebildikleri gibi. Ama gücünü geri kazanmasına daha çok vardı.

Kimse gelmedi. Onu beslemek için bile.

Gün ışığı enerjisini sürükledi. Zamanı, doğru kombinasyonu bulmaya çalışarak avucuna aktarım rünleri kazıyarak geçirmişti. Kraliçenin neden kına yakmaya gelmediğini merak ediyordu. Askerlerin neden ona daha fazla zarar vermek için gelmediklerini merak etti, özellikle de Demeter'e. Ama en da Peaches'ı merak ediyordu. Luthian onu kaçırmış mıydı? Açlık midesini kemirirken, partideki olayları . Şeftali'ye sahip olmak için gerçekten bir pazarlık yapılmış mıydı? Luthian Demeter'e ne söylemişti? Kesin bir şey söyleyemiyordu, sadece Peaches'ın dehşete kapıldığını biliyordu. O korkmuş kadın onu kurtarmaya çalışmıştı - bir Muhafız. Aptalca. Ama

Sevecen.

Kalbinin etrafındaki o sızı yine sıkıştı, göğsünü ovuşturdu. Onu hayal kırıklığına uğratmıştı. Luthian ve Wisteria onu kıskırttığında kendini kaybetmişti. Eğer hak eden bir Muhafız olsaydı, onları görmezden gelirdi. Ayrıca Peaches'la tanıştığı anda onu yanına alırdı. Geçit taşını hemen kullanmalı ve dar bir alanda etkinleştirmenin sonuçlarına katlanmalıydı.

Yan yattı ve beş metrelik kafesin ötesindeki liken ve buzla kaplı siyah duvara baktı. Kalın ahşap kafesi kaplayan bir tür madde onu inanılmaz derecede güçlü kılıyordu. Büyü ile güçlendirilmemişlerdi. Burada olamazdı. Yine de denemiş ama bir çentik açmayı başaramamıştı. Kafesi sallayıp duvara da denemişti ama koca kolu parmaklıkların arasına giremeyecek kadar kalındı. Manasına erişimi olmadan yapabileceği çok az şey vardı.

Vazgeçemezdi. Peaches'ın ona ihtiyacı vardı. Ona geri dönmenin bir yolunu bulmalıydı. Kuru dişlerini yalayarak, kendi kendine onu kanı yüzünden bu kadar çok istediğini söyledi. Ve acıkmıştı. Ama bu bahanenin yalan olduğunu biliyordu. Onda içgüdülerini harekete geçiren bir şey vardı. Onu tatmadan önce de istemişti.

Aşağıdan gelen bir ses onu sarsarak uyandırdı. Durdu ve başını eğerek kulaklarını zorladı. Ayak sesleri. Küçük, tereddütlü. Uzun yoldan geliyordu.

merdiven. Yumruklarını sıktı ve kendini dövüşe hazırladı. Kimin geldiği umurunda değildi. Eğer gelen kraliçenin kendisiyse, oradan çıkacaktı. Ama ayak sesleri yaklaştıkça ve yükseldikçe kafası karıştı. Şeftali kokusu almıştı.

Bu yüzden birçok duygu içinden geçti. Rahatlama. Şaşkınlık.

Korku. Suçluluk. Öfke.

"Burada ne yapıyorsun?" diye çıkıştı kız görüş alanına girdiğinde. Kafesin her köşesine koşarak tehlike olup olmadığını, onu takip eden biri olup olmadığını görmek için aşağıya baktı. Yavaş ama istikrarlı bir şekilde hareket ediyordu, şeftali rengi saçları karanlıkta bir fener gibiydi. Arkasında asker yoktu. Başka ayak sesi ya da koku yoktu.

İlk tanıştıklarında giydiği siyah kadife elbisenin aynısını giymişti ki bu çok saçmaydı. Tek bir kaymayla etek bacaklarını sıkıştırabilir ve kulenin ortasından aşağı düşebilirdi. Omzuna astığı çantasını kavradı ve tırmanırken duvarı avuçladı.

Kafesine vardığında, az önceki sert sözlerine rağmen gülümsedi. Görmezden geldiği sözler.

"Merhaba," diye nefes aldı, nefes nefese kalmıştı ve tırmanıştan dolayı kızarmıştı. Adam şaşkınlıkla başını salladı. "Burada olmamalısın."

"Ama ben ." Sırtışı genişledi, sanki kendisiyle gurur duyuyordu ve lanet olsun, o da gurur duymalıydı. Ama içindeki o his bir solucan gibi kıpırdandı ve korkunun içeri girmesine izin verdi.

"Gitmek zorundasın," dedi. "Bana yardım etmenin bir yolu yok."

Çantasını okşadı. "Biraz mana taşı getirdim ve beslenmen için kanımdan bir şişe getirdim."

"Peaches," diye hırladı.

"Tingerı yatağımda bıraktım çünkü senin burada olduğunu öğrendiğim anda muhtemelen kollarımdan fırlayıp aşağıya düşeceğini biliyordum." Aşağı bakarken biraz sallandı, sonra duvara yaslanıp gözlerini kapattı. "Bu arada ona Haze demedim. O kesinlikle bir Tinger. Ve-"

Gözlerinin kenarlarında yaşlar birikti.

"Tatlım," diye nefes aldı, onun hizasına çömeldi. Endişe onu delip geçti. "Ne oldu? Luthian mı-?"

"Hayır. Onu partiden beri görmedim. Çok şey oldu." Titreyerek nefes aldı ve gözlerini açtı. "Tinger'ı yatağımnda buldum. Her tarafı delik deşikti."

"Biri ondan mı beslendi?"

"Hayır. Sanırım kraliçe ona bir tür sıvı metal enjekte etti."

Demek doğruymuş. Kraliçe manayı saptıran yasadışı deneyler yapıyordu. Aylar önce Clarke ve Rush, Kristal Şehir'deki insan grubunun liderinin Rush'ın kız kardeşinden zorla mana almak için benzer bir sıvı kullandığına rastlamışlardı... ve sonra bunu içerek kendi yaşlılığını gidermişti. Haze bildiklerini Peaches'a tekrarladı.

"Ve bu Clarke," dedi Peaches. "O da benim gibi başka bir insan mı?" Haze başıyla onayladı. "Onu seveceksin."

Ona küçük bir gülümseme verdi. "Belki."

Ona ulaşmaya çalıştı ama kolu kalın ön kolunun ötesindeki parmaklıklardan geçemedi. Aralarındaki bir metrelik hava bir uçurum gibi geliyordu.

"Buraya nasıl çıktın?" Şaşkınlıkla başını salladı. "Muhafızlar..."

"Sahip olduğum tek silahı kullandım. Kanımı." Sözleri ağzından çıktığında neredeyse kendine şaşırmış gibiydi. "Onu sattım."

"Sen ne?"

"Seni görmeme izin vermeleri karşılığında onu muhafızlara sattım."

Kaşlarını indirdi. "Kanının tadına baktılar mı? İnsan olduğunu biliyorlar mı? İyi kutsanmış? Kahretsin, Peaches. Nasıl bir tehlike içinde olduğunu biliyor musun?"

"değil. Luthian Rubrum Şehri'nde kanımı sattı. Neden ben de aynısını yapmayayım?"

"Bahse girerim nereden geldiğini kimseye söylememiştir, değil mi?" Dudağını ısırdı.

"Hayır," diye devam etti. "Yapmazdı. Tıpkı kraliçenin sırrınızı sakladığı gibi, onlar da sizin ne kadar değerli bir mal olduğunuzu biliyorlar."

Meta kelimesini duyunca yüz ifadesi değişti. Sikeyim. "Senin bir meta olduğunu düşünmüyorum, Peaches. Sadece seni güvenli bir şekilde Tarikat'a geri götürmek istiyorum. Bana , değil mi?"

Ama sözler geri alınamazdı. *Kahretsin*. Oradan zorundaydı. Çenesini sıkarak bakışlarını kadının parmaklarındaki şişeye dikti. Uzandı. Çok fazla eğilmeden ve gözlerinde korku parıldarken, şişeyle onu karşılamak için uzandı. Adamın parmakları kadının parmak eklemlerine değdi. Kadın hayal kırıklığına uğramış gibi bir ses çıkardı ve sonra nefes nefese duvara çarptı. "Onu sana vermeyeceğim. Ve... Burada kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Kadının yüzüne yakından baktı. Düşük ışıkta bile gözlerinin altındaki koyu halkaları ve üst dudağındaki hafif ter lekesini görebiliyordu. Bu, tırmanıştan dolayı nefes nefese kalmaktan daha fazlasıydı.

"Hasta mısın?"

"Yükseklikle aramın iyi olduğunu sanmıyorum." "Şişeyi fırlatmayı dene."

"Sahip olduğum tek şey bu," dedi temkinli bir şekilde. "Ya ıskalarsam?"

"Başka seçeneğimiz yok. Kolumu yemek üzereyim," dedi. Kızın nefesi kesildi ve adam sırtıtmaktan kendini alamadı. "Bundan daha fazla kontrolüm var, tatlım. Şaka yapıyorum."

"Güzel. Kollarını sevdim. Tamam, güzel. Hazır mısın?"

Şeftali parmaklıklara nişan aldı ve gözlerini kıstı. Sonra fırlattı. Şişe havada kavis çizdi, boşluğa değil de parmaklığa çarpana kadar yavaşça döndü. Refleks olarak eli dışarı fırladı ve küçük cam şeyi yakalamaya çalıştı. Fırçaladı ama başaramadı. İçini burkan bir hisle, karanlığın yemeğini yutuşunu izledi. Birkaç saniye sonra da camın taşa ıslak bir şekilde çarpmasını.

Nefes verdi. Denemeye değdi.

"Haze," dedi, sesinde bir özür vardı.

"Sorun yok. Bir şekilde buradan çıkacağım. Sen gitmelisin. İsteyeceğın son şey gardiyanların fikirlerini değıştirmesi olur."

"Oh," diye ağzından kaçırđı. "Bu bana bir şey hatırlattı. Arkadaşlarımdan biriyle tanıştım." "Arkadaşlarım mı?" Haze'in hiç arkadaşı yoktu.

Fısıldadı, "Adının Ash olduğunu söyledi. Sana üzerinde çalıştıklarını söylememi istedi."

Haze sustu. "Ash?"

Başını salladı.

"Başka ne dedi?"

"Hepsi bu kadar. Sadece üzerinde çalıştıklarını söyledi. Ama saray çalışanları bir grup Muhafızın girişine izin verilmediğine dair dedikodu yapıyorlardı. Partinin ertesi günü muhafızlar korkmuş ve fazladan devriye gezmişler. Dışarıda yüksek sesli patlamalar oldu. Bir şeyler oldu ve şimdi saray kilit altında."

"Ne zaman? Bir gün
önce mi?" Başını
salladı.

"O zamandan beri bir şey oldu mu?"

Sönmüş bir halde başını salladı ama ona umut vermişti. On İki kayıp olduğunu biliyordu. Burada olduğunu biliyorlardı. Zorla içeri girmeleri an meselesiydi. Eğer kraliçenin deneyleri hakkında onlara kanıt sunabilirse, zaman bir baskın için sebepleri olacaktı. Ash muhtemelen bir keşif grubuyla gelmişti. Peaches ile konuştuktan sonra büyük olasılıkla Tarikat'a geri dönecek ve Prime'dan tam destek alacaklardı. Bir sonraki dönüşlerinde On İki'nin geri kalanıyla birlikte olacaklardı. Sadece beklemek zorundaydı.

Keşke beslenebilseydi.

BÖLÜM 19

"**I** Atlıyorum."

Peaches'ın iki kelimesi Haze'e kalp krizi geçirtti. "Ne?"

"Boşluğun üzerinden atlayacağım ve kafesi yakalayacağım." Sanki kendini sessizce ikna ediyormuş gibi başını salladı. "Kolay bir boşluk."

"Delirdin mi sen?"

" değil. Uzanıp ellerimi tutabilir ve bana . O zaman benden beslenebilirsin." Onun gözleriyle buluştu. "Gelmek için başka şansım olmayabilir. Beslenmen gerek."

"Açlıktan ölmeme izin vermeyecekler."

"Açlıktan ölüyorsun! Bunu gözlerinde görebiliyorum."

"Sakin buna etme," dedi ama kız çoktan kafesin etrafına bakıp incelemeye başlamıştı.

"Yukarıda bir halat makarası var. Belki de oraya çıkıp kafese doğru yalpalayarak inmem daha iyi olur."

Duyduklarına inanamayarak gözlerini kapadı. Düşecekti.

Midesi dibe .

Düşecekti.

"Yapma," diye fısıldadı. Ama sesi çok kısıktı, çok uzaklardan geliyordu. Kan ve kırık kanatlar görmeye başladı. Bir bebeğin annesi için feryat ettiğini duydu. Kusmuk gırtlığında yükseldi ama hiçbir şey çıkmadı. Haze kendini anıların içinden nefes almaya zorladı. Şimdi olmaz. Şimdi kaybetme.

Ama açlık onu zayıflattı. Bir hırsızın hislerini çalması gibi hezeyanı yanına davet etti. Sesler yankılandı. Bir parçası Peaches'in daha yükseğe tırmandığını duydu. Bir yanı onun kayıp düşerek öldüğünü görebiliyordu. Ve bir parçası isyan etti. *Hayır*. O bugün ölmeyecekti.

Onu hayatı pahasına koruyacaktı.

Gözlerini açtı ve onu buldu. İki zarif terlikli ayak, yüzünü göremeyeceği kadar yükseğe tırmanmıştı.

"Evet," diye mırıldandı. "Buradaki ip doğruca kafesin tepesine iniyor. Sıkıca düğümlenmiş. Onu çözüp kafesi indirmemin hiçbir yolu yok. İpten aşağı tırmanacağım. Benim atlamamdan daha güvenli. Sakin ol."

"Crimson bana yardım et." Kafesin üstü de tıpkı dışarısı gibi parmaklıklıydı. İçini görebiliyordu. Kız haklıydı. Merdiven makaranın altındaki bir platformda son . İpe dokundu. Kafes sallanmaya başladı. Sallantı hafifleyene kadar kendini destekledi ve dengeledi. İçine bir umut damlası sıçradı. Belki de kız haklıydı. Sonraki sözleri söylemek acı verse de ona güvenmesi gerektiğini biliyordu. Tüm içgüdüleri onu güvende tutmak istese de bu seçimi yapmasına izin vermeliydi. "Kendini olabildiğince yavaşça aşağı bırak."

". "

"Kuyu'ya yemin ederim, Peaches. Eğer kayarsan, seni öldürürüm."

Kısa bir kahkahanın ardından kendini halata bıraktı ve bir maymun gibi tutunmak için bacaklarını büktü. Makara inledi ve inledi, ikisinin de ağırlığına alışmaya çalışıyordu. Peaches'in kollarının sabit kalması, tutuşunun güçlü olması için tanrıçaya sessiz bir dua gönderdi. O aşağı doğru sallanırken kafes de sallanıyordu. Nefesini tuttu ve kız kafese ulaştığında nefesini verdi.

"Gördün mü?" dedi nefes nefese. "Sakin ol." Adam başını salladı. "Sen delisin."

"Cesur," diye düzeltti. Yutkundu. "Dediğin gibi yapıyordum. Bana ihtiyaçları var."

Baktı. Gözlerini kırptırdı. Partiden ayrılmadan önce ona cesur olmasını söylemişti. O da dinlemişti. Onu öpme arzusu, bir anlığına da olsa, vücudundaki tüm acıyı yok etti. "Evet, Peaches. Çok cesur davrandın."

"Şimdi beslen." Parmaklıklardaki boşluktan ince bir kolunu indirdi.

Birdenbire, arzuladığı her şey yüzünün birkaç santim ona sunulduğunda, doğru düzgün göremez oldu. İçinden açgözlü bir ihtiyaç dalgası geçti. Vücudu taşa döndü. Hayvani içgüdülerinin onu parçalamasını önlemek için kendini dikkatli hareket etmeye zorladı. Wisteria'ya yaptıkları, bir vampirin neler yapabileceğinin sadece bir örneğiydi. Kana susamışlık gerçek bir şeydi.

Bileğindeki tatlı teni kokladı ve damarı boyunca yaladı. Tat tomurcukları sulandı. Acı veren bir ihtiyaç iniltisiyle Haze'in gözleri kapandı ve kendini sabitlemek zorunda kaldı.

Nefes al. Nefes ver. Bileğini parçalama.

Bunu onun için keyifli hale getirmek için zaman ayırın. Diğer zamanları gibi olmasına izin vermeyin. Ona saygı gösterin. Dilini dişinin üzerine batırdı ve sonra damarı yalayarak tükürüğünün ve kanının pembe bir çizgiyi kaplamasına izin verdi ve onu dişlerinin istilasına hazırladı.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı. "Seni düzgünce hazırlıyorum."

"Bu bir şey mi? Genelde beni ısırırlar. Ya da Luthian beni keser ve içimi boşaltırdı."

Gözlerini sıkarak kapattı. Lanet olası pislik. Kafasını koparacak, sonuçlarına katlanacaktı. Elfin peşine düşecek ve kimse görmeden onu öldürecekti. Sonra da çürüyen cesedini Redvein Ormanı'ndaki tachi'lere bırakacaktı.

Taze, sulu bir nokta ihtiyacı olan şeyle pompalanıyordu. Açlığına daha fazla karşı koyamadı. Dişlerini batırdı. Kan fışkırdı. Onun ısırığı boyunca ilerlemeye ve kendi kanının bir damlasını içeri akıtmaya dikkat ederek yaladı. Etkisi anında oldu.

Peaches inledi ve kafese doğru gevşedi. Diğer kolu bir boşluktan içeri düştü ve alnını tahta dayadı.

"Bana her seferinde böyle hissedebileceğimi mi söylüyorsun?" Gözleri mutluluk içinde yuvarlandı.

Ama duymayı çoktan bırakmıştı. Tek düşünebildiği onun kanının tadının sıvıya dönüşmüş değerli bir mücevher gibi olduğuydu. Güneş. Ay. Kuyu'nun kendisi damarından damlıyordu ve

sanki soluduğu havaymış gibi. Dili onun etinde her gezindiğinde, kadın yeniden inliyordu. Onun kanının her damlası vücuduna girdiğinde, o da üzerinde bir değişim hissetti.

Ada'dan beslendikten sonra nasıl davrandığı için İndigo'yla dalga geçmişti. Ama şimdi Haze anlıyordu. Bu hayatın nektarıydı. Maebh her gün bu cazibeye nasıl karşı koyabiliyordu?

Çünkü daha çok istediği bir şey vardı.

Ne kadar çok yalayıp ovarsa, vücudu o kadar çok dönüşüyordu. Kolları ve bacakları karıncalandı. Zihni dönmeye başladı. Nabızı yükseldi. Aleti sertleşti.

Bir yudum divileksirden daha saf.

Onu istiyordu. Onun içinde olmak için can atıyordu. Onu tekrar tatmak için. Bu kez doğrudan diliyle kaygan seksinin üzerinde, aşağı yukarı kaydırarak, o lezzetli noktaya doğru ilerliyordu. Arzusu içinde yanıyor, kadının kanının sıcaklığı onu merkezden dışarıya doğru ısıtırken nabız gibi atıyordu. Bu değerli dişi, onu bulabilmek için tüm korkusuna karşı savaşmıştı. Muhafızları manipüle etmek için. Bir kafese tırmanıp onu beslemek için. Onda adamın cephaneliğindeki tüm temel içgüdüleri harekete geçiren bir şey vardı.

Açlığını bastıracak kadar iktiğinde, kendini hafiflemeye zorladı. Çok fazla içerse aklının başına gelmesi saatler alırdı. Şimdiye kadar yaptığı en acı verici şeydi ama yarasını yaladı ve bileğini ona doğru kaldırdı. Kadın inledi ve ona hülyalı bir şekilde gülümsedi.

"Tatlım," dedi, tek yapmak istediği gevelemek ve bir his birikintisinin içine düşmekten kelimelerini telaffuz etmeye özel bir özen göstererek. "Elini vücudunla aynı hizada tut ki kanama olmasın." Aklından tükürük ve pıhtılaştırıcılarla ilgili başka açıklamalar da geçiyordu ama onları yakalayamadı.

"Daha fazla," diye ısrar etti ve elini tekrar aşağı itti.

"Çok fazla içemem. Sen yüz metre havada asılı duran bir kafese tutunmuşken olmaz."

"Mm," diye mırıldandı uyku bir şekilde. "Mantıklı."

"Sakin ol," diye mırıldandı. Lanet olsun. Kızın kanının sadece küçük bir miktarı bile ona böyle hissettirmişti. Tam bir besleme nasıl olurdu? Parmaklarını kafesin içinden geçirdi ve kızın belini kavradı.

"Ne yapıyorsun?" diye mırıldandı.

"Düşmediğinden emin olmak için." Görüşü bulanıklaştı ve eğildi, ama onu sıkıca tuttu.

"Sen en iyisisin." Göz kapakları sarktı ve başı tekrar düşerek yüzünü parmaklıkların arasına sıkıştırdı. Adam yukarı bakarken, aralarında bir santim mesafe vardı. Onu öpebilirdi.

Boğazına boğuk bir inilti takıldı. Onun dudaklarına bakmaktan kendini alamıyordu.

"Buradan çıktığımızda, sen güvende olduğunda, o dudakları öpeceğim ve sonra seni mahvedeceğim." Onu farklı türde bir açlık sardı. "Bacaklarının arasında ziyafet çekeceğim ve sonra seni yürüyemeyecek hale gelene ve seni taşımam gerekene kadar becereceğim."

"Bu hoşuma giderdi," diye mırıldandı.

Kahkaha çılgınlıkları ihtiyacını bastırdı. Kadın memnun bir mırıldanma sesi çıkardı. "Ben ciddiylim. Bunu istiyorum."

"Ben de."

Gözleri dalgalandı.

"Uyuma." Onun belini sıktı, tek yapmak istediği şeyin uzanmak olmasından nefret . üstüne uzanmak ve bacaklarının arasına gömülmek. Lanet olsun ona, ama bunu yapması gerekiyordu.

"Öyleyse öp beni," dedi ve dudaklarını yaladı.

Dudakları birleşene kadar kaldırdı. Kadın ona açılmadan önce dilini dudakların birleştiği yerde gezdirdi. Ağzına girdikten sonra dilleri düelloya tutuştu, erotik bir sıcaklık ve kaygan bir basınçla birbirlerinin üzerinde yuvarlandılar. Adamın dizlerinin bağı çözüldü. Duygularının yoğunluğuna şaşırarak birbirlerinden ayrıldılar ve onları ayıran parmaklıkların arasından birbirlerine baktılar.

"Güvende olduğumuzda," diye söz verdi başını sallayarak.

Hareketi vücudunu kaydırды ve omzuna asılı çanta kaydı. Başına ve omuzlarına taşlar döküldü. Peaches'ın nefesi kesildi ve adam istemsizce hareket etti. Kafes sallandı ve Peaches ciyaktı. Sallanma durana kadar onu sabit tuttu.

İkisi de rahat bir nefes aldı. "Lanet olsun," diye küfretti.

"Benim hatam." Parmaklarını etrafına doladı. "Ben . Ben iyiyim."

Başını salladı. Başı hoş bir karıncalanmayla döndü. "Hâlâ gitmene izin vermiyorum."

"Tamam," diye fısıldadı. "Sadece odaklandığımı hissedene kadar."

Aşağıdaki sesler yukarı süzüldü. Adrenalin onu sarstı. Peaches gerildi. Parmaklıklardaki parmak eklemleri beyazlaştı.

"Burada olduğunu kim biliyor?" diye sordu.

"Sadece kanı sattığım muhafız." Dudağını ısırıldı. "Ama şişeyi düşürmüştük, hatırladın mı? Belki biri görmüştür."

"Ya da belki sonunda biri benim için geliyordur."

Haze ayaklarına baktı. Farklı türde taşlar dökülmüştü. Gözlerini kırıştırdı ve hâlâ onu ele geçirmeye çalışan uyuşturucu hazzın etkisiyle odaklanmaya çalıştı.

"Bunlar ne?" diye sordu.

"Bilmiyorum. Balos'un atölyesinden bir sürü mana taşı aldım. Belki içlerinden biri işe yararsa, buradan çıkmak için kullanabiliriz diye düşündüm."

"Zeki kız." Onu sıktı. "Seni bırakacağım, sadece bir anlığına ve bir göz atacağım. Sıkı tutun."

Başıyla onayladı. Çömeldi ve elini kafesin zemininde dengede durmak için kullandı. Pozisyonundaki değişiklik hâlâ sert olan ereksiyonunu acıttı ve kendini ayarlamak ve omurgasına doğru yükselen zing'i takdir etmek için bir an durmak zorunda kaldı. *Tanrı aşkına*. Yanlış yer, yanlış zamandan bahsediyoruz. O kadar sertleşmişti ki, birkaç vuruşla boşalabilirdi. Onun diliyle daha da hızlı. Ya da onun sıkı, sıcak merkezine dalmak... kayan bir yıldız gibi bitirebilirdi.

"Haze?"

"Evet."

"Bir süredir yere bakıp duruyorsun." Başını salladı.

Boğazını temizledi.

"Güvende olduğumuzda," diye tekrarlardı kendi kendine. Peaches'a sahip olacaktı. Onu kendisininmiş gibi sahiplenecekti. Bu fikir doğru geliyordu. Mükemmeldi. Kadrodaki diğerleri gibi çiftleşmemiş olmaları umurunda değildi. Ona her halükarda sahip olacak ve aksini söylemeye cüret eden herkesi sikecekti.

Önce bu karmaşayı elemesi gerekiyordu. Teker teker ve yaklaşan ayak seslerinin aşırı farkında olarak dikkatini dağıtan her şeyi bir kenara itti

ve odaklandı. Birçok mana taşı vardı. Biri ateş için. Bir tanesi vahşi hayvanları uzaklaştırmak için. Bir tanesi suyu ısıtmak için. Bir tanesi su çağırmak için.

"Çantada hiç kaldı mı?" diye sordu. "Hiç portal taşı var mı?"

"Burada birkaç tane daha var, ama..." Yer açmak için biraz yuvarlandı, böylece çantayı kazabilecekti. Kafes eğildi.

Onu sabit tutmak için sıçradı. Kulaklarında uğuldayan kan, tembel beyin sisini dışarı itiyordu. Ayak sesleri daha da yükseldi. Kafesin zeminindeki birkaç taş yuvarlandı ve kenardan düştü. *Kahretsin.* Gözlerini kapadı ve Peaches'a tutundu, korkusu bir taş gibi batıyordu.

"Peki ya bu?" diye umutla fısıldadı. "Balos'un üzerinde çalıştığı diğer portal taşlarına benzemiyor. Onun kasası kilitliydi ama bu biraz benziyor. Belki de henüz törpülenmemiştir."

Parmaklarının arasından sivri bir taş yüzünün önünde sallanıyordu. Üzerindeki ozonun kokusunu aldı ve rünleri tanıdı.

"Siktir, Peaches." Sırıttı. "Bir tane bulmuşsun."

"Buldum mu?"

"Evet, öyle yaptın. Geçit taşlarının hepsi aynı görünmüyor, nereye gittiklerine bağlı. Bu türü daha önce görmedim ama kimin umurunda. Bizi buradan çıkaracak." Onu tekrar öptü ve sonra aklına bir sonraki sorun geldi.

Bir geçitten geçmeleri gerekiyordu. Burada güvenli bir geçit açabilseler bile, ikisini birden nasıl geçirecekti? Bir kafesin içinde kilitliydi.

"Sorun nedir?" diye sordu.

Düşüncelerini aktardı, sesleri kısık ve acildi.

"Peki ya kafesin altında etkinleştirirseniz?" diye önerdi. Altında mı?

"İçine nasıl gireceğiz?"

"Biz yürümeyiz. Düşeriz."

Kanlı uzuvlar. Ezilmiş kanatlar. Bir bebeğin feryadı. Kulaklarındaki kan uğultusu daha da artarak tırmanan ayak seslerini bastırdı.

"Düşmek mi?" diye tekrarladı.

"Bıçağım var. Cebimi kontrol ederken beni tekrar tut."

O ararken belini kavradı, irkildi ve yüzünü buruşturdu. "Ew. Orada olduğunu unuttuğuma inanamıyorum?"

"Ne?"

"Balos'un kırmızı şapkası. Bekle. İşte burada." Bir hançer çıkardı ve kafesi tutan ipe doğru tuttu. "Kesebilirim. İkimiz de geçitten geçebiliriz."

Kafasında bunu yapmaması için milyonlarca neden dönüp duruyordu. Taş bu kadar yüksekte çalışmayabilirdi. Kuyu'ya bağlı değildi. Kendilerini öldürebilirlerdi. Bir geçitten düşmanca bir ortama ya da suya düşebilirler. Taşı avucunun içinde çevirdi, anahtarlandığı yeri görmeye çalıştı ama başaramadı. Ama biri bağırınca zamanlarının kalmadığını anladı.

"Sen! Orada ne yapıyorsun?" diye bağırdı bir erkek muhafız.

Peaches ve Haze'in bakışları her şeyi anlatıyordu. İşte bu kadardı. Tek şansları buydu. Kadro onun için geliyor olabilirdi ama artık çok geç olacaktı. Peaches buraya girebilmek için yalan söylemiş ve manipülasyon yapmıştı. Haze cezayı çekebilirdi ama onun kendi adına acı çekmesine asla izin vermezdi.

"Bunu yapmak zorundayız," diye ısrar etti. "Biliyorum."

"Artık burada kalmayı reddediyorum."

İpi kesmeye başladı. Portal taşını eline alıp ayaklarına doğrulttu ve sonra bir şey fark etti. Manasına erişene kadar onu aktive edemeyecekti.

Şeftali ipi kesti.

Ya bağlantı çok uzun sürdüyse? Ya taşı aktive etmek için yeterli manası yoksa?

Koyu renk kaplamalı muhafızın arkasında bir başkası ve daha aşağıda beyaz bir parıltı vardı. Haze ona odaklandığında kanı dondu. Maebh'in ta kendisiydi. Gözlerinde öfkeyle yukarı baktı. Hızını arttırmak için elbisesini yukarı kaldırdı, ilk muhafızı yolundan itti, devrilmesine ve delikten aşağı düşmesine aldırmadı. Muhafız çığlık bile atmadı.

Maebh burada da manasına erişemezdi. Eğer zamanlamayı doğru yaparsa. Bu işe yarayabilir.

"Durdurun onu!" diye bağırdı önündeki muhafıza. "Çok şey biliyor."

Peaches testereyle keserken ipin yıpranmış telleri koptu. Kafes düştü. Peaches çığlık attı ve tutundu. Onu tuttu

Bel. Birlikte. Birlikte düştüler.

Yer hızla yükseldi. Ancak ağız bir karışık kraliçeyi geçtikten sonra Peaches'i bıraktı. Elini kafesin dışına soktu, aşağıyı işaret etti ve Kuyu'nun telaşı onu eski bir dost gibi karşıladığında, portu çalıştırdı-

BÖLÜM 20

P Eaches'in çığlığı yere düştüğünde boğazında düğümlendi. Kemikleri sarsıldı. Kafası kafese çarptı ve yana doğru savruldu. Çarpmanın etkisiyle savruldu ve yuvarlandı. Geçitten aşağı düşmüşlerdi ama geçit onları yan taraftan dışarı fırlatmıştı. Yuvarlanırken ufuk bir o yana bir bu yana dönüyordu. Gri gökyüzünü ve toprağı gördü. Gökyüzü. Toprak. Gökyüzü. Toprak.

Ve sonra durdu.

Zihni hâlâ yuvarlandıklarını düşünüyordu. İnleyerek başını tuttu. Hareket edemiyordu. Yere uzandı. Bıçak hâlâ elindeydi; parmak eklemleri onu kavramaktan ağrıyordu. Kendini bıaklamamış olması bir mucizeydi.

"Şeftali!" diye kükredi Haze.

O iyi.

Kalbi küt küt atmaya başladı. Bıçağı cebindeki kılıfına geri koydu ve bu kez yavaşça oturdu. El salladı. "Ben buradayım."

Burası neresiydi?

Boş, kum dolu bir avlu kar kümeleriyle doluydu. Dikenli uzun çitler ve her renkten güller kare şeklinde onu çevreliyordu. Dikenlerin üzerinde buz sarkıtları vardı. itlerdeki boşluklar, kapı girişleri gibi iki aralıklıydı. Avlunun ortasında elinde ay tutan büyük, yüksek bir kadın heykeli vardı. O *heykeli biliyorum*. Sarayın yüksek pencerelerinden ucunu görmüştü. Burası Obsidyen Sarayı'nın merkezindeki labirentti.

"Hayır." Gözlerinde yaşlar oluştu. "Sadece burada mıyız?"

En azından geçidin onları Seelie diyarına götüreceğini ummuştu.

Haze homurdandı. Dönüp ona baktı ve nefesi kesildi. Hâlâ kafesin içindeydi ve her tarafı kan içindeydi, çömelmiş ve kambur duruyordu, zor nefes alıyordu. Bir insanın gölgesini görmekten bu kadar mutlu olacağını hiç düşünmemişti ama onunki dışarıdaydı ve kafesi açmaya çalışıyordu. Haze'in ince tuniği çoktan lime lime olmuş ve şeritler halinde üzerinden sarkıyordu. Bir parçasını kavradı ve çok sıcakmış gibi yırttı.

Çok sıcak.

Güneş .

Ayağa fırladı ve ona doğru koştu. "İyi misin?"

Başını salladı. "Sadece buradan çıkmam gerek." "Ne yapabilirim ki?"

"Adalet'e ihtiyacım var." "Neymiş o?"

"Savaş çekicim."

"Tamam. Nerede bulabilirim?"

Avuçlarının üzerine eğildi. "Sen bulamazsın. O beni buluyor." "Mantıklı konuşmuyorsun."

Kirpikleri kalktı ve onun gözleriyle buluştu. Kendinden emin savaşçı kaybolmuştu. Ağzını açtı, sonra başını sallayarak kapattı.

"Haze," dedi, parmaklıkların arasından ona ulaşarak. "Neye ihtiyacın var?"

"Bana yardım edemezsin," dedi çizik ve kanlı avuçlarını kaldırarak. "Bir aktarım büyüsünde kullanılan rünleri bilmem gerekiyor. Silahımı bana getirecek."

Kaşlarını çattı. "Sana yardım edemem mi? Bunu nereden biliyorsun? Demek istediğim, yıllardır runik büyüler üzerinde çalıştığımı biliyorsun."

İrkildi. "mi?"

"Sayılır!" Gözlerini ona dikti. "Belki." Adamın çenesi sertleşti. "Yaptın mı, yapmadın mı?"

"Balos bana bazı şeyler öğretti. Elf yazıtlarını nasıl okuyacağımı biliyorum. Ve taşı nasıl aşılacağımı biraz öğrendim."

mana ile. Yani, evet. Sanırım var." Çenesini kaldırdı. "Neye ihtiyacın var?"

"Bana bir sopa ver." Çalılıkları ve dikenleri işaret etti. Şeftali bir dal koparıp geri getirdi. Haze eğildi ve toprakta bir boşluk açtı, sonra da sopayla işaretledi. "Rünler buna benzer bir şey ama bir şeyi kaçırıyorum."

Glifleri incelerken onu izledi. Bir yutkunmayla, beyninin zamanında ders çalışmakta çok iyi olan kısmına erişti. Üniversiteden beri ve sonra da günlük işinde kullanmamıştı. Gözlerini Haze'in yaptığı işaretlerin üzerinde gezdirerek onları Balos'un ona öğrettiği şeylerle ilişkilendirdi. Aklına gelen her şeyi tekrar tekrar gözden geçirdi. Aktarım. İşin içinde taş yoktu, bu yüzden belirli taşlarla çalışan çağrışım işaretlerine gerek yoktu. Bekle.

Ona şöyle bir baktı. "Sana ne çağırıyorsun? Hangi madde bu?"

"Çekicim mi?"

Başıyla onayladı.

"Demir ve tahta."

"İşte bu kadar." Sırtarak adamın yarattığı son işareti gösterdi. "Bu sembol demirle değil, genel bir metalle bağlantılı. Bu değişikliği yap-" Toprağı kaydırarak sembolü temizledi, yeniden çizmeye niyetlendi, ancak bir dal çıtırtısı dikkatini çekti ve vücudundaki tüm tüylerin diken diken olmasına neden oldu. "O da neydi?"

Haze ölümcül bir şekilde hareketsizleşti. Etrafına bakarken ağzından bulutlar fışkırdı. Sonra gözlerini ovuşturmasına neden olan bir şey oldu. Çitlerin üstündeki dikenli dallar kımıldadı, soyuldu. Gözlerinin önünde tahta ve dikenlerden yapılmış, uzun ve cılız, iki ayaklı yaratıklar belirdi. Başlarında boynuzları, dikenleri, diş yerine dikenleri, hayattan yoksun kara delikler gibi gözleri vardı. Yüzü ölü odun iplerinden yapılmış bir kafatasıydı. Göğüs kafesi soyulup dökülen deri benzeri bir kabukla kaplıydı.

Üç tane. Dört. Beş. Şeftali etrafında döndü. Ne zaman dönse, dalları gıcırdayan bir başkası kendini gösteriyordu.

"Haze?"

"Rünü bitir, Peaches." Haze'in gölgesi Peaches ile dal boynuzlu varlıkların arasına girdi.

"Nedir onlar?"

"Dryadlar. Rünü bitirin. Onlara bakmayın."

Oh Tanrım, oh Tanrım. Bu yüzden sarayda kalmıştı.

Elphyne korkutucu ve tehlikeli bir yerdi.

"Acele et," o dedi. "Benim mana değil yeniden dolduruldu yeterli için savunmada kullanmak. Silahıma ihtiyacım var!"

Tamam. Rünü bitir. Eğildi ve el ve titreyerek çubuğu kumda sürükledi.

"Eğil!" Haze havladı.

Bir dal başının üzerinde sallanırken düştü. Bir dal değil, bir kol. İşaretlemekte olduğu rünlerin üzerine düştü ve yeniden başlamak zorunda kaldı. Kalbinin kafasının içinde olması ya da midesinin ters dönmüş olması yardımcı olmadı. Panik onu felç etti. "Bunu yapamam. Ben yapamam.

."

"Cesur. Evet, . Boş ver onları. Sana ihtiyacımız var." Haze'nin gölgesi dallı bir kolu çekiştirip dururken Haze ağzını kapatıp bağırdı: "Buraya gelin, sizi aşırı büyümüş bitkiler. Kendi boynuzda birini seçin."

Kafalar ona doğru döndü. Peaches'a en yakın olan kurbağa durakladı. Tekrar kuma yazmaya başladı. Ama kurbağa ona doğru döndü ve güneşi engelledi. Dallar gövdesini sardı, kollarına ve boynuna dolandı ve sıkı. Havaya uçtu, ayakları sallanıyor, nefesi kesiliyordu.

Boğazını saran dalları kazdı, tırnakları yırtılırken acıdan yüzünü buruşturdu. Asma benzeri iğleri vücudundan kopardı. Tekmeledi ve çırpındı.

Yere bir santim daha yaklaşıp kadar her dalı ve kökü çekti. Kurbağa insanlık dışı bir sesle kükredi ve labirentteki tüm kötülüklerin ona doğru döndüğünü hissetti. Haze'e bir göz attı. Kurbağalar onun kafesini tamamen boğmuştu.

"Haze." Orada kolay hedef olurdu. "*Haze.*"

Bıçak! Eli cebine gitti. Hâlâ orada olması, düşmemiş olması için dua . Parmakları soğuk bıçağın etrafını sardı.

bir zafer ılığı attı. Soğuk, sert kararlılık onun azmini elikleştirdi. Titremesi durdu.

Peaches tersledi.

Bıçağı bir dikiş makinesi iğnesi gibi kurbağaya defalarca sapladı. Odun parçaları koptu. Bütün uzuvlar koptu. Kum ve karın üzerine dūřene kadar durmadı. Sonra o şeyin űstüne atlayıp gözlerini ve göğüs kafesini bıçakladı, ta ki kurbağanın cesedinden tembelce süzülen manabeeze onun ölümünü işaret edene kadar. Manabeeze. *Geri ekil.* İhtiyacı olan son řey bir tanesi tarafından vurulmaktı. Geri sıçradı ve çizilmiş r nlerine doğru koştu ve bitirdi.

Kafesine saldıran dryadların arasından Haze'i göremiyordu.

Cesur ol.

ığlık attı ve r nlerine basmamaya dikkat ederek mümkün olan her yere bıçak sapladı. Bir dryad büyük elini savunmaya doğru savurdu ve çenesine vurarak onu geriye doğru uçurdu. Sertçe yere düştüğünde yıldızlar gördü. Ama en azından kurbağaların dikkati onun tarafından dağıtılmıştı.

"Bitti!" diye bağırdı Haze'e ve topraktaki işaretleri gösterdi.

Gözleri aralıklardan onunkilerle buluştu, sonra kuma daldı. Başını salladı ve avucunu kaşıdı, kan çıktıkça yüzünü buruşturdu.

Sonra başını kaldırdı ve sırtıttı. "Geri ekil, tatlım."

şeftali olabildiğince geriye kaçtı, ona doğru uzanan başka kurbağaların altından eğildi. Yavaş ve hantal olduklarını fark etti. Beyinleri olmayan aptal şeyler gibiydiler. Sırtı itlere çarptığında Haze'e baktı. Avucunda bir şekil belirdi. Uzun bir ubuk. Bir ucunda büyük bir dikdörtgen. Dikdörtgenin bir tarafı kazma gibi sivriydi. Avucunda tamamen şekillendiğinde zafer yemini etti. Boynundaki tendonlar şişti. Damarlar patladı. Kaslar esnedi ve sertleşti.

Eğer Peaches onu tanımasaydı, ondan kurbağalardan daha çok korkardı.  fkesi burada, açık havada bile havayı emiyor gibiydi.

Kafeste fazla yer yoktu ama o görevi olan bir savaşçıydı. Döndü ve savurdu, gücünü kullanarak çekici kalın ahşap parmaklıklara vurdu ve onları parçaladı. Haze onu yok etti. boşluk sığabileceği kadar genişleyene kadar tekrar tekrar vurdu.

Ortaya çıkıp tam boyuna ulaştığında, etrafındaki yaratıklar tereddüt etti.

Çekiç, sopayla vurmak için kullanılan bir aletti. Haze tahta iskeletleri saman parçasıymış gibi parçalıyordu. Peaches onu izlerken huşu içindeydi. İtiraf etmesi gerekirse, onun gücünden biraz etkilenmişti. Neredeyse bir oduncunun baltayla yaptığı şeyi izlemek gibiydi. Ateşli, yarı çıplak bir oduncuyu.

Arkasındaki çitten kökler ve sarmaşıklar fıskırdı. Vücudunu kurdeleler gibi sararak onu keskin, dikenli duvara doğru çektiler. Çığlık attı, bıçağına davrandı ama kolunu hareket ettiremedi. Karanlık görüşünü kapladı. Çit. Onun içinde sürükleniyordu. Bir şey ayak bileklerini tutuyordu. Parçalanma hissiyle çığlık atana kadar ters yönde çekiştirdi.

Ateş onun üzerinde patladı. Alevlerin sıcaklığı yüzünü yaktı. İrkildi ama sonra tekrar avluya sürüklendi. Haze onun bacaklarını yakalamıştı. Yüzü görülmeye değer bir canavardı. Gözlerinde şimşekler çakıyordu. Çenesi sıkılmıştı. Burun delikleri alevlendi. Öfke vücut bulmuştu. Şeftali'nin arkasında alevler hâlâ çalıları yalıyor, ölü odunlar alevleri körükledikçe çatırdıyor ve tükürüyordu.

Haze, Peaches'i ayağa kaldırdı ve göğsüne yasladı. "Bir şeyin yok."

Adamın sıcak göğsüne yaslanıp rahatlaması bir anını aldı. Kendisinin güvende olduğunu ve adamın dışarıda olduğunu , kollarını ona doladı ve can havliyle sarıldı. Birbirlerine sarıldılar, titreyerek ve sıkıca. Tekrar nefes alabilene kadar sarıldılar. Sonunda geri çekildi ve ona baktı.

Şefkatli gözlerle kızın yüzündeki saçları taradı, sonra ensesini .

"Buradan çıkacağız," diye söz verdi. "Sadece ben yeniden doldurana kadar birkaç saat beklememiz gerekiyor ve sonra bizi eve uçuracağım"

Duygularının derinliğinden utanarak yanağını onun sert ve pürüzsüz göğsüne bastırdı. Haze'in büyük eli başını orada tuttu. Kulağına derin bir memnuniyet gümbürtüsü geldi ve onu daha sıkı sıkı. Süzülme hissi onu ele geçirdi. İkisi de çok geç olana kadar bu hissin ayaklarının dibindeki kum olduğunu fark etmedi. Kum onları aşağı çekmiş, uzuvlarını emmişti.

"Neler oluyor?" diye nefes nefese kaldı, adım attı, . Çamurlu kum onu avucunun içine almıştı.

"Quicksand."

Ona ağız açık bakarken hayatı gözlerinin önünden geçti.

" yok," dedi hem ona hem de onu dışarı çekmeye çalışan gölgesine.

"Ne?"

"Çırpınmayı bırak."

Ona bir cankurtaran salı gibi sarıldı.

"Çenenize çarptığında," dedi, "derin bir nefes alın ve tutun.

Aşağı iniyoruz."

Nasıl bu kadar sakin olabildi? "Neresi?"

"Goblin bölgesi."

BÖLÜM 21

Haze, bataklıktan aşağı inerlerken Peaches'i sıkıca tuttu. Ayakları tekrar yere değdiğinde ve

Hava yüzünü fırçaladı, kum yağmur damlaları gibi başlarına damladı.

Çekiç kafası, muhtemelen metal özelliklerinden dolayı kum tavana saplanmıştı. Bataklık kumu bu âleme açılan gizli bir kapı görevi görüyordu. Her şeyin üzerlerine düşmemesinin tek nedeninin onu bir arada tutan mana olduğunu tahmin etti. Peaches'ı kontrol etti ama o hâlâ nefesini tutuyor ve gözlerini ona karşı sıkıca kapatıyordu. Emilir diye silahını bırakamayan adam, boştaki elini kızın saçlarına geçirdi ve avucunun içinde kavradı. Kızın başını geriye yatırdı.

"Peaches. Nefes al."

Nefesi kesildi. İki geniş, muhteşem göz ona kilitlendi. Vücudundaki her hücre, az önce içinden geçtikleri bataklık kadar manyetik olan bu derinliklere bakmaya devam etmek istiyordu ama kolundan çekistirilen bir hareket dikkatini tekrar tavana yöneltmesine neden oldu. Yüzey, başlarının üstünde değil, altlarında bir denizde olması gereken dalgalar gibi dalgalanıyordu. Kum çekicini almaya çalıştı, sanki geldikleri avluya tükürecekmiş gibi çekicini emdi.

"Hayır, ." İki elini sapa koydu ve çekiç düşene kadar ağırlığını bataklıkla savaşmak için kullandı. "Benim." Boynunu kırarak nefes verdi ve dikkatini tekrar

Şeftaliler ve Kuyu'nun yedi çemberinin neresinde oldukları. Buranın goblin bölgesi olduğunu biliyordu ama Muhafızlar nadiren ziyaret ederdi. Küçük

Duvarda parlayan taşlar, görmeleri için yumuşak bir ışık sağlıyordu. Duvarlarına kemikler gömülmüş bir tüneldeydiler. Daha yakından baktığında, iskeletlerden daha fazlası olduğunu gördü. Bazı kemiklerin etrafında şekiller vardı. Bazı şekiller taştan insanlara benziyordu.

"Fosiller," dedi Peaches, elini önce taş insanların, sonra da parlayan taşların üzerinde gezdirerek. "Ve... bu parıltı floresan sodalite benziyor. Bu tür kayaları Michigan Gölü çevresinde görmüştüm." Parmaklarını üzerinde gezdirdi. "Belki de değildir. Sanırım parlamaları için doğal ışığa ihtiyaç var."

Parmaklarını tortunun içine soktu ve parlayan bir taşı çıkarmaya çalıştı. Haze koleksiyonunda bunlardan bir tane daha olduğunu hatırladı. Kımıldamadı. Kaşlarını çatarak fosilleşmiş insanlara döndü.

"Fosiller." Bu kelimeyi bilmiyordu. Ya da diğerlerini. "Senin zamanından kalma bir şey mi?"

Başını salladı. "Bir cesedin volkanik kül, çamur ve alüvyon ya da buna benzer bir şeyle kaplanmasıdır. Vücut çürür ama şekli kalır." Duvarlardaki kemikleri incelemeye devam etti. "Bunlar insan. İnsanlardan. Muhtemelen..."

Nefesi kesildi ve duvardan geriye doğru sarsıldı. "Ne oldu?"

"Onlar benim zamanımdan. Bak." Bir kemiğin yanındaki duvara saplanmış bir şeyi işaret . Bir tür bozunmuş yüzeyden ince bir çizgi ve paslanmış bir metal toka. "Bu bir saat kordonu."

Ona dokunduğunda, bandın parçaları parçalandı ve dağıldı. Birkaç adım ilerledikten sonra Peaches beyaz, pürüzsüz, kavisli bir yüzeye dokundu. Parmakları beyaz yüzeydeki solmuş, ufalanmış bir resmin üzerinde gezinirken nefesi kesildi.

"Bu bir strafor bardak," diye fısıldadı, gözleri parlıyordu. "Benim şehrimdeki bir kahve dükkanından."

"edelim," dedi. "Bir çıkış yolu bulalım."

Ama Peaches'ın yüzü solmuştu. Öne doğru eğildi ve sanki hastalanmak üzereymiş gibi ağzından yavaşça nefes almaya başladı.

"Tanrım," diye mırıldandı, ellerini dizlerinin üzerine koyarak başını salladı. "Bu insanları tanıyor olabilirim. Belki de yanlarından geçerken

sokak."

"Otur, Peaches." Yere düşmesine yardım etti ve düşen bir damla kumu kafasına çarpmadan yakaladı. "Sadece bir dakika bekle."

"Yapamıyorum," dedi duvardaki beyaz bardağı göstererek. "Denedim. Ama artık yapamıyorum. Depoda hiçbir şeyim kalmadı."

Hırladı ve elini köpük bardağa vurarak onu parçalara ayırdı. "Yapmak zorundasın."

"Hayır."

"Şeftali."

Ama onu dinlemiyordu. Vücut dili soğuktu. Onun gözlerinin içine bakmayı reddediyordu. Holly'den beri birinin umudunu bu şekilde kaybettiğini görmemişti. Sevgilisi ona gözlerinde acıyla gelmişti... hayır, acıdan da kötüydü. Onun gözlerinin içine baktı ve boşluğu gördü. Soğuk bir umutsuzluk. İçine girmeye çalışmış ama başaramamıştı. Peaches'ın gözlerindeki bakış ona bu soğukluğu fazlasıyla hatırlatıyordu.

Holly anneliğin tuzaklarından nefret etmişti. Vahşi ve özgür olmak istiyordu.

Haze çekicinin sapıyla oynadı.

"Hey," dedi onun hizasına çömelerek. "Çok şey yaşadığını ve önümüzde uzun bir yol olduğunu biliyorum ama ben . Yalnız değilsin."

Tıpkı onları içine çeken bataklık gibi, umutsuzluğu onu da içine çekmiş gibiydi. Onun için üzülmüyordu. Yaşadığı hayatı. Mutluluğu hak ediyordu ve o da bunu ona vermek istiyordu. Derinlerde yatan bir görev yüzünden değil, onun için zaten çok şey yapmış olduğu için. Başparmağıyla onun yanağından süzülen tek bir damla gözyaşını sildi.

"Hadi," dedi nazikçe. "Hadi gidelim. İstifa edemezsin, Peaches."

"Bana neyi hissedip hissedemeyeceğimi söyleyemezsin." "Şimdi bir köpek yavrusu gibi davranıyorsun."

"Bana nasıl hissedeceğimi söyleyemezsin." Titreyen hıçkırıklar vücudunu sarstı. "Beni tanıımıyorsun bile Haze." Elini duvardan dışarı sarkan kafataslarına doğru fırlattı. "O insanlar beni tanıyordu."

"Haklısın." Özrünü eliyle imzaladı. "Duyarsız davrandım."

Ne yapacağını bilmiyordu. Başarısız olduğu yer burasıydı. Duygular kadınlar içindi ve Haze onlar hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Holly'nin ona ihtiyacı olduğunda ne yapacağını bilememişti. Şimdi de bilmiyordu. Peaches'ın acı çektiğini görebiliyordu ve denemek zorundaydı. Çünkü söylediği bir şey doğruduydu. Kimse işi bırakmayacaktı. Onun gözetiminde değil.

"Sana bırakmamayı söylüyorum çünkü-" Sözleri boğazında düğümlendi. Peaches beklentiyle ona baktı. Onu kaybedemezdi. "Çünkü bir keresinde özel biri beni terk etmişti."

Yere baktı ve sonunda bunca zamandır onu neyin harekete geçirdiğini anladı. Holly'den yaptığı şey için nefret ettiği kadar, onu durduramadığı için kendinden de nefret ediyordu. Hem onu hem de kendini suçluyordu. Holly bırakmıştı. Onu terk etti. Ve sonra çocukları öldü. Holly özgür bir ruhtu. Bir kaza yüzünden ondan nefret etmemeliydi.

Yere sertçe bakarak homurdandı. "Cesur olmalısın. Devam etmelisin."

"Tarikat'ın bana ihtiyacı olduğu için mi?" diye mırıldandı. "Benim de sana ihtiyacım var."

Başını iki yana salladı. "Ben cesur değilim. Yalan söyledim. Numara yaptım. Eve döndüğümde koşan ya da oyunlarda yarışan ben değildim. Ben atletik olmayan bir tiptim. Okulda tribünlerin altına saklanır, taşlarla oynar ve karıncalar için küçük taş evler inşa ederdim."

"Sizin zamanınızda karıncaların neden eve ihtiyacı vardı?" Burnunu çekti. "İhtiyaçları yoktu."

"Yani...?"

"Çünkü eğleneliydi. Bilmiyorum."

"Bana öyle geliyor sizin türünüzün çok fazla zamanı varmış." Haze kendini onun yanına bıraktı ve kemik tüneline yan yana oturdular, onun insanları. Birden aklına geride kalanın Peaches olduğu geldi. Bu insanlar onu tam olarak terk etmemiş olsalar da, götürülmüşlerdi ve onun kalmaktan başka seçeneği yoktu.

Onun gibi.

Geride kalan oydu. Tüm pisliği temizleyen ve tek yapmak istediği vazgeçmekken nasıl hayatta kalacağını ve yaşamaya devam edeceğini anlamaya çalışan kişi. Adam kolunu onun omuzlarına doladığında Peaches iç çekti. Eli karnına doğru kıvrıldığında ve ona yaslandığında, onu daha sıkı sıktı. Kolunun kıvrımında kendini iyi hissediyordu. Onun bir parçası gibi hissediyordu. Kısa bir an için, sonsuza kadar o tünelde kalmak istedi.

"Ben..." Boğuldu, derin bir nefes aldı ve sonra yumruğunu kendi kalbi yerine adamın kalbinin üzerine vurdu. Bir birlik gösterisi. Tanıma gösterisi. "Özel birini kaybettin."

"Evet." Kızın küçük yumruğunu kendi yumruğunun içine aldı.

Başka söze gerek yoktu. İkisi de ne kadar acıdığını biliyordu. Acının nasıl hiç geçmediğini. Bazen geceleri uyuyamayana kadar içini nasıl kemirdiğini, bazen de tek yapmak istediğinin uyumak olduğunu. Keder Haze'e aptalca şeyler yaptırmıştı.

Bu da onun tören gölüne atlamasına neden oldu.

Her zaman bunun sebebinin korumak, mümkünse başka bir Holly'den kaçınmak olduğunu söylemişti ama küçük bir parçası gölden çıkmak istememişti. Kuyu ruhuna baktığı ve gerçeğini anladığı için minnettardı. Anladığı için de burada Peaches'in yanındaydı ve ona yardım ediyordu.

"Muhtemelen haklısın," diye mırıldandı ve burnunu sildi.

"Çoğu zaman haklıyım ama biraz daha açık olman gerekebilir."

"O zamanlar çok fazla zamanımız olduğunu söylemiştin. Çok fazla paramız. Çok fazla ego. Haklıydınız. Haklıydık. Benim işim neydi biliyor musun?"

"Ne var, tatlım?"

"Ben bir jeologdum. Nadir kayaların peşine düşer ve onları incelerdim." Kısa bir kahkaha. "Buna inanabiliyor musun? Yani... şimdi bunun ne faydası var? Zamanımı fasulye yetiştirmeyi öğrenerek geçirmeliydim ya da-"

"Karıncalar için ev yapmak mı?"

Ona vurdu ve tekrar güldü. Bu çınlayan ses içini ısıttı. Sırf bu sesi tekrar duyabilmek için milyonlarca fıkra anlatmak istedi. Kederden yorulmuştu. Kimsenin suçu olmayan bir şey için duyulan nefretten. Az önce oldu. Belki de bir gün

ya da Peaches için kendini aptal yerine koyacaktı. Ama bunu onun önünde durarak yapacaktı, böylece yüzünün aydınlanmasını izleyebilecekti.

"Biliyor musun?" dedi, parmakları kızın bukleleriyle boş boş oynarken. "Bana öyle geliyor ki senin işin çok önemliydi."

Alay etti. "Dünyanın sonunu getirecek kadar önemli. Uranyumun bulunmasına yardım ettim."

"Hayır, şimdi demek istiyorum. Şu anda."

Onun gözlerinin içine bakmak için arkasına yaslandı. "Neden bahsediyorsun Willis?"

"Şey... öncelikle. Kim olduğunu bilmiyorum ama sanırım yine bir 'senin zamanın' olayı yaşıyorsun. İkincisi..." Çizilmiş avucunu gösterdi, yaralar çoktan kabuk bağlamıştı. "Bunu çözmeme yardım ettin."

"Okumayı Balos'la birlikte öğrendim."

"Peki Balos'tan başka ne öğrendin?"

"Sanırım... Sanırım taşlara nasıl mana aşılacağını öğrendim." Başını salladı ve sanki çok açılmış gibi kaşlarını kaldırdı. "Taşlar mı?" Kızın yüzünde bir şafak vakti belirdi.

"Taşlar!"

Dudakları bir tarafa doğru kıvrıldı. Onun gururla olduğunu görmek, güneşin suyun üzerinde doğuşunu görmek gibiydi.

"Bu çok karmaşık bir meslek," dedi. "Elphyne'de bunu yapabilecek pek kimse yok çünkü hangi taşların mana ile çalıştığını bilmenin ardındaki teori karmaşık. Bunu kendi başına yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Bir jeolog olarak kayalar ve yeryüzü hakkında her şeyi bilirim." başka bir şey geldiğinde tekrar onun göğüs kafesini okşadı. "Kendi portal taşlarımı yapabilirim! Muhtemelen. Yani... Yani, aslında yapmadım ama teorisini biliyorum. Sanırım yapabilirim. Eğer manam olsaydı."

"Yapabilirsin."

Kolundaki bir noktayı ovuşturdu ve fosillere özlemle baktı. "Evet," diye fısıldadı. "Ben *iyi* bir jeologdum."

Gözleri ona kaydı ve yumuşadı. Dilinin ucuna gelen teşekkür kelimesini görebiliyordu, bu yüzden onu bir öpücükle yuttu. Dokundukları anda vücudundaki her hücre daha fazlası için haykırdı. Kız onun için açıldı. Dili, elleri, öpücüğü derinleştirirken çıkardığı küçük sesler.

Ensesindeki saçları kavradı ve onu sıkıca tuttu, nefes alırken gözlerini onunkilerde tuttu, dudakları bir santim aralıklıydı. Baktığı her yerde güzellik buluyordu. Kusursuz bir cilt. Kestane rengi gözleri çerçeveleyen kirpikler. Pembe uçlu burun. Pembe, şiş dudaklar. Burnunu çenesi boyunca kulağına doğru sürükledi ve kadınların çok güzel koktuğu o noktayı derin derin içine çekti. İçinden derin, muhtaç bir homurtu yükseldi. Arzu onu sertçe yumruklayarak görüşünü bulanıklaştırdı. Tek istediği onu tekrar tatmaktı.

"Güvende olduğumuzda," diye söz verdi. "Evet," diye nefes aldı.

Boğazını temizledi, savaşı çekicini aldı ve ayağa kalktı. Ona katıldı ve tozunu aldı. Onu temizlemesi gerekiyordu. Ona iyi bakmalıydı. Şımartılmayı hak ediyordu.

"Peki şimdi ne olacak?" diye sordu.

Tünelde bir aşağı bir yukarı baktı. Manası, kurumuş bir boğazdan aşağı akan soğuk bir su damlası gibi yeniden doldu. Ama henüz doymamıştı. Kanatlarını yetecek kadar manası olsa bile, tünelde sıkışıp kalmışlardı. "Artık eve uçarak dönemeyeceğimize göre, sanırım bu yeraltı labirentinden yürüyerek çıkmanın bir yolunu bulacağız."

"Haze?" dedi, sesi kısılmıştı. "Bunu nasıl yaptın?" "Neyi?"

"Nasıl devam ediyorsun? Cesur olmaya nasıl devam ediyorsun?"

Onun çenesini kavradı. "Kabul ediyorum, yataktan çıkmak istemediğim günler oldu. Ben de bırakmak istedim. Ama... Bir şey . Sana göstereyim." Onun elini tuttu ve bir adım öne çıktı. " böyle."

Onu taklit etti. "."

Sırıttı ve onun elini sıktı. "Tekrar yap." Birlikte adım attılar.

"Ve yine."

Karanlık tünellerde yan yana kadar devam ettiler. Birkaç saniye sonra, "anlamıyorum." dedi.

Gülümsedi ve onun parmak eklemlerini öptü. "Yürümeye devam edeceğiz. Her şey tek bir adımla başlar."

"Tamam..."

Sesi ikna olmamış gibiydi.

"Hayat zor, Peaches," dedi. "Ve sen çok uzun bir süre yaşayacaksın, bu yüzden yürümeye alışman gerek. Ve"-elini sıktı-"yalnız değilsin."

"Birlikte yürüyoruz." Gülümseyerek geri sıktı. "Şimdi o."

BÖLÜM 22

Pheres karanlık tünellerde Haze ile el ele yürürken, içindeki açlık sancılarını görmezden gelmek için elinden geleni yapıyordu.

Mide. Elbette yakında bir çıkış yolu bulacaklardı.

Ama her dönemeçte başka bir ruh görme ihtimalleri azalıyordu.

Duvarlardaki floresan sodalit, Haze bile vampir gözleriyle göremeyene kadar karardı. Yeraltı labirentinde yollarını bulmalarına yardımcı olmak için ekolokasyon kullanarak dilini tıkırdatmaya başladı. Ona güvendi ve bir ayağını diğerinin önüne koydu.

En azından bunu yapabiliirdi. Sözleri ona, geçmişi ne kadar acı verici olursa olsun, hâlâ burada olduğunu hatırlatmıştı. O vazgeçmemişti. Ve onun için çok değerli biri bırakmıştı. Kaybettiklerinden bahsederken adamın gözlerindeki acıyı görmüşü ve bu onun kalbini kırmıştı.

Saatlerce yürümeye devam ettiler. O kadar acıkmıştı ki bir atı bile yiyebilirdi.

Kendilerini yine parlayan sodalitin yanında buldular. Bir an için, ilki gibi başka bir alana geldiklerini düşündü ama sonra bir şey gördü. "Dur."

"Ne oldu?"

"İşte." Duvardaki kemikleri, özellikle de saat kordonunu ve beyaz, ufalanan köpük bardağı işaret .

"Kahretsin." Haze yüzünü ovaladı. "Daireler çiziyoruz."

"Bu kesinlikle bir labirent."

Derin bir nefes aldı. "Tamam, Plan B."

"B planı var mı?"

Savaş çekicini havaya kaldırdı. "Bir şeyleri parçalamaya başla." "Bu işe yarar mı?"

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Geri çekil." Onu tünelden aşağı salladı.

Uzaklaştı ve gözlerini kısarak kayalık duvarlara baktı, belli bir noktayı işaret etti. "Bence granitlerin arasındaki o gözenekli noktaya vurursan, geçebilir ve duvarların çökmesini engelleyebilirsin."

Haze ayaklarını dikti ve çekici savurdu. Çelik sopa kemiklere çarptı, çıkırdadı ve sonra gümbürdedi. Enkaz yere serpildi. Üzerlerindeki bataklık damladı. Havada bir kum ve toz bulutu oluşana kadar tekrar tekrar savurdu. Şeftali öksürdü ve ağzını kapattı. Toz dindiğinde Haze'in duvarda bir delik açtığını gördüler ama yüzündeki ifade kasvetliydi. Onu kendisine bakarken yakaladı ve hızla gözlerini kaçırdı ama Peaches onun gözlerindeki hayal kırıklığını gördü. Delik sadece daha önce indikleri tünelle aynı görünen bir tünele açılıyordu.

" değil," dedi soğukkanlılığını koruyarak. "Başka bir yol buluruz."

Ama bacakları ağrıyordu. Sırtı ağrıyordu. Susamıştı ve açlıktan ölüyordu.

"Burası büyülü bir labirent, değil mi?" dedi dudaklarını yalayarak ve tavandan damlayan bataklığı inceleyerek. Mana onu bir arada tutuyordu. Mananın duvarlarda olduğunu ve bir şeyleri hareket ettirdiğini düşünmek güvenliydi. "Belki de onunla çalışmaya başlamalıyız. Sence duvarlar bizi şaşırtmak için mi yer değiştiriyor?"

"Olabilir. Bir yürüyüş daha yapalım. Kaçırdığımız bir şey olabilir."

Bir sonraki köşeyi iki adım geçtiler ve durdular. Bir şeyler değişmişti. Önlerinde, tünelin sonundaki duvara , kraliçelere layık bir ziyafetle dolu bir masa vardı. Şeftali'nin ağzı sulandı ve ileri atıldı.

Sulu elmalar. Cheeseburger. Üzüm. Patates kızartması. Şarap kadehleri. Diyet kola! Tüm favorileri! Yiyeceklere daldı ve eline ne geçerse kaptı. Bir elinde bir avuç patates kızartması, diğerinde bir erik olmak üzere dudaklarına yiyecek götürürken midesi sevinçle doldu. O

geçmişinden gelen eşyaları görmenin tuhaf olması umurunda bile değildi. Aynı anda iki eliyle birden yemek yiyecekti.

"Dur!" Haze gürleyerek koşar adımlarla onun yanına geldi.

"Ne?" diye ağzı açık kaldı, tuzlu patates kızartması ağzını sulandırıyordu. Dudaklarından bir santim uzaktaydılar.

Yemeği onun elinden aldı. "Bu gerçek değil." "Bana oldukça gerçekmiş gibi geliyor."

"Bir daha bak."

Aşağıya baktı. Hava bir vahadaki serap gibi parılıyordu. Yiyecekler testere tozuna dönüştü. İçecekler kuma dönüştü. Yaratıklar ve sürüngenler parmaklarının üzerinden sıçradı. Gıcırdadı ve her şeyi bıraktı, geriye sıçradı ve ellerini kadife elbisesine sildi. Böcekler uzaklaştı.

Karanlıktan gelen yüksek perdeli kıkırdamalar onlarla alay ediyordu.

"Lanet olası hobgoblinler," diye küfretti Haze nefesinin altında. "Kendinizi gösterin!" diye bağırdı.

Daha fazla şeytani kıkırdamalar. Koşan ayak sesleri.

Haze'in çenesi sıkıştı. Gölgesi bedeninden sıyrıldı ve kıkırdayan zebanileri bulmak için karanlığa doğru gitti.

"Labirentin altında bir goblin ordusu yaşıyor," dedi Haze. "Her türden. Gerçi buraya hiç inmedim. Buraya inen son Muhafızı hatırlayamıyorum. Hoş değiller ama genellikle Kuyu'nun kanunlarına uyarlar."

"Bizi kandırıyorlar mı?"

"Ya da test etmek." Onun elini tuttu. ". Devam et."

Hayal kırıklığı içinde inlemekten kendini alamadı. "Gerçek yemek yemeyi çok isterdim."

"Biliyorum."

Adımları yavaştı. Saatler geçmiş olmalıydı, dışarıda olduklarına göre belki de bir gece daha geçmişti. Kesinlikle! Bunca zamandır ne bir şey yemiş ne de susuzluğunu gidermişti. En son ne zaman içtiğini hatırlamıyordu. Muhtemelen odasındaiken-

"Olamaz!" diye nefesi kesildi. "Tinger."

Haze onun elini sıktı. "O iyi olacak. Wolpertinger'lar hayatta kalır."

"Umarım öyledir çünkü yüzde yüz iyi değildi. Kaçmasına yardım çalıştım ama o kaldı."

Haze inanamayarak başını salladı. "Evcil hayvan olarak bir wolpertinger beslediğine inanamıyorum."

"Bana ihtiyacı vardı."

"Evet." Haze onun yüzüne sevgiyle dokundu.

Yürümeye devam ettiler. Bu kez, parlayan kayalar ve fosiller onları atlattı. Tünellerin şekli değişti. Daraldılar. Duvarlar, damlayan sularla parıldayan köklerle sarmalanmış toprağa dönüştü. Biyolüminesans damarları köklerin arasından geçerek yumuşak, mavi bir parıltı veriyordu. En azından ilerleme kaydediyorlardı. Döndükleri bir sonraki köşede, bitişik duvara dayalı başka bir masa vardı. Üstünde tek bir küçük heykel oturuyordu. Loş mavi parıltıdan daha iyi görebilmek için gözlerini kıstı.

Tavandan su damladı. Şeftali yukarı baktığında, kökler ve dikenlerden oluşan tavanda damlacıklar birikmişti. Diğer tavan bataklığından yapılmıştı.

"Su, bir gölün ya da başka bir şeyin altında olduğumuz anlamına geliyor olmalı," diye önerdi.

"Haklı olabilirsin."

Haze elini kavradı ve bir damla yakalamak için uzattı. Parmaklarında yeterince biriktikten sonra kokladı. "İyi kokuyor."

"Anlayabiliyor musun? İçmek için güvenli mi?"

"Bunun bir tınısı var. Ve Kuyu'ya bağlı gibi hissettiriyor." Yukarı baktı, yüzüne düşen damlacıklara karşı gözlerini kısarak baktı. Parmağını köklere soktu ve damlalar düzenli bir akıntıya dönüştü. Su yüzüne süzülürken derin bir nefes verdi. Omuzları gevşedi ve gözlerini kapattı. Su kirli vücudunda izler oluşturdu. Dövmeleri tepki olarak parlamaya başladı, yağdan kaygan renkleri bir prizma gibi parladı ve döndü. Ona gülümsedi, kirpikleri akıntının altında dalgalanıyordu. "Bu bir güç kaynağı."

Onu da aynısını yapması için cesaretlendirdi, o da yüzünü tavana doğru kaldırdı ve gözlerini kapattı. Serin ferahlığın her damlası ona çarptıkça rahatladı. Suyla ilgili bir şey vardı. Serindi ama dondurucu değildi. Suyu hızlıca yalayınca tadının iyi olduğunu anladı. Gözlerini açtı

ve sıvının onu yenilemesine izin verdi. Elbisesi sıırıslıkam olmuştı. Haze bir elini duştaymış gibi başının üzerinde gezdirdi. Vücudundaki kiri yıkamaya başladığında, kadın izlemeden duramadı.

Kasları şişmiş ve esnemişti. Geniş omuzlar dar bir bele doğru sivriliyordu. Kalın, güçlü kalçalar. Tanrım, çok güçlüydü. Su damlacıkları pürüzsüz, zeytin rengi teninin tüm doğru kıvrımlarını ve vadilerini belirginleştiriyordu. Başka tarafa bakamıyordu. Şimdi ağzı açık kalmıştı. Haze ellerini yüzünde gezdirdi ve düz gövdesini düzeltti. Sıkışmış kumları temizlemek için bel bandını indirdiğinde, ona o muhteşem V kaslarını uygunsuz bir bakışla hediye etti.

Tavandaki kökleri kavradı ve gerildi, hoşgörölü bir hırıltıyla yüzünü suyun altında salladı.

Her biri. Lanetlenmiş. Kas. esnemiş.

Bir ses çıkarmış olmalı çünkü adamın bakışları onunkilere kaydı. Önce kaşlarını çattı, sanki izlenmekten hoşlanmıyormuş gibi, ama sonra dudaklarına yavaş, hınzır bir sırıtış yayıldı. "Yıkanmak için yardıma ihtiyacın var mı?"

Saklamanın faydası yok. "Sanırım yumurtalıklarımı yerden için yardıma ihtiyacım var."

"Yumurtalıklar mı?"

Kıs kıs güldü. "Muhtemelen hepiniz iç organlarımız hakkında bir anlayışa sahip değilsiniz. Yumurtalıklar kadınlar için bebek yapıcıdır."

Yüzündeki şakacı ifade düştü.

"Oh, öyle demek istemedim, ." Adamla daha yeni tanışmıştı ve yumurtalıklar hakkında şaka yapıyordu. Hay Allah. Hızla konuyu değiştirmeye çalıştı ve dikkatini saçlarını sıkmaya ve onları durduran masayı incelemeye verdi.

Üzerinde, arkasındaki sarp kayalık duvarın gölgesinde yarı gizlenmiş küçük bir heykel oturuyordu. Yakından bakınca tanıdık geldi. Bir adım daha yaklaştı. Hayır... Bu olamazdı. Neredeyse gülecekti, bunca zaman dayanmış olmasına şaşırmıştı.

Haze aniden oradaydı, elini göğsüne koyarak ilerlemesini engelledi. "Bırak önce ben gideyim."

Muazzam savaş çekicini kavradı ve yanında hazırladı. Su çenesinden damladı ve görkemli bir şekilde ıslanmış göğüs kaslarına düştü. O

O kaslarla granitten oyulabilirdi. Çok güçlü. *Odaklan, Peaches.*

"Haze, sadece-"

"Ben , tatlım."

Otların arasında bir kaplan gibi çömeldi ve başını eğip sivri kulaklarını oynatarak masaya doğru ilerledi. Kadın onu sonuna kadar takip etti. Oraya vardığında doğruldu ve çenesini ovuşturdu. Kadın oyuncağa doğru uzandı. Adam onun bileğini yakaladı.

"Zararsızdır," dedi. "Güven bana."

Haze bıraktı ve yeşil kafaya dokundu. Sallanıyordu.

"Tuhaf görünümlü bir goblin," diye düşündü. Sonra sırayla ona vurmaya başladı.

"Bu bir Bebek Yoda bobble head," diye güldü. "Tamamen plastik. Bozulmamış olmasına şaşırdım ama sanırım-"

Haze çekicini indirdi ve bir hamlede parçalara ayırdı. Peaches irkilerek geri sıçradı ve ona deli olup olmadığını soran bir bakış gönderdi. Masa da ikiye bölünmüştü.

"Yasak," diye homurdandı.

"O sadece bir oyuncaktı."

Dişlerini gösterdi. "Hala plastikten yapılmış."

"Tamam." Şakaklarını ovuşturarak iç çekti. "Anladım. Yürümeye devam edelim. Belki de bu gece uyuyacak bir yer bulmalıyız. Yani, gece olduğunu varsayıyorum."

"Bu da ne?" Haze plastik parçalarını karıştırdı ve katlanmış bir kâğıt parçası buldu. Çekicini elinden bırakmak istemediği için tek eliyle açmaya çalıştı.

"Bana bırak." Peaches onu aldı. İçinde kelimeler yazılıydı. "Bu bir bilmece."

"Tabii ki öyle."

"Şaşırmış gibi görünmüyorsun."

"Goblin bölgesinin kalbindeyiz." Alay etti. "Muhtemelen başka bir testtir. Çözersek daireler çizmekten kurtuluruz. Bu saçma maskaralıktan ne istediklerini kim bilebilir?"

Peaches gözlerini kısarak kelimelere baktı. "Adım söylendiği anda, kırıldım."

Alevler parmaklarını sardı. Peaches inledi. Yanıp kül olurken kağıdı yere düşürdü.

"Bilmeceler hakkında ben de böyle düşünüyorum," diye homurdandı Haze. "Zaman kaybı."

"Hayatta kendi yolumuza gidemeyiz," dedi, o lanet şeyi tutarken kâğıdı ateşe vermesine biraz sinirlenerek. "Ve ben cevabı biliyordum. Onu mahvetmiş olabilirsin." *Her* neyse.

Ona baktı, gözlerinde mizah dans ediyordu. "Beni azarladığında çok tatlı oluyorsun."

Güldü. "Peki. Ne istersen yap. Gardiyan sensin. Ama eğer bilmek istiyorsanız, cevap sessizliktir." "Bu mantıklı."

"Peki, cevabı söyledim. Sizce gizli bir kapı açılmalı mı, yoksa bilmeceyi çok mu geç çözdüm?"

"Ben olsam onların oyunlarını oynamazdım," dedi. "Cevabın hiçbir önemi yok. Goblinler oyun oynamayı sever. Hepsi bu."

Haze'in gölgesi koşarak geri geldi, tam o sırada hayalet gibi kıkırdamalar ve gıdıklamalar ikisinin de irkilmesine neden oldu. Peaches irkildi. Haze sadece bir yırtıcının yapabileceği şekilde durdu. Sanki gölgesini dinliyormuş gibi başını eğdi. Yüz ifadesinden mizah kaçtı. Kızın önüne geçerek ona zarar verebilecek her şeyi engelledi. Gölgeler tünel boyunca ve ışığın ulaşamadığı daha aşağılarda uçtu.

"Bu oyunlardan bıktım artık," diye bağırdı Haze, kalın sesi gürleyerek.

"Bu oyunlardan bıktım artık," diye yankılandı yüksek perdeden, alaycı bir ses.

"Siktir."

"Siktir."

"Ne?" Peaches fısıldadı. "Kötü bir şey mi?" "Hayır, sadece sikiş. Küçük pisliklere sinir oluyorum."

"Oh."

Haze bir eliyle çekici tutarken, diğer elini enerjiyle çatırdayan bir yumruğa dönüştürmüş, bir tür saldırı patlaması yapmaya hazır bir şekilde ilerledi. Çığlık atan küçük silüetler

sadece bir tane değil, bir sürü vardı. Hepsi Balos'la aynı boyutta ve formdaydı. Kıs kıs gülüşler uğursuzluğa dönüştü. Goblin büyüklüğündeki şekiller, tüm tüneli sarana kadar kıvrımlı köklere tırmandı.

"Haze?" dedi, sesi titreyerek. "Belki de geri dönmeliyiz."

"Orada kalın," diye cevap verdi. "Onların evlerine yakın olmalıyız. Eğer doğru kişiyle konuşabilirsek, bir çıkış yolu bulabiliriz."

Şeftali biyolüminesan kökleri olan damlayan tünele baktı. Önlerindeki kıyasla bir masal cennetine benziyordu. Karanlık. Tehlike.

Haze goblinlere, "Tek şansınız var," diye bağırdı. "Sizi şimdiden uyarıyorum. Eğer bize saldırırsanız, geri çekilmeyeceğim."

Saldırdılar.

BÖLÜM 23

Showering itibaren a güç kaynak vardı
Yenilenmiş Haze'in içsel kuyusu. Kraliçenin
onu inşa etmesine şaşırmadı.

Bir güç kaynağının etrafındaki saray ya da onu özel ve sadece onun kullanımına açık tutmak için bir labirentin içindeydi. Ama şimdi yeniden doldurulduğuna göre, tünel duvarlarında sürünen haşereleri yok etmek için yeterli gücü vardı.

Cılız, küçük kurbağaya benzeyen bedenleri tavandan, ağdan düşen örümcekler gibi düştü. Yerden sıçradılar ve koşuşturdular. Onu yenebileceklerini düşünmek aptallıktı. Yumruğunda güç toplamaya başlamıştı bile, onu toprağa çarptı ve enerjisini dışarı itti. Çarpma noktasından bir şok dalgası yayıldı, yirmi adım içindeki her yarattığı patlattı, köklerdeki toprağı sallayarak kafasına yağdırdı. Goblinler geriye doğru uçtu. Bazıları birbirlerine çarptı. Diğerleri duvarlara çarptı. Bazıları dönerek kedi gibi ayaklarının üzerine düştü.

Haze durakladı. Bu beklenmedik bir şeydi.

Bu özel goblinler savaş için eğitilmiş gibi ustalıkla hareket ediyorlardı. Ayrıca sessiz kalanlar da onlardı. Gözdağı vermiyorlardı. Alay etmek ya da hakaret etmek yok. Çene çalanların kolayca, yem gibi yere serildiğini fark etti.

Bu bir tuzaktı ve zekice planlanmıştı. En korkulan savaşçılar kızıl şapkalı goblin ordusuna ait olmalıydı. Haze kafalarda kanlı kepler görmese de bu onların orada olmadığı anlamına gelmiyordu. Zeki ve acımasızdılar, ilk şapkalarını onun kanına batırmak ve bir savaşçının zaferini ilan etmek için bekliyorlardı. İçini korku kapladı

Kemikler. Peaches'la yüzleşti ve midesi bulandı. Tünelde onun arkasında, karanlık siluetler yaklaşıyordu. Kalkan görevi görmesi için gölgesini gönderdi.

"Bana gel, tatlım," dedi. "Yavaşça. Arkana bakma." Gözleri irileşti. "Arkamda ne var?"

Hay sikeyim. "Bir adım. Ve sonra bir tane daha."

Dehşete *kapılarak* omzunun üzerinden işaret etti. Bir varlık omurgası boyunca süründü. Parmaklarını çekicin sapına doladı ve kollarındaki tüyleri diken diken edecek kadar mana çekti. Bakışlarını Peaches'ın üzerinde sabit tuttu ve gözleriyle ona her şeyin yolunda olduğunu söyledi. Sonra бүktü ve serbest bıraktı.

Cesur goblinler Adalet'in ağır sonucuyla karşılaştı. Cesetler tünelin duvarlarına uçararak sertçe çarptı. Canavarlardan bazıları büyü yapma konusunda ustaydı. Yine de işe yaramazdı. Metal bir silahı vardı. Kuyu tarafından onaylanmıştı. Ne zaman mana ateşi, hava ya da su kullanan bir saldırı hissetse, elindeki metalle onu ikiye böldü. Yasak madde büyüye karşı koyuyordu. Ateş söndü. Hava sakinleşti. Su düştü.

Bir goblin sürüsü ona doğru gelirken Peaches bağırarak onu uyardı. Onun için duyduğu korku vuruşlarını özensizleştirdi. Etle temas ettiğinde, başka bir goblin çekicinin üzerine atladı. Sonra bir başkası. Adalet'i boğuk bir gümbürtüyle yere çarpana kadar ağırlaştırdılar. Haze öfkesini kükredi ve canavarları havadan koparmaya, dişleriyle parçalamaya başladı. Ağzından sıcak, kokuşmuş kan fışkırdı. Ama devam etti.

Parmak uçlarından fırlayan pençeler, goblin etini kurdele gibi kesmesine yardım etti. Kara kan, üzerine yağana kadar her yere fışkırdı. Peaches bir ses daha çıkardı. Onu kontrol etmek için döndü. Hobgoblinler kollarını tutmuştu. Kız çırpınıyor ve çırpınırken, sinsi ve boncuk gözlerle ona bakıyor, kulaklarına alaycı sözler fısıldıyorlardı. Haze ona doğru bir adım attı ama sırtına bir şey indi.

Topuzlu eller boğazına sarıldı. O şeyi yakaladı ve fırlattı. Keskin bir acı yan tarafına saplandı. Aşağı bakınca gövdesinde sallanan bir ok ucu gördü. Bir hırıltıyla kopardı ve sonra bir sonraki pis yaratığa sapladı.

Bir başka keskin sızı; sol kolu, sırtı ve sonra boynu. Görüşü bulanıklaşmaya başladı. Goblin cesetlerinden yüzmeye başlayan manabeeze odaklanmasını zorlaştırıyordu. Suyun altında hareket etti. *Zehirlenmişti*. Bir dizinin üzerine çöktü ve ağır başını kaldırdı. Tek düşünebildiği onu görmesi gerektiği idi. Şeftali renginde bir leke bulanıklaşan çevresine doğru kaydı ve ona kilitlendi.

"Dur!" Peaches'ın titrek sesi tünelde yankılandı.

Kırmızı bir leke şeftali bulanıklığına katıldı ama ne olduğunu anlayamadı. Elinde bir şey mi vardı?

Peaches ona doğru koştu. Yüzü netleşti. "Ona dokunmayı kes!"

Görüşü kenarlarda kalabalıklaştı. Halüsinasyon mu görüyordu, çünkü her bir goblin teker teker dizlerinin üzerine çöküp eğildi. Peaches'e.

"Tatlı mı?" Ağzı kum gibi olmuştu.

"Sorun yok."

"Ne oluyor?" "Şapka bende."

Gözlerini kısarak kızın eline baktı. Kırmızı bir şapka. Eski, yağlı, kirli ve kurumuş kanla dolu. Tıpkı tüm goblinlerin en korkulanı ve katili gibi. Gözlerini kırıştırtarak odayı taradı. Nereden almıştı bunu?

Peaches, Haze'in kolunun altına girip onu sabit tutarken, "Labirentten çıkmamız gerek," dedi.

Kimse cevap vermedi. Sonra benzer bir kırmızı şapka takmış bir goblin tünelin köşesinden topallayarak çıktı. Özellikle canı görünüyordu. Sivri, çentikli kulaklar. Çarpık ve yaralı bir burun. Bir gözünde yama vardı. Sırım gibi, kaslı ve hasarlı derisinin üzerinde beyaz saç tutamları ve kümeleri. Elinden uzun, kavisli bir hançer sarkıyordu. Haze'e tiksintiyle baktı ve sonra dikkatini Şeftali'ye çevirdi.

"Sende benim türümden birinin şapkası var." "Onu bana o verdi," dedi.

Tek gözlü goblin gözlerini kısıtı. "Aptal fotoğraf. Bir kırmızı şapka *asla* vermez."

Eğilen goblinler kıs kıs güldüler ve başlarını hâlâ aşağıda tutarak yukarı bakmaya çalıştılar.

"Aptal fotoğraflar," dedi içlerinden biri. "Kokuşmuş fotoğraflar," diye ekledi bir diğeri.

Histerik bir şekilde güldüler.

Kırmızı şapkalı bir adım daha attı. "Nasıl aldın onu?"

"Onunla pazarlık yaptım."

"Bir redcap'i mi alt ettin?"

Başını salladı. "Balos."

Tek Göz hırladı. Etrafta soluk soluğa bir senfoni koptu. Secde halindeki goblinler heyecanla ayağa fırladılar ve tekerlemeler başladılar.

"O çok zeki."

"O akıllı."

"Kalbimi kıracak."

Haze, Peaches'i kendine doğru çekti.

Tek Göz homurdandı ve hançerini yere sapladı. Oynaşan goblinler ürkmüş geyikler gibi donup kaldılar. Sonra kıs kıs güldüler ve tekrar dans etmeye başladılar, bu sefer Şeftali ve Haze'in etrafında dönerek tanrıçaya bir tür adak sunuyor gibiydiler.

"Bir geçit sizi labirentten çıkaracak," dedi kırmızı şapkalı. "Bir geçit taşı," diye tekrarladı Haze. "Sende bir tane var mı?"

"Sana bir taş bulabiliriz."

Goblinler, "Taş, , hepsi bir kemik için" diye bağıldılar.

"Bir tane bulman ne kadar sürer?" Haze homurdandı. "Ve eğer buradan bir tane olmadan çıkamayacaksan nasıl bir tane alacaksın?"

Hileci goblinler. Haze yere tükürdü. Onların oyunları hakkında böyle düşünüyordu.

Tek Göz onu görmezden geldi ve Peaches'e baktı. "Bizden talepte bulunacaksan şapkayı takmalısın. Katil Balos'u yenen tek canlı varlık olmaya layık olduğunu kanıtlamalısın."

"İğrenç," diye mırıldandı nefesinin altında ve şapkayı elinde evirip çevirdi ama yine de kafasına geçirdi. *Cesur kadın*. "Taktım. Şimdi lütfen bize bir portal taşı bulmanızın ne kadar süreceğini söyleyin."

"Bir ip parçası ne kadar uzun?" dedi bir cin, bir diğerinin cesedi üzerinde dans ederken, ağzıyla manabeeze kovalıyordu. Şaşılacak bir şey yok.

delirmişlerdi. Taze cesetlerin pis kokusu Haze'in hassas burnunu yakıyordu.

"Dize, dize, şarkı söylüyoruz." Dansa bir başkası daha katıldı. Ne zaman bir cesetten onlara bir manabee çarpsa, goblinler geveliyor ve sarhoşça sallanıyorlardı.

Siktiğimin yüzücüleri.

Kendi aralarında fısıldaştılar ve sonra Tek Göz cevap verdi. "Bir gün. Belki iki."

"Ya da üç," diye mırıldandı bir diğeri.

"Ya da dört." "Ya da bir kapı."

"Belki horluyordur."

Kızıl. Haze gözlerini ovuşturdu ve zehirden kurtulmaya çalıştı. Bir vardiya, etkilerini sisteminden uzaklaştırabilirdi.

Peaches Haze'e baktı, elini cebine soktu ve gizli bir şeyi karıştırdı. Çenesini kaldırdı ve Tek Göz'le konuştu. "O zamana kadar yiyecek, içecek ve güvenli bir konaklama istiyorum."

Kırmızı Şapkalı başını salladı. "Kırmızı şapka sahibi istediği her şeyi alır."

Haze'in içindeki alarm çalmaya başladı. Bu çok uygun bir durumdu ve uymaları bir tür goblin görgü kuralı olduğundan emindi. Bilmeleri gereken bir hile ya da dolambaçlı bir açık vardı. Bu yeraltı kültürü hakkında çok az şey bildiğinden, ihtiyatla ilerlemeleri gerekecekti. Ayağa kalktı ve kanatlarını bir patlamayla dışarı doğru kaydırды, bu sırada kendini iyileştirerek zehri yok etti. Vücudu değişirken bazı yerlerinden kan ve kir parçaları döküldü. Büyük kösele kanatları tünelin kenarlarına dokundu ve sonra bir yük haline gelmeden önce onları uzaklaştırdı. Bir fae'nin komutla çift vardiyaya geçebilmesinden daha büyük bir güç gösterisi olamazdı. Elini Tek Göz'e doğru uzattı ve işaret etti.

"Çekicim."

Kırmızı şapkalı Peaches'a baktı ve onun emrini bekledi. Haze sinirlendi. Çekici geçen seferki gibi avucuna aktarabilirdi ama konu bu değildi. Dudağı kıvrıldı.

"Çekicimi," dedi tekrar. "Ya da belki kırmızı şapkanı alırım."

Sözlerinin goblin üzerinde hiçbir etkisi olmadı.

"Çekici," diye tekrarladı Peaches.

Etraflarında zıplayanlar deniz gibi ikiye ayrıldı. Adalet hâlâ toprakta, daha önce olduğu gibi aynı yerde baş aşağı duruyordu. Haze sinsice yaklaştı ve onu omzuna astı. Sonra Peaches'la birlikte kızılkaplumbağayı inine kadar takip etti.

İlerledikçe çevreleri daha da değişiyordu. Fenerler yolu aydınlatıyor, yolu aydınlatıyordu. Evler ve konutlar tünel duvarlarından kesilmiş, cepheleri incelikle bükülmüş ve yeraltı bitki yaşamıyla süslenmişti. Dişı goblinler ve çocukları, kırmızı şapkalı bir kadını görmek için kapılardan çıkıp tünele doğru koşturdular.

Goblin onları, üzerinde çarpık sahnelerin oyulduğu büyük kemerli ahşap kapıların olduğu bir odaya götürene kadar Tek-Göz'ün sorusuna cevap vermediğini hatırladı. Eğer bu yeraltı labirentinden çıkmak için bir geçit gerekiyorsa, o zaman bir geçit taşıını nasıl temin edecekti? Bu, Tek-Göz'de zaten bir tane olması gerektiği anlamına gelmiyor muydu?

BÖLÜM 24

A Misafir odalarına götürüldükten sonra Peaches bir saatin büyük bir kısmını sinir bozucu ve dalkavuk hobgoblinler. Daha önce bilmecelerini çözerken onu dinliyorlardı. Bu sadece ayaklarına daha çok kapanmalarına neden oldu.

Erzak, yiyecek ve içecek siparişlerini, kendisini kandırmayacaklarından emin olabileceği kadar doğrudan bir şekilde verdi. O gerçek bir Kızılderili lideri gibi pazarlık edip taleplerde bulunurken, Haze taş, toprak ve ahşap odanın her köşesini öcülere karşı kontrol etti. Kırmızı kadife yorganı kaldırdı, püsküllü yastıkları savurdu ve yatağın altını kontrol etti. Dolapları açtı ve zehir için verilen suyun tadına baktı. Taş tavana bükülmüş köklerden akan perdelerin arkasını aradı. Köşedeki porselen küveti bile kaldırdı. Sonra odanın içinde dolaştı, manasıyla koğuşlar kurdu ve kimsenin konuşmalarını dinleyemeyeceğinden emin oldu.

Peaches yemek siparişini verdikten kısa bir süre sonra kapı çalındı. Üç hobgoblin bir tepsinin ağırlığını paylaşıyor, sevgi dolu gözlerle ona bakıyorlardı.

"Bize bir bilmece söyle," dedi biri. Tepsiyi bırakmayı reddederek gülümseyerek beklediler.

"Um..." Haze'e baktı. Omuz silkti. "Tamam. Bir düşüneyim. Konuşamayan ama cevap veren şey nedir?"

Üç çift göz parladı. Birbirlerine fısıldadılar. Sonra biri cevap verdi. "Bir yankı."

"Bir yankı," dedi diğeri ve kahkaha krizine girdiler. "Tamam, bunu şimdi alıyorum." Çaba sarf ederek bunu onların elinden aldı. eller. "Şimdi, anlaşmamız portal taşı bulunana kadar güvenliğimiz içindi. Anladınız mı?"

Bir süperstarın hayranları gibi ona yaltaklanmaya çalıştılar. Diğer goblinler koridorun köşelerinde bekliyorlar, sanki fırsat kollarmış gibi hevesle dışarı bakıyorlardı. Dokunuşları çok sertleşmeden önce onları kovmayı ve kapıyı kapatmayı başardı.

"Bu çok tuhaf," dedi tepsiyi bükülmüş köklerden ve güllerden yapılmış bir masaya götürürken. Yemekler şaşırtıcı derecede normaldi; tavuk yahnisi, erik, ekmek ve ağız sulandıran elma şarabı. "İlk suç işaretinde saldırmak için bekleyen küçük seri katiller gibiler."

Peaches odaya girdiğinden beri şaşırmıştı. Aşağılık ve hilekâr bir fae ırkına göre, dekor temiz ve neredeyse muhteşemdi. İlk geçtikleri tünellere hiç benzemiyordu. Kesinlikle göründüklerinden daha medeniydiler, ama yine de Balos kafiyeli ve dans eden hobgoblinler gibi değildi.

Şeftali bir lokma almadan önce bir parça ekmeği kokladı. Kesinlikle normal bir yiyecek. Haze biyoluminesan mavi köklerden oluşan bir duvarın yanında duruyordu. Elini bir kökün üzerinde aşağı yukarı gezdirip çekiştirirken ve taş tavandaki bağlantısını test ederken pis görüntüsüne aldırış etmedi.

"Bir yerden hava girmesi lazım," diye mırıldandı, sonra da dürttü. Bu ve denizayısı fenerleri odaya mavi ve parıldayan beyaz ışığın bir karışımını veriyordu, sanki yeraltında değil de su altındaymışlar gibi. Parmağıyla kazıdı ama hiçbir madde çıkmadı. "Liken olduğunu düşünmüştüm ama çıkmıyor."

Peaches dikkatini vermiyordu. Yahninin kokusu midesini şenlendirmiş ve karnını doyurmaya başlamasını istemişti. Yemek o kadar lezzetliydi ki Haze'in pençe banyosunun üzerindeki kristal musluğu çevirdiğini fark etmedi bile. Temiz su döküldü.

"Ne yapıyorsun?" diye .

"Sana banyo yaptırıyorum." Sanki çok açılmış gibi sırıttı.

"Sence gerçekten burada kalmalı mıyız? Yani, güvenli mi?"

"Başka seçeneğimiz yok." Diz çöktüğü yerden başını kaldırdı ve elinin tersiyle suyun sıcaklığını test etti. Yakaladı

masanın köklerine dolanmış çiçeklerden bir yumruk dolusu gül yaprağı kopardı ve sonra onları banyo suyuna attı. "Şimdilik güvendeyiz. Şapkanın bu hayvanlar için bir anlamı var. Bize güvenli bir liman vaat eden kızılkafe bu sembole ihanet ederse, kendi statüsüne zarar vermiş olur. Kızılkaplanlara kraliyet ailesi gibi davranırlar." Musluğu kapattı ve seramik borunun toprakta kaybolduğu yeri şüpheyile inceledi. "Şimdilik, Tatlım, banyo yapmanı istiyorum. Sonra sen uyurken ben gözcülük yapacağım. Karnını doyurup dinlendikten sonra buradan çıkış yolunu bulmaya çalışabiliriz."

İğrenç kapağı çıkarıp yatağının koydu, sonra parmaklarıyla saçlarına masaj yaptı ve sessizce bu duygudan keyif aldı. Yemek ve elma şarabı içini ısıttı ve ağrıyan kasları dışında kendini hoş bir şekilde rahatlamış hissetti. Öyle olmamalıydı. Korku ve umutsuzluktan bir su birikintisine düşüyor olmalıydı.

Gerçek şu ki, Haze'le birlikte olduğu sürece kendini güvende hissediyordu. Goblinler saçlarıyla oynarken ve üzerinde zıplarken bile.

Kadın başını kaldırdı ve adamın kendisini izlediğini gördü. Adam hızla gözlerini kaçırdı ve kapının yanında durup güçlü kolunu başının üzerine koydu, gözlerini önündeki ahşap oymalardan ayırmamaya özen gösterdi.

Sessizlik uzadı. İkisi de kımıldamadı. Banyodan buharla gelen su, Peaches'ı banyoya doğru yürümeye ikna etti. Haze bükülmüş masadan gül yaprakları dökmüştü. Parmaklarını suyun içinde gezdirdi. İlahi görünüyor ve kokuyordu.

Sırtına doğru uzandı ve iğrenç kurdeleyi çözdü. Törpü Haze'in gerilmesine neden oldu. O görkemli sırtındaki her kas sertleşti.

Soyunduğunun farkında olduğunu hissederek düğmeleri kopardı ve ardından elbiseyi yere bıraktı. Elbise hışırtılı bir ses çıkardı. Haze nefes verdi ve ağırlığını diğer ayağına kaydırды. Parmakları yumruk şeklinde kıvrıldı.

"Gerçekten güvende miyiz?" diye fısıldadı atletinin bağcıklarını çözmeye çalışırken.

"Bu kapıyı kırmadan kimse içeri girmeyecek," diye söz verdi, kalın sesi kabaydı.

"Ve dinlenene kadar burada mı kalacağız?"

"Geçit taşı bulmanın zaman alacağını söylediler."

Bu yüzden bir ya da iki gün burada kalmak zorunda kaldılar. Ve güvendeydiler. Peaches nefesini içine çekti ve aklından geçenleri söylemek için cesaretini topladı. "O zaman güvende olduğumuzda... yapacağımızı söylediğin bir şey vardı sanırım?"

Peaches dudağını ısırdı ve cesurca onun cevabını bekledi. Tamamen soyunup banyoya daldığında teni uğuldadı. Sıcak su onu içine çekti ve ciğerlerinden bir mutluluk iniltisi koptu. Haze baş döndürücü yatak odası gözleriyle ona kilitlendi.

Nefesini içine çekti, çekim gücünün etkisiyle midesinde kelebekler uçuştı. *Cesur ol*. Onu koruma konusunda çok kararlıydı. Sıkıntılar yaşayan tek kişi o değildi. Onun da rahatlamaya ihtiyacı vardı.

"Belki de benimle buraya gelmelisin," diye önerdi, sesi şaşırtıcı derecede sabitti. "Eğer suyumu dert etmezsen tabii."

"Tatlım," dedi, kapıyı itip yaklaşırken sesini alçaltarak. "Eğer içinde yıkansaydın, banyo suyunu içerdim. Onu kullanmış olman beni sadece ediyor."

Vay anasını.

Kalçalarının arasından aşağıya doğru bir sıcaklık şimşeği çaktı ve zonkladı. Bastırılmış bir iniltiyle bacaklarını birbirine bastırdı. "Kartlarını doğru oynuyorsun, bunu biliyor musun?"

Gülümsemesi kadının kemiklerini sızlattı. Küvetin yanında diz çöktü, bakışlarını kadının çıplaklığı üzerinde gezdirirken tüm erkeksi yetkisini kullandı ve sonra el bezini alıp tek yumruğuyla sıktı. Adam bezi becerikli parmaklarıyla büktü, tekrar sıktı ve kızın akıl sağlığının son damlasını da suyla birlikte sıktı. Bir bezin bu kadar erotik olabileceğini hiç düşünmemişti ama suyun sesi, adamın güçlü parmaklarını hareket ettirme şekli, ona bakışı, tüm o sıcak ihtiyaç ve kötü niyet...

"Alabilir miyim?" Adamın sesi kadının omurgasında gürledi.

Kelimeler bulamayınca başını salladı. Haze sıcak bezi çenesinin üzerinde gezdirdi, cildini yumuşattı ve temizlemek için kulaklarının altına daldırdı. Boynunun arkasından kavradı, onu gözlerinin içine bakmaya zorladı ve kadın nefesini tuttu. Hâlâ onun bakışlarını tutarak nazikçe masaj yaptı ve yüz ifadesindeki değişimden çok etkilendi.

Nabzı yavaşladı, vücudu gerginliğini bıraktı ve kendini onun ilgisine teslim etti. Elinin gittiği her yere gözleri de gitti. Sanki bir kadının dokunuşuna hasret kalmış gibi hareketlerini emdiler.

Onun sessiz hayranlığının tadını çıkardı, kendini hiç bu kadar güzel hissetmemişti. Bu kadar el üstünde tutulmamıştı.

Suya bir dalış yaptı ve el bezini sessizce göğüslerinin üzerinde gezdirdi, meme uçlarını sertleştirirken hâlâ yüzünü izliyordu. Adam onu tekrar okşarken nefesi kesildi. O kadar hassaslaşmıştı ki, zımpara kağıdı gibi hissediyordu.

Haze onun boynunu öptü ve bezi karnından aşağı, suyun derinliklerine doğru takip etti. Dili kulağının arkasında daireler çizdi. Kulak memesini kemirdi. Nefes nefese sıcak dalgalar halinde geldi ve sonra bez bacaklarının arasına kaydı ve adam avucunun topuğuyla bastırdı. Zevk patladı. Omurgası bir iniltiyle eğildi. Tanrım, kalçalarını onun dokunuşuna karşı salladı, çekirdeğindeki hissi kıvılcımlandırdı. Daha fazlasına ihtiyaç duyuyordu. Adamın bezi bırakıp içine girmesini istiyordu ama adam onunla dalga geçti. Sonunda parmaklarını vücudunun içine sokmadan önce onu kıvrımlarının etrafında ahlaksızca yıkadı.

Adam çekilip başının arkasında diz çökmek için ayaklarını sürüyünce inledi. Güçlü bir elini çenesinin altından geçirdi ve onu arkadan öpmek için başını geriye yatırdı. Ancak kız nefessiz kaldığında durdu ve saçlarına su serpti. Bir kalıp sabun buldu ve saçlarını köpürttü. Sonra da masaj yapmaya başladı.

"Aman Tanrım," diye inledi, gözleri mutluluk içinde yuvarlanıyordu. Banyo kenarlarını kavradı ve adam her basınç noktasını bulduğunda tutundu. "Kafasını tıraş eden birine göre saç yıkamada inanılmaz iyisin."

Masaj durdu. Boynunu büktü ve adamın yüzünde gölgelenen duyguyu gördü.

"Haze?"

Başını salladı, ifadesini susturdu ve boğazını temizledi. "Bunu yıkamalısın."

Adam ayağa kalkıp elini bir havluya kuruladıktan sonra kapıda nöbet tutmaya devam edince kaşlarını çattı. Bir şey mi söylemişti?

Yanlış mı? Saçlarını hızla sabuna batırıp yıkadı ve havluyla kuruladı.

"Um," dedi sessizce, vücudunu sararak. "Suyu kullanacak mısın?"

Dağınık haline baktı ve canını sıkmış gibi kaşlarını çatı. Onun gözlerinden kaçarak küvete gitti ve pantolonunu çıkardı. Uzun, kalın ve sert bir ereksiyon ortaya çıktı ve onun da kendisi kadar tahrik olduğunu kanıtladı. Parmaklarını ereksiyonun etrafına sardı ama sıkmadı. Yüzünden acı dolu bir ifade geçti. Banyoya girmeden önce bıraktı. Kasları yuvarlandı, pazıları patladı ve kendini aşağı indirirken çenesi sıkıştı. Su kabardı, cüssesine uygun olarak taşı. Kollarını banyonun kenarına dayadı ve iç çekerek arkasına yaslandı, gözlerini kapadı ve düşünceli bakışlarını tavana yöneltti.

Aklından geçen her neyse onunla hiçbir ilgisi yoktu. En azından doğrudan. Sürünerek yanına gitti ve el bezini adamın avucundan aldı. Adamın gözleri birden açıldı ve kaşlarının arasında bir çizgi derinleşti.

"Kendim yıkanabilirim," diye homurdandı.

"İstiyorum." Bezi adamın vücudunda yumuşattı, dokunuşunun altında dalgalanan güç karşısında büyüldü. "Hep istemişimdir," diye itiraf etti aptalca bir iç çekişle. "Seni odamda uyurken ilk gördüğümünden beri."

İtirazları sona erdi. Kaşları çatıldı ve kendisini yıkamasına izin verdi, koyu kahverengi gözlerinin ardında milyonlarca düşünceyle sessizce ona baktı. Adam temizlendiğinde, kadın küveti boşalttı ve musluğu tekrar açtı. taze ılık su doldurdu ve onu durulamaya devam etti. Adam temizdi ama kadın devam etti ve dur demedi.

Belki o da bu ilgiden en az kendisi kadar hoşlanıyordu. Adam zevkle inleyene kadar boynuna masaj yaptı. Sonra bezi adamın sert karın kaslarına sürttü, ta ki bacaklarının arasındaki kaba tüyleri bulana kadar. Adam nefesini içine çekti. Durdu ve yüzünü kontrol etti. Kaşları çatılmıştı. Gözbebekleri büyümüşü ve açık bir kırılganlık ona yankılandı.

Yanlış bir şey yaparsa onu mahvedebileceğini hissediyordu. Bu Haze'di, şimdiye kadar tanıştığı en büyük, en güçlü, en korkulan savaşçıydı ve ona hayır demeyi kendine yediremiyordu. Ama nedense bunu istiyordu; Haze bunu dudaklarını ayırışından anlayabiliyordu ama nefesini tuttu.

Bezi indirirken onu dikkatle inceledi, ta ki dokunuşunun altında uyarılması sarsılana kadar. Yukarı ve aşağı doğru temizledi, okşadı, ovdu. Bir elinin parmakları onu tam olarak saramıyordu, bu yüzden altını ve üstünü kazımak zorunda kaldı. Tıpkı ona doğru ittiği gibi, o da onun dokunuşuna doğru itti. Kumaşın sürtünmesini kullanarak onu sardı ve nefesi kesilene kadar nazikçe tahrik etti. Ama tıpkı ona yaptığı gibi, o da gevşedi ve bezi tekrar ön tarafına doğru düzeltti.

Tüm kasları taşa dönüştü.

Gözleri buluştu. İşte o an gelmişti. Alaycı dokunuşları unut ya da boyun eğ. Ne istediğini biliyordu. Ama o biliyor muydu?

BÖLÜM 25

"D "Daha önce yanlış bir şey mi söyledim?" diye sordu ve bezi adamın başına götürüp saçlarının üzerinden geçirdi.

büyümeye
başladı.

"Hayır."

"Sanki bir şeyler değişmiş gibiydi. Bir an oradaydınız, bir an sonra değildiniz."

Bakışlarının yoğunluğu yüzünden aşağıya doğru akan bir ateş gibiydi. Adam ayrıntı vermeyince, kadın bezi dövmesinin çizgileri üzerinde gezdirdi ve karmaşık desenlere hayran kaldı. Adam onun elini kendi eliyle kapatıp tam kalbinin üzerinde tuttu.

"Değişti," dedi.

Gözleri çarpıştı. Yavaş yavaş tavşan gibi atan kalbinin, adamın göğsünün hızla inip kalkmasının, ikisinin de tüylerinin diken diken olmasının farkına vardı. Tek bir damla su adamın kalın boynundan, adem elmasının etrafından ve yontulmuş göğsünden aşağı aktı.

"Saçını yıkadığım son kadın çocuğumun annesiydi," diye açıkladı, sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi. "İkisi de uzun zaman önce öldü."

"Oh, Haze..."

"Dahası da var." Elini neredeyse acıyla sıktı.

Söyleyeceklerinden korktuğu için boğazı düğümlendi ama bunları duymaya ve söylemeye ihtiyacı olduğunu biliyordu. Gözlerinin arkasında bir mücadele başladı ve vücudunun her hücresinde sona erdi. Yüzü sertleşti. İstirap. Kalp ağrısı. Acı. Onun konuşmasını bekledi,

Kımıldamıyordu, eli onun elinin altında sıkışmıştı, dizleri yerde acıyordu.

"Holly vahşî bir vampirdi," dedi. "Kendi davulunun ritmine göre yürürdü. Özüne kadar Unseelie'ydi. Herkes onu istiyordu çünkü o güzel, özgür bir ruhtu. Ama o bana aşık oldu. Buna inanmadım. Vurulmuştuk. Aşıktık, ya da ben öyle sanıyordum. Sonra hamile kaldı." Durdu, Peaches'ın tepkisini görmek için bekledi, belki de kaçıp kaçmayacağını görmek için bekledi. Peaches kaldı ve o da anılarına kaşlarını çatarak devam etti. "Garip şeyler yapmaya ve söylemeye başladı. Davranışları değişti. Bir an, uçabildiği kadar yükseğe uçmak için benimle dalga geçti. Sonra günlerce kendini kilitledi ve beslenmeyi reddetti, bunu ona benim yaptığımı, özgürlüğünü benim aldığımı haykırdı. Çok kavga ettik. Onun umursamaz ve bencil olduğunu düşünüyordum. Anlamadığımı söyledi. Ve sonra bebeği oldu. Küçük bir kız." Gülümsedi. "Hayatımda gördüğüm en şirin şeydi ama onu büyütmemeye izin verilmedi. Dişiler tüm bunları erkeklerden ayrı bir tünekte yapardı. Vampir topluluğu böyle çalışır. Hoşuma gitmiyordu ama Holly orada olduğu için sorun değildi. Zorla girmeye çalışmayı bıraktım çünkü yavru büyütme erkeklerin yaptığı bir şey değil." Peaches'ı bıraktı ama gözlerini ondan kaçırdı. "Holly her zaman bir gün aya uçacağını, tanrıça ile arkadaş olduklarını söyleyerek övünürdü. Bunu gerçekten yapacağına hiç inanmadım. Bunu neden yaptığını hâlâ bilmiyorum. Bizden kaçmak için. Bir anlığına eğlenmek için. Kendini özgür bırakmak için. Ama tabii ki çok yükseğe uçtu. Kuyu ile bağlantısı kesildi ve... bu bağlantıyı kaybetmenin acısını asla hesaba katmadı. acıyla felç oldu. Düştüğünde kanatlarını hareket ettiremedi." Gözleri dalgalanarak kapandı. "Çok geç kaldım."

Haze başını salladı, yüzünü yıkadı ve aniden ayağa kalktı; tüm uyarılmışlığı gitmişti. Su vücudundan aşağı akıyordu. Peaches kuru bir havlu buldu ve ona uzattı. Adam sarsak hareketlerle küvetten çıkarken kalbi kırıldı.

"Sana koğuş örmeyi öğreten özel kadın o muydu?" Peaches sordu. Havluyu beline sararken başını salladı. "Ve... bebek?"

Onun gözleriyle karşılaştı. "Annesinden kısa bir süre sonra öldü. Yetersiz beslenme. O sırada kolonide başka emziren dişi yoktu ve başka hiçbir türün sütünü kabul etmiyordu. Çok geç olana kadar bunu öğrenemedim."

Peaches kollarını ona doladı ve sıkıca sarıldı. Ona tüm duygularını, sevgisini ve şefkatini vermek istiyordu. Adam onun sarılışı altında kaskatı durdu ve sonra eridi. İri, sıcak, gül yaprağı kokan bedeni onu sardı ve tıpkı onun kendisine sarıldığı gibi sıkıca sardı.

"Sana acıdığım için söylemedim, tatlım. Sana söyledim çünkü-" Yanağına doğru nefes aldı. "Sana söylüyorum çünkü sen haklıydın. Bir şeyler değişti. Sana karşı başka hiç kimseye, Holly'ye bile hissetmediğim bir şey hissediyorum. Banyoda sana dokunduğumda ve seni yıkadığımda, seni ruhumun her zerresiyle istila etmeyi diledim ve kendimi... kendimi suçlu hissettim."

Gözlerinden yaşlar süzüldü ve yüzünü adamın göğüs kaslarının arasına, tam kalbinin altına gömdü. Bir parmağını çenesinin altından geçirdi ve bakışlarını kendi bakışlarına kaldırdı.

"Benim için ağlama."

"değil. Sana o acıyı yeniden yaşattım."

"Hayır Peaches, benim için işler değişti çünkü o zamanlar çocuğumu doğuran dişi sen olsaydın, bensiz bir kolonide yaşamana *asla* izin vermeyeceğimi fark ettim. O kadar yüksekten uçmak gibi aptalca bir hatayı asla yapmazdın çünkü ben senin yanından *asla* ayrılmazdım. Sonuna kadar senin için savaşırdım." Ona hüzünlü bir gülümseme verdi. "Ve eğer bana özgürlüğe ihtiyacın olduğunu söyleseydin, bunu sana verirdim."

Gözlerinden taze yaşlar aktı.

"Uzun süre Holly'den beni bıraktığı için, çocuğumuzun hayatını sona erdiren katalizör olduğu için nefret ettim... ama... şimdi işler değişti çünkü sonunda onu ilk bırakanın ben olduğumu anladım. Suçluluk duygum geliyor."

Peaches'in onu yatıştıracak hiçbir sözü yoktu, bu yüzden aklına gelen tek şeyi yaptı. Hava ıslak havlularını serinletene kadar ona sarılmaya devam etti. Başka bir şey yapamazdı... belki...

"Aç mısın?" diye sordu ona bakarak. "Sarayda tam olarak beslenmedin."

Saklamaya fırsat bulamadan gözleri ihtiyaçla parladı. Dudakları istemsizce kıvrıldı ve kıza keskin dişlerini gösterdi ama başını iki yana salladı ve onu kucaklayıp yatağa götürdü. Onu kollarında hiçbir ağırlığı yokmuş gibi taşıdı. Bu büyük, yanılmaz savaşçı göğsünü yarmış ve kalbini ona açmıştı. Onu nazikçe yorganın üzerine yatırdığında, çenesini kavradı. "Benden beslen. Sana ihtiyacın olan bir şeyi vermeme izin ver."

"Tatlım," diye fısıldadı. "İhtiyacım olan her şeye zaten sahibim."

Doyumsuz öpüşmeleri gözlerinin arkasındaki yıldızları patlattı ve onu suskun bıraktı. Bir nefes almasına izin verdi ve sonra onu tekrar öptü. Haze arzusuyla, diliyle, tutkusuyla doyumsuzdu. Dudakları uyuşana kadar ağızları birleşti ve havlusunu çözüp çıplak vücudunu ortaya çıkarmak için onu üzerinden çekti. Ağırlaşmış gözleri tepesinden ayak parmaklarına kadar taradı. Sanki sadece onu görmek bile susuzluğunu gideriyormuş gibi onu içine çekti.

Parmağını boynundan göğsüne doğru götürdüğünde, bir damarı bulduğunu fark etti. Nefes almaya, istemeye, ihtiyaç duymaya başladı. Geçen sefer nasıl iyi hissettirdiğinin anısı düşünebildiği tek şeydi. Gözleri adamın bacaklarının arasındaki havluya kaydı ve onun da aynı şeyi hissettiğini anladı.

"İşte." Neredeyse hevesle boynuna dokundu. "Buradan başla."

Başını salladı ve dokunuşunu boynundan köprücük kemiğine, oradan da göğüslerinin arasındaki vadiye kadar izledi. Kadın ona doğru eğildi, ağrıyan meme ucunu bulması, sıkması ve ihtiyacını hafifletmesi için sessizce yalvardı. Nasırlı avucunu tomurcuğun üzerine sürttü. Kadının omurgasına bir sıcaklık yayıldı ama adam güneye doğru ilerleyerek göbek deliğinin etrafını keşfetmeye devam etti. Tümseğinin tepesinde durdu ve gözlerini onunkilere dikti, ifadesi ciddi, karanlık ve tehlikeli derecede açtı.

"Kenara çekil," diye buyurdu. Kadın yana doğru kaydı. Adam havlusunu bıraktı ve onun yanında yastıklara yaslandı. "Üstüme tırman, hayır, diğer tarafa. Yüzünü ayaklarıma dön."

Bu işin nereye varacağından emin olmasa da ona tamamen güvenerek söyleneni yaptı. Adam çıplaktı. O da hazırды. Kız hazırды

Hiçbir şey.

"Ellerini karnıma koy, dizlerini de vücudumun iki yanına. İşte böyle. Bacaklarını böyle güzelce aç. Şimdi... geriye doğru sallan. İşte böyle, tatlım. Sonuna kadar. Kıçını yüzümde istiyorum." Geri çekilirken bir hava akımı -onun nefesi- ıslak göbeğine çarptı. "*Crimson*." Onun kokusunu içine çekti. "Bu manzara geceleri rüyalarım giriyor."

Kıçını avuçladı, sıkı ve yoğurdu, başparmaklarıyla onu açtı. Daha şimdiden inlemeye başlamıştı, açgözlü ağzına geri dönmeden önce vücudu arzuyla gerilmişti, sert ve zonklayan sikiyle yüzleşmeden önce, karnının üzerinde oturmuş onu bekliyordu. Sıcak nefesi gıdıklıyor, onunla yakından alay ediyordu. Ve sonra dünyası patladı. Adamın dili kadının kalbine saplandı.

Sanki cenneti tatmış gibi uzun, ürpertici bir inilti çıktı içinden. Bunu kanıtlamak için dikiş yerini önden arkaya doğru yaladı ve sonra tekrar yaptı. Bu ses, çözülmekte olan arzusunun bu ham gerçeği kadının uzuvlarının zayıflamasına neden oldu ve kaydı. Ama adam onu yakaladı, kalçalarını kendi zevki için yeniden konumlandırdı ve sonra seksini dilledi, yaladı ve emdi, ziyafet çekti, tattı, araştırdı. Sıcak, kendinden emin eller arkasına masaj yapıyor, ağzı çalışırken her yerine dokunuyordu.

Kesinlikle bir pislik adamdı ve asla şikayet etmezdi. *Asla*. Acımasız hisler içine işlerken yanağının içini ısırdı, ayak parmakları kıvrıldı, görüşü bulanıklaştı.

Konuşurken dudakları ona doğru hareket etti. "O kötü elbiseyi giydiğinden beri bunu yapmak istiyordum."

Kadın bir tür hoşnutluk sesi çıkardı ama sonra tekrar adamın diline, tutkusunun saldırısına teslim oldu. İşe yaramazdı. Göremiyordu. Hareket edemiyordu. Zorlukla nefes alabiliyordu. İtiraf ettiklerinden sonra kendini ona bu şekilde vermesi her şeyi daha da değerli kılıyordu. Kalbi, bedeni ve zihni hislerle dolup taşı.

Ve sonra bir parmağını onun dar girişine sokarak test etti.

"Şey," diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. "Neredeyse bu."

"Ne?" diye inledi, şehvetle geri iterek. "Ne demek neredeyse?"

Keskin bir şey kalçasının arkasına doğru ilerledi, kalçasının altında dolaştı ve sonra ısırıldı. Adam tekrar ısırıldığında nefesi kesildi ve sonra acı için özür dilercesine ısırıldığı yeri yaladı. Nefesini tuttu ve sonra, "Tam burada, kalçanın içinde bir damar var" dedi. Oraya dokundu ama tereddüt etti.

Omzunun üzerinden ona baktı ve kışını oynattı. "Yap o."

Gözlerinde karanlık bir ateş parladı. Onu yüzüne doğru getirdi. ve damarı bulmak için burnunu iyice ovuşturdu. Sonra onu hissetti. Bir iğne. bir sızı. Bir an için acımişti ama geçen seferki gibi iyi hissettirmişti. Kanının bir damlası vücuduna süzüldü, mutluluk ve coşku dolu bir iz bıraktı. Yemeğini yerken acele etmedi, parmaklarını kaygan girişinin etrafında kaydırmaya devam ederken tadını çıkardı. Duyuları o kadar yükselmişti ki neredeyse doruğa ulaşacaktı ama adam buna izin vermedi. Dalga geçiyor, ona sınıra kadar işkence ediyor ve sonra onu geri çekiyor, bazen içine dalıyor, onu geriyor, bazen göbeğinin kıvrımlarının etrafında dolaşıyor, bazen nefesinin bir pufuyla gıdıklıyordu.

Ceylanla oynayan bir aslan.

Adamın belini sıkıca kavradı ve onu yaralayacağından endişelendi. Serbest bırakılmaya o kadar çok ihtiyacı vardı ki, küçük yalvarma sesleri çıkarmaya başladı, adam bunu görmezden geldi ve tembel ziyafetine devam etti. Bu yüzden yüzünün altında yatan şeye yeniden odaklandı. Uzun, sert, damarlı ve muhteşem. Yok edilemez, tıpkı onun gibi. Muhtaç, tıpkı onun gibi.

Ondan uzaklaştı ve parmaklarını geniş eninin etrafına sardı. Adam küfretti ve kadının eline doğru sarsıldı. Beslenmeyi bıraktı, oynamayı bıraktı ve şeftali onun geniş tepesini okşarken, ucun altını kızdırmaya özel bir özen göstererek hareketsiz kaldı. Şeftali kendini güçlü hissediyordu. Güçlü. Yenilmez. Bir an hormonların ve arzuların karmaşası içindeydi, tamamen onun merhametine kalmıştı. Sonra, dilinin kölesi oldu, başını yastığa yasladı ve onun saldırısına boyun eğdi, ağzına sertçe soktu ve çarşafı yumrukladı.

İkisi de terli ve ateşli bir karmaşaydı. Dişleriyle hafifçe kazıyarak onun etrafında sırttı. Çenesi adamın kalınlığı yüzünden ağırıyordu,

Ama o devam etti, onu almaya devam etti. İstese de duramazdı. Bu çok iyiydi. Çok doğru.

Haze arkasına bir tokat atarak onu öne doğru itti ve sonra manzara hakkında mırıldanarak onu tekrar yoğurdu. Emmeyi bıraktı ve onu geri çekip arkadan tekrar ziyafet çekerken sevgili hayatı için tuttu. Ele geçirilmiş bir adam gibi, onu inletti, bir patlamayla boşalana, gözlerinin arkasında güneş patlayana, omurgasını ısıtana kadar onu ağzına tutsak etti. Göremiyordu. Duyamıyordu. Orgazmı o kadar şiddetliydi.

Kalçalarını terli gövdesinden aşağı itti, karnını kaldırarak kayganlığını sürükledi. Adamın ayak bileklerini tutmakla ilgili bir şeyler söylediğini düşündü. Belki de. Bir şeyler yakalamayı başardı. Şişmiş girişine dokunduğunda inledi ve parmağını sokarken nefes nefese kaldı.

"Çok sıkısın, tatlım." İç duvarlarını gererek bir parmak daha ekledi. "Bana uyman gerek."

Onunla çalıştı, onu açtı ve sonra parmaklarını daha iyi bir şeyle değiştirdi. Kesik kesik bir nefesle, onun boyuna doğru eğildi. Vücudu ona uyum sağlamayı reddedince durakladı ve tekrar denedi. Onu göremiyordu ama sabırla onun büyüklüğüne uyum sağlamasını bekleyen hırıltılı nefesini duyabiliyordu.

Onun poposunu avuçladı. Altında kıvrandı. Kadın sallanmaya başlamaya hazır olana kadar kıpırdamadan durmaya çabaladı.

"Hareket edişini izlemek istiyorum," dedi ve kalçalarını bıraktı.

Kendini hiç olmadığı kadar seksi hissedene Peaches, adamın boyunda bir aşağı bir yukarı kayarak ondan zevk almaya başladı. Omzunun üzerinden baktı ve adamın gözlerini birleştikleri yerde yakaladı, sıcak ve tembel. Küçük takdir edici sesler çıkardı, onu cesaretlendirdi, nasıl istediğini, ona nasıl bir tanrıça gibi görüldüğünü söyledi. Çok seksiydi ama hisleri arttıkça ritmini kaybediyordu. Kalçaları ağrıyordu. Adam doğrulup kolunu kadının beline doladı ve altından içine girdi. Bu şekilde devam ettiler; kadın sırtını adamın kucağına dayamıştı, adamın ağzı kadının boynunda, eli göğsündeydi. Adam kadının kalçalarını kaldırdı ve sonra onu sertçe yere çarptı. Kadın adamın aceleciliğine ayak uyduramadı ve kendini ona bıraktı.

Onun teslimiyetini hissetti ve bir canavara dönüştü. Onu dört ayak üzerinde öne doğru itti ve arkadan kavradı, homurdanarak bulabildiği her çıplak teni öptü. Kadın yatak örtülerini kavradı ve ısı yeniden yükselirken sıkıştı.

"Siktir," diye ağzından kaçırdı. "Ben gidiyorum-oh tanrım. Ben-"

"Evet, tatlım. Tekrar." Etrafına uzandı ve bacaklarının arasına bastırdı.

Mutluluk, ilk seferinden daha yoğun bir şekilde içinden geçti. Haze içeri girdi, kabzasına kadar daldı ve serbest bırakılmasıyla titrerken oturduğu yerde kaldı. Sonrasında kendini zorlukla dik tutabildi. Adrenalinin seks sırasında bunu engellemiş olmalıydı ama şimdi beslenmesinden kaynaklanan histaminler yüzeye çıkarak onu uykulu hale getirdi. Yürümekten bacakları titriyordu.

"Haze," diye mırıldandı. "Ben gidiyorum..."

"Sorun yok, aşkım. Uyu." Sözleri de bulanıktı ama onu göğsüne çekerek rahatlaması için pozisyon verdi. Sonraki sözleri, bilincini ele geçiren bulanık karanlığın içinden geldi. "Hiçbir yere gitmiyorum."

BÖLÜM 26

HAze asla uykuya dalmak istememişti. Korumaları başarısız olursa diye nöbet tutmaya niyetlenmişti ama Peaches'in kanı ona bir şeyler yaptı. Farklı bir yerde olsalardı tüm kalbiyle boyun eğeceği şeyler. Ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi ama uyandığında, güzel ve değerli tatlı şeyi kollarında huzur içinde uyurken nabızı hızlanmaya başladı.

Onu koruma ihtiyacı kafasına iyice yerleşmişti.

Yaptığı ilk şey, onlar uykudayken neler olduğunu öğrenmek için gölgesini kontrol etmek oldu.

Hiçbir şey.

Uyudukları süre boyunca yalnız bırakılmışlardı. Bu durum Haze'in kafasını, goblinlerin odalarının dışında dolanmalarından bile daha fazla karıştırdı. Hareket etmiş olmalıydı çünkü Peaches burnunu çekerek uykulu bir ses çıkardı ve onun yanına kıvrıldı. Eli Haze'in karnında gezindi ve boş boş ileri geri hareket etti. Bu basit dokunuş hormonlarının tavan yapmasına neden oldu. Onu tekrar sahiplenme ihtiyacıyla acı verici bir şekilde sertleşti.

Çiftleşme içgüdüleri.

Doymak bilmeyen şehvetinin, mantıksız sahiplenme düşüncelerinin ve ona yakın olmak için her şeyi göze almasının nedeni onlar olmalıydı. Vampirler nadiren çiftleşirdi ama çiftleştiklerinde de ilk çiftleşme günlerce sürerdi. Gölgesini casusluk yapması için gönderdi ve anlatacak ilginç bir şey bulana kadar geri dönmemesi talimatını verdi. Peaches, gölge tam onun yanından ayrılırken gözlerini açtı. Başını kaldırarak gölgenin kapıdaki boşluklardan kayışını izledi.

"Günaydın," dedi.

"Sabah mı oldu?"

"Uh." Kadının gırtlaktan gelen sesiyle ereksiyonu sarsıldı. Kadın gülümsedi. "Belki de değil. Ne zamandır dışarıdaydık?"

"çalışıyorum."

"Gölgen. Gittiğini gördüm. Peki bunun olayı ne?" diye sordu.

"Senin için ayrı bir varlık gibi mi? Duyguları var mı?"

İradesine karşı verdiği savaşı kaybetti ve onun çenesine dokundu.

"Sadece benim." "Tamam, ama... bu benim sorumu tam olarak yanıtlamıyor. Nasıl oluyor da

Çalışmak mı?"

Omuz silkti. Kendini rahatça ayarladı ve doğal parfümünün kokusu ona çarptı. Vücudundaki her sinir, onun sıkı, iç duvarlarının sikinin etrafında kenetlendiğini hissetmek için haykırdı. Tek düşünebildiği buydu. *Lanet* olası *çiftleşme hormonları*. Kargaşasını görmemesini umarak saçlarıyla oynadı. "O benim bir parçam. Bir yerde olamazsam yapacağım şeyi yapıyor. Kendimin bir gölgesi. Ona ne yapması gerektiğini söyleyebiliyorum, bazen onun gözlerinden ve geri döndüğünde anılarını paylaşıyorum."

"Harika." Parmaklarını adamın karın kaslarının üzerinde gezdirdi.

"Bu eğlenceli olabilir." "Eğlenceli mi?" *Sana tekrar ziyafet çekmek istiyorum.*

"Evet, yani. Bilirsiniz işte. Herkes fazladan bir çift el kullanabilir ya da casusluk yapabilir ve fiziksel bedeninizin gidemediği yerlere gidebilir. Hatta-" Yüzünü ona sürttü. "Boş ver."

Kızın utancını gizlemek için ona doğru bastırması hoşuna gidiyordu. Zihni karanlık, müstehcen yerlere doğru inmeye başladı. Ve sonra söylediği şey aklına geldi.

"Neyi bile yapabilirim?" Gözlerine bakmak için geriye doğru eğildi. Kadın onun bakışlarından kaçındı.

"Biliyorsun..." Sesi boğuklaştı. Kelimeler yuvarlandı. "Seksi zamanlarda kullanmak gibi."

"Ah." Gülümseyerek arkasına yaslandı. "Bunu yapmayı daha önce hiç düşünmemiştim."

Ama şimdi yapacağım.

"mı?" Yorganı kendisiyle birlikte çekerek doğrulup oturdu. "Bunu her zaman yaptığını sanırdım. Yani... vay canına."

"Kimseyle bu şekilde sevişmiyorum," diye itiraf etti ve bir parmağını önünden geçirerek örtüsünü indirmeye zorladı. Başparmağı ve işaret parmağı arasında yuvarlayarak meme ucuna odaklandı.

Nefes alış veriş sığılaştı. "Hiç mi?"

"Yaptıysam bile, çabuk bıraktım." Geçmişteki cinsel ilişkilerini düşündükçe ürperiyordu. Onunla kıyaslandığında çok boş kalıyorlardı. Nedenini düşünürken gözleri buğulandı. "Hissetmek zorunda kalmamak için olabildiğince çabuk bitmesini istedim."

"Kulağa yalnızlık gibi geliyor." Hüzünlü gözleri muzipleşti ve ona küçük, alaycı bir gülümseme verdi. "Şu anda ağrım olmasaydı, yine üstüne atlardım."

Memnuniyetle homurdandı. "Beni hissedeceğini söylemiştim." "Hissediyorum," diye güldü.

"Buna alışacaksın."

"Pratik yapacağımız için mi?"

Ona bir sırtıfış fırlattı, parmaklarını saçlarına geçirdi ve yorganı üzerinden atıp pantolonunu bulmadan önce onu kısaca öptü. Lekeli ve kirliydi ama kuruydular. Onları giydi ama bağcıklarını çözdü. "Sana yiyecek bulacağım."

Onu tekrar ele geçirmek için verdiği bu savaşı kaybediyordu ve tetikte kalması gerekiyordu. Nasıl kurtulacaklarını bulmaları gerekiyordu. Onunla birlikte Tarikat'a dönene kadar gerçek güvenlik sağlanamayacaktı.

"Ekmek artığı var," dedi.

Kaşları çatıldı. "Sana taze yiyecek bulacağım."

Yorganı ağzına kadar çekerek gülümsemesini gizledi ama adam bunu onun gözlerinde görebiliyordu. Adamın kaburgalarının arasına bir şefkat dalgası çarptı ve gökyüzüne yükselen bir manabee gibi ona geri çekildi. "Burada bir karışıklık olmaması için bir şeyi bilmen gerekiyor."

Battaniyeyi aşağı çekti. Neşesi gözlerinden kaçtı ve endişesi içine aktı.

"Sen benimsin," diye ilan etti.

Kadın irkilerek ona göz kırptı. Yüzünde acı ve ihanet ifadesi belirdi ve bakışlarını yere indirdi. Adamın gözleriyle buluşamadığını görmek kalbini sızlattı.

"Tamam." Sesi kısıktı.

Söyledikleri yanlış çıkmıştı. O bir vampir değildi. Onun ne yaptığı hakkında hiçbir fikri yoktu.

"Kraliçeye ait olduğun gibi bana ait olduğunu kastetmiyorum, ama kalbime aitsin. Anlıyor musun?"

Gözleri yumuşadı ve adam yatağın ucunda dururken dizlerinin üzerinde ona doğru geldi. Başını onun göğsüne yasladı. "Sen de benimsin bebeğim."

"Burada İyi Kutsanmış bir birlik olup olmaması umurumda değil," dedi. "Senin insan, benim vampir olmam da umurumda değil. Nasıl hissettiğimi biliyorum."

"Ne sen?"

"Seninle çiftleşmek istediğimi. Sonsuza kadar. Sadece sen ve ben." Onu kendine bastırdı, sıkıca tuttu. "Her sabah uyanmak istiyorum. Sadece senden beslenmek istiyorum. Sana bakmak, seni korumak ve memnun etmek için bana bakmanı istiyorum."

Hiçbir şey söylemedi ve bir an için onu reddedeceğini düşündü, ama sonra kucaklamasını sıkılaştırdı ve kalbine fısıldadı, "Ben de."

"Peaches, vampirler nadiren çiftleşir, ama çiftleştiğimizde bu bir saplantıdır. Sevişmemizin etkilerini sana her gün hissettireceğim. Sana dokunmaya çalışan herkesi öldüreceğim. Ben-" Kendi kendine homurdandı, onu korkutup kaçıracağından korkuyordu ama bunu bilmesine izin vermek zorundaydı. "Sen benim her şeyim olacaksın. Seni güvende tutmak için şey yok."

Korkmamıştı. Onu yatağa çekti ve pantolonunun içine girdi, sert, ağrıyan sikini buldu ve okşamaya başladı. Göğsünde derin bir inilti koptu. Kısıtlamaları kırıldı. Kemerini kendini kurtaracak kadar çekiştirdi. Adam onun kaygan arzusunu bulup hassas yumrusunu daire içine alırken, kadın yorulmak bilmeden onu çalıştırdı.

Hiç sormadı. Ağrısı olduğunu söylemişti. Ama kendini onun üzerine bıraktı ve aşağı kayarak kendini onun uzunluğuna bıraktı. Önce hızlı, sonra yavaş seviştiler. Adam dişisini, eşini doruğa ulaştırdı ve sonra kendi boşalmasını onun içinde gerçekleştirdi. Eşlerin yapması gerektiği gibi. Daha sonra, nefes nefese ve yutkunarak yatağa yığıldılar.

Yine de daha fazlasını arzuluyordu.

Evde, odasına kapanmış, günlerce birbirlerinin saplantılarını besleyebilecekleri bir yerde olmalıydı. Ama tetikte olması gerekiyordu. Onlar

nasıl bulmak zorundaydı. Onunla ya da onsuz, Tarikat'a geri dönene kadar gerçek güvenlik sağlanamayacaktı. Bu düşünce onu teşvik ederken, tekrar kendine çeki düzen vermeye çalıştı.

Elbisesini buldu, silkeledi ve sonra giymesine yardım etti.

"İçlerinden birini kapıya çağırıp son durumu sorayım mı?" diye sordu.

"Gölgemin dönmesini bekle," dedi. "İçgörü ile geri gelebilir."

"Tamam." o dedi ve kemirilmiş at ve
ARTIK ekmek Dünden.

"Sonra da sana taze yiyecek bulacağım," diye söz verdi.

Birkaç dakika sonra Haze gölgesinin dikkat çekici bir hızla yaklaştığını hissetti ve bununla birlikte bir alarm hissi de duydu.

"Şeftali." Çekicini eline aldı. "geç."

"Ne?" diye mırıldandı, gözleri kocaman açılmıştı. "Şimdi."

Haze'gölgesi kapıdaki boşluktan içeri girdi ve tam göğsüne çarptı. Haze aniden ne olduğunu anladı.

"Kraliçe," dedi. "O

burada mı?"

"O lanet kızıl kafa bize ihanet etti."

Oymalı ahşap kapı patlayarak açıldı, menteşelerinden kurtuldu ve onlara doğru uçtu. Haze Justice'i kaldırıp kapıyı savurdu. Parçalar sekerken ahşap kırıldı.

"Onu koru," dedi gölgesine.

Bundan kurtulmak, kraliçeyi yenmek için dikkatini dağıtacak hiçbir şeye ihtiyacı yoktu.

Kraliçe Maebh öne doğru yürüdü, bacakları kıvrılıyor, kalçaları sallanıyordu. Giydiği müstehcen elbise tenindeki yağ gibiydi. Siyah kumaş vücuduna yapışmıştı. Saçları yüzünden geriye doğru kazınmış ve bir topuz haline getirilmişti. Arkasında iki muhafız duruyordu; bir yanda Demeter, diğer yanda Gastnor.

"Sadece iki muhafız mı?" diye sordu.

Sluagh'lardan biri bile. Haze'in nabızı hızlandı. Ona bu kadar güven veren ne biliyordu?

Maebh, tek gözlü cinin açığa çıkarmayı başaramadığı herhangi bir tehdit olup olmadığını anlamak için odayı gözden geçirdi. Bu kraliçe her zaman güvensizdi. Sonunda soğuk bakışları Haze'in üzerine indi.

"Desteğe ihtiyacım yok," dedi. "Kına yakmak istedikleri için geldiler, ayrıca..." Demeter'i işaret etti. Elindeki bir şeyi irkilerek kaldırdı; demir prangalar. "Bunu taşıyacak birine ihtiyacım vardı."

Haze'in kanı dondu. Prangalar farklı görünüyordu; her kelepçenin içinden bir sürgü geçiyordu. Jasper on yıl boyunca Cornucopia'daki Halka'da tutsaktı ve kimse onun orada olduğunu bilmiyordu. Demir bir maske kimliğini gizlemiş ve boynuna cıvatalar saplayarak Kuyu'ya erişimini engellemişti.

Bu prangalar Haze'in bedenine takıldığında, buradan ayrılma umudu da ortadan kalkacaktı. Kuyu'dan koparılacaktı. Acı içinde olacaktı. Ve büyücüler ya da muhafızlar için görünmez olacaktı. Eğer ekibi yakında kraliçenin sarayına baskın yapmak için bir neden bulamazsa, onu asla bulamayabilirlerdi.

"Şöyle olacak," dedi Maebh. "Silahını bırakacaksın, teslim olacaksın ve seni kelepçelememize izin vereceksin."

"Kuyu'nun yasalarını pervasızca çiğniyorsunuz," dedi. "Yuvarlanıp ölmemi mi bekliyorsun?"

"Senden ölmeni istemiyorum Gardiyan. Aptal değilim," diye güldü. "Seni öldürmenin kendi ölüm fermanımı imzalamak olduğunu biliyorum. En azından şimdilik."

"Yani beni sonsuza dek saklamayı mı planlıyorsun?" Başını iki yana salladı. "Aynı şey. Tarikat buna izin vermez."

"Sadece birkaç güne daha ihtiyacım var, sonra sana ne olacağı umurumda değil. O sümüklü insanla gün batımına doğru yol alabilirsin, umurumda değil."

Ona ters ters baktı ve vücudunun iç kontrolünü tamamladı. İyileşmişti, Peaches'ın besleyici kanıyla doluydu ve mana depolarının yarısından azı kalmıştı. Onu öldürmek için yeterli olmayacaktı. Onu sakat bile . Eğer başka biri onu almaya geldiyse, onları bertaraf edip kaçmakta hiçbir sorun yaşamazdı. Ama o zaman yine goblinlerle uğraşmak zorunda kalacaktı. Ve bir çıkış yolu bulması.

Tedirginlik, şüpheleri bir hastalık gibi yayarak içgüdülerine doğru ilerledi. Aklından binlerce senaryo geçiyordu ama hepsi de bu labirentte kapana kısılmalarıyla ya da ölmeleriyle sonuçlanıyordu.

Sonucu ne olursa olsun Peaches'i güvende tutacağına söz vermişti. Peaches yaşasın diye bu darbeyi alması gerekiyorsa, bunu yapacaktı. Onun için her şeyi yapardı.

"Peki ya Peaches?" dedi, arkasından gelen soluk soluğa sesi duyunca yüreği parçalandı.

"Seninle kalabilir ya da gidebilir."

"Hizmetinizden ayrılabilir ve Tarikat'a güvenle dönebilir mi?"

Maebh başını eğdi. "Nasıl isterseniz."

Hayır. Ona inanmadı. Maebh, Peaches'i elinde tutmanın bir yolunu bulacaktı. Kanı çok değerliydi, geçmişe dair bilgisi de öyle.

Gastnor dişlerini yaladı ve Haze'in eşine baktı. Bir uyarı hırlamasıyla Gastnor'un görüşünü engelleyerek yana doğru adım attı. O anda Holly'yi bıraktığı gibi onu da asla bırakamayacağını anladı. Peaches'in yanında olmak zorundaydı. Bu onu kendisiyle birlikte hapse mahkûm etse bile. Onları ayıracak tek şey onun ölümü olacaktı.

Düşüncelerinin gidişatından utanarak eşine baktı çünkü sahiplenme duyguları tam da onun nefret ettiği şey değil miydi? Peaches kaşlarını çatarak ona baktı. Onu asla terk bilmiyordu. Bu ona başka bir sorunu hatırlattı.

"Peki ya bunun onu Prens Luthian'a verme sözü?" Haze çenesini Demeter'e doğru salladı.

Kraliçe, Haze'in teğmeninin Sonbahar Sarayı prensiyle yaptığı anlaşma hakkında hiçbir şey bilmediğini düşünmesine neden olacak şekilde sertleşti.

"Peaches senin ," diye söz verdi Haze'e.

Peaches, Haze'in arkasında sessizdi. Bunun için onu affetmeyebilirdi ama en azından onunla birlikte olacaktı. Onu hayatıyla koruyabilirdi ve Maebh onu hayatta tutmak zorunda olduğuna göre, Peaches'ı da bu şekilde tutma şansı yüksekti.

Maebh'in onu Muhafız kardeşlerinden ayırmak istemesi, Haze'in bilmemesi gereken şeyleri bildiği anlamına geliyordu. Tarikat da öyle yapmalı. Ama onun

Aklına onun şartlarını kabul etmekten başka bir yol gelmiyordu. Bu Peaches'ı güvende tutacak ve Haze'e başka bir plan yapması için zaman kazandıracaktı. Demeter zincirleri şingirdattı ve öne çıktı.

Haze onu durdurmadı.

"Ona zarar verme," dedi Peaches, sesi soğuktu. Adamın arkasından çıktı ve çenesini kaldırdı. "Sana kanımı vereceğim."

Haze, Maebh'in buz gibi bakışlarıyla karşılaştı. Dünyanın hiçbir yerinde rahatını Peaches'ın kanına değişmezdi. "Mana ile yazılmasını istiyorum. Birkaç günlüğüne zincirlenmeyi kabul ediyorum-"

"Bir hafta," dedi Maebh.

"Tamam. Bir hafta senin gözetiminde kalırız, sonra da gitmemize izin verirsin." "Haze," diye fısıldadı Peaches. "Bunu yapmak zorunda değiliz."

"Başka bir yol düşünemiyorum. Ya sen?"

Ona sertçe baktı. "Dur bir dakika. Bunu doğru bir şekilde ifade etmeyi düşünelim."

Ama Maebh öne doğru yürüdü ve Haze'in göğsüne dokundu. Aralarındaki bağlantıda güç dalgalandı. Onun sözlerini tekrarladı ve pazarlık yerine oturdu.

"Tamamdır," dedi. "Prangaları takmamıza izin veriyorsun ve kendi isteğinle geliyorsun. O seninle kalacak."

Utanç içini kapladı ve Peaches'a döndü. "Böylesi daha iyi. Birlikte olacağız ve hayatta kalacağız." Kadrosu onlar için gelecekti.

"Şey," dedi Maebh. "Yaşayıp yaşamadığı tartışılır." Demeter'e öne çıkmasını işaret etti. "Kelepçeleri ona takın ve sonra onları çukura gönderin."

BÖLÜM 27

T Obsidyen Sarayı'nın dağın altındaki çukur bir hapishaneydi. Kraliçe kendi tarafını tuttu

Demeter, Haze'in ayak bileklerinin her birini metal bir çubukla delip ayaklarını acı verici prangalarla birleştirdikten sonra, kraliçe bir portal taşı kullanarak onları hiç düşünmeden doğrudan sıcak ve bunaltıcı yere götürdü.

Haze elleri ve dizleri üzerine çöktü, ayak bileklerinden gelen acı gösterisini önlemek için dilini ısırды. Erimiş kaya, sidik ve dışkı kokusu burnunu yaktı. Peaches de onun ardından yere sert bir şekilde düştü. Pis koku karşısında hemen öğürdü. İnsan dışkısı kadar insanın midesini bulandıran bir şey yoktu ama ısıtıldığında nefes almak neredeyse imkânsız hale geliyordu.

Kraliçe ellerinin tozunu aldı ve muhafızları arkasından gelirken oradan ayrıldı. Demir bir kapıdan geçtiler - Haze'in ona ödetmeyi unutmayacağı daha fazla kaçak mal.

Kendini ayağa kalkmaya zorladı ve neredeyse acıdan bayılacaktı ama dişlerini sıktı ve eşine elini uzattı. Elini tuttu ve sonra ne yaptığını fark etti. Kanayan ayak bileklerine bir bakış attı ve kaşlarını çatarak elini bıraktı.

"Onları miyiz?" diye sordu. "Çok acı verici görünüyorlar."

"Ben iyiyim." Onu kolunun altına aldı ve çevrelerine ters ters baktı. "Burada sadece birkaç gün dayanmamız gerekiyor." En fazla bir hafta.

Mağaranın içine doğru uzanan kayalık bir zeminde durdular ve daha sonra bir uçurumdan ısı ve dumanın yükseldiği bir çukura indiler. Çukurun bir tür maden ocağı olduğunu görecektik kadar yürüdüler. Etrafta, sarmal bir platformdan mahkûmlar kazmalarla duvara karşı çalışıyorlardı. Haze bir şey çıkarıp çıkarmadıklarından bile emin değildi.

Tüm fae ırklarından muhafızlar mahkumları hizada ve üretken tutmak için kırbaç ve topuz kullanırdı. Gardiyanların hiçbirinde metal silah yoktu. Onları alt edebilirdi ama kilitli kapıyı geçip dışarı çıkamazdı.

Burada, onların seviyesinde, kayalık zemin çukuru çevreliyor ve her şekil ve boyutta mağaraların-hücrelerin duvarlara oyulduğu yere doğru devam ediyordu. İşle kaplı mahkûmlar ortaya çıktı ve onlara ihtiyatla baktı.

Haze arkasındaki kapıyı kontrol etti. Bir muhafız dikkatle onu izliyor, misilleme bekliyordu ama bu zayıflatıcı metal Haze'i delip geçtiği sürece zayıf düşmüştü.

Mana yok. Değişmek yok. Hızlı bir iyileşmek yok.

Haze işe yarayıp yaramayacağını görmek için Adalet'i ona çağırmaya çalıştı ama hiçbir şey olmadı. Bu sanki bir uçuruma bağırarak, yankı beklemek ama sesinin yutulmasını beklemek gibiydi. Avucuna kazınmış rünleri kontrol etti ve üç kez kontrol etti ama yine de hiçbir şey olmadı.

Sikeyim.

Hapishaneyi, derin madenden mağaralara kadar her yeri tararken, Peaches'le birlikte yakında işe koyulacaklarını biliyordu. Zorlu koşullarda hayatta kalabilmek için kendilerine ait bir mağara bulmaları gerekiyordu. Ama önce en büyük, en çirkin, en acımasız mahkûmu bulmalıydı. Sonra da onu öldürmek zorundaydı. Bundan sonra kimse Haze ya da Peaches'a bulaşmayacaktı.

Haze maden ocağına bakan kayalık zeminde yürürken, ayak bileklerindeki acıyı kabullenmeyip topallamayı reddederken, çingiraklar çınıladı. Çenesini yüksekte tuttu ve bakışlarını sertleştirerek

Saldırganlığını ve cüretini dik omurgasına ve geniş omuzlarına yönlendirmek için. Eğer en ufak bir zayıflık belirtisi gösterirse, mahkûmlar üzerine saldıracaktı. Bırakın ayak bileklerindeki metali görsünler ve bir Gardiyan olduğu için doğa kurallarının ona uygulanmadığını düşünsünler. Yarı yarıya doğruydu.

Geçtikleri ilk mağara bir şekil değiştiren sürüsüne aitti. Parlayan altın gözler karanlığın içinden ona bakıyordu. Haze dişlerini gösterdi.

Çok kolay.

Hareket etmeye devam etti. Peaches onun eline uzandı.

Bir sonraki mağara bir peri haremine aitti. Beş erkeğe bir dişi. Sert ve tecrübeli görünüyorlardı. İki erkek dışarı çıktı ve kollarını kavuşturdu. Birinin mavi ejderha sineği kanatları yara bere içindeydi ve deliklerle doluydu. Mavi saçları kafasının yanlarından aşağıya doğru kazınmıştı, diğer her yerde uzundu. Tıraşlı kısımlar keskin olmayan bir bıçakla kesilmiş gibi pürüzlüydü. Alnında kabile desenleri vardı. Arkadaşı da hemen hemen aynıydı, yırtık pırtık ve kabaydı. İkisi de Haze'den bir baş daha küçüktü ama üç metre boyundaymış gibi davranıyordu. Homurdandı ve yürümeye devam etti. *Bu da çok kolaydı.*

Kolayca yedek bir mağara bulmayı deneyebilirdi ama ayak bilekleri pes etmeden önce hâkimiyetini kurması gerekiyordu. Bir sonraki adımı sağ ayak bileğinin tendon ve metale çarpmasına neden oldu. İstemsizce topallayarak yüzünü buruşturdu. Bocaladığı mağarada bir ork vardı. Uzun boylu, geniş ve her tarafı yara izleriyle kaplıydı. Alt ısırlığına yiyecek sıkışmıştı.

İlginçtir ki bu mağara erzak doluydu. Ve ork, Haze'i gördüğünden beri bir santim bile hareket etmemişti.

Ork Haze'i görmezden geldi ve küçük kamp ateşinde ne pişiyorsa ona doğru eğildi. Haze bakışlarını hücrenin üzerinde gezdirerek silah olarak kullanabileceği her şeyi incelemeye başladı. Yer değiştirme yeteneği olmadığından, kendi pençeleri parmaklarının içinde sıkışıp kalmıştı. Sahip olduğu tek şey gücü ve dişleriydi. Ama orklar da herkes gibi kan kaybediyordu.

"Neden ona öyle bakıyorsun?" Peaches fısıldadı. "Yürümeye devam edelim ve kendi mağaramızı bulalım."

"Bu bana iyi görünüyor."

Ork kanlı gözlerini Haze'e doğru kaydırđı ve yavaşça kendini açarak tam boyuna ulaştı. Müstehcen derecede iri ve kaslı yeşil vücudunu sadece şekil değıştiren postundan yapılmış bir peştamal örtüyordu. Bükülmüş siki ve kıllı testisleri ön taraftaki bir kıvrımdan sarkıyordu. Eski ve yeni yara izleri vücudunu çaprazlama kesiyordu. Ama Haze'i tiksindiren görünüşü değildi. Hücrenin etrafında yığınlar halinde toplanmış kişisel eşyalarıydı. Cesetlerden gelmiş olmalı.

"Küçük hanımını dinle, diş suratlı," diye hırladı ork. " et."

Haze, Peaches'ı nazıkçe mağaranın dışındaki duvara taşıdı, böylece olacıklardan korunmuş olacaktı ve sonra orka hançer gibi bakmadan önce boynunu kırdı. Acı bir şey değil, dedi kendi kendine. Peaches'i burada koruyamazsa kaybedeceklerinin yanında hiçbir şeydi.

"Bu hücre artık bizim," diye uyardı Haze. "İşler kana bulanmadan önce buradan çıksanız iyi olur."

Ork kahkahalar atarak bağırđı, tükürükler uçuştı ve yakındaki mahkûmların dikkatini çekti. Orkun parmakları bir kazma sapının etrafında kıvrıldı.

Haze'in orkun ona gelmesine ihtiyacı vardı. Ayaklarını ne kadar az hareket ettirirse o kadar iyiydi. Ork ileri doğru adım attı, ayakları bağlı değildi ve serbestti. Yanan kamp ateşinin yanından geçip Haze'in önünde durdu, gözleri meydan okumayla parlıyordu.

Peaches küçük bir inleme sesi çıkardı. Korkuyordu ama güçlü olmak zorundaydı. Bu işi çabucak bitirmeliydi. Diğer mağaralardan onları izleyen şehvet dolu gözler, bu değış tokuşu merak ediyordu.

Sıcak, ekşi ork nefesi Haze'in yüzüne vururken onu bir aşağı bir yukarı süzdü. Zincirlerin üzerinde durakladı.

"Lanet olsun, kardeşim," dedi ork. "Sen sert bir boksun."

Err.

Ork onları içeri aldı. "Gelin. Oturun, oturun. Yemek ister misiniz? Güvecim var. *Mana-we-eed* var. Bir çeşit kötü kokulu bokum var ama tadı çok lezzetli."

Haze'in gözleri büyüdü. Peaches'a baktı ve o da omuz silkti. Bu orkun olayı neydi?

"Hiç kimse benimle paylaşmak istemedi," dedi ork ve ateşin yanındaki yerine geri döndü. "Adım Roses." Bir havladı

Gölmek. "Çünkü bokum da onlar gibi kokuyor."

"Ben paylaşmam," diye homurdandı Haze. "Hücrenin bizim olduğunu söyledim, o yüzden siktir git."

"aksi," dedi Roses. "O zaman bir sorunumuz var, değil mi?"

Peaches, Haze'in kolunu çekti. "Bizi içeri davet ediyor. Nazik olmalıyız."

"İyilik seni öldürtür, tatlım." "Ya da sana bir arkadaş kazandırır."

Haze çenesini ovuşturdu, ensesinin uzunluğundan rahatsız olmuştu. Belki Peaches haklıydı ve bu ork sadece arkadaş isteyen zararsız bir ahmaktı. Ama belki de Haze haklıydı ve arkalarını döndükleri anda kamp ateşindeki bir sonraki yemek olacaktı.

Sinirlerinde haklı olduğunu kanıtlamak için, Haze topallayarak mağaraya girerken onu izleyen mahkûmlar daha da yaklaştı.

"Neden buradasın?" Haze, Roses'a sordu.

"Çünkü gereken bir şey yedim." Haze kaşlarını kaldırdı. "Peki o neydi?" Güller sırttı. "Bir kuş."

O kadar da kötü görünmüyordu. Ama sonra ekledi, "Kraliçenin aşçısı kimdi?"

Peaches'in nefesi kesildi. "Demek ona olan buydu."

"Evet," dedi Roses iç çekerek. "Şekil değiştiren, ona et sattığımda benden para koparmaya çalıştı. Kafama vurursa iyi eti tanımadığımı söyledi. Ben de onun bana vurmasını sağladım ve sonra onu yedim."

"Bu işe yarar." Haze etrafına bakındı. "Yani kraliçeyi sevmiyor musun?"

"Kıllı taşaklarımı öpebilir. Burada hepimiz ondan nefret ediyoruz. Gardiyanlardan bile daha fazla, anlıyor musun?" Üst üste yığılmış giysi, deri ve kemik yığınlarını iterek oturmaları için yer açtı. "İçecek bir şey ister misiniz hanımefendi? Yemek?"

Peaches'a baktı ve Haze'in dudaklarından hayvanlar alemine yakışır bir hırıltı koptu. "O benim."

"Sakin ol, kaplan." Güller avuçlarını kaldırdı. "Onun peşinde değilim." "Umurumda değil. Siktir git buradan ve sen-"

"Haze." Peaches kaşlarını çattı ve ona "kendine *ge*!" der gibi bir bakış attı. Ama yapamadı. Peaches'ın yanında çiftleşmemiş bir erkekle aynı havayı soluyamazdı.

Roses kalın kaşlarını sallayarak, "Onunkinden çok senin pantolonunun içinde ne olduğuyla ilgileniyorum," dedi. "Ne demek istediğimi anlıyorsan."

Şeftali minnetle oturdu, Haze'i aşağı çekti ve Roses'tan içinde bir çeşit sıvı olan taş bir fincan aldı. Haze onun içmesine izin vermeden önce zehir kokusunu aldı ve kendisini ork ile eşinin arasında tutmaya özen gösterdi. Her ihtimale karşı.

"En iyisi biraz dinlenmek." Roses sırtını duvara yasladı. "Muhafızlar yakında gelecek ve sana bir balta vuracaklar. Bu gerçekleştiğinde bir an bile huzur bulamayacaksın." İçini çekti ve rahatlamak için kıpırdandı. "Mağaramda bir Muhafız olması iyi oldu. Belki sonunda biraz uyuyabilirim."

Haze hapishanenin dışında karşılaştığından daha fazla düşmanlıkla karşılaşmayı bekliyordu. Ama buradaki herkesin en çok Maebh'ten nefret ettiğini tahmin ediyordu. Düşmanımın düşmanı dostumdur. Saniyeler içinde Roses horlamaya başladı, yüzü gevşedi.

Haze, Peaches'ın gözleriyle buluştu, sonra bakışlarını mağara açıklığına kaydırды. Peaches'ı yanına yatırdı ve bacaklarında yanıp sönen acıyı görmezden gelerek izlemeye devam etti.

ROSES'UN TAHMİNİNE GÖRE, geldikten kısa bir süre sonra Haze ve Peaches'a bir kazma getirildi ve spiralden aşağıya, aşağıdaki madene indirildiler. Güller yanlarındayken ne diğer mahkûmlardan ne de gardiyanlardan şaşırtıcı derecede az tepki gördüler. Sessiz kaldıkları, başlarını öne eğmedikleri ve çalıştıkları sürece rahat bırakıldılar.

Günler çukurda geçti.

Haze her uyandığında daha fazla acı veren iltihaplı ayak bilekleri olmasaydı, şimdiye kadar oradan çıkmanın bir yolunu bulmuş olurdu. Ama dışarıdan sakın ve birlikte görünse de, içi . Peaches yavaşça onunla konuşmayı bıraktı ve

O soğuk, uzak yere hüznü gözlerle bakıyordu. Bunun tek bir nedeni olduğundan emindi: ona olan inancını kaybediyordu.

Bir gece, çukurda çalışmanın yorgunluğundan sonra, Peaches yanında olduğu halde mağaradaki yırtık pırtık giysilerin üzerine kıvrıldı. Roses hâlâ çukurda çalışıyordu. Peaches onu kendine çekmeye çalıştığında direnmeye devam etti. Yüzünü ondan çevirmek için yuvarlandı.

"Güzel," dedi. "Umutlu olmanın zor olduğunu biliyorum ama kadrom bizim için gelecek."

Ateşin yanındaki gölgelerde kamburlaşmış, şeftali rengi saçları titreyen ışıkla kararmıştı. Uyanık olduğunu biliyordu ama onu tanımayı reddediyordu. Bütün gün tek kelime konuştuklarını sanmıyordu. Kendi içinde sessiz bir yere çekilmişti ve bu ona Holly'yi fazlasıyla hatırlatıyordu.

"Lütfen konuş benimle. Yapma..." Gözlerini ovuşturdu. "Beni dışarıda bırakma."

Onunla yüzleşmek için yuvarlandı, gözleri kasvetliydi. *Hiçbir şey yoktu*. Sanki hayatta kalma isteği ruhunu terk etmiş gibiydi.

"Tatlılık." Bu kelime kalbini sızlattı. "oluyor?"

Yüzünü bir fırtına kapladı ve gözlerini ona dikti. "Bana hiç sormadın."

"Sana ne sordu?"

"Kraliçe bizim için geldiğinde bana vazgeçip vazgeçmeyeceğimizi bile sormadın." Sırt üstü yuvarlandı ve isle kaplı kayalık tavana baktı. "Sanki benim fikrimin bir önemi yokmuş gibi."

"Beni terk etmek mi istedin?" Kendi kızgınlığı onu selamlamak için yükseldi. Ayak bilekleri onu öldürüyordu. Bu çukura girmenin riskini anlıyordu, Muhafız statüsünün korkusunun bir kavgadan kaçınmak için yeterli olacağına bahse girmişti ama başka seçenekleri olmadan köşeye sıkışmışlardı.

Dirseğinin üzerine oturdu ve ona ters ters baktı. "Eş olmamızı istediğini iddia . Sana ait olduğumu ama benim sahip olduğum gibi . Yine de, ne istediğimi kontrol etmeyi hiç düşünmedin. Aynı şey buraya geldiğimizde ve maço lider ya da öyle bir şey olduğunu iddia etmek için en büyük tehditle savaşmak istediğinde de geçerli. Belki fikirlerim vardı. Belki-"

"Başka yolu yoktu," diye tersledi ve ayak bileğindeki zonklamayı ovuşturdu. Cıvatalardan yeni kan sızmıştı. "İnan bana."

"Peki ya burası?" diye sordu. "Bana bir kez olsun herhangi bir konuda ne düşündüğümü sorduğunu sanmıyorum. Mesela kaçmaya mı çalışacağız, yoksa bir mesaj mı çalışacağız?"

"Seni hayatta tutmaya çalışıyorum."

"Ama bu gerçekten hayatta olmak mı?" Umutsuzluk yüz ifadesini kapladı. Tekrar yere uzandı. "İnancımı kaybediyorsam beni affetmelisin. Görünüşe göre yaptığım hiçbir şey bir fark yaratmıyor. Saraydaki odamda kalmalıydım. Seni o kafesten kurtarmaya hiç çalışmamalıydım. Ne anlamı var ki?"

"Öyle söyleme." Sesi yumuşadı. "Asla böyle düşünme. Lütfen." Göğsü ona duyduğu sevgiyle yanıyordu. Ayaklarından birini tuttu ve tabanını ovmaya başladı.

Küçük bir inilti çıkardı. Duygularıyla mücadele ederken gözlerinde yaşlar parlıyordu. Öfke, yorgunluk... şefkat. Kendi kendine kaşlarını çattı ve ayağını çalıştı ama adam onu sıkıca tuttu.

"Ayaklarımı ovmak işe yaramayacak," diye homurdandı ama gözleri yumuşadı. "Yine de iyi hissettiriyor. Ama bana hâlâ eşit davranmıyorsun."

Vücudunun üzerinde süründü ve onu boynundan nazikçe öptü. "Nereye istersen oraya sürtünürüm. Çünkü seni seviyorum Peaches."

Boğazına bir hıçkırık düğümlendi ve gözlerini kaçırdı. "Sen ne?"

"Seni seviyorum."

Açıklanamayan bir nedenden ötürü, bu onu daha çok ağlattı. Ne yapacağını bilemeden donup kalan adam, kadının gözlerinden akan suları izledi. Ayak bileklerinin mahvolduğundan, ayaklarına masaj yaptığından ve onu ne kadar sevdiğinden bahsetmeye başladı ama onları hiçbir yere götürmedikten sonra sevginin ne faydası vardı ki?

Haze onun arkasına geçti, yüzünü başka tarafa çevirdi ve kaşıklaştılar. Bir keresinde ona o kadar sıkı sarılmıştı ki dağılmasını engellemişti. Adam kolunu onun etrafına doladı ve dizlerini onunkilerin arkasına sıkıştırarak elbisesinin eteğini aşağı doğru sıyırdı.

"Peaches," dedi saçlarına doğru. "Sana bu konuda hiçbir söz hakkın yokmuş gibi hissettirdiğim için en içten özürlerimi kabul et. Haklısın. I

senin fikrini sormalıydım. Birçok kez." Söyleyeceği bir sonraki şeyin aralarındaki uçurumu büyütmemesini umarak durakladı. "Bazen bir Gardiyan olarak bu tür durumlarda en deneyimli kişinin ben olduğuma güvenmeniz gerekir."

Kadın onun altında gerildi. Adam onun sıkıldı.

"Düşüncelerinize saygı göstermediğim için özür dilerim," dedi tekrar.

Onunla yüzleşmek için boynunu büktü. "Bana borçlusun." Onu göğsünden dürttü. "Özür diledin ve şimdi bana borçlusun."

Gülümsedi. Eğer başka bir şey düşünmesine neden olduysa, binlerce kez özür dileyecekti. "Benden ne isterdin?"

Ne olursa olsun. Onun gözlerindeki hüznün kaybolduğunu görmek için demir kapıya hücum eder ve kendi sonu anlamına gelse bile her muhafızın boynunu koparırdı. Kız kaçtığı sürece ona bir şey olmazdı.

Artık sakallarıyla iyice örtülmüş olan çenesine dokundu. "Bana diğerleri gibi davranmayacağına söz ver. Eşit olacağımıza söz ver."

"Seni kafese koyma düşüncesi beni hasta ediyor. Özgür olmanı istiyorum. Yaşamayı istiyorum. Gözlerimin içine bak ve bana buna inandığını söyle."

Titreyen loş ateş ışığında onun gözlerini aradı. "Bu bir söz değil."

Midesi çalkalandı ama korkusunu bastırdı ve ortaya çıkıp söyledi. "Seni korumam söz konusu olduğunda eşit değilsin. Başka her şey, evet. Ama bu konuda değil. Eğer senin ya da bir başkasının hayatını kurtarmak arasında bir seçim yapmak gerekirse, senin hayatını seçerim. Her zaman."

Hızla gözlerini kırptırdı, gözleri parlıyordu. Dudaklarını onunkilere değdirdi ve kalbindeki deliklerden sızan tüm tutkuyla onu öptü. Onun anlamasına ihtiyacı vardı, bu yüzden ona vücuduyla gösterdi. Duygularının derinliğinden hırlayarak, dili düelloya tutuştu. Kadın da en az onun kadar ihtiyaç duyarak karşılık verdi, yuvarlandı ve ona doğru eğildi, kulaklarını ellerinin arasına aldı ve nefesi kesilene kadar onu öptü.

Kararlı bir kaş çatmayla kulaklarını sıkı. "Ah," dedi adam.

"Beslen," . "Hayatta kalmamı mı istiyorsun? Ben de senin hayatta istiyorum. Eğer sen ölürsen, ben de yaşayamam. O yüzden benden beslen."

"Karnım tok."

"Kanım acıya iyi gelecektir." Dudakları düzleştirdi, isteğiyle onu alt hazırdı. "Bana söylediklerinde ciddi olduğunu göster. Bana saygı duyduğunu da göster."

"Vazgeçmeyi düşünmeyeceğine söz ver." Eteğini kalçasına kadar topladı ve elini altına kaydırdı. Islak merkezini buldu ve bir iç çekişle parmağını içine daldırdı. Onun kanından daha tatlı olan tek şey bacaklarının arasındaki baldı. Onunla uğraşırken yüzündeki değişimi izledi ve keşke eteklerini savurup aşağıya inebilseydim diye düşündü. Ama bir gözü mağaranın girişindeydi.

Nefes nefese kalana ve kalçalarını ona doğru eğene kadar artan bir aciliyetle onu çalıştırmasına izin verdi.

"Tatlı," diye mırıldandı saçlarına, kalbi göğsünde gümbürdüyordu, siki sertleşmiş ve ağrıyordu.

İnledi. "Benden beslen."

"Bana başka bir şey için söz vermeni istiyorum." "Evet."

"Bana ne olursa olsun, hayatta kalacağına söz ver. Anladın mı?"

Kadının cam gibi gözleri fal taşı gibi açıldı ve adamın kollarıyla şok içinde karşılaştı. Onu daha çok çalıştırdı, alay etti ve önemli yerlerini çimdikledi. Sesleri çaresizleşti.

"Bir adım diğerinin önünde. Unutmayın."

"Ama-"

"Bana söz ver," . "Benden beslen ve ben de besleneyim."

Boynundaki damarı yalayarak uyuşturdu. Dilini bir dişe geçirdi ve kanını bulaştırdı. Sonra ısırıldı ve yaladı. Bu sırada parmakları kızın memesinin üzerinde dönüp duruyor, onun zevk almasını istiyordu.

Boğazına bir feryat düğümlendi. Kadın adamın etrafında gerildi. Ona son bir çimdik daha attı ve kadın parmaklarının etrafında kasıldı, bir nefesle sırtını eğdi, kolları başını kavramak için uzandı, tutacak bir şeye ihtiyaç duyuyordu. Doruk noktasından indiğinde,

Alt dudağı titredi ve uzun bir süre için için yanan ateşe baktı. Sonra ona döndü ve başını salladı. "Söz veriyorum."

"Güzel." Parmaklarını onun sıcaklığından çekti. Kanının tadı doyumsuz bir ihtiyacı tetikledi. Onun içine doğru sallandı, ereksiyonu altının arasındaki vadiye sürtündü. Kadın haklıydı. Kanı acıyı mutluluğa dönüştürüyordu.

"Sen de söz veriyorsun," diye fısıldadı ve arkasını adamın önüne dayadı.

"Şeftali," diye soluk kaldı, kararlılığı kırılmıştı.

"Haze."

Kadının eteğini topladı, külotunu kenara itti ve sikini kadının daracık göbeğine soktu. Öylece kaldı, tamamen oturdu ve vücudunu dehşete düşüren hislerle nefes aldı. Mutluluk. Aşk. İhtiyaç.

Birleştiklerinde ikisi de ürperdi. Sadece bir, iki kez pompalaması gerekiyordu ve sonra orgazmı sıcak fışkırmalarla içinden fırladı.

"Siktir." Artçı şoklar vücudunda gezinirken ona sarıldı, vücudu zevk verici bir şekilde uyuşmuştu. Bu çok hızlıydı. Hiç bitmesini istemiyordu. Ve onu güvende tutmak için her şeyi, *her şeyi* yapardı. "Bir ayağını diğerinin önüne at, tatlım."

Sözleri onun için yeterliydi. İç çekti ve yüzünü öne dönerek başını yasladı, açgözlülükle adamın kolunu tuttu ve önüne doğru çekti. Doymuş ve rahatlamıştı, bu yüzden onu kendine yakın tuttu ve uykuya dalana kadar nefes alışını dinledi.

Göğsüne bir sızı bastırdı. Kendisinden istediği gibi bir söz vermediğini fark etmemesini umuyordu. Eğer ondan önce ölürse, o hayatta kalamazdı.

BÖLÜM 28

H Peaches uyuduktan birkaç saat sonra yardım geldi. Hücredeki yerlerinden Haze demir kapıyı görebiliyordu. Bir Ork muhafız bir an ilgisiz gözlerle çukura baktı, bir sonraki bakışında ise kapıya doğru yürümeye başladı. Haze bunu iliklerinde hissetti. İşte bu kadar. Dışarı çıkma şansları. Ve bir an bile erken değildi çünkü prangaların verdiği acı giderek artıyordu. Nöbetçi değişimine daha bir saat vardı, yani şu anda kapının diğer tarafında kim varsa, her zamanki gibi yirmi kadar nöbetçiden oluşan bir kalabalık olmayacaktı. Sadece bir kişi olabilirdi. Hazır olmak zorundaydılar.

"Peaches," dedi onu hafifçe sarsarak. "." Kız kaşlarını çatarak ona homurdandı. "Şimdi uyuyorum." "Yine de uyanman gerek. Bir şeyler oluyor." Gözleri birden açıldı. "Ne oldu?"

"Bak." Kapıyı işaret etti.

Güvenlik görevlisi yuvayı açtı ve içeri baktı. Diğer taraftaki kişinin söylediği bir şeyle irkildi, sonra cebinden anahtarları çıkardı. *Hay sikeyim*. Haze gardiyanın anahtarları olduğunu bile bilmiyordu. Kapıyı bu taraftan hiç açmamıştı. Bunca zaman boyunca tek yapması gereken o muhafızı alt etmektir.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu sessizce. "Bunun için gitmeli miyiz?" Kadın kaşlarını çatı. "Bana mı soruyorsun?"

Onun kolunu ovuşturdu. Kız uyurken düşünüyordu ve kız haklıydı. Tek istediği onu güvende tutmak olsa da, onun kendi kişiliğine saygı duymak zorundaydı. Yoksa daha iyi olamazdı.

ona sahip olanlardan daha fazla. "Evet, fikrini soruyorum. Riske girelim mi, yoksa burada kalıp kraliçenin anlaşılmaya uyup uymayacağını mı görelim?"

Gözlerini kapıya dikti. "Hadi gidelim."

Gardiyan kapıdan geçti ama kapıyı biraz açık bıraktı. Muhtemelen diğer tarafta konuşuyorlardı. Haze Peaches'ın kalkmasına yardım etti ve kapıya doğru topallayarak yürürken onu da yanında sürükledi. Artık acısını gizleyemiyordu. Kadının kanının etkisi geçmeye başlamıştı. Peaches onun ayaklarına bakakaldı. Parmağını dudaklarına götürdü. *Şimdi olmaz*. Yolda, yerden yumruk büyüklüğünde bir taş aldı.

Kapıya vardıklarında Haze, Peaches'i arkasına koydu, sonra da gözden kaybolana kadar yerlerini değiştirdiler. Muhafız içeri girdiğinde, açık kapı onları saklayacaktı. Sonra da orka arkadan saldıracaktı. Taşı avucunda sıktı ve nefesini tutarak bekledi.

Kapı yavaşça açıldı. Biraz daha. Koyu saçlı bir kadın içeri girdi ve Haze bir yumruk savurarak kadının kafasına vurdu ve onu yere düşürdü.

"Dur, Haze!" Peaches onun kolunu yakaladı.

Durakladı, yumruğundaki taş havada asılı kaldı.

"Onu tanıyorum."

Ne?

"Şeftali mi?" diye mırıldandı düşen dişi, eliyle başındaki yarayı yoklarken. Acı içinde tısladı ve Haze'e öyle bir kinle baktı ki, adam biraz gerildi.

"Violet?" Şeftali nefes nefese kaldı.

Violet hızla Peaches'a göz kırptı, ifadesi Haze'in sadece şefkat olduğunu tahmin edebileceği bir şeye dönüştü. Peaches onun yanında diz çöktü, gözlerinde yaşlar vardı.

"," dedi Peaches.

"Burada olduğunu duydum," diye homurdandı Violet.

Haze eğildi ve Peaches'ın omzunu sıktı. Güveniyor gibi görüldüğü bu kadın kimdi? Muhafızlara benzer bir deri giyiyordu ama gözünün altında dövme yoktu. İnsan mıydı? Bu hoşuna gitmemişti. Ve sonra kalbini durduran bir şey gördü. Violet'in elinde mavi, parlayan iyi kutsanmış izleri vardı. O

Muhtemelen kendisinden biriyle mi çiftleşecekti? Ama emin olmalıydı. Önce bunu onun dudaklarından duyması, gözlerinin içine bakması ve kime bağlı olduğu konusunda yalan söyleyip söylemediğini görmesi gerekiyordu.

Fark edilip edilmediklerini anlamak için omzunun üzerinden hızlı bir bakış atan Haze, Peaches'ı bıraktı ve topallayarak araya giren kişiye yaklaştı.

"Ben Violet," dedi ona. "Indigo, Shade, Jasper ve Ada yukarıda Maebh ile yemek yiyorlar. Diğerleri de sarayın karşısındaki Aconite Denizi kıyısında bizi bekliyor. Hemen gitmemiz gerekiyor."

Bu bir çıkarma
işlemiydi. Ve onu mu
gönderdiler?

Haze, Violet'in bileğini kavradı ve onu ayağa kaldırdı. Kavrayışını sıkılaştırarak güvensizliğini gösterdi. Mavi işaretli kolunu kaldırdı ve bir açıklama bekledi.

"Indigo," diye patladı. "O benim eşim."

Haze'in ağzından bir hava fışkırdı ve rahatladı. Bu, Indigo'nun Redvein Ormanı'nda kovaladığı kadındı. Arsız piç. Sanırım bu onun işine yaramıştı.

Şükürler olsun. Süvariler gelmişti. Haze her kadro kardeşiyle anlaşamayabilirdi ama her zaman onun için geleceklerini biliyordu. Bundan hiç şüphesi yoktu. Kaybedecek zamanı yoktu. Omurgasını dikleştirdi ve homurdandı, "Gidelim."

Peaches ve Violet, Haze'in kalbini ısıtan bir bakış paylaştı. Birdenbire o kapıdan dışarı adım attıktan sonra ne olursa olsun Peaches'ın ona göz kulak olacak biri olduğunu anlamıştı. Kendisi yapamazsa, onun ilerlemesini sağlayacak biri.

Violet, Peaches'a bir hançer uzattı ve Haze'in onun hakkındaki düşünceleri arttı. Ve arkasından kemik bir kılıç çıkardığında, Haze onu daha da çok sevdi. Violet öfkeyle ikisini işaret etti. Onun bir tür sihirli örgü yapmaya çalıştığını ve başarısız olduğunu düşündü.

"İkiniz üzerinde işe yaramayacak," diye
soludu Violet. O başını salladı. "Bizim için
endişelenme."

"Gizlenme büyüsü yok."

"Büyü yok," diye onayladı Haze.

"Kahretsin. Nasıl çıkacağımı biliyor muyum?" Violet ağzı açık kaldı, ter üst dudağını ıslattı. Haze onun bu tür şeylerde yeni olduğunu hissetmişti.

Ama kılıcını tutuşuna ve arabasına bakılırsa, kendi başının çaresine bakmaktan fazlasını yapabilecek durumdaydı. İndi onunla eşleşmekle iyi yapmıştı. Onun çoğu zamanki kaygısız tavrına iyi bir denge sağlayabilirdi.

"Yolu biliyorum," diye önerdi Peaches. "O yoldan birçok kez geçtim ve her seferinde tek başıma geri döndüm. Benim yeterince güçlü olduğumu ..."

Violet cebinden küçük bir bez çıkardı ve Peaches'a uzattı.

"Onu sakladım," dedi.

"Onu saklamışsın," diye nefes aldı Peaches.

Haze omzunun üzerinden bir kez daha bakarak, "Acele et," diye homurdandı. Peaches bezi ona uzattı ve o da cebine koydu. "Şimdi. Geliyorlar."

Diğer mahkûmlar da fark etmeye başlamıştı. Haze, Roses'ı geride bıraktığı için bir suçluluk hissetti ama ait olduğu yerin burası olduğunu biliyordu. Ork başka bir fae'yi yemişti. Eğer canı muhtemelen yine yapardı.

"Kapıyı açık bırakalım mı?" Violet sordu.

"Hayır, yapmamalıyız," diye tersledi Haze. "Bu yüzenlerin hiçbiri dışarı çıkmayı hak etmiyor."

Peaches ağzını açtı. "Ama ne hakkında-"

"Yok, tatlım. Yok." Haze'in kaşları çatıldı ve Peaches'i arkasından sürükleyerek kapıya doğru topalladı. Bu, ona güvenmesi gereken anlardan biriydi. Ona baktı, göğsünde bir boşluk büyüyordu. *Güven bana*, diye yalvardı gözleriyle. Violet ona yetişmek için acele etti. Anahtarlar kapının yanına düşmüştü. Haze onları aldı ve kapıyı dışarıdan kilitledi, tam o sırada devasa bir şey ağır metal kapıya çarparak onu titretti. Onun Roses olduğundan emindi ama kararlılığını sürdürmek zorundaydı. Haze bir Muhafızdı. Doğru olanın yanındaydı ve bir anlaşmazlık yüzünden başka bir fae'yi yemek ölçeğe bile uymuyordu.

Yaptığı şey üzerinde durmayı reddederek anahtarları bıraktı. "Hadi gidelim."

Şeftali önden gitti ve onları karanlık bir tünelden geçirerek Haze'in saray olduğunu düşündüğü yerden uzaklaştırdı. Yüzünü buruşturdu ve ısırdı.

Hareket ederken bir inilti duydu. Uyluklarında zonklama başladı ama Peaches'in elini tuttu ve loş tünellerde onu takip etti.

Uzun dakikalar boyunca yürüdüler, hiç kimseye rastlamadılar.

"Kelepçeleri çıkarman gerekmiyor mu?" Violet fısıldadı Arkasında.

"Yapamam." diye homurdandı.

"Ama yer değiştirirsen iyileşirsin, değil mi?"

Omzunun üzerinden ona ters ters baktı. Bunu Peachesın önünde itiraf istemiyordu ama metalin manaya erişimini engellediği kadar manasını da tükettiğinden şüpheleniyordu. "Onları takmadan önce çok az manam kalmıştı. Yer değiştirmeye yetecek kadar manam olup olmadığını bilmiyorum. Eğer onları çıkarırsam kan kaybından ölebilirim."

Karanlığın içinde yürümeye devam ettiler, Şeftali yolundan hiç sapmadı. Bunlar onun taş topladığı tüneller olmalıydı.

"Bu koridorlar ıssız mı?" Violet aniden sordu.

Peaches omzunun üzerinden baktı ve cevap verdi. "Burası eskiden eski bir maden girişıydı ama artık kimse buraya gelmiyor çünkü dev bir wyrm buraya taşındı. Hâlâ burada bir yerde yaşıyor. Merak etmeyin. Uyuyor."

"Nereden biliyorsun?" Violet sordu. "Yeteneğinden mi?"

Haze homurdandı, "Bunu dışarı çıktığımızda konuşalım."

Birkaç dakika daha devam ettikten sonra Peaches yavaşladı ve Violet'e, "Yeteneğimi hiç almadım. Her şeye karşı bağışıklığım var. Sen nasıl..."

Violet durup nefesini tuttuğunda, Haze sessiz bir dua etti. Bacaklarının buna ne kadar dayanabileceğinden emin değildi. Violet'e taşla vurduğunda kötü savrulmuş ve ayak bileklerini burkmuştu. Kan daha hızlı bir şekilde sızıyordu.

"O hep bende idi, Peaches," dedi Violet. "Hediye. Orada beni bekliyordu. Ama ellerimde metal de vardı. En azından neredeyse her zaman. Sadece seni engelleyen bir şey var, tıpkı bende olduğu gibi."

Haze ağır bir şekilde duvara yaslandı ve kelepçeleri incelemek için eğildi. *Kahrolası orospu kraliçe*. Onu bir daha gördüğünde bunları bacaklarına geçirecekti. Bakalım nasıl beğenecekti.

Violet ona doğru yaklaştı. "Ada buralarda bir yerde. Eğer buluşma noktasına ulaşabilirsek, sen bunları çıkarır çıkarmaz seni iyileştirebilir."

Başını salladı ve ayak bileklerini ovuşturdu. Peaches ona baktı, gözlerinde şefkat vardı ve o anda umutlandı. Neredeyse çıkmışlardı, evlerinde özgürlerdi. İsteddiği her şey elinin altındaydı. Violet haklıydı. Peaches'ın bir yeteneği vardı. Bundan emindi. Sadece onu neyin engellediğini bulmaları gerekiyordu. Ama eşinin gözlerinde aynı umudu göremiyordu, bu da Tarikat'a vardıklarında yapması gereken işler olduğu anlamına geliyordu. Tüm zamanını oradaki hüznü kovalamakla geçirecekti.

Peaches Violet'e omuz silkti, ikna olmamıştı. "Ne zamandır metal tutmuyorum... Ne zamandır bilmiyorum. Bu şey gibi değil..."

Sesi kesildi ve gözleri genişleyerek Haze'e kaydı. Haze de kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

"Bu implant eski dünyadan beri bende var." Kolunu ovuşturarak derinin altındaki küçük bir yumruyu işaret etti.

"Doğum kontrol implantı," dedi Violet. "O bakır, değil mi?" "Bu plastik. Bana zarar vermediğini düşündüm. Olabilirdi Her neyse, etkinliği tükendi. Ama ben pısıriğin tekiyim. Çıkaramadım."

"Plastik," diye gürledi Haze, "ayrıca yasak."
sesler geliyor.

Üçü de etrafında döndü. Violet kılıcını kaldırdı ama karşılarında sadece Haze'in silah arkadaşları Indigo ve Shade vardı. İkisi de Muhafız üniforması giymişti. Ama ikisi de Violet'e garip, sert bir duruşla bakıyordu. Bir terslik vardı.

Violet silahını indirerek, "," dedi.

Ama ipin ucundaki kuklalar gibi ona doğru sarsıldılar. Violet çığlık attı.

"Kımıldayın," diye bağırdı, tıpkı Haze gibi anlamıştı. Kontrol ediliyorlardı. Muhtemelen kraliçe tarafından. "Çık dışarı," dedi ona. "Ben onları uzak tutarım."

Bir suçluluk duygusu Haze'i alarma geçirdi ama Peaches onun önceliğiydi. Önce o gelirdi. Her zaman önce gelirdi. İtiraz etmeye çalıştı ama adam onu yakasından yakaladı ve önünden itti.

onu. Sonra acısını derinlere gömdü ve koşmaya başladı, tünelde yankılanan tek ses kelepçelerinin şingirtısıydı. Birkaç düzensiz nefes ve adımdan sonra arkalarında kör edici bir ışık patladı ve her şeyi beyaza boyadı.

Ve yine de Peaches'i ileriye doğru itti. Her seferinde bir adım ileri.

BÖLÜM 29

T Obsidyen Sarayı'nın altındaki tünellerde çok uzun süre koştu. Labirent eski maden kuyularının bir karışımıydı.

ve wyrm yolları. Haze zamanı ya da mesafeyi söyleyemiyordu ve tüm bunların labirentin bir parçası olmasından korkuyordu ama Peaches yolu bildiğinde ısrar ediyordu.

Kelepçeleri bacaklarını yakan sıcak iğneler gibiydi. Acı onu yutuyordu ama Peaches'a güveniyordu. Peaches inatçı bir kararlılıkla tek bir yöne doğru ilerliyor, arada bir durup duvarlarda sadece onun gibi birinin bilebileceği işaretler olup olmadığını kontrol ediyordu. Tortudaki, dokudaki, çizgilerdeki değişiklikleri fark etti. Onun zekâsının derinliklerini yeni yeni fark etmeye başlıyordu ve hepsini göreceğini umuyordu.

"Tünellerin dışarı çıktığına eminim," diye nefes nefese kaldı Peaches. "Bir keresinde çıkışı görmüştüm ama keşfetmeye çok korkmuştum."

Kalbi onun için çarpıyordu. Tutsak olmaya o kadar ki, fırsatını bulduğunda kaçamıyordu.

Zihninde tekrarlardı, *Şeftali'yi buradan çıkar*. Indigo ve Shade'in saraydaki tek Muhafızlar olduğuna inanmayı reddediyordu. Bekleyen başkaları da olmalıydı. Kesinlikle. Tek yapması gereken onu onlara teslim etmektir. Sonra da çökebilirdi.

Bir noktada, eşi onu tutmak için kolunun altına girdi. Koşuları koşuya dönüştü. Koşuları topallamaya dönüştü. Sonra sürüklendiler.

"Neredeyse vardık bebeğim," diye soludu, adamın ağırlığı altında debeleniyordu.

Acı onu kesip geçti. Onu da yanına alarak dizlerinin üzerine çöktü.

"Tatlılık," diye iç geçirdi. Crimson, onu affet ama başaramayacaktı. "Özür dilerim," diye gürledi, başını kaldıramayacak kadar utanmış bir halde yere bakarak. "Çok özür dilerim."

"Kes şunu," diye bağırdı ve adamın yüzünü avuçladı. "Hemen şimdi kes şunu. Özrünü kabul etmiyorum. Kabul etmeyeceğim. Neredeyse . Sadece biraz daha. Bak-" Tünelin sonundaki parlaklığı işaret etti.

"Daha güçlü olmalıydım," diye inledi Haze, acı zihnini bulandırıyor. "Yapamam..."

"Şimdi beni dinle, seni koca hayvan," diye çıkıştı ona, sesi titriyordu. "Bana yaptıklarından sağ çıkabildiysem, sen de bundan sağ çıkabilirsin. Sen benden daha güçlüsün."

Yumruğu göğsüne çarptı. Cevap verecek enerjisi kalmamıştı. Acıya bu şekilde boyun eğerken onu nasıl güçlü bulabilirdi? O metalden nefret ediyordu. Ona yaptıklarından nefret ediyordu. Onu yenilmez olmaktan çıkarıyordu. Ayak bileklerinin etini delip geçen iki ok... ama kemiğini delip geçmediğini aniden fark etti. Eğer öyle olsaydı, bırakın hayatta kalmayı ve günlerce çukurda çalışmayı, asla yürüyemezdi. Demeter bunu bilerek mi yapmıştı? Haze'in kemiklerini kolayca parçalayabilirdi.

Haze denemek zorundaydı.

Bu son şansıydı. Son şansı.

Kelepçeler arasında sallanan zinciri kavradı, derin bir nefes aldı ve tuttu.

"Ne yapıyorsun?" Peaches ses tonunu saran endişeyle sordu.

"Haklıydın," diye . "Ben bundan daha güçlüyüm."

Kasları şişti. Boyun tendonları patladı. Damarları tıslayan yılanlar gibi dalgalanana kadar tüm gücünü kollarına verdi. Ve sonra zinciri kırdı.

"Yapma..." Peaches bağırdı. "Yeter artık. Bu acıya değmez."

"Eğer onları çıkarırsam, Kuyu'dan yenilerim. Vites değiştirmek için yeterli manaya sahip olmam biraz zaman alabilir, ama birkaç et

yaralar beni öldürmez."

Sözleri düşüncelerinden daha cesurdu.

Yakınlarda hiçbir güç kaynağı yoktu. Damlayan su yoktu. Mana dolu bir göl de yoktu. Her zamanki salyangoz hızıyla yenilenecekti. Bu yeterli olabilirdi. En azından kendine böyle söylüyordu.

Haze Peaches'a baktı, nefesini içine çekti ve tüm rezervlerini ellerine aktarırken tekrar tuttu. Tek bir şansı vardı. *Onları söküp at. Haydi!* Ayak bileklerinin iki yanındaki sürgüleri kavradı. Sevgilisinin gözlerinden dökülen yaşları görmemeye çalıştı. Ve sonra çekti. Ciğerlerinden acı dolu bir kükreme koptu. Zonklayan acı onu tüketmekle, kör etmekle tehdit ediyordu ama hain cıvatalar çiğnenmiş etinden kayarak çıkana kadar çekti, çekti. Baş dönmesi onu ele geçirdi. Kirpikleri titreyerek kapandı ve verdiği hasara bakmaya bile korkarak, bitkin bir halde kamburunu çıkardı. Sanki ayakları yokmuş, onları kesmiş gibi hissediyordu.

Peaches elbisesinin eteğini kaldırdı, atletini çekiştirerek çıkardı ve altından bir şerit yırttı. Artık gitmeliydi. Zaman kaybediyorlardı. Muhafızlar her an tünellerde peşlerine düşebilirdi. Sluagh'ın tek yapması gereken kalplerindeki umutsuzluğu hissetmekti ve yerlerini anında tespit edebiliyorlardı. Ama yaralarını sardı ve sıkıca bağladı.

"Bensiz git," diye homurdandı, yüzünü ateş basmıştı. "Ben yetişirim."

Geriye çekildi ve parmaklarını uzun, dağınık saçlarının arasına soktu. Kararlılık yüzünü kaplamıştı ve artık ondan bile emir almadığını görebiliyordu. Haftalar önce tanıştığı o ürkek, kırılgan kadın şimdi hep bildiği gelincik gibiydi. Omurgası güçlü. Güzeldi. *Onun eşi.*

Violet'in ona verdiği hançere baktı ve Haze'in midesi bulandı. Aklından ne geçiyordu? Onu durduramadan hançeri ön koluna doğrulttu ve etinin derinliklerine doğru sürükledi. Bir an için tüm korkuları gerçek oldu. Kız pes ediyordu. Ama sonra dişlerini sıktı ve parmaklarını yaranın içine daldırdı, küçük bir plastik parçası çıkarana kadar etrafı araştırdı ve kanlı bir şekilde yüzünün önünde tuttu.

"Sen." Ona ters ters baktı. "Bana en çok acı çektiren ."

Sonra bir fiske vurdu ve yerden sekene kadar havada dönüp durmasını izledi. Onu geride tutan küçük şey bu muydu? Violet buna ne demişti, implant mı? Onun zamanında insanlar tür bir boktan şey yapıyorlardı da Well tarafından yasaklanmış bir şeyi gönüllü olarak etlerine ve kanlarına yerleştiriyorlardı? Şeftali ona doğru koştu ve ellerini dizlerinin üzerine koydu.

"Başardık bebeğim," dedi Peaches. "Buradayız. Başardın Haze. Beni güvende tuttun. Geçtiğimiz birkaç hafta çok zordu-" Sesi boğuklaştı. Sıvı kahverengi gözleri onunkilerle buluştu. Gözünden bir damla yaş süzüldü ve yüzüne damladı. Onu böyle görmekten nefret ediyordu.

"Tatlılık." Gözyaşını . "Sen-" Yaralı kolunu uzattı.

"İç," . "Kanım acını dindirecek. Seni daha güçlü kılacak."

Şimdi pes edemezdi. Sadece birkaç adım daha. Dilini dişine dokundurdu, kasıtlı olarak kanını çektiğini gösterdi. Böylece sadece bir anlığına acı hissedecekti. Sonra koluna yapıştı ve yarasını ağzıyla kapattı, kanın tekrar akmasını sağlamak için etrafını ısırdı. Daha fazla hayat veren iyilik ağzına aktı ve açgözlülükle içti.

Peaches düşmemek için ona tutundu. Ona tutunması gereken kişi kendisiydi. Kızın kanının uyuşturucu özelliği adamın içine işledi ve acısını dindirdi. Kendini yeniden şarj olmuş hissetmeye başladı. Yeniden canlanmış. Ve içmeden duramıyordu.

Sanki tanrıça onaylamış gibi, sanki Kuyu onların tarafındaymış gibi, mavi ışığın parladığına yemin edebilirdi. Yer sarsıldı. Duvarlar parçalandı, kum yağdı. Ama sonra Peaches sarsıldı ve kasıldı. Kasıldı. Nefesi kesildi ve sonunda nefesi kesildi ve sendeleyerek Haze'den ayrıldı. İçini korku kapladı. Açgözlülüğü ona ne yapmıştı?

Bulanık görüşünün içinde gözlerini kırıştıtarak odaklanmaya çalıştı. Başı kadının kanının etkisiyle yüzüyordu ama mavi ışık hâlâ oradaydı. Duvarlardan yansıyor. Kolundan. Onunkinden.

Kuyu'dan gelen onayla, ışıkla titreşen kollarının üzerinde iyi kutsanmış işaretler dönüp duruyordu. Tembel gururu içinde kabardı ve neredeyse ağlayacaktı. Hayatında ilk kez gözlerinden yaşlar akıyordu.

gözleri, ve şimdi oldu. Onunla birlikte. Çünkü her şey yoluna girecekti.

"Violet haklıydı," diye mırıldandı Peaches, kolunun büyüüne kapılmış bir halde. "Haklıydı. Şu halimize bak."

Güldü ve sonra onu dudaklarından sertçe öptü, tutkuyla içine doğru itti.

Toprak biraz daha gürledi ve üzerlerine daha fazla toz yağdırdı. Ama umurunda bile değildi. O onun eşiydi. Onun iyi kutsanmış eşi. Artık onları hiçbir şey durduramazdı.

"Önce ben haklıydım," diye hatırlattı ona inatla. "Violet değil. Ben sana ne demiştim?"

Dudağını ısırarak gülümsemesini engelledi ve elini onun kalbinin üzerine koydu. "Senin olduğumu."

Lanet olası haklı. İçinden bir onay hırıltısı yükseldi ve kendini kaldırdı. "Hadi gidelim."

Birlikte topallayarak çıkışa, ışığa doğru ilerlediler. Şansları varsa, ana saraydan bu kadar uzakta herhangi bir muhafız varsa, Violet, Indigo ve Shade ile dikkatleri dağılmış olacaktı. Haze'in içinden bir parça suçluluk duygusu geçti ama onu bastırdı. Kardeşleri iyi olacaktı. Violet güçlüydü.

Sonunda. Özgürdüler.

Ama bu sözleri aklından geçirir geçirmez, çıkışa sadece on adım kala Peaches acı içinde iki büklüm oldu. Dehşete kapılan Haze onu tutmaya çalıştı ama kendisi de tökezledi. Avucu duvara çarptı ve duvar öyle bir şiddetle sarsıldı ki, kıyametin habercisi olan sivri şimşekler gibi çatlaklar belirdi. Haze'in içini korku kapladı. Duvarlar yıkılıyordu. Ahşap destek kirişleri yukarıda gıcırıyor, baskı altında çatlıyordu. Deprem daha da kötüleşti. Daha fazla gümbürtü. Daha fazla duvar yıkılıyor ve toz düşüyordu.

"Haze?" Onun kasvetli bakışlarıyla karşılaştı, sesi çaresiz ve tizdi. "Ne yapacağız?"

Yukarıda büyük bir çatırtı duyuldu. Tahta bir kiriş aşağı düşmeden hemen önce Peaches'ı çıkışa doğru itti. Onu omzundan yakaladı ve sendeleyerek yere düştü, ağırlığı tutarak tünelin çökmesini ve onları yutmasını engelledi. Önce dışarı çıkması gerekiyordu. Sonra ne olduğu önemli değildi.

başına geldi. Tozlar başının üstüne yığıldı ve seğiren kulaklarında toplandı.

"Acele et," diye kükredi ona. "Koş, tatlım. Her şey yerle bir olmadan önce buradan çık."

"Hayır!" diye bağırdı, kendini korkutarak. Ama gümbürtü durmadı. Daha fazla parça düştü. Taşlar. Daha büyükleri. Bir tanesi omzuna çarptı ve irkildi.

"Kaç Peaches," diye hırladı, muazzam ağırlığın altında eğilerek. "Eğer bana söylediklerinde ciddiysen, kaç. Söz verdiğin gibi hayatta kal." Peaches inatla başını sallayınca, adam ona ters ters bakarak çukur hücrede söylediklerini hatırlamasını sağladı. "Söz vermiştin."

Gözlerindeki hüznün yerini suçlama ve ihanet aldı. Bunun için onu asla affetmeyecekti. Tıpkı Holly'yi asla affetmediği gibi.

"*Git!*" Kükremesi havayı çınlattı. "Ben ."

Gitmesi *gerekiyordu*. Bunu ona yapamazdı. Hayatı boyunca insanları güvende tutmak istemişti. Onları en büyük düşmanlarından, kendilerinden korumak istemişti. Son zamanlarda bu bir Gardiyan olma şeklini almıştı ama şimdi Peaches'la birlikte gerçek bir amaç bulmuştu. Onunla.

İyi ki dinledi, çünkü döndü. Duvarlar yıkılırken ve karanlık onun ışığını çalarken koştu.

BÖLÜM 30

Peaches tünelin dışında ne kadar süre amaçsızca dolaştığından emin değildi. Dakikalarca. Saatler. Günler. Bir noktada, o bulmuştu

Arkasına saklanabileceği bir çalı buldu ve suçluluk duygusunun ağırlığı altında çöktü. Haze'in de kalp acısını hissettiğini hayal ederek çöken tünele geri döndü ve parmaklarıyla kazmaya başladı. Çökme onun suçuydu. Onun gücüydü. Kontrol edemediği duygularının gücüyle titreyerek damarlarında dolaştığını hissetmişti.

Ne kadar uğraşırsa uğraşsın, güç yine çalışmadı. Tüneli aşağı çekmesi dışında ne olduğundan bile emin değildi. Çöküşten birkaç dakika önce damarlarında elektrik çarpmıştı. Bir an için kendini canlı, güçlü ve *kuvvetli* hissetmişti. Şimdi ise boşluk. Onu görmezden geldi. Sanki o da Haze'den uzaklaştığı için ne kadar zavallı olduğunu biliyordu.

Onu hangi Muhafızın bulduğundan, onu tünelden tekmeleyerek ve çılgılık atarak, parmakları kanlar içinde kimin çıkardığından bile emin değildi. Ya da onu şeytani Obsidyen Sarayı'ndan uçuranın kim olduğundan. Haze *gitmişti*. Tünel onu bütünüyle yutmuştu ve hepsi onun suçuydu.

Eğer daha güçlü olsaydı.

Kolundaki o işe yaramaz plastik parçasını yıllar önce çıkarmış olsaydı, sistemine dolan ham güce alışmak için zamanı olurdu.

Eğer.

Eğer.

Şimdi Haze'in Tarikat'taki güvenli odasından geriye dönüp baktığında, Sluagh'lardan birinin onu bulup ruhunu emmemiş olmasına şaşırıyordu. Bunun için yalvarmıştı. Violet'in sarayda İndigo'yu kurtarmak için verdiği savaşın askerlerin dikkatinin çoğunu çekmesi tamamen şans eseri idi. Hayal meyal Aconite Şehri üzerinde uçan bir kanatlı fae ordusunu hatırlıyordu.

Haze'in yatağında yatarken, yastığında onun kokusunu duyarken, tüneldeki korkaklığını tekrarlarırken, Haze'in kaçmasına *duyduğu ihtiyacı* kanına pompalanan bir dürtü gibi hissedebildiğini düşünmenin ne kadar tuhaf olduğunu hatırladı. Cesur olduğunu düşünmüştü. Bu zamanda uyandığından beri değiştiğini düşünmüştü. Haze'i sevmek onu güçlü kılmıştı. Ama bir ayağını diğerinin önüne atmış, sonra da söz verdiği gibi onu geride bırakmıştı.

Korkak.

O bir korkaktı.

Gardiyan onu Haze'in yatağına yatırdıktan bir süre sonra Ada adında sarışın bir kadın geldi ve Peaches'in sağlığıyla kısa bir süre ilgilenmeye çalıştı ama Peaches bunu reddetti ve Ada gitti. Peaches, Ada'nın bir şifacı olduğunu öğrenmişti. Ada aynı zamanda Seelie Yüce Kraliçesi'ydi ve Yüce Kral Jasper Darkfoot ile çiftleşmişti.

Peaches'in soğuk hafızasında bir şeyler tetiklendi. Belki de Haze onlardan bahsetmişti. Peaches'in pek umurunda değildi. Kendini konuşturamıyor, hareket ettiremiyor ya da düşünemiyordu. Tek yapabildiği sesi kısılana kadar Haze'in adını haykırmaktı. Sanki bu onu geri getirecekmiş gibi tekrar tekrar.

Daha da kötüsü, kolundaki işaret nabız gibi atıyor ve içinden çıkamadığı ya da anlayamadığı perişan duygularla dolup taşıyordu. Bu onu bunalıttı. Onu boğuyordu.

Kapı çalındı ve Violet gözlerini kapatarak kendi içine kıvrıldı. Gelen Violet ve eşi Indigo'ydu. Gitmelerini umarak onları görmezden geldi. Ama sonra Ada'nın seslerinin geri geldiğini ve üçünün kendi aralarında sessizce konuştuklarını duydu.

Bir yanı, arkadaşı sevgilisini kurtardığı, onu orospu kraliçenin ellerinden kurtardığı için sevinmek istiyordu. Ama tek yapabildiği

büyüyen bir boşluktu. O eski dost onu en büyük acılardan koruyordu. Eskiden saniyeleri, dakikaları, saatleri geri sayardı. Ama geçen hiçbir zaman bu acıyı silemezdi. Hiç bitmedi.

Sonunda arkadaşının sesi . "Peaches, Ada'nın seni kontrol etmesi gerekiyor." "Ben iyiyim," diye burnunu çekti. "Git başımdan." Birkaç dakika bir sessizlik oldu.

"Peaches... bağ. Haze'i hissedebiliyor musun? Yaşıyor mu?"

Boş ruhunda bir şeyler kıvılcımlandı. Haze'i *hissetti* mi? Hayır. Elbette onu hissedemezdi. O ölmüştü. Ve hepsi onun yüzünden olmuştu. Artık ağlayacak gözyaşı kalmadığını düşünmüştü ama geldiler. "Bu benim hatam," diye itiraf etti, kendinden duyduğu nefret içini kaplamıştı. "I

depremi yarattı."

"düşünmeyin."

"Ama o bendim. Benim yeteneğim. İmplantı çıkardım ve hemen oldu." Peaches gözlerini açtı ve sessizce arkadaşını anlamamakla suçladı.

Kapının yanında duran üçü Peaches'e bir tür tren kazasıymış gibi baktı.

"Hey," dedi Violet. "Işığım ilk çıktığında yanlışlıkla Indigo'yu kör ettim. Ayrıca az önce Indigo ve Shade'e radyasyon zehirlenmesi yaşattım. O iyi. Beni affetti."

Indigo, Violet'e tıpkı Haze'in Peaches'a gülümsediği gibi gülümsedi. Gözlerini kapadı... sonra Violet'in söylediği bir şey aklına geldi.

"Ne yaptın?" diye sordu. "Radyasyon mu?"

"Uzun hikâye. Ama ışığımı, bedenlerini ele geçiren Sluagh'lara zarar veren bir şeye dönüştürdüm. İşe yaradı. Dışarı çıktık."

Şeftali bakakaldı. Violet onların zamanında bir nükleer fizikçiydi. "Sen... ultraviyole mi oldun?"

Güldüler. Birazcık.

Violet ofladı. "Bana bir daha asla öyle deme."

Peaches gözlerini ovuşturdu, şimdiden boşluğun geri geldiğini hissediyordu.

"Her neyse," diye mırıldandı Violet. "UV'den çok gama ışını gibiydi ama-tamam, kapa çeneni Violet. Yine yapıyorum." "Her neyse,

yatağa oturdu. Önce Peaches'in mavi işaretlerine, sonra da kendisinininkilere dokundu. "Dinleyin. Bu bağ bizi eşimize bağlar. Bunun zor olacağını biliyorum ama onu hissetmeye çalışmalısın."

Peaches kaşlarını çatarak arkadaşına baktı, keşke birbirlerini hiç terk etmeselerdi diye düşündü, eğer birbirlerinden ayrılmasalardı bu kalp kırıklıklarından herhangi biri yaşanır mıydı diye merak etti. "Ne demek istiyorsun?"

"Konsantre olursanız, bağlı duygularınız aracılığıyla eşinizi hissedebilirsiniz," dedi. "Indigo'yu burada yanımda olmasa bile hissedebiliyorum."

Bağlantılı duygular.

Bu fikir Peaches'in kafasında dönüp duruyordu. Yani Haze'in kaçma ihtiyacını hissetmişti. Bu onun hayal gücü değildi. Sanki üzerine bastırılmış gibi hissetmişti. Kendisini ondan kaçmaya itenin sadece korkaklığı olmadığını, onun arzusunun da kargaşaya katkıda bulunduğunu bildiğinde, kendini biraz daha iyi, ruhu biraz daha az ezilmiş hissetti. Ayağa kalktı ve burnunu sildi. "Bunu bilmiyordum."

"Dene bakalım. Gözlerinizi kapatın ve bağa odaklanın."

Violet, Peaches'in ellerini kendi ellerinin arasına aldı ve ona gözlerini kapatıp konsantre olmasını söyledi. Peaches izlere, vücudunun orada nasıl farklı hissettiğine odaklandı. Ama bunların hepsi onun için çok yeniydi. Ne yaptığına dair hiçbir fikri yoktu.

"Ne hissediyorsun?" Violet sordu.

"Ne bilmiyorum."

"Kalbinin diğer yarısını arıyorsun."

Tabii ki. Bir ritim. Bir yankı. Tekrar odaklanmayı denedi. Bu kez, farkındalığını bağdan aşağı gönderdi ve açıldı. Kalp atışını hissetti. Dinledi. Ve sonra onu tüketen şeyin kalp ağrısı olduğunu fark etti. Şu anda tanıdığı tek şey buydu, bu yüzden o duyguya odaklandı ve bir yankı dinledi. Eğer Haze hayatta olsaydı... onun da kalbi kırılmış olurdu.

"Hissediyorum... Hissediyorum..."

Ağrının bir ortağı vardı. Yumuşak, yırtık pırtık, harap. Gözlerinden yaşlar süzüldü.

Pus mu?

Bir umut dalgası kalbini ezen taşları parçaladı. Bu umudu bağın altına itti. Fısıldadı ve soldu

ama yine de oradaydı. Belki de Haze onu alamayacak kadar uzaktaydı. Belki de iletişim kurabileceğini düşünmek aptallıktı.

Ama sonra bir cevap hissetti. Karanlığın içinde bir gelincik gibi açan umudunun yankısını. Onun iyi olduğunu biliyordu.

"O orada, Violet. Aman Tanrım. Onu hissedebiliyorum."

Gözleri açıldı, gözyaşları onu kör ediyordu. Bakışları Ada, Çivit ve Menekşe arasında gidip geldi. Hepsinin yüzünde aynı rahatlama ifadesi vardı. Indigo duvara yaslanıp kaşlarını çatınca Peaches onların da Haze'in arkadaşları olduğunu anladı.

Onu özlemişlerdi. Onun için üzölmüşlerdi. Onu bulmasına yardım edeceklerdi.

"Güzöl, bu iyi." Violet battaniyenin üzerinden Peaches'ın kalçasını okşadı. "Eğer Haze yaşıyorsa, onu bulacağız. O bize dönene kadar durmayacağız."

Peaches başını salladı, rahatlamıştı.

"Şeftali," dedi Violet nazikçe, "Ada'nın sana bir göz atmasına izin vermelisin. Haze kendine dikkat etmeni isterdi."

Hayatta kal. Yürümeye devam et. Bunu yapabilirdi. Bir adım. Ve sonra bir adım daha. Onu bulana kadar. Başını salladı. "Söz verdim."

"Güzöl." Violet ayağa kalktı ve Ada'ya el salladı. "Ben kapının hemen dışında olacağım."

Violet ve Indigo gitti ve sonra sadece Ada kaldı.

Peaches başını yastığa koydu, sonra tekrar doğrulup oturdu, birden ne kadar kirli olduğunu farkına vardı. Ve kanla kaplıydı.

"Önce şu parmaklara bir göz atalım." Ada parmakları nazikçe kaldırıp ters çevirdi ve mum ışığında inceledi. "Görünüşe göre Freddie Kruger ile iki raunt yapmışsın, haksız mıyım?"

Peaches acıya rağmen güldü. Derin nefes aldı ve yavaşça sakinleşti. Ada'nın Peaches'in vücudu üzerinde ustalıkla çalışmasını izledi. Başka bir insan. *Onların zamanından*. Burada, hem de bir Yüce Kraliçe. Ada güçlü, zeki ve şefkatliydi.

Peaches'in ağırları ve sızıları aklına bir şey geldi.

"Neden yeteneğime erişemediğimi düşünüyorsunuz, ama büyü hala bana karşı çalışabiliyordu?" diye sordu. "Yeteneklerimin çoğunu silebildiler."

Yaralarım beni büyüleyebilir ama Kraliçe beni asla büyüleyemez."

Ada ona arkasına yaslanmasını söyledi ve ellerini reiki şifasına benzer bir şekilde Peaches'in vücudunun üzerinde gezdirdi. Peaches'in sorusunu düşünürken Ada'nın dudağının kenarı seğirdi.

"Emin değilim," dedi. "Yani, sadece birkaç aydır uyanığım. Bu şeyleri hâlâ öğreniyorum. Ama bir tahminde bulunmam gerekirse, kolundaki küçük plastiğin İyi Kutsanmış Birlik gibi bazı şeyleri durdurmaya kadar engel olduğu, ama tutarlı olacak kadar değil. Violet senin küçük kumaş parçanı kullanarak sana bir konum büyüsü yapmıştı. Seni çukurda bu şekilde buldu. Ama bana büyünün etkisinin biraz azaldığını söyledi-" Ada nefesini tuttu, ellerini Peaches'in karnının üzerinde gezdirdi.

"Ne oldu?" Peaches kalbindeki panikle ayağa fırladı. *Artık kötü haber yok. Lütfen.*

Ada, Peaches'in gözlerini kendi gözlerindeki merakla karşıladı. "Sen hamilesin."

"Bu olamaz." Peaches homurdandı. "Biz sadece... Yani... Biz..."

"Çok yeni," diye açıkladı Ada. "Günler bile, ama orada. Vücudundaki değişimi hissediyorum."

"Ne?"

Duvarlar Peaches'in üzerine kapandı. Doğum kontrolü hakkında hiç endişelenmemişti. Her zaman implant taktırmıştı. Bu sefer uyandıktan sonra, bu hiç aklına gelmeyen bir şeydi. Belli ki Haze'in de aklına gelmemişti. Bir mide bulantısı dalgası geldi ve bunun hamilelikle hiçbir ilgisi yoktu.

Haze kendi oğlunu kaybettikten sonra ne düşünürdü? Ya onu bulamazlarsa?

Ya bu bebeği tek başına büyütecekse?

Ada nazikçe gülümsedi ve Peaches'in ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Ben de birkaç aylık hamileyim. Clarke ve Rush'ın Willow adında mini bir yarı şekil değiştiren tehditleri var. Eminim yakında onunla tanışacaksın. Peaches, burada arkadaşlarınla birliktesin. Yalnız değilsin. Ve Violet... Seni bulmak için cenneti ve cehennemi yerle bir etti. Onunla özellikle iyi bir arkadaşın var."

Peaches ne diyeceğini bilemedi.

Ada onu nazikçe okşadı. "Senin için banyoyu hazırlamama ne dersin? Temizlendikten sonra biraz dinlenmelisin. Başka bir hayat büyütüyorsun. Ama uyumak için yardıma ihtiyacın olursa, uyuman için sana yardım edebilirim. Kapının hemen dışında olacağım."

Artık uğruna savaşması gereken sadece Peaches değildi. Haze'di.

Ve bir bebek. Şimdi vazgeçerse lanetlenir.

BÖLÜM 3 1

A Ertesi gün alacakaranlıkta Tarikat, Peaches'in Kışlık Saray'da geçirdiği zaman hakkında bilgi almak için hiç vakit kaybetmedi. Onlar

uyanır uyanmaz onu tapınağa çağırdı. Günün çoğunu uyuyarak geçirdikten ve kederden sayıklayarak Tarikat'a uçtuktan sonra, kampüs boyunca yürümek yeni evini görmek için ilk şansı oldu.

Şeftali, Onikiler'in iki katlı evinden çıkıp boş çim antrenman sahasına adım attıklarında Violet'in yanında yürüdü. Violet, Onikiler'inkine benzeyen ama sarmaşıklar ve örümcek ağlarıyla kaplı karanlık bir evi işaret etti.

"Şuradaki perdeleri çekilmiş ürkütücü ev Sluagh Muhafızları'na, yani Altılara ait."

"Sluagh mı var?" Peaches'ın nefesi kesildi, kollarındaki tüyler diken diken oldu.

Violet kaşlarını çattı ve gözle görülür bir şekilde ürperdi. "Hatırlat da zamanımız olduğunda sana onların saçmalıklarını anlatayım. Şimdilik oraya gitme. Asla."

Peaches, Clarke'tan ödünç aldığı dökümlü elbisenin üzerinden karnına dokundu. Çilli, kızıl saçlı medyumla mütevazı mutfakta kısa bir süre tanışmıştı. Clarke, Peaches'a sıcak bir karşılama yapmış, sarılmış ve akşam yemeği için hazırlık yaparken ev kekini rahatsız etmeye başlayan çocuğu Willow'un peşinden gitmeden önce daha sonra konuşacaklarına söz vermişti.

"Soldaki evler Muhafız kışlaları," diye devam etti Violet, sonra da yemyeşil evlerin arasındaki daha görkemli bir başka evi işaret etti

bahçeler. "Bu Prime'ın evi. Baykuş değiştirici. Birazdan onunla tanışacaksın. Ve eğer bu yoldan geri yürürsek, sonunda Büyücü akademisini, kütüphaneyi, yatakhaneleri ve buluruz. Demirhane ve eğitim alanı ön kapıların yakınında."

Peaches teşekkürlerini eliyle imzaladı.

"Oh," diye el salladı Violet. "Biz eski topraklar için bu gelenek hakkında endişelenmene gerek yok. İstersek birbirimize teşekkür edebileceğimize ve özür dileyebileceğimize karar verdik, pazarlıklar ve borçlar lanet olsun."

Peaches'ın göğsünde bir sıcaklık filizlendi. Kulağa çok hoş geliyordu. Fae gelenekleri bazen çok yorucu olabiliyordu.

Tapınağa çıkan uzun bir taş merdivenin dibinde durdular. Su, yukarıdan aşağıya menfezlerden akarak ya kanalizasyona karışıyor ya da kıvrımlı bir yol boyunca kampüsün içine doğru devam ediyordu. Güneş batıyor olsa da mavi cüppeli Büyücüler ve deri giysili Muhafızlar yollarda dolaşıyordu. Alacakaranlık Elphyne'de her zaman en yoğun zaman olmuştur, gece ve gündüz yaşayanların yollarının kesiştiği bir andı. Çoğu Peaches'a temkinli bir bakış attı. Parmaklarını elbisesinin cebine daldırdı, tanıdık bir taş hissetmeyi bekliyordu ama hiçbir şey yoktu. Bu yeni bir elbiseydi.

Violet, "İyi olduğuna emin misin?" diye sordu.

Ayaklarına, ödünç aldığı sandaletlere baktı. "Evet. Olacağım. Sadece Haze'i bulmam gerekiyor."

"Yani... tebrikler?" Violet, Peaches'ın karnını işaret ederek baktı ve gülümsedi.

"Teşekkürler, sanırım."

"Hızlı çalışıyorsunuz, değil mi?" Violet şakayla karışık Peaches'e dirsek attı. "Yani... daha birkaç hafta önce tanıştınız."

Peaches kaşlarını kaldırdı. "Ya sen ve İndi?"

Violet'in yüzünde utangaç bir ifade belirdi. "Evet. Birkaç hafta ama en azından şimdiden hamile kalmadım. Hepsi senin suçun."

Peaches'ın üzerine bir sessizlik çöktü. Arkadaşının sadece takıldığını biliyordu ama yine de tüm bilinmeyenleri düşünmek canını acıtıyordu. Violet, Peaches'in yüzündeki ifadeyi anlamış olmalı ki ona doğaçlama bir şekilde sarıldı ve kulağına fısıldadı, "Merak etme. Biz gidiyoruz."

onu geri almak için. Bir şeyi kafama koydum mu, beni kimse durduramaz." Geri çekildi ve izleyenlere ters ters baktı. "Merak ediyorsan söyleyeyim, onlar da bana bakıyor. Ben burada yeniyim. Bize alışacaklar."

Peaches gözyaşlarını sildi ve titreyerek derin bir nefes aldı, kararlılığı sertleşirken kendi kendine başını salladı. "Haze'i bulmaya gidiyorum."

"Sana yardım edeceğim."

"Yapacak mısın?" Biraz geri adım atılmasını ya da en azından arzusunun açıkça reddedilmesini bekliyordu. Kimse Peaches'ın bir şey yapabileceğini düşünmüyor gibiydi. Haze dışında kimse.

"Kesinlikle."

Violet'in gülümsediğini görmek güzeldi. İlk tanıştıklarında Violet'in yüzünde sert çizgiler ve keder vardı. Violet'in nükleer soykırımdaki rolü yüzünden kendini çok suçlu hissettiğini hatırlıyordu. Ama Peaches uranyum tedarik etmişti. Silver da bombaların üretildiği fabrikada çalışmıştı. Hepsinin oynayacak bir rolü vardı ve nedense Kuyu onların bugünün dünyasında uyanmak için mükemmel adaylar olduklarını düşündü ve... ne? Onlara inanılmaz bir güç vermek mi? Ama önce onlara işkence etmeden olmazdı.

Acı zihnine sızdı ve onu geri itmek için yoğun bir çaba sarf etmek zorunda kaldı. Artık o soğukluk olmayacaktı. Hayatının aşkını bulmak zorundaydı.

Peaches, Violet'i değiştirenin sadece Indigo mu olduğunu, yoksa Peaches gibi ayrı geçirdikleri zamanda daha fazlası olup olmadığını merak etti.

"Bunca zamandır ne yapıyordun?" diye sordu arkadaşına, neredeyse cevaptan korkarak.

Violet'in iyi ruh hali kayboldu. Dedikodu yaparak ayaklarını sürüyerek geçen bir grup Büyücüye ters ters baktı. Yanlarından geçip gittiklerinde cevap verdi.

"Ben... Ben... ah..."

"Baltalı katil mi?"

Bu bir şakaydı ama Violet'in yüzündeki ifade ciddileşti. "Ben vampir öldürdüm."

Peaches gözlerini kırıştırdı. Baktı. "Buffy gibi mi?"

İkisi de kahkahayı patlattı. Bu gerginliği ortadan kaldırdı.

Violet ayak parmağıyla toprakta bir desen çizdi. "Dürüst olmak gerekirse, çok da haksız sayılmazsın. Çok fazla dolaştım. Bazı metal silahlar buldum ve bunları benden ya da başka birinden izinsiz su içmeye çalışan vampirleri takip etmek ve avlamak için kullandım."

"Oh, . Gerçekten mı?"

Violet başını salladı. "Bazıları pislikti, evet, ama yargılama konusunda biraz aşırı hevesli davranmış olabilirim. Bununla gurur duymuyorum."

"Neden olmasın? Bence bu inanılmaz cesurca. Keşke ben de senin kadar cesur olabilseydim."

"Son altı yıldır ne yapıyordun?"

Peaches kendine sarıldı. "Bir süre kendi başıma yaşamayı denedim. Beni peri gibi gösterecek birini buldum." Saçlarını ve dişlerini salladı - ama şimdi tamamen insan gibi görünüyordu. Ne piranha çivili dişleri ne de şeftali rengi saçları vardı. Haze onu tanıyabilecek miydi? "Her şey yolundaydı, bir ipek çiftliğinde çalışıyordum, kendi işime bakıyordum ama sonra bir vampir kanımın kokusunu aldı ve benden beslendi." Güneş ufku arkasında battı ve soğuk bir esinti içeri süzüldü. "Hedef haline geldim ve kısa süre sonra bir prens beni bulup Sonbahar Sarayı'na götürdü ve orada kanımı şişeleyip sokaklarda sattı. Haber kraliçeye ulaştı ve iki yıldır Kış Sarayı'nda onun kişisel kan kölesi olarak hizmet ediyorum. Beni tamamen kendine istedi, bu yüzden peri cazibemi korudu."

Violet'in yüzündeki kan çekilmişti. "Ah, Peaches. Çok özür dilerim.

Asla . Seninle kalmalıydım." "Daha iyisini bilmiyorduk. Muhafızları tanı mıyorduk. Ve,

Ayrıca her şey o kadar da kötü değildi. Bana Elf rünlerini okumayı ve mana taşları yapmayı öğreten çılgın, huysuz ama şaşırtıcı derecede yardımsever yaşlı bir kızılkafe gobliniyle tanıştım. Ve kraliçe diğer vampirleri benden tuttu." Zihni kısa bir süreliğine Luthian ve Wisteria'ya gitti. "Yani, çoğu zaman."

"Bu değil-" Violet daha fazla konuşmamak için kendini tuttu, bunun yerine gözlerinde kararlılıkla başını salladı. "Artık farklı olacağız. Doğru yerdeyiz. Benim de bunu görmem biraz zaman aldı ama işleri yoluna koymaya başlayacağım."

"Kulağa hoş geliyor."

En tepedeki kırmızı çatılı tapınağa çıkan merdivenlere baktılar. Lacivert ve mor gökyüzü yıldızlarla doluyor.

"Silver'ın ne yaptığını merak ediyorum," diye Violet.

"Ben de bunu hep merak ederim." Huzursuzluk Peaches'ın midesine bir taş gibi oturdu. Eğer Violet gibi o da çok kötü zaman geçirdiyse, belki Silver da pek iyi durumda değildi.

"Sanırım onu bulmamız gerekiyor," diye itiraf etti Violet. "Katılıyorum."

"Ama önce Haze'i bulacağız." Violet ayakkabılarını çıkardı ve Peaches'a da aynısını yapmasını söyledi. Ayakkabılarını basamakların dibindeki başka bir sıra ayakkabının yanına yerleştirdi. "Görünüşe göre tapınağa giremiyoruz," diye mırıldandı ve Peaches'in elini tutarak onu serin basamaklardan yukarı çıkardı.

Tapınak tüm Tarikat kampüsüne bakıyordu. Büyük sütunlar, yağmur halde yağmur zincirlerinden su damlayan kırmızı bir çatıyı tutuyordu. Sihirli bir şekilde yönetiliyor olmalı. *İnanılmaz* bir şey. Her köşesinde küçük bir havuz bulunan ve suyun içinden bir sivri uç çıkan büyük avluya bakarken içini huşu kapladı. Ortada daha büyük bir havuz yer alıyordu. Burada büyük bir dikilitaş anıtı vardı. Tütsü ve yasemin gibi kokuyordu.

Violet havuzları göstererek, "Burası elemental yakınlıklarınızı test edecekleri yer," diye açıkladı. "Bunu bilmek yeteneğini yönetmeyi öğrenmene yardımcı olacak. Hadi devam edelim. Konsey odası hemen şurada."

Kampüse bakan başka bir açık odaya geçtiler. Korkulukları olmayan bir balkon, kanatlı fae'ler için bir iniş pisti görevi görüyordu. Çiçeklerle dolu büyük vazolar etrafa saçılmıştı, kokuları havayı dolduruyor, hoş ve tatlı bir buket halinde yaseminle karışıyordu. Birkaç fae zaten oradaydı ve kendi aralarında hararetle bir şekilde konuşuyorlardı. Violet ve Peaches odaya girdiklerinde durdular.

Peaches grubun ilgisi altında küçülmek için kendini dik durmaya zorladı. Ama her birinin yargılayan, sırlar, güç ve tarih barındıran gözleri vardı.

Sadece iki Muhafız oradaydı. Uzun boylu, görkemli elf altın sarısı saçlarını deri kaplı omzunun üzerinden savurdu. Ağır dövmeli karga

şekil değiştiren, sarışın kilit koluna değince irkildi ve kaşlarını çattı. Parlayan, siyah tüylü kanatları gerildi. Peaches'a döndüğünde kaşları çatıktı.

Mavi cüppeli üç Büyücü Muhafızların yanında duruyordu. Prizmatik yusufçuk kanatlı, sedefli kahverengi tenli ve gökkuşaağı saçlı bir peri ellerini önde kavuşturmuş, sabırla Peaches'i izliyordu. Onun yanında, bir büyücü tipi uzun beyaz sakalından dalları fırçaladı. Dallar, sanki düşeceklerini biliyormuş gibi, yanındaki tıknaz dişi satirin bekleyen ellerine düştü.

Ve sonra odada tamamen hareketsiz duran tek kişi olan Prime vardı. Çıplak kahverengi ayak parmaklarının ucuna kadar uzanan mavi bir Roma elbisesi giymişti. Yüzünün etrafında beyaz bukleler vardı. Beyaz kirpikleri iri kahverengi gözlerini çerçeveliyordu. Parlak, beyaz kanatları bir kraliçenin muhteşem örtüsü gibi sırtından aşağı dökülüyordu. Prime'in gözü sadece Peaches ve Violet'taydı.

Peaches'in etrafında bu güç aurası fokurdarken karşılaştığı diğer tek fae Kraliçe Maebh'in kendisiydi.

Yarasa kanatlı meleksi bir gölge aniden gece gökyüzünden indi. *Vampir*. Sertçe yere indi, tökezledi ve sonra omurgasını dikleştirdi. Kimsenin gözlerine bakmadan yüzündeki koyu renk bukleleri düzelitti. Tanıdık geliyordu. *Onu nereden tanıyordu?* Kısa, yanlardan kırılmış, tepesi uzun saçlar. Sıcak zeytin rengi ten. Saat beş yönündeki gölgesi ona günahkâr bir görünüm veriyordu. Kaslı yapısı Haze'in vücut geliştirme tipinden daha atletikti. Haze'inki ezmek iinken, onunki dayanıklılık için yaratılmıştı.

Vampirin kalın siyah kirpikleri nihayet kalktı. Dik dik baktığı Peaches değil, Violet'ti. Gözlerinin altındaki koyu halkalar Peaches'a Indi'nin dün gece ne kadar hasta görüldüğünü hatırlattı. Ve sonra Peaches hatırladı. Maebh tarafından incitilen diğer vampir oydu. Violet ona zorla kendi kanını içirmek zorunda kalmış, böylece radyasyon zehirlenmesinden iyileşmişti.

Violet sayesinde hayattaydı ama ona hem nefret ediyormuş hem de onu istiyormuş gibi bakıyordu. *İyi kutsanmış kanı arzuluyor*. Ve etrafta onlardan çok fazla yoktu. Hepsi çiftleşmişti. Peaches paylaşmanın Haze'in ya da Indigo'nun olacağını düşünmemişti.

kelime dağarcığı. Shade'e acımak Peaches'ın içinden geçti, ama sert bakışlarını ona doğru kaydırdığında, onu bıraktı.

Değiştiremeyeceği bir şey üzerinde durmak onun seçimiydi. Hayatında bunu yeterince yapmıştı.

"Artık hepimiz burada olduğumuza göre," diye duyurdu Başbakan. "Konsey toplantısını başlatalım."

Hepsi beklentiyle Peaches'e döndü ve Başbakan devam etti. "Peaches, Tarikat'a hoş geldin. Senin türünden buraya yolu düşen ve bir Muhafızla çiftleşen diğerleri gibi biz de hiçbir talepte bulunmadık."

Violet inanmayan bir ses çıkardı ve Başbakan ona ters ters baktı.

"Ama biz inanıyoruz ki, eğer kendinizi bizim davamıza adarsanız Kuyu'nun bütünlüğünü korumak ve Elphyne'in uzun vadede hayatta kalmasını sağlamak, sizin de buraya uygun olacağınızı gösteriyor."

Başka bir deyişle, ya onlara katılacak ya da kışının üstüne atılacaktı. Peaches iç çekti. Violet Peaches'in elini güven verici bir şekilde sıktı ve Peaches Violet'in birkaç dakika önce söylediklerini hatırladı.

Doğru yerdeyiz. Benim de bunu görmem biraz zaman aldı ama işleri yoluna koymaya başlayacağım.

Şeftali dudaklarına dokundu. "Doğru yerdeyim. Ve Haze'i bulmak istiyorum."

Başbakan gözlerini dikti, sonra başını salladı ve odayı işaret ederek her bir konsey üyesinin adını söyledi. "Şafak bizim Kahinimiz." Koç boynuzlu dişi eğildi. "Barrow bizim simyacımız." Büyücü boğazını temizledi. "Colt büyücüleri denetler." Perinin kanatları çırpındı. "Hepsi akademide eğitmen. Yeteneğini kontrol etmeyi öğrenirken onlarla yolunun kesişeceğinden eminim. Barrow'un, sen onu doğru şekilde kullanmayı öğrenene kadar gücüne odaklanmana yardımcı olacak bir taşı bile var."

Dawn, uyuyormuş gibi sarsılan Barrow'a dirsek attı. Sonra cüppesinin cebini karıştırdı ve pürüzsüz bir mana taşı çıkardı. Taşı gösterirken Peaches'a sıkı bir gülümseme verdi ve sonra taşı yerine koydu.

Daha sonra alacağını tahmin etti. Eğer isterse.

"Ve Muhafızlar," diye devam etti Başbakan, "daha önce tanışmış olabilirsiniz. D'arn Leaf On İki Kadro'nun takım lideridir." D'arn Leaf

Güneşte kızarmış elf başını salladı. Peaches onun savaş derisi değil, şort giymesi gerektiğini düşünmeden edemedi. Ama gözlerindeki ifade hiç de sıradan değildi. Onun sıkı bir gemiyi yönettiğini hayal etti. "Geriye D'arn Cloud ve D'arn Shade kalıyor, onlar da On İki'nin üyeleri."

Peaches gülümsedi ve salladı. Kimse el sallamadı.

"Uzun birkaç gece oldu," dedi Başbakan. "Lütfen, Kış Mahkemesi'nde Kuyu'nun yasalarını çiğneyen tam olarak ne gördüğünüzü bilmemiz gerekiyor."

"Peki ya Haze?"

Başbakan sabırla gülümsedi. "Her şeyin zamanı var."

Tüm gözler onun üzerindeyken Peaches bildiği her şeyi anlatmaya başladı. Orada geçirdiği zamanın başlangıcından Haze'in gelişine ve sonrasına kadar.

"Ama deneyleri gerçekten görmediniz," dedi Bulut.

"Hayır... O odada hiç bulunmadım."

"Ama ben öyleydim," dedi Violet. "İndi ve Shade de öyle. Peaches'ın da görmesi neden önemli olsun ki? Yanlış davranışa dair elimizde yeterince kanıt var."

"Maebh insanları da öldürdü," dedi Peaches. "Tam benim önümde. Haze'e zarar verdi. Onu dövdüler ve bir kafese astılar, sonra da bizi bir tür hapishaneye attılar ve bütün gün bu lanet kayaları yontmak zorunda kaldık." Ağzından çıkan her kelimeyle birlikte omuzları geriliyordu. "Bu hapishanenin demir bir kapısı vardı. Haze'in bacaklarına metal prangalar saplamışlar. Bütün bunlar onu bulmamıza nasıl yardımcı olacak? Hâlâ kapana mı kısıldı? Ne-"

Başbakan Peaches'i yatıştırmak için elini kaldırdı. "Biz sadece harekete geçmek için zemin oluşturmaya çalışıyoruz. Maebh ordusunu harekete geçirirken, bırakın sarayı, Aconite Şehri'ne girmek bile kolay olmayacak."

"Bana henüz kimsenin Haze'in yerini tespit edemediğini mi söylüyorsun?" Ağzı açık kaldı ve etrafındaki Muhafızlara baktı. Gözleri sertleşti. Çeneleri sıkıştı.

"Ne yaptığımızı bildiğinizi sanmayın," diye kestirip attı Başbakan.

Odayı öfke kaplamıştı ve bu öfke Peaches'e yönelmişti. Yanaklarında ateş alevlendi, ama sözlerini tutma zamanı

sona ermişti. Haze'i kurtarmak için elinden gelen her şeyi yapmadığı için kendini asla affetmeyecekti.

"Bizim bir sürecimiz var," diye devam etti Başbakan. "Ve buna uymak zorundayız, yoksa toplumdaki konumumuzu kaybederiz. Fae'lerin hizaya gelmesinin tek nedeni, içten içe yaptığımız şeyin doğru olduğuna inanmalarıdır. Kuyu'nun uzun ve müreffeh bir varoluşun anahtarı olduğuna inanıyorlar. Katılmıyor musunuz?"

Peaches yapamadı. Boğuluyormuş gibi hissediyordu. Arkadaşına baktı. Violet üzgün gözlerle karşılık verdi ama bir dayanışma gösterisi yanında durdu.

"Eğer bu konumu kaybedersek," diye devam etti Başbakan. "O zaman krallıkların gücünün üstünde krallığı denetleme yeteneğimizi kaybederiz. Şimdi, bize başka ne söyleyebilirsiniz? Kaçak mallarla bir ilgin var mıydı? Saraydaki rolünüz neydi?"

Peaches elbisesini kavradı, parmak eklemleri beyazlaştı. Nefesi hızlandı. Kendini saldırıya uğramış hissetti.

Violet öne çıkarak, "İtiraf etmeliyim ki," dedi. "Bunun bir sorgulama olacağını bilseydim, İndi'den bize destek olmasını isterdim."

"O Konsey'den değil," dedi Yaprak iç çekerek, sanki bundan bahsettiği için çocukça davranıyormuş gibi.

"olmaz," diye karşılık verdi Violet.

"Yeter." Başbakan bakışlarını konsey üyelerine çevirdi. "Sırada ne olduğunu biliyoruz. Maebh'e bu suçlamalara kendisinin cevap için bir şans vermeliyiz. Bizi sarayına almak yerine neden bize saldırdığının resmi bir nedenini öğrenmeliyiz. Eğer daha fazla kan dökülmesini önleyebiliyorsak ve Kuyu'nun kanunlarına uymaya devam edebiliyorsak, bunu yapmalıyız." "Yani hiçbir şey yapmayacak mıyız?"

Şeftali'nin sesi hararetli bir tona ulaştı. "Biz Haze kayaların altında kalabilirken ya da daha kötüsü bizzat kraliçe tarafından canlı canlı derisi yüzülürken burada oturup parmaklarımızı mı oynatacağız? Gözümüzün önünde öldürdü ve katletti. birine işkence etti. Kaçak malları, neyin doğru olduğu ya da bu dünyanın refahı umurunda değilmiş gibi kullandı. Tek istediği güç. Daha ne istiyorsunuz?"

"O güçtür. O Unseelie Yüce Kraliçesi," diye kestirip attı Başbakan. "Ondan kurtulmaktan başka bir şey istemesek de

bir savaş başlatmadan bunu yapamaz. Binlerce Fae ölecek. Yakın zamanda Seelie ve Unseelie arasındaki bir savaşı zar zor durdurduk ve hepsi Kristal Şehir'deki insanlar tarafından körüklendi. Kendi aramızda savaşmamızı istiyorlar, böylece Elphyne'in kontrolünü ele geçirebilecekler. Onlara bu zevki tattırmayacağım. Daha iyi olmalıyız.

"Elimizdeki tek şey görgü tanıklarının ifadeleri. Ve bu onun yanlış yaptığına inanmamız için yeterli olsa da, onu tahttan çekilmeye zorlarsak ya da idam edersek Unseelie'yi yatıştırmak yeterli olmayacaktır. Bunun yansımaları olacaktır."

"Ama biz bunu Mithras'a yaptık," diye işaret etti Colt, yusuşçuk kanatları titreşerek.

"Hayır," diye yanıtladı Başbakan. "Jasper Mithras'ı öldürdü ve tacı kan yoluyla aldı. Seelie halkı hâlâ onun yönetimine sıcak bakıyor. Bizim oynadığımız tek rol Yazlık Saray'a baskın düzenleyerek baskı uygulamaktı ve bunu da o sırada hâlâ bizden biri olan Jasper'ı kurtarmak için yaptık. Tarikat'ın taraf tuttuğu düşünülemez. Bu otoriter bir yönetime işaret ediyor ve eğer insanlar bunu onayladığımızı inanırlarsa, bizi tamamen ortadan kaldırıp kendi diktatörlerini başa getirmek çok da uzak bir ihtimal değil. Hepimiz biliyoruz ki şu anda bu rol için yarışan en az *iki kişi* var. Hiçbiri ideal değil."

Violet iğrenmiş bir ses çıkararak bürokrasinin asla değişmeyeceğine dair bir şeyler mırıldandı.

Peaches'in kulaklarındaki çınlama durmak bilmiyordu.

"Haze tuzağa düşmüş olabilir," diye fısıldadı, kalbi küt küt atıyordu.

Shade bal gözlü bakışlarını ona doğru kaydırdı. Bu, erkekte gördüğü ilk şefkat gösterisiydi. "Haze yarasaya dönüşebilir," dedi. "Dar alanlardan sürünerek çıkabiliyor."

"Ama o hâlâ orada." İşaretli elini kaldırdı. "Onu hissedebiliyorum. Orada bir yerde. Eğer iyi olsaydı, burada olurdu. Benimle birlikte."

Sözleri odanın içinde çınladı. Bunu umursayan tek kişi Violet'ti. Rahatlatıcı bir kolla Peaches'in omuzlarına sarıldı ve sıkıca kavradı.

"O bir Muhafız," diye Prime. "Ve On İki'lerden biri. Saflarımıza katıldığında işinin ne gerektirdiğini biliyordu." Dudaklarını büzdü. "Ve o ölmedi, bunu sen kendin söyledin."

Soğuk öfke Peaches'ın midesini yaktı ve tapınağın zemini ve duvarları gümbürdemeye başladı. Kanatlı fae'lerin her biri kanatlarını çırpı ve herkes dengede durmak için çömelirken yerin hemen üzerinde asılı kaldı. Yeteneği yüksek duyguları sırtlıyordu. Violet kulağına usulca mırıldanana kadar Peaches yerdeki sarsıntının kendisinden kaynaklandığını fark etmedi.

"Sakin ol insan," diye tükürdü karga değiştiren, mavi gözleri yanan safirler gibiydi. "Bütün burayı yerle bir etmeden önce sakınleş."

Yumruklarını sıktı. "İnsanların bana bir hiçmişim gibi davranmasından bıktım. Ben bir hiç *değilim*."

"Öyle olduğunu hiç söylemedim," diye karşılık verdi.

Peaches gözyaşlarıyla bulanıklaşan gözlerini dışarıdaki manzaraya dikti ve aşağıdaki işaretleri saymaya başladı. Barakalar. Ağaçlar. Su fiskiyeleri - bir sürü vardı. Sonunda sinirleri yatıştı ve gümbürtüler kesildi. Başbakan Büyücülere sert bir bakış attı. "Barrow, Peaches'a odak taşını hemen ver. Colt, Peaches'ın eğitimiyle hemen sen ilgileneceksin. Dawn, bu toplantıyı sonlandırmadan önce eklemek istediğin başka bir şey var mı?"

Barrow Peaches'a taşı uzatırken, Dawn solgun gözlerle onu izledi. Peaches bu ilgi karşısında büzülmemeye, Haze'in ona inandığı gibi güçlü bir haşhaş olarak kalmaya çalıştı. Avucundaki pürüzsüz taş odaklandı. Üzerinde yazı yoktu. Sıradan bir nehir çakılı. Garip bir şekilde rahatlatıcı. Dawn'ın kaşları kısa bir süreliğine kalktı, sanki Peaches hakkında bir şey *görmüş gibiydi*. Bir an için Peaches'ın omurgasında bir korku belirdi. İçinden kaçmak geldi ama Dawn liderine döndü ve "Bu noktada olmaz" dedi.

Şeftali çenesini kaldırdı ve omuzlarını dikleştirdi. "Yani eşimi unutup ne yapacağım, ders mi çalışacağım?"

Başbakan'ın bakışı herhangi bir deprem gibi odayı yerle bir edebilirdi. Peaches soğukkanlılığını korudu ve gözlerini dikti.

Belki de bu küçük meydan okuma eylemi Başbakan'ın bir sonraki acımasız sözleri söylemesine neden oldu. "Kontrol eksikliğiniz eşinizin en başta kapana kısılmasına neden oldu. Diğer fae'lerin aksine, siz kutsanmış insanlar hiç bitmeyen bir mana kaynağına sahipsiniz. Bizim aksimize, kullanmaya devam gücünüz tükenmez. Sen getirebilirsin

Dağlardan aşağıya inmeye meyilli olsaydın. Kendine hakim bir yolunu bulamazsan, o zaman kimseye faydan dokunmaz, en azından kendine ya da D'arn Haze'e. Tavsiyemize kulak verin. Kontrolü öğrenin. Yoksa bir dahaki sefere eşini gördüğünde hayatta kalamayabilir."

BÖLÜM 32

"Look ne Biz bulundu." Tısladı ve
hobgoblin içine karanlık.

"Yuvarlak ve ," dedi bir başkası.

"Yeni bir palyaço."

"Belki de boğulmak için."

"Bak, kaşlarını çatıyor. Tee hee."

Haze bilinçsizce yüzdü. Ayak bileklerinden sürüklenirken sırtı toprağa çarptı. Burnuna kum kaçtı. Tırnaklarının altında. Ağzında.

"O bizim ." "Saklamak
için."

"Ağlatmak için."

Kıkırdamalar ve gülüşmeler sardı, durdu. Onu derin bir çukura attılar. Kemiklerini sarsan bir gümbürtüyle yere düştü, eski kemiklerin ve cesetlerin üzerinde çıtırdadı. Başı dönen Haze yan tarafına yuvarlandı ve Peaches'in kanını kustu.

"O bizim kardeşlerimizi öldürdü," diye fısıldadı yukarıdan nefret dolu bir ses.

"Bizimki oynamak

için." "Saklamak

için."

"... ağlatmak için."

Vücuduna milyonlarca darbe indi, darbe üstüne darbe. Kayalardı. Taşlar. Peaches'in kardeşleriyle birlikte tünel duvarlarında gördüğü benekli taşların aynısı. Başını örttü ve içe doğru kıvrıldı. O

manasını çağırmaya çalıştı, ama mana onun dokunuşuyla yükselmedi. Belki de tünelin çöküşünden sürünerek çıkmak için çok fazla yer değiştirmişti. Başını korumak dışında düşüncelerine pek bir şey nüfuz etmemişti. Burada çürüyen et ve dışkı kokusundan başka hiçbir şey yoktu.

Haze onlara doğru hırlayarak, "Sizi Kuyu Solucanlarına yem edeceğim," dedi ve eline geçirdiği her şeyi fırlattı. Taşlar ve kemik mermiler karanlık çukurun tepesine zar zor ulaştıktan sonra tekrar aşağıya düştü.

Sanki bir goblinin aklına harika bir fikir gelmiş gibi bir kıkırdama ve bir nefes alma. "Bir hediye!"

"Sunmak.

"

"Besleme

k."

"Yesss. *Tanrımız memnun olacak.*"

Arsız seslerinin sonuncusu da kaybolduğunda Haze göz kapaklarını kapattı ve eşinin güzel gözlerini hayal etti. Göz kapaklarının arkasından mavi bir parıltı sızdı. Kutsanmış çiftleşme işareti parladı ve cesetlerle dolu pis deliğe ışık getirdi.

Yeraltı labirentine geri dönmüş olmalı. *Lanet olsun.* Ama en azından yaşıyordu. Peaches yaşıyordu. Bir yarasa olarak enkazdan çıkmayı başarmıştı, ama sonra hemen fae formuna geri dönmek zorunda kalmıştı. Yorgunluktan bayılmıştı. Goblinler onu o zaman bulmuş olmalı.

Adaleti getirmek için aktarım rünlerini kazımaya gitti ama soğuk bir hırıltı avucuyla buluştu. İrkildi. Islak bir şey bastırdı ve sonra sert bir şey vücudunu dürttü. Haze yere baktı.

"Tinger?"

BÖLÜM 33

"W Ne yapıyorsun?" Violet sordu.

Peaches bu davetsiz giriş karşısında sarsıldı, parmakları mana taşını omzuna astığı çantasına tikiştirdi.

"Yakalandım," diye cevap verdi Peaches sessizce. Müdür Barrow'un masasındaki başka bir çekmeceyi açtı ve daha özel taşları orada sakladığını umdu.

Konsey toplantısından sonraki üçüncü gün akşamın geç saatleriydi. Akademideki sınıflardan birindeydiler. Işıklar kısıktı ve öğrencilerle öğretmenler bugünlük gitmişlerdi. Gece dersleri başlamak üzereydi ama Peaches birkaç taş ve bir kavanoz manabeeze çalmak için gizlice içeri girmişti.

Son üç gün boyunca Peaches ona yapmasını söyledikleri her şeyi yapmıştı. Kendini test ettirmişti. Elemental yakınlıklarını biliyordu. Yeteneğinin ardındaki teoriyi öğrenmeye başlamıştı. Tek tek kum tanelerini hareket ettirmeyi öğrenmişti ama bunu ağzını açıp hava üfleyerek de yapabiliyordu. Bu yüzden etkilenmemişti.

Yerin gürlemesine neden olduğu iki olay daha olmuştu ve şimdi cebinde Barrow'un sakinleştirici taşını taşıyordu.

Ama sabırsızdı.

Haze'den hiç haber alınamamıştı. Tarikat, Tarikat ile Unseelie krallığı arasında büyüyen kan davasıyla çalkalanıyordu. Başbakan çoktan kraliçeyle bir anlaşma gitmişti.

Maebh Haze'in orada olduğunu asla inkâr etmese de, Haze'in şu anda nerede olduğunu bildiğini inkâr etti. Bu pekâlâ doğru olabilir. Ancak Maebh ayrıca yasak metalleri kötüye kullanma suçlarını kabul etmeyi reddetti ve manayı saptıran deneylerle ilgili suçlamaları görmezden geldi, bunun yerine Tarikat'ın bir güç gezisinde olduğunu ve Mithras'ı tahttan indirmeye çalıştıklarından beri böyle olduğunu iddia etti.

Maebh alenen Tarikatı Elphyne'in kontrolünü gerçek liderlerinden almaya çalışmakla suçladı. Başbakan'ın Seelie halkını kayırdığını söyledi. Sonra da Tarikat Aconite Şehri'ne tekrar girmeye çalışırsa savaş çıkacağı tehdidinde bulundu.

İşte Peaches , mana taşlarını çantasına tıktırıyor ve Haze'in peşinden gitmek için çılgınca bir plan yapıyordu.

Violet kaşlarını çatarak, "Dersten sonra benimle yemekhanede buluşman gerekiyordu," dedi.

Violet'e de akademide zaman geçirmesi talimatı verilmişti. Ancak Peaches pratik mana kullanımıyla ilgili basit kavramları öğrenmekte zorlanırken, Violet mükemmeldi. Zaten başka bir seviyedeydi, başka bir sınıftaydı ve neredeyse öğretmene ders veriyordu.

Violet'in yapamadığı tek şey Peaches'ın manasını nasıl kontrol edebildiğini açıklamaktı. Görünüşe göre, kişinin içsel kuyusuna erişmek genellikle içgüdüsel. Çoğu fae bunu doğuştan yapıyordu, ama bazıları, örneğin bu yeteneği yetişkinliklerinde almış olanlar, yapamıyordu. Clarke, Peaches'ın tanıştığı ve kendi içsel kuyusuyla bağlantı kurmakta zorlanan tek kişiydi. Peaches ondan ipuçları istediğinde, Clarke kıpkırmızı kesilmiş, kütüphaneler ve Haze'in ona öğretmesi gerektiğine dair bir şeyler mırıldanmış ve kızının banyo yapması gerektiğine dair bir bahane uydurmuştu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, Violet bir kızın isteyebileceği en iyi arkadaşı. Peaches'in yanından neredeyse hiç ayrılmadı. Onunla birlikte yemek yiyor, sınıfa kadar yürüyor, onu insanlarla tanıştırıyor ve huysuz Muhafızları uzak tutuyordu. Karga şekil değiştirenler biraz korkutucu ve öngörülemezdi. Shade geceleri evin içinde dolaşıyor, kara kara düşünüyor ya da birden fazla cinsel partneri davet edip yüksek sesle onların zevkine bakıyordu.

Shade ile Clarke'ın eşi Rush arasında bir anlaşmazlık konusu olmuştu çünkü evde bir çocukları vardı. Shade sadece önce kendisinin orada olduğunu söylemişti.

"Senin Indigo'yla falan olman gerekmiyor mu?" Peaches konuyu değiştirmeye çalışarak sordu. "Daha önce seninle antrenman yapmakla ilgili bir şeyler söylediğini hatırlıyorum."

Violet kollarını kavuşturdu. Bakışlarının ağırlığı Peaches'in omuzlarına ağır bir şekilde oturdu. Arkadaşı sadece ona göz kulak olmaya çalışıyordu. Peaches bunu anlıyordu. Ama orada daha fazla oturup, belki de hiçbir zaman kendi kontrolünde olmayacak bir hediye üzerinde düşünmeye alışamazdı. Haze dışarıda olsaydı yerinde duramazdı, o da yle.

Peaches içini çekti ve arkadaşının her şeyi bilen bakışlarıyla karşılaştı. "Onun peşinden gidiyorum."

"Tamam. Peki plan nedir?"

Peaches kaşlarını kaldırdı. "Beni durdurmayacak mısın?"

"Sana ilk gün söyledim, sana yardım edeceğim."

"Ama... bu Başbakan aksini söylemeden önceydi."

"şşşt." Violet kaşlarını çatarak kapıya baktı. "Kimin dinlediğini asla bilemezsin. Onun adını söylemek Bloody Mary demek gibi bir şey."

Peaches kaşlarını kaldırdı. "Arkandan gelip seni öldüresiye mi kesiyor?"

Violet gözlerini devirdi. "Ne demek istediğimi biliyorsun. Onu etrafta istemezsin. Güven bana."

Peaches pencereye gitti ve avluya baktı. Büyücüler katmanlı bir su öğesinin etrafında uzanmış sohbet ediyorlardı. Peaches'a niversite günlerini o kadar çok hatırlatıyordu ki kaburgalarının arasına bir ağrı saplandı. Eğer Haze kayıp olmasaydı, eğer onun çocuğuna hamile olmasaydı, burayı sevebilirdi. Mana taşları ve simya yapımının ardındaki teoriyi öğrenmeye dalmaktan hoşlanabilirdi. Karnına dokundu. şu anda endişelenecek çok fazla şey vardı.

"Bir planın var mı, Peaches?" Violet tekrar sordu. "nk şimdi o müstahkem saraya girmek, Sluagh'ı yok etme becerilerimle bile çılgınlık olur. İmknsız değil. Ama biraz delice."

şeftali, yükselen ayın altında birbirlerine gülümseyerek el ele tutuşan iki Büyücüye odaklandı. "Yoluma portaldan girecektim, sonra da Haze'i bulmak için bağımın beni götürdüğü yeri takip edecektim."

"Bunun iyi bir plan olmadığını biliyorsun. Savaşamazsın. Yeteneğini kullanamazsın."

"yardım etmeye mi yoksa hakaret etmeye mi çalışıyorsun?"

Violet nefes verdi ve uzun kahverengi örgüsünü omzunun üzerinden atmadan önce çekiştirdi. "Eğer zamanımız olsaydı, sana dövüşmeyi öğretebilirdim."

Peaches'in dudaklarında hüzünlü bir gülümseme belirdi. "Biliyorsun ben bir dövüşçü değilim.

Sen ve Silver gibi değil."

"O zaman Indi'ye söylemem gerek. Birkaç Muhafız'ı da bu işe dahil etmeliyiz."

"Konsey toplantısında hepsinin fikirlerini açıklamak için pek çok şansı vardı. Tek söyledikleri Haze'in kendi başının çaresine bakabileceğiydi. Bu işe girerken neye bulaştığını biliyordu."

Violet alay etti. "Prime'da öyle derler. Burası hakkında bildiğim bir şey varsa, o da her zaman söyleneni yapmadıklarıdır. Muhtemelen şu anda bir plan üzerinde çalışıyorlar." Kaşlarını çattı, gözleri içine odaklandı. "Aslında, Indi ve Shade son zamanlarda biraz ketum davranıyorlar."

"Sana söyleyecekler mi? Beni de dahil edecekler mi?" Çünkü Peaches daha fazla bekleyemezdi. "Yoksa benim kilit altında kalması gereken hamile bir kadın olduğumu mu söyleyecekler?"

"Olabilir, ama..." Violet'in gözlerindeki acınası bakış her şeyi anlatıyordu. Kimse Peaches'in bir şey yapabileceğini düşünmüyordu. Bu da bunu kendi başına yapması gerektiği anlamına geliyordu.

Bunu açıklayamıyordu ama emin hissediyordu. Bir kaya gibi. Sağlam. Sabit. Yetenekli. Peaches onların yardımı olsun ya da olmasın eşini kurtaracaktı.

"Yine de , değil mi?" Violet söyledi. Şeftali başını salladı.

"Ben de gideceğim." Peaches'in omzunu sıktı. "Indi çok kızacak ama anlayış gösterecektir. Sadece bir plan yapmamız gerekiyor."

Şeftali çantasını karıştırdı ve bir avuç dolusu taş çıkardı. "Bazı geçit taşları yaptım. Ve eski bir arkadaşımın atölyesinde savaşta işe yarayabileceğini düşündüğüm birkaç özel taş var." Kaşlarını çattı. "Sanırım odamda ihtiyacımız olursa portal taşlarına dönüştürebileceğim bazı yerel Unseelie taşları bile vardı."

"Arkadaşın bize yardım edecek mi?"

Peaches'ın düşünceleri Balos'a gitti. O saraya ait değildi. O da en az kendisi kadar tutsaktı. "Evet, sanırım gidecek. Onu bizimle gelmeye bile ikna edebilirim. Umarım. Ve kraliçeye karşı bilgi hazinesi olacaktır. Tarikat için büyük bir değer olur."

"Güzel. Güzel, kahretsın. Ne yapıyorlar bunlar?" Violet gözlerini kısarak pencereden avluya baktı.

Büyücüler tek bir yöne doğru koşuşturmaya başlamış, sanki bir yılan görmüş gibi yere bakıyorlardı. Hayır. Yılan değil.

Kabarık, kanatlı, boynuzlu bir tavşan çeşmenin yanındaki çimenlerin üzerinde zıpladı. Birinci kata kadar zıpladı ve açgözlülükle sudan içti. Büyücüler işaret ediyor ve çılgına dönmüş bir şekilde, dişilerinden birini çalmadan önce birilerinin gelip kurtpençesini oradan çıkarmasını istiyorlardı.

Peaches çantasını bıraktı ve dışarı koştu.

"Dur, dur, dur!" diye bağırdı ve susuzluğunu gidermek isteyen zavallıyı yakalamak için üzerine atladı.

Kara sakallı bir elf, geyik kulakları seğiren bir dişinin arkasına saklanarak onu işaret etti. "Bu şey . onu," diye bağırdı.

"Evet, gerçekten cesursun Keldrin," diye mırıldandı çekik gözlü dişi, Keldrin'in elinden silkelenerek. "Dişileri alıyorlar, erkekleri değil. Bence güvendesin."

"Kimseye zarar vermeyecek," diye söz verdi Peaches.

Başka bir Büyücünün avucunda ateşten bir top parlamaya başlamıştı bile. Peaches'a baktı. "Hiçbir fikrin yok, insan. Bu şeyler ölümcüldür."

Peaches hayvana sarıldı, tam o sırada Violet da ona katıldı ve büyücülerini kışkırlamadan önce onlara dünya standartlarında bir kaş çattı. "Koşun, burada göreceğiniz bir şey yok-"

"Tinger?" Peachesın kalbi, elindeki yaratığa bakarken boğazına fırladı. Küçük, kabarık, biraz pasaklı. Boynuzları yontulmuştu. Tıpkı Tinger'ınki gibi sol taraftaki bir diş tamamen eksikti. Şeftali kürkünü soydu ve aradığını bulana kadar derisini kontrol etti; yara izleri. "Bu sensin!"

Onu en sevdiği oyuncak ayısı gibi göğsüne sımsıkı sardı.

Büyücü ona tuhaf bir bakış attı ve aceleyle uzaklaşmadan önce sessizce geri çekildi. Muhtemelen sorumlu öğretmenlerden birine söyleyecekti. Ya da bir Muhafız'a.

"O şeyi biliyor musun?" Violet sesinde ihtiyatla konuştu.

"Tinger sarayda benimle birlikteydi."

"Ama onlar... yani... o, yani bebek Haze'nin değil mi?"

Peaches arkadaşına baktı ve onun ne demek istediğini anlamaya çalıştı. Sonra anladı ve bir kahkaha patlattı. Zavallı Tinger ne olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu ve kollarında titriyordu, ama Peaches duramadı.

"Hayır," dedi sonunda, gözlerindeki yaşları silerek. "Tinger'ın şekil değiştirdiğini hiç görmedim. O benim için hep böyleydi. Bebek kesinlikle Haze'den."

Violet'in gözleri büyüdü ve yavaş ve uzun bir nefes verdi. "Vay be. Yani, bir an için... daha kötü şeyler de oldu dedim. Yani, Ada ve Jasper bir keresinde bir tane yemek zorunda kalmıştı."

"Onlar ne?"

Tinger titredi.

"Boş ver." Violet'in gözleri yumuşadı ve korkmuş hayvana bakmak için bir adım daha yaklaştı. "Değişmeyeceğinden nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?"

"Bilmiyorum," dedi Tinger'ın tüylerini okşayarak. "Sanırım çok fazla mana çıkarıldı. Hiç yer değiştirebilir mi bilmiyorum."

Vampirler yere inmeden birkaç dakika önce kanat çırpışlarının gürültüsü onları uyardı. Önce Indigo, Violet'in yanına koştu. Sonra Shade, herhangi bir yere koşmak için daha az istekliydi. Sanki yataktan isteksizce sürüklenmiş gibiydi. Her zaman düzgün olan saçları darmadağınktı. Tuniğinin yakası açıktı, bağcıkları düzensizdi. Peaches günlerdir tıraş olup olmadığından emin değildi. Violet'e boş bir bakış attıktan sonra Peaches ve Tinger'a kaşlarını kaldırdı.

Indigo'nun deri savaş üniforması arkadaşını kontrol ederken gıcırdadı. "İyi misin?"

"Ben iyiyim, seni aptal."

"Kampüste bir wolpertinger olduğunu duydum."

Violet gözlerini devirdi.

"Çok dikkatli olamazsın." İndigo minik tüy yumağına şüpheyile baktı.

"Kimse ona dokunmayacak," diye ısrar etti Peaches. "O benimle eve geliyor."

Shade, "Çiftleşmiş olsanız bile o şeyin sizi etkilemesine izin vermemelisiniz," dedi. "Özellikle de Haze burada değilken."

Bunun için çok geçti. Tinger onun köpeğiydi ve kim ne düşünürse düşünsün onu terk etmeyecekti. Peaches nefes alışını sakinleştirdi ve her ikisi de titremeyi bırakana kadar Tinger'ı okşadı.

"Sence onun burada ne işi var?" Violet sordu, İndigo'nun kaşlarını çatmasına rağmen Tinger'ı da geçici olarak okşadı.

"Beni bulmuş olmalı. Aconite Şehri'nden çok ani ayrıldım. Yaşadığı onca şeyden sonra buraya gelebilmiş olmasına şaşırdım."

"onca şeyle ne demek istiyorsun?" Violet sordu.

"Ona cıva enjekte edildi. Kraliçe manasını kalıcı olarak dışarı çıkardı. Balos ve ben birazını geri koymaya çalıştık ama bir daha asla gibi olacağını sanmıyorum."

İndigo ve Shade hareketsiz kaldı. Sürünen bir gölge yılanı İndigo'nun boynuna dolandı, dili tedirginlikle titriyordu. Shade bir adım daha yaklaştı. Şeftali geri adım attı. Tinger dişlerini gösterdi.

"Sadece görmek istiyorum," dedi Shade avuçlarını yukarı kaldırarak. "Sana zarar vermeyeceğim."

"Ben yaparım." Şeftali Tinger'ın kürkünü yardı ve yara izlerinden birini gösterdi.

İndi ve Shade birbirlerine bilerek baktılar ve sonra sanki ikisi de aynı sessiz fikre sahipmiş gibi onaylayarak homurdandılar.

"Peki ya bu?" İndi boynuzdaki bazı çizikleri işaret etti.

Şeftali gözlerini kısıp kaşlarını çatarak onları okumaya çalıştı. "Bunu daha önce görmemiştim. Bunlar Elf glifleri mi?"

"Labirent anlamına geliyor," dedi Shade.

Yer Peaches'ın ayaklarının altına devrildi. Kalbi atmayı bıraktı. Tinger'ı kaldırdı ve gözlerinin içine baktı. Umut zar zor çiçek açtı. O çizikleri oraya Haze mi koymuştu? Bir şekilde birbirlerine mi çarpmışlardı? Hayvanın burnu seğirdi.

"Leaf'e göstermeliyiz," dedi İndi. "Bu kraliçeye karşı bir kanıt."

"Bir adı var," dedi Peaches onu . "Adı Tinger. Lütfen onu güvende tutun."

Indi ve Shade ona kaşlarını kaldırdı ama Violet arkadaşına dirsek attı ve o da kabul etti. "Söz veriyorum, onu güvende tutacağız."

İki vampir Tinger'la birlikte uçup giderken, Peaches Violet'a döndü. "Sanırım bu Haze'den bir mesajdı."

"Labirente olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Evet. Ve nasıl geri döneceğimi biliyorum." Akademiye doğru yürümeye başladı ve omzunun üzerinden Violet'e baktı. "Sen de geliyor musun?"

Violet eşinin uçtuğu yere baktı, tersini yapmayı düşünüyor gibiydi ama başını salladı. "Ben de geliyorum."

BÖLÜM 34

P her biri gün doğumundan hemen sonra tapınağın arkasındaki kutsal bahçelerde, Ağlayan Söğüt'ün altında Violet'le buluştu. Ağaçlar çevrelemişti

biyolüminesan su bitkilerinin bulunduğu bir lagün. Sabah kuşları cıvıldıyor, solucan ve sümüklü böcek bulmak için hoplayıp zıplıyordu. Kireçtaşı döşeme ve istinat duvarları, taş bir sunak ve bol bitki örtüsüyle birlikte Peaches'a buranın bir tür ayin alanı olduğunu düşündürdü. Hatta belki de bir güç kaynağı. Lagünün karşı tarafında zehirli vahşi bir orman uzanıyordu. Violet burada buluşmalarının güvenli olacağını düşündü.

Sabahın erken saatlerini seçmişti çünkü çoğu gece fae'si yatmak üzereydi ve gündüz yaşayanlar hala uykudaydı. Kaçmak için mükemmel bir zamandı. Peaches'ın çantası mana taşlarıyla doluydu. Bazılarını silah olarak, bazılarını savunma için, bazılarını da Obsidyen Saray'a girip çıkarken kullanabilirdi.

Labirente girmek için iki seçenek vardı. Birincisi bataklıktan içeri girmektir ama o zaman da kurbağalarla uğraşmak zorunda kalacaklardı. İkincisi ise Peaches'ın içeri girmek için bir portal taşı kullanmasıydı. Eski oda koleksiyonunda birkaç yerel taş vardı. Odasına girdiğinde, çaldığı manabeeze kavanozunu kullanarak bir tanesini portal taşına dönüştürebilirdi. Bir şeyler ters giderse Balos'u bulacaktı.

Haze'e ulaşabilirse, birlikte kaçacaklarından hiç şüphesi yoktu. Sakin ol.

Sadece bazı düzenbaz ve katil goblinlerle uğraşması ve kraliçenin fae'lerinden herhangi birine yakalanmaması gerekiyordu. Ama Violet'i de bu yüzden getirmişti. Violet kendini bir kez görünmez yapmıştı. Bunu tekrar yapabiliirdi. Birlikte iyi olacaktı. Kesinlikle.

Güneş doğarken gerginlik omurgasına yayıldı. Violet geç kalmıştı. Şeftali gözlerini kısarak tepesindeki hışırtıya baktı. Arkasından gelen bir gümbürtüyle döndü. Tapınağın yanındaki gölgelerden üç ceset çıktı.

Violet, Indigo ve henüz tanışmadığı bir Muhafız. Ensesinden bağlanmış uzun kızıl saçları, elf kulakları ve bronzlaşmış burnunun üzerinde bir tutam çili vardı. Yüzünde onu duraksatan bir şey vardı. Sonra anladı: Luthian'a benziyordu ama fiziği şımarık bir prens gibi yumuşak değildi. Her kasını ve nasırını sıkı ve yorucu bir çalışmayla kazanmıştı. Ve gözleri sıcaktı.

Şeftali yutkundu ve çantayı kavradı. "Kim o?"

"İki Gardiyan hiç olmamasından iyidir," dedi Indigo, Peaches'a acımasızca ve onaylamaz bir tavırla bakarak.

Peaches Violet'e ters ters baktı. "Sadece sen olacaksın demiştin." "Biz sır tutmayız." Indigo kollarını kavuşturdu.

"Merak etme Peaches," dedi Violet, ortağına olmasını söyleyen bir bakış göndererek. "Kimseye söylemeyecekler. Söz veriyorum."

"Ben Forrest," diye selamladı elf.

"Siz Sonbahar Sarayı kraliyet ailesindensiniz." Çenesini kaldırdı.

Boynunu ovuştururken utanarak nasırlı avuçlarını kaldırdı. "Şey... Öyleydim. Ta ki ailem ölmemi bekleyerek beni tören gölüne itene kadar. Violet bana orada geçirdiğin zamanı anlattı. Kötü muamelen için sana bir nimet borçluyum. Umarım yardımımı yeterli bir özür olarak kabul edersin."

"Ne?" Çantasının kayışlarını çevirdi. Duyduklarına inanmakta güçlük çekerken kalbi göğüs kafesine çarptı. Bu elf, Peaches'a yıllarca işkence eden fae'nin bu kan bağı olan akrabası, ona yardım etmek mi istiyordu? Neye inanacağını bilemiyordu.

"Ben de öyle." Çalılıklarda bir hışırtı daha duyuldu ve ağaçların altındaki gölgelerden bir Muhafız daha çıktı; uzun boylu, esmer, uzun saçları sırtına kadar örülmüş bir elfti bu. Deri üniformasının üzerindeki bandoleer'a bağlı silahları kontrol etti ve sonra dinlendi

avucunu kalçasındaki kılıca dayadı. Peaches'a saygıyla başını sallayarak kendisini D'arn Aeron olarak tanıttı.

Kaç kişi geliyordu? Bu işin sonu kötü bitecekti. Bunu hissedebiliyordu. "Sizden çok fazla var. Bunun gizli bir görev olması gerekiyordu. Prime çoğunuzun kayıp olduğunu anlayacaktır."

"Evet," dedi zehirli ormanın gölgelerinden gelen bir başka erkek sesi. "Prime'in olayı da bu. Onun ne düşündüğü umurumuzda bile değil."

Ses konseydeki karga değiştirici Cloud'a aitti. Muhafız üniformasıyla gelmiş, tavırlı bir motorcu gibi görünüyordu. Yarı yarıya onun bir şalter bıçağı çıkarıp çevirmeye başlamasını bekliyordu. Yanında iki karga şekil değiştirici daha sinsice yaklaşıyordu. Peaches'ı eve uçuran karanlık, esrarengiz Ash ve bir gülümsemesi ve siyah saçlarında mavi bir tonu olan bir diğeri. Kendisini River olarak tanıttı.

"İçimizden biri kayıp," dedi Indigo gözlerini kısarak güneşe bakarken, alnında ter damlaları vardı. "Onu geri getirene kadar durmayacağız." Bakışları tekrar Şeftali'ye kaydı. "Sadece birkaç kişiye ihtiyacımız var ama bu warada kuyrukları kulak misafiri oldu ve yardım etmek istedi." Indigo kargalara hırladı. "Kulak misafiri olmayı seviyorlar."

"İyi ki yapmışsınız," dedi Cloud, kaşları kalpleri durduracak kadar ölümcüldü. "Bir şekilde batıracaksın. İçeri girip çıkma konusunda bizden iyisi yok."

Aeron, "Çünkü hepiniz hırsızısınız," diye işaret .

Cloud ve River, sanki bu tür davranışlar her gün oluyormuş gibi omuz silkmeyen elfe orta parmaklarını kaldırarak baktılar.

Violet, Peaches'in yanına geldi ve kolunu sıktı. "Bütün gece bunun hakkında konuştuk ve yarım bir planımız var. Diğer yarısının da sende olduğunu düşündüm."

"Tamam," dedi. ". Önce sen git."

"Haklıydın. Hepimiz oraya giremeyiz. Sadece Ash ve ben görünmezlik büyüsü yapabiliriz. İndi gölgenin arkasına saklanabilir ama bu herkesi kapsamayacaktır. Ama bazılarımız sarayın dışında bekleyebilir ve gerekirse bir şaşırtmaca yaratabilir."

"Yönlendirmeye ihtiyacımız olup olmadığını nasıl bilecekler?"

"Onların kendi yöntemleri var," diye yanıtladı Violet. "Peki ya sen? Plan hâlâ içeri girip Balos'la konuşmak mı?"

"Aşağı inmek için labirentin ortasındaki bataklığı kullanmayı düşündüm ama kurbağalar o girişi koruyor. Ve tek yönlü. Alternatif olarak, eğer odama gidebilirim, o parlayan taşı alıp mana ile aşılabilirsem, o zaman goblinlerin yaşadığı yerin anahtarı olur. Kimsenin orada olduğumuzu bilmesine bile gerek yok. Gizli olmak konusunda ne demek istediğimi anladınız mı?"

River kaşlarını sallayarak, "Ben bataklık yolundan gidelim derim," dedi. "Canım biraz dryad kesmek istiyor."

Diğer Muhafızlar bunu düşündü.

"Saraydan daha uzakta olur," diye Cloud. "Ve muhafızlar tarafından görülme ihtimali daha az."

Aeron başını salladı. "Dryadlarla savaşmak çok gürültülü olacaktır, gizleme büyüyle bile."

"Belki de Shade'i uyandırmalıyız," diye önerdi Violet Indigo'ya. "Gölge adımlama yeteneği var, değil mi?"

İndigo'nun gözleri karardı ve başını salladı. "Bunu onsuz yapmak zorundayız."

söylenmemiş bir şey geçti.

"Portal yaratabilen başka Muhafızlar var mı?" Peaches sordu.

River gözlerini devirerek, "Yaprak, ama onun kışında bir sopa var," dedi. İndigo başını salladı, çenesi sıkıştı. "O olmadan bunu yapmaz. Konsey onayı ve onlar da topyekûn bir savaş olmadan bin yıllık bir kraliçeye Kuyu'nun kanunlarını çiğnemenin bedelini nasıl ödeteceklerini düşünmekle meşguller." Bulut'a baktı. "Jasper?"

"Siktir et o tüylü kulaklı dangalağı," dedi Cloud. "Bu işi Seelie Yüce Kralı günü kurtarmaya gelmeden yapmayı öğrenmeliyiz. Hayır-" gözlerini Peaches'a kaydırıp ve başıyla onayladı. "Biz hallederiz."

Forrest avucunu kaldırdı. "Oyum saraydan yana." "Saray." Aeron da avucunu kaldırdı.

"Dryadlar." River şaka yaptı.

Ama o tek kişiydi. Geri kalanlar saray için oy kullandı. "Yani bu kadar mı?" Peaches sordu.

Violet başını salladı. "Hadi saraya geri dönelim."

BÖLÜM 35

Haze yine sürükleniyordu. Bu kez baş aşağı duruyordu ve goblinler tarafından taşınan bir bara bağlanmıştı. Ama çünkü Kısa boyluydular, çubuk ile yer arasındaki boşluk onun cüssesinden daha azdı. Hareket ettikçe sırtı toprağa sürtünüyor, onu parçalara ayırıyor ve kan izleri bırakıyordu. En azından kanatları başka yere kaymıştı. Kollarını ya da bacaklarını hareket ettiremiyordu ve manasına erişemiyordu. Erişebileceği hiçbir şey yoktu. Parlayan mana süzücü taşlar vücudunun etrafındaki iplere düzenli aralıklarla bağlanmıştı. Yolculuğun başında taşlar donuktu ama labirent tünellerinde sürüklendikçe taşlar daha da parlaklaştı.

Gücünü tüketmişlerdi.

Adaleti arayamazdı.

Kollarını gerdi ve bağları koparmaya çalıştı ama ip kımıldamadı. Bu yaramaz pislikler nasıl düğüm atılacağını iyi biliyorlardı.

Yani vardiya değiştiremiyor ve güç çekemiyorsa, o zaman gerçekten boku yemişti. Birkaç hobgoblin ona yiyecek atmaya geldiğinde Tinger'ı dışarı çıkarabildiği için Tanrı'ya şükretti. Yüzüne neyin yapışacağını görmekle o kadar meşguldüler ki, delikten dışarı fırlayan küçük yarattığı gözden kaçırmışlardı. Aptal goblinler vampirlerin yemek yemediğinin farkında bile değillerdi ya da umurlarında değildi.

Tünel çökmeden önce Şeftali'den o kadar derin içtiği Kuyu'ya teşekkür etti. O tek besleme ve diğer tüm mikro beslemeler

hapishanedeyken sahip olduğu, onu haftalarca idare edecekti. Eşini düşününce göğsü daraldı. Onu ayakta tutan tek şey, bağ aracılığıyla onun yaşam gücünü hissedebildiği bilgisiydi. Arada sırada küçük bir duygu titreşimi alıyordu. Bu duyguya yapıştı ve onu sıkıca tuttu.

Aralarındaki yeni bağı nasıl kullanacağını, sormadan onun ne hissettiğini nasıl bileceğini hayal etti. Onun ihtiyaçlarını nasıl karşılayabileceğini. Onu güvende tutabileceğini. Hediyelerle onu şaşırtmak. Onu nasıl memnun edeceğini, dilini nereye koyacağını ya da ne kadar sert veya yumuşak sevişeceğini. Başını geriye attı, toprağa çarptı ve irkildi. Acının keskin bıçağı onu gerçekliğe geri getirdi. Etrafını kontrol etti. Karanlıktı. Tek ışık mavi kuyu işareti ve parlayan taşlardı. Tünellerin farklı bir şekle sahip olduğuna yemin edebilirdi. Daha yuvarlak ve yivli. Yukarıda daha az ahşap giriş vardı. Daha az fae ayak izi.

"Nereye gidiyoruz?" diye homurdandı.

Kıs kıs gülme. Tıslayarak gülme. Bir ya da iki yip. "Bir hediye."

"Beslenme
k için."

"Dans
etmek."

"Kanamak
için."

"Tutmak
için."

"Evlerimiz."

"Kemiklerin için."

Haze çırpındı ve kıvrandı. Onu taşıyan goblinler duvara çarptı. Bir kızıl kafa gelip Haze'in yüzüne çarptı. Kemikler çatırdadı. Acı burnunda patladı. Gözyaşları gözlerini kör etti. Sonra ilerlemeye devam ettiler.

İlerledikçe Haze'in içine daha fazla korku düştü. Nerede olduklarını biliyordu, tünellerin neden değiştiğini biliyordu.

Beslemek için. Kan akıtmak.

Evlerini korumak için mi?

Peaches bu tünellere sık sık giren bir wyrm'den bahsetmişti. Ama artık orada yaşamadığını varsaymıştı... hayır... uyuduğunu söylemişti.

Sikeyim.

Haze, goblinlerin zarar görmeden yaşayabilmelerinin tek nedeninin onu beslemeleri olduğundan şüpheleniyordu.

Kemiklerin için.

Haze bir sonraki kurbanları olacaktı.

BÖLÜM 36

River, Aeron ve Ash ayrı bir geçitten sarayın dışındaki ormana gitmişler ve eğer kraliçenin dikkatini çekmesi gerekiyordu. Geriye Indigo, Violet, Cloud, Forrest ve Peaches kalıyordu. Hâlâ çok fazla diye düşündü.

Portal taşları aktif hale geldi ve Peaches'in odasından çok uzak olmayan bir tünele açıldı. Peaches portal taşını Barrow'un laboratuvarında, o bakmıyorken kendisi yapmıştı. Yırtık pırtık siyah kadife elbisesinin içinde bulunduğu bir taştan yapmıştı.

Burası mükemmel bir yer olabilirdi, ancak küçük alanı hesaba katmayı unutmuştu. Geçidi oluşturan yüklü atomlar duvarları, kayaları ve toprağı yararak toz ve döküntüleri havaya kaldırdı ve muhafızları alarma geçirdi. Bir yerlerden bağırışlar geldi. Ayak sesleri koşarak geliyordu. Haze'in onunla ilk tanıştığında geçit taşını kullanmakta isteksiz olmasının tek nedeni bu alan darlığıydı.

Hoppala. Belki de dryadlara karşı cesur olmalıydılar.

Violet ışık parçacıklarını yansıtan bir büyüyle herkesi gizledi. Arkadaşının yeteneğinde ustalaştığını görmek, Peaches'in kendi yeteneğini öğrenmek için zaman ayırmadığı için kendini suçlu hissetmesine neden oldu. Bu kurtarma görevini aceleye getirdiği için muhtemelen başı belaya girecekti. Bunu hak etmiş bile olabilirdi. Ama Haze bulunduğu sürece umurunda değildi.

Tinger ortaya çıktığından beri, midesindeki düğüm her geçen dakika daha da sıkılaşıyordu. Aralarındaki bağ sayesinde Haze'den hissettiği belli belirsiz duygular değişmişti. İlk başta umut vardı. Sonra kayboldu.

"Haze'in başı dertte," diye fısıldadı. "Acele etmeliyiz."

Onun yanında, Cloud'un elinde bıçaklar belirdi ve sessizce geçitten geçip Unseelie muhafızlarını boğazlarını keserek ortadan kaldırdı. O kadar rahat hareket etti ve her şey o kadar çabuk oldu ki Peaches gördüğünden emin olamadı. Zarafet, beceri ve biraz da şans. Ölüm dağıtma konusunda bir uzmandı ve muhafızlar hiç ses çıkarmadan yere serildi.

Görünmez bir Muhafız dört muhafız göndermişti. Diğerleri hareket etmemiştir. Cloud koridoru baştan aşağı kontrol ettikten sonra geri kalanları geçitten geçirdi.

Yolculuk Peaches'ın midesini bulandırdı ve nefesini tutana kadar soluk soluğa kaldı. Portal yolculuğundan kaynaklanan denge değişimine asla alışamayabilirdi. O nefesini toplarken Muhafızlar muhafızların cesetlerini geçitten geri fırlatarak geçit kapanmadan önce kanıtları ortadan kaldırdılar.

"Bu taraftan," diye fısıldadı ve odasının bulunduğu yönü işaret etti. İki adım attı ve sonra ani bir sersemlik hissetti. Düşmemek için duvara tutundu.

"Ne oldu?" Violet fısıldadı.

"Bilmiyorum," diye cevap verdi. "Başım dönüyor ve kolum tuhaf hissediyor.

Karıncalanma."

"Bağ yüzünden." Violet kaşlarını çatarak İndigo'ya baktı. "Bunu neden yapıyor?" İndigo bir adım öne çıktı, endişeliydi. "Haze'in başı dertte mi?"

"Emin değilim." Başka bir his dalgası kolunu emdi. "Tanrım, sanki içimden bir şeyler çekiliyormuş gibi hissediyorum."

Her tarafta gri suratlar. Bağındaki değişimin nedeni her ne olursa olsun, bu iyi değildi.

"Haze senin mananı ödünç almaya çalışıyor olabilir," diye önerdi Violet. "İyi kutsanmış eşler bunu birbirlerine yapabilirler. İndi benimkini ödünç aldığına, ne kadar aldığına bağlı olarak başım dönüyor."

"Bu muhtemelen başının belada olduğu anlamına geliyor, değil mi?" Peaches'ın kalbi boğazında güm güm atıyordu. "Acele etmeliyiz."

Koridorlarda ilerlemeye devam ettiler, sessizce kenarda durup başka muhafızların dikkatini çekmemek için dua ettiler. Kırmızı eski kapısına vardıklarında, kapı bir balta tarafından kesilmiş gibi parçalanmış ve tahrip olmuştu.

"Eh," diye mırıldandı, yıkımı incelerken. "Buna hiç gerek yoktu."

Tek yapmaları gereken kapıyı açmaktı. İçerisi daha kötüydü. Yatak devrilmişti. Taş koleksiyonu yere saçılmıştı. Kıyafetler ve yastıklar parçalanmış. Her yerde tüyler vardı. Forrest ve Cloud kapıda durmuş nöbet tutarken Peaches, Violet ve Indigo'ya dağınıklığı işaret etti.

"Aradığımız kaya pürüzsüz. Biraz parlıyor ve benekleri var."

Nöbet tutan Muhafızlar dışında, aramak için ellerinin ve dizlerinin üzerine çöktüler. Indigo'nun gölge yılanı bile sürünerek odanın köşelerinde ve ulaşılması zor yerlerde avlanıyordu. Bir ya da iki kez Cloud ve Forrest silahları ellerinde hazır bir şekilde odanın içine adım attılar. Herkes dondu ve sustu. Sonra koridorda kim varsa yanlarından geçip gitti ve ortalık temizlendi. Tekrar nefes aldılar.

"Buldum!" Indigo bir taş tutarak "Buldum!" dedi. Peaches bunun ihtiyaçları olan şey olmadığını görünce umudu söndü.

Violet, "Bu benekli bile değil," diye işaret .

Yüzü allak bullak oldu. Taşı fırlattı, sonra aramaya devam etti. Peaches parlayan taş ters çevrilmiş bir kaseğin altında buldu. Neredeyse ağlayacaktı ama onun yerine çantasından vızıldayan mana kavanozunu çıkardı ve güçlendirilmiş kemik hançeriyle taşın üzerine doğru rünleri kazımaya başladı. Rünleri doğru kopyaladığından emin olduktan sonra ve kendi manası ellerini ısıtırken, manabee kavanozunu açtı, taş içine bıraktı ve mantar kapağını geri taktı. Rünler, boş kavanozun içinde taştan başka bir şey kalmayana kadar manayı teker teker emdi.

"Tamamdır." Kapağı açtı ve taş dışarı çıkardı. Avucunda sıcak hissetti. "İşte bu kadar."

Geçit taşları varış noktalarından geliyorsa doğru bir şekilde yapılması daha kolaydı.

Geliyoruz, Haze.

Yere çakılan iki bedenin sesi çok netti. En kötüsünü bekleyerek kapıya doğru döndüler ama Balos'u açık kapı aralığında dururken buldular, eli hâlâ dışarıdaydı ve

uyku tozundan tozlanmıştı. Cloud ve Forrest, derin bir uykuya dalmış, yere yığılmış, usulca horluyorlardı.

"Nankör pix," diye hırladı Balos ona.

"Huysuz yaşlı piç." Kadın sırttı.

Bir an için Balos'un hepsinin üzerine barutu üflemesini bekledi ama Balos omzunun üzerinden kontrol edip içeri daldı. Kırmızı şapkası olmadan tamamen farklı görünüyordu. Hâlâ büyük yarasa kulakları, burnu ve gür kaşları vardı. Ama bir şekilde daha yumuşaktı. Daha yaşlı. Daha kırılgan.

"Öldüğünü sanıyordum," dedi, gözleri temkinli bir şekilde Violet ve Indigo'yu süzerken. "Lanet olası wolpertinger hayvanın günlerdir senin peşinde sızlanıyordu, ben de onu tünellerde serbest bıraktım."

Bir sevgi seli tam göğsüne çarptı ve onu kucakladı. Adam kıpırdanıp onu itti ve ardından derin bir şekilde kaşlarını çattı.

"Buradan çıkman gerek, bir patlama oldu ve biri alarmı çaldı, bekle..." Balos durakladı, gözleri boş kavanozdan, yeni cızırdayan mana taşından ve onun iyi kutsanmış kol izlerinden ayrıldı. Gözleri genişledi. "Hayır. Olamaz. Bunu kendin mi yaptın?"

"En iyisinden öğrendim." Dudakları kıpırdadı.

Balos'un göğsü gururla kabardı.

Mavi işaretli elini kaldırdı. "Ben de İyi Kutsanmışım ve şu Koruyucu Haze ile çiftleştim. Saraydan çıkmayı başaramadı ve sanırım başı hâlâ belada. Onu gördünüz mü?"

Balos kaşlarını çatarak başını salladı. "Hayır, kraliçe deli bir kadın gibiydi. Tarikat'a savaş açtıktan sonra halkıyla ilgileneceğini sanırsınız ama bodrumda, çaldığı o aşağılık insana bir şeyler yapıyor."

"Bones," dedi Violet sessizce, gözleri önce Indigo'ya, sonra tekrar Balos'a kaydı. "Hâlâ hayatta mı?"

"Kim?" Peaches sordu.

Violet, "O, üzerinde deney yaptığı bir insan," diye açıkladı. "Indigo ve Shade'i kurtardığımda onu odalardan birinde gördüm. Pek iyi görünmüyordu."

Şeftali Balos'a geri döndü. "Haze'in başı dertte. Sanırım yeraltı labirentinde bir yerde. Onu kurtarmak için buradayız. Buraya bizi oraya götürecek bir portal taşı yapmaya geldim. Lütfen gitmemize izin ver."

Balos'un içinden bir tür içsel mücadele geçti. Yüz ifadesinde acı dolu anıların dolaştığını gördüğüne yemin edebilirdi ama sonra çenesini kaldırdı ve daha fazla kesenin sarktığı kemerine dokundu.

"O zaman yardımına ihtiyacın olacak." "Goblinler mi?" diye sordu.

"Goblinler," diye onayladı.

"Peki ya onlar?" İndigo ölen kardeşlerini işaret etti.

Balos burnunu sildi, parmağını keselerinin üzerinde gezdirdi ve sonra kırmızı olanı açtı. Barutu çıkardı ve Cloud ile Forrest'ın yüzüne üfledi. Cloud uykusundan küfrederek ve öldürücü gözlerle uyandı ama kimsenin endişelenmediğini görünce Balos'u bunu bir daha denerse hançerle tehdit etmekle yetindi. Forrest biraz daha yavaş uyandı ama ayağa kalktığı anda tetikteydi ve gitmeye hazırды.

Peaches odasını son bir kez daha gözden geçirdi. Son iki yıl pek iyi geçmemişti ama yaşadığı yer burasıydı. Burayı evi yapmıştı. Bu kayalar onun ailesiydi. Tıpkı Balos'un olduğu gibi. Nefret edeceğini bilse de ona gülümsedi.

"Seni aptal cin," diye koridordan neşeli bir erkek sesi geldi. "Bizi ona götürmen an meselesiydi."

Luthian ve Wisteria görüş alanına girdiler. Sonbahar Sarayı kıyafetlerini giymiş olan Luthian'ın işlemeli kadife kahverengi paltosu buram buram hak kokuyordu. Wisteria avuçlarını dar elbisesine sildi. Parti gecesi giydiğinden çok daha açıktı. Boynundaki yırtık pembe yara izi yeniydi.

Hem vampir hem de elf Peaches'a küçümseyici bir bakış attı... ve sonra bakışları odanın sakinlerine kaydı. Gözleri büyüdü. Yüzleri soldu.

Peaches, Balos'u takip ettikten sonra ne bulacaklarını düşündüklerinden emin değildi ama bu, hepsi de savaş derisi giymiş ve vahşi bakışlar atan üç ölümcül Gardiyan -ve Violet- değildi. İlk harekete geçen Forrest oldu. Kardeşini görünce öfke benek benek oldu ve

Başka bir şey. Tamamen hayvani bir şey. Luthian'ın yakasından çekerek onu odanın içine sürükledi ve dövmeye başladı. Cloud çok fazla hasar vermeden onu çekip aldı.

Indigo Wisteria'ya doğru hamle yaptı ama parmak uçlarından pençeler fırladı ve Wisteria onun yüzüne doğru hamle yaptı. Adam neredeyse kayıtsızca eğildi ve sonra sert gözleri Wisteria'ya kilitlendi, ta ki Wisteria nefes nefese kalana kadar. Bir gölge boynuna dolandı ve görüşü bulanıklaşana kadar sıkılaştı.

Birkaç saniye içinde, araya girenler silahlarından arındırıldı ve bağlandı. İyi bir önlem olarak Forrest kardeşinin burnuna bir yumruk indirdi. Sonbahar Sarayı kraliyet mensupları arasında bir geçmiş vardı ve Forrest'ın yüzündeki ıstıraptan Peaches bunun kendisinininkinden daha kötü olabileceğini düşündü.

"Seni iğrenç sidik parçası," diye hırladı Luthian kanlı yüzüyle, kardeşi ağzını tıkarken. "Babam hayal kırıklığına uğrayacak."

"Babam gidip kendisi yüzebilir." Forrest, Luthian'ın saçlarını nasıl yakaladığını umursamadan ağzını sıktı ve saç tellerini kökünden kopardı. Sonra kendini alçalttı ve kardeşinin sivri ve seğiren kulağına fısıldadı, "Onun için tekrar gel ve Haze ile uğraşmak zorunda kalmayacaksın, anlaşıldı mı?"

Ayrılmadan önce Balos parmaklarını Wisteria'nın ağzına sokup dişlerini kopardı ve sonra onları Şeftali'ye verdi. "Bunu uzun zaman önce yapmalıydım."

Peaches duyguları yüzünden nefes alamıyordu. Tüm bu insanlar yardım etmek için toplanmıştı. Huysuz Balos bile. Ve Forrest, daha önce hiç tanışmadığı bir fae. Adaletle olan inancı tazelendi. Umudu arttı. Ama Haze'in başını zayıflattığını hissediyordu.

İşaretli elini kaldırdı, endişeli gözleri Violet'inkilerle buluştu. "Gitmemiz gerekiyor."

YENİ PORTAL taşı onları Peaches ve Haze'in ziyaret ettiği tünele götürdü. Halkının kemikleri ve fosilleri duvarlara sıkışmıştı,

parlayan taşlar serpiştirilmişti. Duvarlar sarsıldı ve çatıdan gelen suyla birlikte aşağıya toprak yağdı. Peaches taşı etkisiz hale getirip geçidi kapattığında bile duvarlar sallanmaya devam etti. Herkes Peaches'a baktı.

"Ben değilim," dedi ellerini havaya kaldırarak.

Balos tavanı dikkatle inceledi. "Bu tünellere binlerce geçit açıldı. Şimdiye kadar hiç çökmediler."

"Ne yani, deprem mi oldu?" Violet kendini sabitlemek için avucunu duvarlara koyarak sordu.

"Hiç sanmıyorum." Sözcükler ağzından çıkar çıkmaz Balos'un yüz ifadesi sertleşti. "Bir wyrm," diye fısıldadı. "Tanrı büyüklüğünde bir tane."

Peaches'in kanı . "Uyuduğunu sanıyordum."

Balos başını salladı. "Öyle. Ama ara sıra aç uyanıyor. Goblinler onu yatıştırmak ve evlerinden uzak tutmak için beslerler."

Forrest ağzı açık kaldı. "Bana Haze'i o dişlek dev sümüklü böceklerden birine kurban edeceklerini mi söylüyorsun?"

"Siktir," diye küfretti Cloud ve yüzünü ovuşturdu.

Üç Muhafız da silahlarını geri çekti, kararlılık duruşlarını sertleştirdi.

"Bu ne anlama geliyor?" Violet gözlerini aralarında gezdirerek sordu.

"Bu kaçmamız gerektiği anlamına geliyor." Peaches tünelden aşağıya doğru yola koyuldu, eşinin hislerini takip ediyordu. Bu his doğru yöne gittiğinde yoğunlaşıyor, yanlış yola girdiğinde ise yumuşuyordu. Düşen her adımda gözlerinden yaşlar süzülüyordu. Balos doğru yöne gitmelerine yardımcı olmak için onu yönlendirmek zorunda kalıyordu. Labirent kafasını karıştırıyor, bazen yanlış olduğu halde doğru yoldan gittiğini söylüyordu. Goblin evlerinin yanından hızla geçtiler. Bazı vatandaşlar onlar geçerken izlemek için evlerinden dışarı koştu.

Yeraltı labirentinde kaybolmadan ilerleyebilmelerinin tek nedeni Balos'tu. O olmasaydı ne yapacağını gerçekten bilmiyordu. Günlerce dönüp durabilirlerdi. Balos'un Obsidyen Sarayı'ndan ayrılması ve kendisiyle birlikte Tarikat'a gelmesi için ısrar edeceğine dair kendi kendine söz verdi. Ona öğretebileceği çok şey vardı ve ona verebileceği çok fazla sevgi.

Konutlardan sonra tünel Şekil değiştirmeye başladı. Bir zamanlar kare Şeklinde olan, ahşap kirişlerle desteklenen ve köklerle sarkan tünel, sanki dev bir sondaj makinesi tarafından yapılmış gibi daha organik, yuvarlak ve nervürlü bir Şeye dönüştü. Peaches saraya yaklaşırken bu tür tünellerden bazılarından geçmişti. Ateş opallerini orada bulmuştu. Ama bir wyrm'e rastlayacağından hiç endişe etmemişti.

Ne kadar da .

Daha fazla gümbürtü duvarları sarstı. Başlarına toprak ve kum düştü ama Peaches'ın yoldaşlarından hiçbiri tereddüt etmedi ya da geri dönmek istemedi. Ve sonra aniden başlarına düşen toprak değildi. Goblin büyüklüğünde cılız gölgeler koşuşturup yere düştü, silahlarını sallıyorlardı ve onları kullanmaktan korkmuyorlardı.

Pusuya yatmış olmalı.

Indigo'nun gölge yılanı fırladı ve ilk goblini çenesinin içine aldı. Peaches'ın arkasında parlak, kr edici bir ışık parladı. Bir an için gözlerini kapattı ama en büyük darbeyi tavandan sarkan karanlık yaratıklar aldı. Kr olan goblinler bir gümbürtüyle yere düştü, sonra sarhoş gibi savrularak ayağa kalktı. Balos harekete geçti, hiç düşünmeden kardeşlerini peneledi ve kancalı bıçağıyla onları doğradı. Yüzünde bir ifade vardı; gözlerinin akı göründü ve yaşayan, gümüş sakallı bir Őeytana dönüştü. Peaches onunla tanıştığından beri ilk kez Kraliçe'nin ordusundaki kızıl şapkalı General'in tadına bakmıştı. Oğlunun olmak istediği kişi.

şapkasını Tek Göz'e kaptırdığı için zgnd.

Etkisiz hale getirilen her goblinle birlikte cesetlerden manabeeze süzüldü ve daha fazla goblin ortaya ıktı. Violet Peaches'a bağırdı, "Git! Balos'u al. Onları oyalayacağız."

şeftali çantasını kavradı ve koşmaya başladı. Balos'a yaklaştığında yakasına yapıştı ve çekiştirdi. Balos şaşırtıcı derecede dirençli ve sağlamdı. Neredeyse düşecekti ama Balos'un keskin zekâsı bunu anladı. Bıaklamakta olduğu hobgoblini tekmeledi. Sonra birlikte tünelin sonuna doğru koştular.

Köşeyi dönünce her Şey durdu. Kalbi göğsünde arpan Peaches gözlerine inanamıyordu. Yol boyunca dizilmiş

Küre şeklindeki tünelde Haze, elleri bağlı ve bir bardan sarkıyordu. Bilinci yerinde değildi. Onlara ihanet eden tek gözlü kızıl kafa girişlerinde döndü. Her gözeneğinden iğrenç, öfkeli bir nefret sızıyordu. Haze'nin çubuğunu duvarlara sabitleyen bir avuç goblinle konuştu ve onu wyrm için bir kurban olarak hazırladı.

Duvarların ve zeminin gürültüsü şiddetlendi. Wyrms neredeyse buradaydı.

Haze kendinde değildi ama bağlar hayatta olduğunu söylüyordu. Eğer ona ulaşabilir ve uyandırabilirse, belki de hançeriyle onu bağlarından kurtarabilirse, o zaman tek yapması gereken dışarı çıkmak için ona yaslanmaktı. Muhafızlardan birkaçına Tarikat'a geri dönmeleri için bir portal taşı vermişti.

Balos hançerinden kan damlayan Tek Göz'e doğru bir adım attı. "Muhafızı serbest bırak, kardeşim. Yeterince goblin kanı döküldü."

"Bu konuda her şeyi biliyorsun, değil mi *kardeşim*?"

Peaches ağzı açık kaldı. Onlar aileden miydi?

Balos çenesini sıktı. "Muhafızı serbest bırakın. Kraliçe bile Tarikat'tan birini öldürmek konusunda isteksizdi."

Tek Göz Balos'a sert bir bakış fırlattı. "Zaten o şapkayı hiç hak etmemiştin."

Şeftali çantayı karıştırdı ve mana taşlarını çıkarmaya başladı. Önce hangisini kullanacaktı? Bir ateş bombası vardı. Bir su çağırıcı. Duman yayan bir şey. Sonunda iki parça granit aldı ve onları Haze'in iplerinden sallanan goblinlere fırlattı.

Taşlar kıvılcımlanıp patladı, sonra da altına indi. Goblinler önce aşağıya, sonra da Peaches'a bakıp güldüler. İki saniye sonra, sıcak lavlar yukarı fışkırdı ve onları ateşe verdi. Çığlık attılar ve Haze'in üzerinden atlayıp toprakta yuvarlandılar. Eşine doğru fırladı, tam o sırada wyrm köşeden sızdı, büyük çivili ağzı görüş alanına girdi. Ağzı ve keskin dişleriyle dev wyrm'in vücudu tünelin tamamını kaplamıştı ve kaçamazlarsa hepsini yutacaktı.

Sıra sıra dişler. Köpekbalığı gibi.

Tek Göz Şeftali'yi durdurmaya çalıştı ama Balos kolundan yakalayıp onu geri çekerek önünü kesti. İki kırmızı şapkalı o kadar hızlı dövüğe girdi ki

ve ölümcül olması Peaches'ı korkutuyordu. Balos'un birden fazla kez keselerine erişmeye çalıştığını ve başarısız olduğunu görmüştü. Ama bu onun şansıydı. Hançerini çıkardı ve Haze'e doğru koştu.

"Haze," dedi, ipi keserek. "Bebeğim, . Benim."

Kadın vücudundaki parlayan taşların en az yarısını çıkarana kadar tepkisiz kaldı. Ayakları yere düştü, topukları yere çarptı. Bir iniltiyle uyandı.

"Tatlılık mı?"

Ağlayabilirdi. "Evet, benim."

Gözlerini odaklanmaya zorladı. Sonra etraflarında neler gördü.

"Siktir," diye homurdandı. Başını neredeyse yanlarında duran wyrm'e doğru çevirdi. "*Siktir*."

" yok," diye ağzından kaçırdı, bir ip daha keserek. "İyi olacağız."

Duvarlar o kadar sert sallanıyordu ki başlarına kum yağıyordu. Şeftali her nefeste kir tadı alıyordu.

Arkasından gelen acı dolu bir inilti başını döndürdü. Başını çevirip bakmak bir hataydı. Tek Göz bıçağını Balos'un midesinin derinliklerine gömdü. Elinden kan fışkırdı.

"Hayır!" Peaches bağırdı. "Balos, hayır!"

Balos'un acı dolu gözleri ona doğru kaydı. "Götürün onu buradan, nankör pix."

İçinde bir şey serbest kaldı. Balos onun tek arkadaşıydı. Ve şimdi ölüyordu. Haze ipe dolanmış, manası süzölmüştü ve dişli dev bir wyrm üzerlerine geliyordu. Çantasından taş üstüne taş çıkardı, onları aktive etti ve her yöne fırlattı. Bazılarını wyrm'e, bazılarını Tek Göz'e. Tünelde havai fişekler patladı, patladı ve kıvılcımlar çaktı, savaşçılar arasında kaosa neden oldu. Bir yerlerden su fışkırdı. Bir taş Tek-Göz'ün şakağına çarparak onu yere düşürdü. Balos ortasındaki hançeri kavradı ve bir dizinin düştü. Geldikleri yoldan daha da geriye giden Forrest, goblinleri bacaklarından tutup kaldırdı ve cesetlerin arasından geçerek, havada süzülen insanbezlerinden kaçtı.

Violet neredeydi? Indigo? Bulut?

Peaches Haze'in iplerini karıştırdı, korku el becerisini kontrol altına almıştı. Hançer kaydı. Düştü. Wyrm ağızını açtı. Ağızından ıslak, yakıcı bir balık gibi tükürük damladı. Peaches ılık attı ve onu korumak için Haze'in gövdesinin üzerine fırladı. Eğer öleceklerse, bu birlikte olacaktı. Geriye kalan tek üzüntüsü karnında büyüyen hayattı, onunla asla tanışma şansı bulamayacaktı, hatta Haze'e bile söyleyemeyecekti.

Wyrmlardan birkaç santim ötede dondu. Tükürüğü bir sıçramayla ayaklarının birkaç santim ötesine düştü. Haze sadece bir nefes aldı, sonra aceleyle Peaches'i okşadı.

"abuk," dedi. "Bıçak."

"Uzun süre dayanmam," diye homurdandı Forrest, gerginliğı yüzünden okunuyordu.

Onun iki adım gerisinde, kolunu uzatmış, eli wyrm'e doğru uzanıyordu. Canavarı tür zihin bağlantısı ya da büyüyle durdurmuştu. Homurdanarak dizlerinin üzerine çöktü. "abuk!"

Lanet olsun. Peaches hançeri buldu, Haze'in bileklerini kesti ve sonra kontrolü ele aldı. Parlayan her taş çıkarıldığında yüzünün rengi geri geliyordu. Farkında olmadan ondan mana ödünç aldığı için Peaches'ın başı dönüyordu ama bayılmayı reddetti. Sonunda Haze kendini kısıtlamalardan kurtardı. Peaches'ın elini tuttu ve geldikleri yoldan geri koştu.

"Balos!" diye bağırdı, dizlerinin üzerine çökerek.

"Ben iyiyim," diye soludu, ayağa kalkarken yüzünü buruşturdu, hâlâ karnını tutuyordu. "Gitmemiz gerekiyor."

Tek Göz sürünerek ayağa kalktı, parmakları Balos'un düşen keselerinden birine girdi. "Hiç sanmıyorum."

"Bırak kardeşim," dedi Balos, gözleri üzgün. "Onu geri getiremeyiz."

"Ölmesi senin suçun. Seni pis insan sever."

Haze kırmızı şapkallıya ters bir yumruk atarak onu yere düşürdü. Peaches'ın içgüdüleri devreye girdi. Tek hatırladığı, toprağın onu bütünüyle yutmasını umduğunu düşünmekti ve sonra yuttu. Tek Göz beline kadar yere battı. Sanki toprağı bataklığa çevirmiş gibiydi. Tek Göz keseyi bıraktı ve toprağı tırmalayarak dışarı çıkmaya çalıştı.

"Bana yardım et kardeşim!"

Forrest'in wyrm üzerindeki tutuşu kırıldı ve ağzı genişleyerek ileri atıldı. Tahta çubuğa ve ipe çarptı.

"Kaçın!" Forrest bağırdı.

"Ona yardım edin," dedi Peaches, Balos'u tutarak. Her yer kan içindeydi. O kadar çoktu ki ayağı kaydı ve düştü.

Haze küçük fae'yi kollarına aldı ve birlikte koşmaya başladılar. Bağırışlar, yeri sarsan gümbürtüler ve çatırdayan ozonun yarattığı bulanıklık içinde Muhafızlardan biri portal taşıyı harekete geçirdi. Peaches doğrudan portaldan geçti ve öğleden sonra güneşinin altında, çimlendirilmiş eğitim alanındaki temiz havaya doğru tökezledi. Mide bulantısı onu ele geçirdi. Wyrms Tek Göz'e çarparken, goblinlerin küfürleri kelimenin ortasında kesildi. Geçit kapandı, gümbürtüler ve çamurlu çıtırtılar kesildi.

Kurtarma ekibi kendilerini ve birbirlerini ölümcül yaralara karşı kontrol ederken bitkin bir şekilde nefes alıyordu. Hepsi oradaydı. Cloud bıçağını kemerine geri soktu. Forrest yere diz çökmüş, şakaklarını ovuyordu. Indigo ve Violet birbirlerine sarıldılar. Haze elini Balos'un karnındaki yaranın üzerine koyarak kanı durdurdu.

Kuşlar cıvıladı, esinti gıdıkladı ve Prime beyaz tüylerden oluşan bir telaşla yere indi, öfke yüzünü buruşturdu.

37. BÖLÜM

W Güneşin sıcağı altında inleyen Haze, goblinin bakımını Prime'ın hemen ardından gelen bir şifacıya devretti

Topuklul
ar.

Öfkeli baykuş şekil değiştiren liderini görmezden gelerek eşini yakaladı ve onu kemik kıran bir kucaklamanın içine çekti. Üzerine vuran güneş umurunda değildi. Başbakan'ın diğerlerine verdiği azar ya da en başta neden öfkeli olduğu umurunda değildi. Peaches'ın arkadaşının iyi olup olmadığına bile dikkat etmedi.

Onun tatlı kokusu ihtiyacı olan her şeydi. Uzun, acı dolu saniyeler boyunca eşini içine çekti, aralarındaki bağdan akan rahatlama ve sevginin tadını çıkardı. Gelgitli bir duygu dalgasıydı bu.

Adam onu yerden kaldırdı. Bacaklarını ve kollarını ona doladı ve öpüştüler. Bu her şeydi. Adam onları kadronun evinin verandasının altındaki gölgeye götürürken birbirlerine yapışık kaldılar ve sonunda adam yorgunluktan bank koltuğuna yığıldı. Gözleri kapalı bir şekilde arkasına yaslandı, kaşları çatılmıştı çünkü duygu yoğunluğu daha önce deneyimlediği hiçbir şeye benzemiyordu.

Peaches ona sarıldı, kirli göğsünde sessizce ağlıyordu. Adam onun başını okşadı. "Sorun yok, tatlım."

"Biliyorum," diye burnunu çekti. "Sadece çok mutluyum. Senin için gelmemizi bile istemedi ama ben ." İfadesi ayıldı ve gözlerini

Indigo, Cloud ve Forrest'ın dikkatsizlikleri nedeniyle Prime tarafından azarlandıkları sahaya çıktı. Violet Balos'a şifacı konusunda yardım etti. Arkalarında, ana eğitim alanından Yaprak hızlı ve öfkeli adımlarla yürüyordu.

Haze Peaches'a baktı. Yüzünde kir izleri vardı. O da kendisi gibi toz ve kir içindeydi. "Beni orada bırakacağını mı ? Wyrn yemi olarak mı?"

Öfke tüm atomlarını yakarken ayağa kalkmaya ve Peaches'i yolundan çekmeye çalıştı.

Peaches onu iki kelimeyle durdurdu. "Ben hamileyim."

"Ne?" Bir gümbürtüyle oturdu.

Onunla göz göze gelemedi ve köşede titreyen yaramaz bir köpek gibi iki kişilik koltuğun diğer ucuna doğru süründü.

Haze diz çöktü ve kızın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Peaches." "Ben hamileyim." İki viski kahvesi göz onunkilerle buluştu.

"Neden mutlu görünüyorsun?"

"Geçmişinde çok acı çekmişsin," dedi, kendi gözleri de onun nefret ettiği o hüznü haline geri dönmüştü. "O anların hiçbirini geri getirmek istemedim."

"Peaches." Kızın kirli yüzünü avuçlarken sesi yumuşak ve nazikti. "Evet, kaybettiklerim için her zaman üzgün olacağım. Ama bu yeni bir şey. Bu bizim için mutlu bir gelecek şansı. Anlıyor musun?"

Gözleri parladı.

"Sahip olduklarımız çok değerli," dedi. "Bunun için her gün minnettar olacağım çünkü onu kaybetmenin ne kadar acı verdiğini biliyorum." Avucunu kadının karnına doğru indirdi ve gülümsedi. "Bu bir hediye."

Başını onun kucağına eğdi ve ona sıkıca sarıldı. Birkaç dakika önce hayatının sona erdiğini ve eşini bir daha asla göremeyeceğini düşünerek umutsuzluğa kapılmıştı. Şimdi sadece onunla değil, daha fazlasıyla kutsanmıştı. Sevgiyle dolu bir gelecek vaat ediyordu. Birinin arkalarından sessizce gelip Balos'un durumunun stabil olduğunu fısıldadığını belli belirsiz duydu. Onlar gittikten sonra Peaches'i kucağına aldı ve ön kapıyı tekmeledi.

Onu odasına götürdü, banyo yaptırdı, besledi, sağlıklı olmasını sağladı ve sonra onunla sevişmek için zaman ayırdı - aralarındaki bağın tüm avantajını kullanarak onu nasıl iyi hissettireceğini biliyordu.

Birbirlerinin kollarında uykuya daldılar, hayatın daha iyiye doğru değişmek üzere olduğunu biliyorlardı.

Ve küçük boynuzlu bir tüy yumağı yatağa atladığında, kalmasına izin verdi.

BÖLÜM 38

S Hade yatağında uyuyan iki çıplak kadına takılıp tökezleyerek ahşap zemine düştü. Hayal meyal hatırlıyordu

Onlarla yemekhanede, daha doğrusu çoğu Muhafız ve Büyücünün her gün ya da her gece uğradığı taverna uzantısında buluştu.

Violet'ten aldığı şeyin onu haftalarca idare etmesi gerekiyordu ama etmemişti. İyi kutsanmış bir insandan değil de, normal bir fae donörden beslenmiş gibi acıkmıştı.

Muhtemelen radyasyon zehirlenmesinden iyileşmek için yakmıştır.

Niyeti bütün gece beslenmektir. Hem bedenini hem de susuzluğunu beslemeye devam etmek. İyi kutsanmış kana duyduğu özlemi kovmak. Kendisi için koyduğu kurallara göre yaşayan ve ölen bir fae idi. Sıkı kontrol, rutin, siyah ve beyaz çizgiler. Kuralların ve sınırların yokluğu onu bir daha asla gitmeyeceğine yemin ettiği karanlık bir yere getirdi, onu Obsidian Sarayı'nda tutan ve on yıllardır kraliçenin haremindedir hizmet etmesine neden olan aynı yere. Özgürlük için umutsuz bir çabayla onu tören gölüne iten de aynı karanlık yerdirdi. Ne pahasına olursa olsun.

Ama kuralları bu gece işe yaramamıştı. Yatak arkadaşları onun istediği her şeyi ve daha fazlasını yapmıştı. Bütün gece sikişmişlerdi. Bütün gece içti. Ve yine de, tam da bu evde çiftleşmiş bir kadının damarını parçalamak için aynı sakatlayıcı arzuyu hissetti. Onların kokusunu her yerde alabiliyordu.

Indigo, Violet'i bulmadan önce bu şekilde aylarca dayanmıştı. Shade birkaç gün bile dayanamadı. Küçük düşürücüydü. Pencereye gitti.

ve güneş ufukta açarken dışarı baktı. Kısa bir süre önce Haze'in geri geldiğini ve ardından yatak odalarında neler olduğunu duymuştu. Buna gizlilik duvarları örerek ve kendi hedonist eğlencelerinde boğulmaya çalışarak karşılık vermişti. Yatak odası kontrol edebileceği bir yerdi. Maebh'leyken bile her zaman kontrol ettiği bir yerdi. Sürekli güç sahibi olduğu bir yerdi ve şimdi... o üstünlüğü kaybediyordu. Açlık her şeyi ele geçiriyor, onu deliliğe sürüklüyordu.

Buruşuk ve dolu yatağına tiksintiyle bakarak pantolonunu giydi ve odasından çıktı. Belki Jasper'ın eski mutfağındaki saklanma yerlerinde biraz mana-otu bulabilirdi. Olmaması gereken şeyleri rüyasında görmeden uyumasına yardımcı olabilirdi.

Üstü çıplak bir şekilde mutfığa doğru yürüdü ve durdu. Clarke adadaki bir taburede oturmuş onu bekliyordu. İçeri girerken izledi. Yüzündeki ifadeden eve davet ettiği misafirler yüzünden hâlâ öfkeli olduğu anlaşılıyordu ama bu tartışmayı daha önce de yapmışlardı. Bu yüzden Rush'la neredeyse kavga edeceklerdi. Eğer güzel, tatlı bir aile hayatı istiyorlarsa, o zaman burası o ev değildi. Burası bir savaşçının eviydi. Erkeklerin rahatlayabileceği ve ast Muhafızların ağlayıp sızlamalarından dinlenebileceği bir yerdi. Yarı çıplak dolaşıyorlardı. Geçirdiler ve içtiler. İstedikleri kişiyle yargılamadan sevişiyorlardı.

Bir dolabı açtı ve bir kavanozu kenara kaydırды, hiçbir şey bulamadı ve sonra kapıyı çarparak kapattı.

Clarke, "Artık mana-otu yok," dedi.

Ona doğru döndü. Dilinin ucunda bir hakaret vardı ama sonra boynundaki damarın attığını fark etti. Büyülenmiş gibi ağzı sulandı. Hırladı ve adayı kavrayıp başını eğerek yere baktı.

"Ben almadım, eğer bu yüzden bu kadar kızgınsan," dedi Clarke. "Sanırım Jasper en son buraya geldiğinde çalmıştı."

Shade'in içinden sinirli bir hırıltı geçti.

"Ama sen buradayken," diye devam etti, tehlikede olduğundan tamamen habersiz ya da umursamaz bir şekilde. "Bilmen gerektiğini düşündüğüm bir şey var."

Bakışlarını kaldırdı, görüşü kızarıyor, açlığı midesini tırmalıyordu. Ayağa kalktı ve gözlerini adamın gözlerine dikti.

"Silver senin eşin," dedi Shade'in soğukkanlılığını bozarak. "Onu ne kadar çabuk bulursan, her şeyi o kadar çabuk kontrol altına alırsın."

"Neden bana daha önce söylemedin?" diye hırladı, sonra utanarak başını eğdi. O vahşi bir canavar değildi.

"Çünkü nerede olduğunu göremedim. İmgelemlerimde onu zar zor görebiliyorum. Ben... Ben onun bizden biri olduğundan bile emin değilim."

"Bu ne anlama geliyor?"

"sana ya da Fae'lere karşı bu kadar anlayışlı olacağından emin değilim." Adanın çekmecesinden bir kâğıt parçası çıkardı ve üzerine bir şeyler yazmaya başladı. "Nerede hakkında tüm bildiklerim bunlar. Ve bence onu aramaya buradan başlamalısın. Bunu sadece neden olduğu dalgalanmalar yüzünden anladım, onu gerçekten gördüğüm için değil."

Kâğıdı sert bir bakışla Shade'e doğru kaydırıldı. "Onu bulman gerek. Başka seçeneğimiz yok."

"Neden?"

"Onu imgelemlerimde görmemiş olabilirim ama arzularına bir çözüm bulmazsan sana ne olacağını gördüm. Diyelim ki Rush'a bundan bahsetseydim, orada dikiliyor olmazdın." Kadının ona attığı acınası bakış her şeyi anlatıyordu. Kâğıda vurdu. "Yola çıkmadan önce Rush'la konuşmanı öneririm. Cloud'la da. O Terkedilmiş Kuyu'dan canlı çıkan tek kişi onlar."

Onun sözlerine baktığında kalbi tekledi. *Kristal Şehir.*

BÖLÜM 39

A Peaches, Haze'i kurtardıktan birkaç gece sonra, ona hoşlandığı bir noktayı hatırlatmak için, batıdaki küçük bir Unseelie kasabasına uçtular.

Sonbahar Mahkemesi. Burası Haze'in büyüdüğü yerdin ve yaşadığı ev, kızı ve annesi çoktan gitmiş olsa da, Peaches onu bir kez daha ziyaret etmesi için cesaretlendirdi.

Goblin şehrinde ona davranışları yüzünden kendinden nefret ettiğini söylemişti. Suçluluk duygusunun ruhunu çarpıttığını. Hayatlarının yeni bir bölümüne daha fazla olumsuz düşünceyle başlamak istemiyordu.

Hava soğuk ve buz gibiydi, ama çimenlik alanda yürürken, dibi sivri kayalarla dolu bir vadide son bulan bir uçurumun önündeki kar çoktan yok olmuştu. Taşlardan bir çemberin yerleştirildiği kenara doğru adım attıklarında rüzgâr yüzlerine çarpı. Pus onlara dokundu. Büyük bir taş kümesi ve içinde daha küçük bir daire.

Peaches onun yanında diz çöktü ve avucunu mezarın yanındaki toprağa koydu, sonra gözlerini kapadı ve ona duyduğu tüm sevgiye konsantre oldu. Hayatın çiçek açan güzelliğine.

Toprak parmak uçlarının altında döndü ve yeni yaşam filizleri ortaya çıktı. Gövdeler ince yeşil dikenler olarak ortaya çıktı. Tepeleri tomurcukları ortaya çıkarmak için büyüdü. Parlak vermillion kırılmış taş yaprakları açıldı.

"Gelincikler," diye fısıldadı Haze huşu içinde.

"Pratik yapıyordum," dedi gülümseyerek ve avucunu karnının üzerinde gezdirdi. "Daha önce olan biten her şey yüzünden

neler . Artık biliyorum."

Haze'in dudaklarında yavaş, gururlu bir sırıtış belirdi. "Her zaman biliyordum, tatlım.

Her zaman biliyordum."

Peaches elini karnının üzerine koydu. "Ve bu çocuğu birlikte büyüteceğiz. Bunun için sana söz verebilirim. Kimse her adımda yanında olmanı engelleyemeyecek."

Haze dudaklarından nazikçe öptü ve sonra çenesini başının üzerine koydu. "Her adımda" derken birlikte vadiye baktılar.

Son.

Haze ve Peaches'ın hikayesini okuduğunuz için TEŞEKKÜRLER. Sırada [Vahşi Kalplerin var.](#) Senfonisi'nde Gölge ve Gümüş ya da bonus bir sonsöz ve nsfw çizimler alacağınız **gizli mühürlü bölüme** nasıl ilgili ayrıntılar için okumaya devam edin

EPILOG

Maebh elindeki siyah cam aynadan yüzüne baktı ve gözlerinin etrafındaki yeni kırışıklıklara dokundu. Küçük bir Kusursuz güzelliğini kaybettiği için pişmanlık duydu. Sayısız mana deneyinden sonra artık orta yaşlı görünüyordu.

Sarayına tekrar sızıldığını biliyordu. Gardiyan'ın kurtarıldığını biliyordu.

En sevdiği mana taşı üreticisinin artık bile biliyordu. Hiçbirinin önemi yoktu.

Çünkü sonunda yeni yaratımını tamamlamıştı. Tüm o acı ve fedakârlıklara değmişti. Bones, eski dünyadan uyanan El Değmemiş insan, şimdi tamamen başka bir şeydi. Kendi mana tutma kapasitesini feda etmiş ve bunu onun doğumuna itmişti. Bulabildiği tüm nefret edilen yaratıklarınkini almış ve onun kemikleriyle birleştirmişti.

Komikti. Güldü, gençlik ihtişamını geri kazandı ve aynayı kırık camlarla dolu atölye masasının üzerine bıraktı. Bones'un kaderi ona bu isim verildiği anda belirlenmişti.

Maebh ıslak bodrumunda çömeldi ve yeni evcil hayvanının bir Sluagh'ın etini ve ruhunu yemesini hayranlıkla izledi.

Büyük vampir kanatları, acayip kaslı, kemikli ve kabarcıklı bir vücut. Orantısız ve deforme olmuş bir yüz. Kemikler beslenmiş. Ve beslenmiş. Ve beslendi. Ve yine de hala açtı.

Pençeleri havayı yararak ona doğru uzandı, ama kadın siyah lekeli parmağını sallayarak rahatça geri çekildi.

"Hayır, sevgilim. Ben değil." Cebinden onlarca yıldır sakladığı ve kokusunu taze tutmak için mana ile koruduğu bir bez parçasını çıkardı. En sevdiği sevgilisi. Kızını kaybettikten sonra içinde ölüden başka bir şey hissettirmeyen tek kişi. Bezi yaratığının önünde tuttu ve kokuyu koklamasına izin verdi.

"Doğru, sevgili Demogorgon." Ona eski bir kitapta bulabildiği en korkulan yaratığın adını vermişti. "Onu bana canlı getir, ben de sana istediğini vereyim."

Maebh'in hakkı olanı geri alma vakti gelmişti. D'arn Shade ile başlayarak.

GİZLİ MÜHÜRLÜ BÖLÜM

GENİŞLETİLMİŞ EPILOG

Biraz daha Haze ister misin? Tuttum
seni, boo.

Çünkü hiç kimse hikayenin bitmesini istemez.

(Tıpkı Pride için yazdığım gibi) genişletilmiş seksi sonsöz ama bu sefer ana erkeğimiz Haze'in sınır tanımayan bir resmini de ekledim.

Sonsöz süper baharatlı bir bonus sahnedir. Burada özel bir Fae Guardians kompo açıklaması yok, bu yüzden baharat için burada değilseniz, bunu görmezseniz kaçırmazsınız.

Dikkatli olun.

Ciddiyim.

Tam hazır değilseniz burayı ziyaret etmeyin.

Hala istiyor musun?

Cesur ol.

[BU BAğLANTIYI ZİYARET EDİN VE .
https://mailchi.mp/lanapecherczyk.com/sealed-section](https://mailchi.mp/lanapecherczyk.com/sealed-section)

VAHŞİ KALPLERİN ALINTI

BÖLÜM 1

S Yarı inşa edilmiş bir zeplinin altındaki bir el arabasında yatan Silver'ın tenine yağ ve rutubet yapışmıştı. Dizel dumanı havayı boğuyordu ama

Solunum cihazı ciğerlerinden en kötüsünü uzak tutuyordu. Yeni bir topun alt takım mekaniğiyle uğraştı. Bu, zeplin tarzı hava aracına sığdırabildiği ilk prototipti. Fae'ler hakkında bildikleriyle ve kendi zamanından hatırlayabildiği teknolojiyle, sağlam bir askeri araç olarak şekilleniyordu.

Tanrım, ellerini tekrar kirletmek iyi hissettiriyordu. Onları en iyi yaptığı şey olan silah mühendisliğinde kullanmak. Kaynak işlerinden mekanik işlere kadar metalle çalışmaktan hoşlanıyordu. Ve bu konuda yalan söylemeyi bırakmıştı. Bu konuda suçluluk duymaktan da bıkmıştı.

Aşağı yukarı altı yıl önce, nükleer bir kışın ardından iki bin yıl boyunca donmuş halde kaldıktan sonra çözülmüştü. İlk başta, dünyasına ne olduğunu öğrenince dehşete düşmüştü -fae'ler artık vardı ve onlar en yırtıcı hayvanlardı, insanlar değil. Dünyanın dört bir yanına bombaları atanlar insanlardı. Bu felakette doğrudan bir parmağı olmamasına rağmen, yine de silah endüstrisinde çalışmıştı. Suçluluk duygusu onu bir yıldan fazla bir süre Kristal Şehir'den uzak tutmuştu. Eğer biri onun mesleğini keşfederse, onu aşağılık bir şey yapmaya zorlayabilirdi. Ama sonra parmakları kanayana kadar müzik yapmaları için fae'ler tarafından büyülenmiş insanlarla karşılaştı ve kanı kaybetti. Daha çok öğrendi hakkında insan

baskıya maruz kaldıkça, en başta neden orduya katıldığını daha çok hatırlıyordu.

Yani insanların Cornucopia'dan kaçmasına yardım etmişti... ve sonra onları buraya kadar takip etmişti.

Halkına.

Bir suçluluk duygusu İngiliz anahtarının ellerinden kaymasına neden oldu. Aklına birlikte eridiği iki kadının yüzleri geldi. Peaches ve Violet. İkisi de kendisi gibi eski dünyadan geliyordu. Ve nükleer soykırımla doğrudan bağlantılı alanlarda çalışmak söz konusu olduğunda ikisi de aynı suçluluğa sahipti. Silver onları, daha fazla yıkım yaratmak için kullanılmaları ihtimaline karşı gerçek kimliklerini gizlemeleri için fae gibi davranmaya teşvik etmişti. O zamanki motivasyonu doğrudu. Kimsenin başka bir nükleer silah yapmasını istemiyordu... ama nükleer olmayan savaşlara da hiçbir zaman karşı olmamıştı.

Bazen gerekliydi.

Kristal Şehir halkı açlıktan ölüyordu ve fae bunu hiç umursamıyordu. Acı diline dolandı. Hayır... *hiçbir şeyi umursamamak* kötü bir kelime seçimiydi. Fae'ler gülecek kadar önemsiyorlardı. Alay ettiler. Fae'lerin Kuyu'nun kurallarına uydukları için bereketli toprakları hak ettiklerini söylediler.

Ve görünüşe göre insanlar metal ve plastik kullandıkları için gezegene layık değillerdi.

Pfft.

Ne saçmalık ama. Sanki insanlık durumunu bu kadar basitleştirebilirlermiş gibi.

Alt vagonun karanlığında, ön kolundaki gümüş kaplama künyeye baktı. Bu zamanda ilk uyandığında onu yakalayıp kurutmaya çalışan vampirlerden başlayarak, öldürdüğü fae'leri işaretleyen çizgiler vardı. Dürüst olmak gerekirse, öldürdüklerinin çoğu Violet'a aitti ama Silver da bir tanesini haklamıştı. Eğer fae'ye kalsaydı, metali hiç takmıyor olacaktı. Ama işin zorlaştığı yer burasıydı. Eğer vücudunda metal olmasaydı, içinde yaşayan şeye karşı savunmasız olurdu.

Ayak sesleri, ayaklarının alt şasiden dışarı çıktığı yerin yakınında dolaşıyordu. Vücudunun uzunluğunca aşağıya, sondaki ışığa doğru baktı. İki çift yıpranmış deri çizme yakınında durdu.

"İşe koyulun," dedi sert bir erkek sesi. Havacılık rıhtımının ustabaşısı Angusa benziyordu.

"Burada mı? Onunla mı?" Daha küçük, titrek bir erkek sesi. Küçük botlar ona doğru eğildi.

"Bununla ilgili bir sorunun mu var?" dedi Angus.

"Şey... ben sadece... ah, bazı şeyler duydum. Hepsi bu kadar."

"Sadece kendine sakla. Ve onun gözlerinin içine bakma." Silver homurdandı. *O kadar* da kötü değildi.

"Gözlerinin içine bakarsam ne olur?"

"Bunu yapan son kişinin burnunu ısırdı."

Yutkunma sesi duyulabiliyordu. "Tamam, anladım. Gözlerinin içine bakma."

"Ve ne yap, ondan öpücük isteme..."

Kahrolası Angus. Silver kendini boru tesisatına sabitledi ve arabasını zeplinin derinliklerinden dışarı itti. Dışarı çıktıktan sonra göz kamaştırıcı bulutlu ışıktaki yüzünü buruşturarak ayağa kalktı ve solunum cihazının kayışını çözerek yüzünün bir tarafına doğru . İki şaşkın yüze ters ters baktı. Angus yüzü ve vücudu kıllarla kaplı, iri yarı, asık suratlı bir adamdı. Diğer çocuk yaştaki bir gençti. Kahverengi köpek yavrusu gözleri ve üst dudağında tüyler vardı. İkisi de tıpkı onun gibi yağlı maymun tulumu giyiyordu.

"Silver," diye kekeledi Angus. "Orada olduğunu fark etmemiştim."

Saçmalık. Her şeyi duymuştu. Sadece onun ortaya çıkıp saçmalıklarını yüzüne vurmasını hiç beklemiyordu. Gülümsedi, İngiliz anahtarını sol eline attı ve ardından sağ eliyle burnuna yumruk attı. Hızlı ve güçlü bir yumruktu. Düz ve isabetli. Kıkırdağın yankılanan çıtırtısı tatmin ediciydi. Umalım da dersini almış olsun.

Angus burnunu tutarken gözleri yaşardı. "Siktiğimin orospusu."

"Bu benim hakkımda yalan söylediğin için," diye tersledi ve sonra İngiliz anahtarını çocuğa doğrulttu. "Açık olmak gerekirse, o bir kulaktı, burun değil. Ve bunun gözlerimin içine bakmakla hiçbir ilgisi yoktu, her şey bir öpücükten fazlasını almaya çalışmasıyla ilgiliydi."

Dudaklarının altında doğal olmayan bir şekilde çürüyen bir kulak memesinin karanlık anısı yüzeye çıktı, ama onu silkeledi ve anahtarı yere fırlattı. Ayaklarına çarpana kadar tıngırdadı ve yuvarlandı. İğrenç bir his dudağını büktü. Vambrace'inin bağcıklarını acı verecek kadar sıkı,

Kayma, karanlığa doğru eğilme hissini kontrol ediyordu. Belli etmeden tulumun içinden göğüs altı korsesine ulaşabilirse onu da sıkılaştıracaktı. Ama buralarda herhangi bir zayıflık belirtisi göstermek ölüm fermanını imzalamaktan farksızdı. Zaten doyurulması gereken çok fazla boğaz vardı. Birini kavgada kaybetmek Regülatör'ün burnunu bile kanatmazdı.

"Silver," kırptı arkasından bir kadın sesi.

Şehrin polisi olan Düzenleyicilerden bahsetmişken, omzuna sabit bir el dayanınca gerildi. Hırlayarak eli savuşturdu ve Angus'a saldırdığı için bir polisle karşılaşacağını düşünerek arkasını döndü ama başkanın kızı ve Azraillerin kaptanıyla yüz yüze geldi. Rory uzun boylu, atletik yapılı, gri gözlü ve karamel tenliydi. İki bin yıl arayla doğmuş olmaları gerçeği olmasa Silver'ın kız kardeşi bile sayılabilirdi.

Rory kollarını kavuşturdu ve Angus'un kanayan yüzüne baktı. Başını endişeyle sallarken çene hizasındaki afro saçlarının üzerindeki bakır kelepçeler çınılıyordu. Huzursuz bir parmağını koluna vurdu, bakır kaplamalı eklem yüzükleri bulutlu ışıktaki parlıyordu.

Silver kendi kıyafetiyle Rory'ninkini karşılaştırmaktan kendini alamadı. Silver yağlanmış ve buruşmuş bir tulum giyerken, Rory'nin özel dikim üniforması ütülüydü. Başının traşlı tarafı bakır ve altın takılarını daha da belirginleştiriyordu. Nadir bulunan metal aksanlar bu şehirde zenginliğin bir göstergesiydi. Yüksek rütbeli memurlar için bakır, Orakçılar için gümüş, Başkan için altın.

Silver süslenmemiş, ağartılmış örgüsünü fiskeledi ve uzun saç telinin omurgasına yerleşmesine izin verdi.

"Bunu o istedi," dedi. Kendini açıklamasına gerek yoktu. Gümüş statüsü Angus gibi birinden ve hatta tek metal süsleri demir olan Düzenleyiciler'den çok daha üstündü. İşin üzücü yanı, hâlâ bir olmasıydı. Rütbesi ona Gök Kule'de sıfır itibar sağlıyordu. Sadece Elphyne'deki görevlerle ilgili olarak herhangi bir karar verme gücüne sahipti.

Rory'nin burun delikleri alevlendi. Sonra içini çekti. "Her neyse. Bunun için burada değilim. Vakit geldi."

"Ne?"

"Ekibinizi toplayın. Gün batımına kadar gitmenizi istiyorum."

Takım mı? Silver'ın dudaklarından bir alay fırladı. İngiliz anahtarını aldı, elinde çevirdi ve başını sallayarak uzaklaştı. *Buna inanamıyorum.* Silver'ın bir yılı aşkın süredir takımı yoktu. Rory, Silver'ın son görevindeki davranışını tanımlamak için "fazla umursamaz" demişti ve şimdi biraz uzaklaştığı için, bu hız değişikliğine minnettar olmalıydı. Elleriyle çalışmak, sevdiği şeyle yeniden bağ kurmak ruhuna iyi gelmişti.

Adımlarını kararlılıkla atan Silver'ın bacakları nehir kenarındaki kalabalık rıhtımda kısa bir yolculuk yaptı. İlk zeplin prototipi bir yıl önce geçtiğinden beri daha fazla gemi inşa ediliyordu. Parça almak için kurtardıkları terk edilmiş savaş gemisi enkazlarının yerini alacak bir gökyüzü savaş filosu. Üzerinde çalıştığı eski Apaçiler gibi gelişmiş araçlar yapmak için asla yeterli metal kaynaklarına sahip olamayacaklardı. Nükleer serpintiden sonra karantinaya alınan insanlar, hava ve fae dışarıda mutasyona uğrarken yeraltı sığınaklarında hayatta kalmaya çalışarak yüzyıllar geçirdiler. Pek çok bilgi kaybolmuştu. Hava gemileri eski ve yeni teknolojinin bir karışımıydı. *Hiç yoktan iyidir.*

Personel soyunma odalarına doğru ilerlerken Rory'nin botları Silver'ın yanında kaldırımı dövüyordu. Şehrin opak kristal duvarları bir tarafta, rıhtım, binalar ve nehir diğer taraftaydı. Havacılık bölgesinden çıkıp balıkçıların avlarını çektiği ve akıncıların görevlere hazırlandığı deniz bölgesine girdiler.

Tuzlu salamura ile karışmış kötü drene edilmiş lağım kokusuna alışmıştı. Sokaklardaki çöplere bile alışmıştı. Ama temiz hava almak ve yiyecek aramak için şehir kapılarından kaçan dilencilere ve yetersiz beslenen hastalara asla alışamayacaktı.

Kırık tenteli bir evin önünden geçtiler. Güve delikleriyle dolu bir battaniye giymiş dişsiz, orta yaşlı bir kadın uzandı. Dreadlock'lu ve muhtemelen bitli küçük sarışın bir kız bacaklarına yapıştı. Rory yürümeye devam etti, ama Silver durdu.

Küçük kız Gümüş'ü görünce gözleri büyüdü. "Teyze!"

Silver'ın yüreği burkuldu. Çocuğa bir kez elma vermişti ve görünüşe göre artık aileden biriydi. Bugün cebindeki tek şey aletlerdi. Değerli meyveler yoktu. Ne de kurutulmuş et. Onun yerine kıza bir yumruk attı.

"Merhaba Prenses Polly," diye gülümsedi Silver, sonra da annesini ciddiyle selamladı. "Carla."

Kadının şaşkın gözleri Gümüş'e odaklanmaya çalıştı ama herhangi bir tanıma yapamayacak kadar donuktu. Silver'a doğru tökezledi. Parmaksız eldivenlerin arasından görünen kangren parmaklar Silver'ın yağlı tulumunu çekiştiriyordu. Ne için, Silver emin değildi. Kadının kafası çok karışık.

Rory başını çevirdi, Silver'ın durduğunu gördü ve dudaklarını büzdü. "Yola çıkmamız gerekiyor."

"Neden içeride değilsin?" Silver Carla'ya nazikçe sordu, dağınık battaniyesini topladı ve düşmesini engellemek için sıktı. Şehir kapılarının dışına çıkmak tehlikeliydi, özellikle de bir çocukla. Kanatlı fae'ler tepedeki dikenli tel ağın koruması olmadan saldırabilirdi. Polly'ye baktı. "Jimmy nerede?"

Jimmy, Carla'nın on dört yaşındaki oğluydu. Fabrikalarda çalışmadığı zamanlarda, annesi ve kız kardeşini doyurmak, ısıtmak ve hayatta tutmak için bulabildiği her şeyi arayıp satıyordu.

"Jimmy?" Carla'nın gözleri odaklandı. Sesi akıcı ve kalındı, sanki üşütmüş gibiydi. "Bize yiyecek ve ilaç buluyor."

"Peki, onu içeride beklemenizin Polly için daha iyi olacağını düşünmüyor musunuz?"

Carla başını sallarken gözleri yaşardı. "Ben onların annesiyim. Onlara bakmalıyım."

Silver'ın boğazı düğümlendi. Her ne kadar kabul etmek istemese de, Polly ve Carla'nın durumu Kristal Şehir'de bir düzine insan için geçerliydi. Çok fazla insan yiyeceksiz, ilaçsız ve temiz yaşam alanlarından yoksundu. Silver Rory'ye işaret etti.

"Ona bakır bir boncuk ver," diye ısrar etti.

Cevap gelmeyince Silver ters ters baktı. Ama teğmenin ifadesi vurdumduymazlıktan kuşkuya dönüştü.

"Ona bütün bakırımı versem de bir şey fark etmez." Rory'nin sert gözleri sinirlenmişti. "Bunu sen de biliyorsun."

Kahretsin, öyle yaptı. Metal nadir bulunduğu için değerliydi ama burada, sokaklarda parasal değeri açısından değersizdi. Kristal Şehir'de para birimi yoktu. Herkesin bir işi, bir uzmanlığı vardı ve düşeni yapmaları için eğitilmişlerdi. Karşılığında, onların

refah gözetiliyordu. Ancak sorun şuydu ki, bu malzemeler tepeden eksik geliyordu. Gök Kule'de yaşayan seçkinler kendileri için gerekli malzemeleri saklıyordu. Silver'ın bu malzemeleri nerede bulabileceğine dair makul bir fikri vardı ama mağazaları yağmalasa bile bu daha büyük sorunu çözmüyordu; insanların bu sıkıcı yerden çıkması gerekiyordu. Verimli topraklara ve güneşe ihtiyaçları vardı. Fae'lerin istiflediği şeylere ihtiyaçları vardı.

Silver bir zamanlar arkadaşı olduğunu düşündüğü kadının gözlerinin içine baktı. Ama son birkaç yıl Rory'yi değiştirmişti ve Silver bunun nedenini anlayamıyordu. Rory eskiden daha misafirperver, daha sıcaktı, hatta birkaç kez gülmüştü. Bu savaş hepsini değiştiriyordu.

Üç balıkçı nehrin arka tarafındaki bir ara sokağa doğru koşarken ayak sesleri hepsini bir kenara itti. Rory yanlarından geçerken birinin yakasına yapıştı.

"Neler oluyor?"

Balıkçının gözleri, kendisini kimin durdurduğunu fark ettiğinde büyüdü.

"Başkan," diye kekeledi. O geniş gözler huşu ile doldu. "Baban. Bir konuşma yapacak."

Rory homurdandı ve onu itti. Silver'a döndü, muhtemelen onları yürümeye devam etmeleri için teşvik edecekti, böylece Silver'ın yapmayı reddettiği şeyin tam olarak olduğunu açıklayabilecekti ama Silver Nero'nun söyleyeceklerini duymak istiyordu. Eğer rıhtımdaysa, o zaman haberler olabilirdi. Belki bir akıncı gemisi gelmiştir. Birçoğu suda kayboluyor ya da bir portaldan acil çıkış yapmak zorunda kaldıklarında Elphyne'de kayboluyordu.

Öte yandan Neron, tedarik sıkıntısı artan huzursuzluğu yatıştırmak için de orada olabilir.

Silver balıkçıyı takip ederek küçük bir kalabalığın tahta bir sandığın üzerinde duran bir adamın etrafında toplandığı yere geldi. Fonunda nehir ve gökyüzü olan Nero, lacivert takım elbisesinin içinde ihtişamlı bir şekilde duruyordu; cilalı altın rengi süslemeler donuk ışıktaki parlıyordu. Şakaklarındaki gri çizgiler, Romalı burnu ve gözlerinin etrafındaki kırışıklıklar ne yaptığını bilen bir adamın görüntüsünü tamamlıyordu. Kalabalığın kenarında ve konuşmasını dinlemeye koyuldu.

"... dünyayı Fae'ler inşa etmedi. Onlardan önce de vardı. *Bizden* önce de oradaydı." Etkili olması için durakladı. "Ama biz

önce burada. Buna hakkı olan biri varsa o da biziz." Alkışlar yükseldi. Nero daralmış gözleri ve sert sesiyle devam ederken birçok kişinin gözleriyle karşılaştı ve onlarla bağlantı kurdu. "*Tabii ki* metal kullanmamızı istemiyorlar, çünkü bu insanların baskılarının üstesinden gelmelerine yardımcı olacak. *Elbette* bizimle ticaret yapmayı reddediyorlar. Halklarının bizim değerimizi keşfedeceğinden korkuyorlar. Ve *elbette bizden* korktukları için bizi aşağılıyor ve işkence ediyorlar."

Kalabalıktan onay mırıltıları yükseldi ve Silver da onlardan biri olmaktan kendini alamadı. Fae'lerin onlarla müzakere etme, hatta ticaret yapma konusundaki isteksizliklerini başka nasıl açıklayabilirdi ki? İnsan yaşam tarzının kendi yaşam tarzlarına bulaşmasından korkuyor olmalılar ve Tanrı herhangi bir fae'nin seçim yapmasını yasaklıyor.

"Bizi insan yapan her şeyi yok etmek istiyorlar. *Tarihimizi* silmek istiyorlar," diye devam etti Nero. "Sanki hiç var olmamışız gibi onu boğmak istiyorlar. Ama insanlık binlerce yıldır hayatta. Onları bizden daha iyi yapan nedir? Onların çocuklarını bizimkilerden daha iyi yapan nedir? Biz sert yetiştirildik. Şimdi de pes etmeyeceğiz. Onların büyüdü olabilir, ama bizim kötülükle yüzleşmek için yanlarında derilerinden ve birbirlerinden başka bir şey olmadan dışarı çıkan kahramanlarımız var-" Gözleri Silver'a takıldı ve işaret etti. "Onun gibi kahramanlar."

Tüm gözler Silver'a çevrildi. Zaman durdu. Sonra kulakları sağır eden bir onay kükremesi ayaklarının dibindeki ahşap güverteyi salladı. Gırtlığındaki safra yükseldi ve vambrace'i ön kolunda daralmış gibiydi. Ona kahraman diyorlardı ama o bundan pek emin değildi.

Rory ona anlamlı bir bakış fırlattı, sanki "*Gördün mü?*" der gibiydi. *Sana ihtiyacımız var.*

Silver hayal kırıklığı içinde homurdanarak topuklarının üzerinde döndü ve personel soyunma odasına doğru yöneldi. Sallanan kapı arkasından kapanana kadar durmadı.

Uzun, alçak banklar dolap sıralarını birbirinden ayırıyordu. Silver, Rory'nin arkasından girişini görmezden geldi ve kendi yerini buldu. Dolabının kapısına yumrukla vurarak açılmasını sağladı. İngiliz anahtarını ve solunum cihazını içeri itti. Burada, rıhtımda aletler çok değerliydi. Onları güvende tutmak zorundaydınız.

Eşyalarını yerleştirdikten sonra Silver gözlerini içerideki gölgelere dikti. Gölgeler uzanıp onu boğazından yakalamak ister gibiydi. *Onun gibi kahramanlar.* Tulumunu çıkarmak ve korsesini sıkmak için can atıyordu.

Rory'nin dikkatli gözleri sırtında bir fırın gibi hissediyordu.

"Bir daha gitmek zorunda olmadığımı söylemiştin," diye fısıldadı Silver, arkasında duran kadınla yüzleşmeyi reddederek.

"İşler değişir."

Silver'ın yumrukları sıkıldı.

Rory bir adım daha yaklaştı. "Bu görev için donanımlı tek kişi sensin. Başka türlüünü istemezdim."

"Hayır." Gümüş vambrace bağcıklarını

çekti. "Daha ne olduğunu bile duymadın."

"İhtiyacım yok"

"İnsanlar açlıktan

ölüyor." "Bunu

biliyorum."

"Ne zaman Elphyne'e bir ekip göndersek, geri dönmüyorlar. Fae'ler misilleme konusunda daha cesurlar. Döndüğünde Alice'in ruh halini gördün. Bones'un geri gelmediğini biliyorsun. Bu tek şeyi yap ve hepsi bu kadar."

"Geçen sefer de böyle demiştin."

"Seni korkak bir kedi olarak

görmemiştin."

Silver döndü ve tısladı, "Sebebin bu olmadığını biliyorsun."

Rory yılmadan Silver'ın öfkesiyle yüzleşti. Kristal Şehir'de Silver'ın yumruklarına karşı şansı olan tek kişi o olabilirdi. Ne de olsa Silver'ı o eğitmişti. Ama aynı zamanda Silver'ın kendini bırakması durumunda gerçeği bilen tek kişi de oydu. Ve bu yüzden buradaydı. Hafızası onu katlederken gözlerini sıkıca kapattı.

"Hayır," diye bağırды ve hızla çürüyen bedeni tutmaya çalıştı ama beden dokunuşunun altında parçalandı. "Hayır, hayır, hayır."

Ama yaptığı hiçbir şey bunu tersine çevirmedi. Kara zehir kalbinden akıp önündeki adamı kapladı, her hücreğine bulaştı, onu kara küle çevirdi, yüzünü sonsuz bir çığlıkla dondurdu. Elindeki tek gül soluyor ve ölüyordu.

Rory'nin gri gözleri vambraklara kaydı. "Ekstra koruma alın."

"Metalle kaplanabilirdim ve çıkarılsa da bir şey fark etmezdi."

Düşünceli bir tavırla birbirlerine baktılar. Rory,

"Senin için bir şeyler hazırlatırım," diye teklif etti.

Yeni zırh fikri karşısında Silver neredeyse teslim oluyordu. Bunun yerine, "Çok riskli" dedi.

Rory içini çekti ve bakır parmaklarını bir dolabın üzerinde gezdirerek yüzeye vurup şingirdattı. Konuşurken gözleri odaklandı. "Her uyandığımızda bir risk var. Odamdan dışarı adımımı atmadan önce, bugün yiyeceğimizin bittiği gün olacak mı diye düşünüyorum."

Silver eşarblı başından çekti. Dolabın içine fırlattı. "Biliyor musun, çok abartıyorsun."

"Gerek yok. Polly'nin annesinin durumunu gördün. Hava gemilerini inşa etmek, onları kullanacak insan kalmadıktan sonra hiçbir anlam ifade etmeyecektir."

"Neredeyse bir milyonluk bir şehirde bundan şüpheliyim." Silver dolabın kapısını çarparak kapattı ve amiriyle yüzleşti. Ama sözleri yavan kalmıştı. Potansiyelinin ve geçmişinin suçluluğuna karşı savunmasının son zerresiydi bunlar. İçini çekti ve Rory'nin gözlerine baktı. "Başka yok, değil mi?"

"Hayır."

"Görev nedir?" "Basit bir çıkarma." "Bizden biri mi?"

". Eskiden biri olan birinin çocuğu, ya da babam bana öyle söylüyor. Onunla tanışmadım."

Silver'ın gözleri kısıldı. "Peki bunun doğru olduğunu nereden biliyorsun?"

"Ben Nero'yu sorgulamıyorum, sen de sorgulamamalısın. Bu çocuğa ihtiyacımız var çünkü kaybettiğimiz medyumun yerini alacak. Sana ihtiyacımız var çünkü çocuğu aldıktan sonra kimse sana bulaşamayacak. Onu sağ salim eve getireceksin, zarar görmeden."

Silver'ın midesi bulanıyordu. Daha önce hiç kaçırılmamıştı. Bu bir sonraki seviyeydi. Akli Polly ve Nero'nun konuşmasına gitti. *Onları bizden daha iyi yapan ne? Fae çocuklarını bizimkilerden daha iyi yapan ne?*

"Peki," dedi. "Ama zırhımı korse tipi bir göğüs plakası yap. Daha fazla desteğe ihtiyacım var."

BÖLÜM 2

A Kristal Şehir'den bir kilometre uzakta, Gölge uzun, yapraksız bir ağacın dalına uzanmıştı. Küçük kar kümeleri onun Deri kaplı bacağı sallanıyor ve uzaktaki kapıyı izlerken huzursuzca sallanıyordu.

Bakışlarını sabit tutmaktan gözleri yanıyordu ama bir an olsun görüşünü kaybetmeyi reddetti. Gündüz uyumak zorunda kalması yeterince kötüydü, ama şimdi gece olduğuna göre, gözünü kırpsa ve eşi ortaya çıksa ve bir şekilde ondan kaçsa... göğsünde neredeyse paniğe benzetebileceği bir şey kabarırdı ve bu çok saçmaydı.

Shade hiç paniklemedi.

Plan yaptı. Bekledi. Ve istediği şey *ona* geldi.

Göğsünü ovuşturdu. Ağrı muhtemelen susuzluktan kaynaklanıyordu. Son beş aydır her gece kemirgenlerin ve yakınlarda dolaşacak kadar aptal olan diğer orman yaratıklarının kanını içmişti. Elinden alınan bir seçim sayesinde, artık iyi kutsanmış insan kanını arzuluyordu. Diğer her şeyin tadı karton gibiydi. Ne kadar çok yaratık yerse yesin, içini kemiren ihtiyaç devam ediyordu.

Uzun sürmez.

Bir mil ötedeki opak kristal duvarların arasındaki çelik kapılara yeniden odaklanan Shade cebinden bir kese çıkardı ve gümüş saç tellerini saymak için bir tutam saç çıkardı. Sadece on tane kaldı. Violet ve Peaches kilidi bağışlamıştı, böylece bir izleme büyüsü yapabilecek ve bunu bulabilecekti.

Kaderli kadın. Saç, iki bin yıllık uykusundan uyanan bir başka arkadaşlarına aitti.

Shade insanlara hiçbir zaman güvenmemişti ama bu kadının gücünün güçlü olduğu Tarikat'ın medyumları tarafından önceden bildirilmişti. Shade için zorlu bir ortak olabilirdi, ayrıca ondan bir kez beslenmek Shade'in doymak bilmez arzularını tatmin edebilirdi - kulağına sürekli fısıldanan, dişlerini geçirebildiği her yarattığı sahiplenmek, almak ve tıka basa yemek isteyen karanlık fısıltı. Ondandır bir kez beslenmek onu haftalarca idare edebilirdi.

Adı Silver'dı. Tıpkı
saçı gibi.

Tıpkı yasak gibi. Güzel bir pakete sarılmış zehir. Ya da ona öyle söylenmişti.

Beş ay boyunca onun kaleden çıkmasını beklemişti ama hiçbir şey olmamıştı. Sadece iki Muhafız surların içine girmiş ve canlı çıkabilmişti. İçeride o kadar çok kaçak mal vardı ki, Kuyu'ya erişim kesilmişti ve bu da herhangi bir fae'yi büyü söz konusu olduğunda etkisiz hale getiriyordu. Shade bu düşünceyle ürperdi.

On İki Kadro'dan bir kurt şekil değiştirici olan Rush, Shade'in fark edilmeden içeri girmesine yardımcı olmakta pek yardımcı olamadı. Rush lanetlenmişti ve şehre girdiğinde görünmez olmuştu. Shade Kuyu'nun mürekkepli tarafıyla flört etmek ve olası ölüm de dahil olmak üzere lanetin getireceği kaosu göze almak istemiyorsa, içeri girmek için başka bir yol bulmalıydı.

Shade'in yeteneği gölgeler arasında yürümektir. Gölgelerin içinden geçerek Elphyne'de başka bir yere gidebiliyordu. Kuyu'ya erişimine bağlıydı. Kimliğini, sivri kulaklarını ve dişlerini gizlemek için yapılan her türlü büyü de kapılardan geçtiği anda kesilecekti. Şehre girdiği anda savunmasız kalacaktı.

Bir kanat hışırtısı misafirlerinin geldiğini haber veriyordu. Metal, deri ve kirli erkek teri Shade'e onların görevden dönen Muhafızlar olduğunu söylüyordu. Biri solundaki bir dala, diğeri de Shade'in dalına konarak dengesini bozdu, tahtayı gıcırdattı ve daha fazla kar döktü.

Dövmeli bir karga şekil değiştirici olan Cloud çömeldi. Altındaki karla kaplı bataklığı değerlendirirken gevşek koyu bukleler mavi gözlerinin üzerine düşüyordu

onları. Kalın daldan bir dal kopardı ve onu siyah, tüylü kanatlarının arasını kaşımak için kullandı. Bir zamanlar şehirde esir tutulmuş ve işkence görmüş biri için Muhafız son derece sakindi.

"En son ne zaman beslendin?" Indigo, Shade'in dikkatini tekrar ona çekerek sordu.

Yakın zamanda İyi Kutsanmış bir insanla çiftleşen Indigo hiç bu kadar iyi görünmemişti. Zeytin tonundaki yanaklarına renk gelmişti. Gözlerinde yaramazlık dans ediyordu. Ve Shade'i altı ay önce kendisiyle aynı durumda olduğu için yargılamaya cüret ediyordu.

Shade soğuğa karşı kendini kucakladı. Neden buradaydılar ki? Shade'in eşi onları . Tabii...

"Clarke başka bir imgelem gördü mü?" diye sordu, umudu artarak.

Indigo başını salladı ve endişeli bir bakışla karşılık verdi. "Günlerdir uyku halindeydi. Rush psişik bir rüyada sıkışıp kaldığını düşünüyor."

Bu iyi olamaz.

Clarke Rush'ın eşiydi ve eski dünyadan uyanan ilk İyi Kutsanmış insandı. Başlangıçta böyle düşünmüşlerdi. Diğerlerinin yıllardır uyanık olduğu, fae ve insanlar arasında gizlendiği ortaya çıktı. Kehanet daha fazlasının geleceğini söylüyordu. Bazıları fae'lere, bazıları insanlara katılacaktı ve yeryüzündeki son yaşanabilir topraklar için yaklaşan bu savaş son savaş olacaktı.

Shade kapıyı izlemeye geri döndü. "Eğer beni Tarikat'a geri götürmeye geldiyseniz, vaktinizi boşa harcıyorsunuz."

Cloud ve Indigo, Shade hakkında konuştuklarını söyleyen bir bakış paylaştılar. Dudakları kıvrıldı, tam olarak ne söyleyeceklerini biliyordu. Shade'in aptalca bir iş üzerinde olduğunu. Arkadaşının Kristal Şehir'den asla ayrılamayacağını. İlgilenmesi gereken daha acil meseleler olduğunu.

Unseelie Yüce Kraliçesi Maebh, Tarikat'a savaş ilan etmiş ve sınırlarını gezginlere kapatmıştı. İnsanlar ve fae'ler arasında yaklaşan bu savaş yeterince kötü değilmiş gibi, bir de fae'lerin kendi aralarında kavga etmeleri gerekiyordu.

Indigo elinde bir top kar paketledi. "Maebh hâlâ Unseelie sınırlarını açmadı. Ve yeni bir canavara dair raporlar var.

Elphyne'de hasara yol açıyor. Bodrumunda yarattığının bu olduğunu düşünüyörüz."

"Varlığını reddettiğı kişiyi mi kastediyorsun?" Shade dudak büktü. Yıllar önce Maebh'in yanından ayrıldığından beri Maebh onun tanıyamadığı birine dönüşmüştü. Shade bir zamanlar Maebh'in kraliyet eşi olmayı düşünmüştü. Böyle bir pozisyonun gücü hayalini kurduğu her şeydi, ancak pozisyon eline geçtiğinde, artık istemediğini ve nedenini açıklayamadığını fark etti. Maebh çıldırmıştı.

"Bu canavar Elphyne'in her yerinde avlanıyor," dedi Indigo, hâlâ topunu hazırlarken.

"Bunu kendi başına halledeceksin."

Indigo ve Cloud bir kez daha dolu dolu baktılar.

"Çıkar ağzındaki baklayı," diye kııptı Shade. "Bana söylemediğın şey ne?"

Kuyu Tarikatı'nın Başbakanı Gölge'yi geri istiyorsa, buraya gelip ona kendisi sorabilirdi. Onlarca yıllık hizmetinden sonra bu kez ona borçlıydu. Ayrıca Tarikat'ın Gümüş'e ihtiyacı vardı.

Shade Cloud'a döndü, onun doğru bir cevap vereceğini biliyordu.

Bulut kaşımakta olduğu dalı fırlattı. Küçümseme yüz hatlarını çarpıttı. "Canavar olmadan önce Bones adında bir insandı."

Shade gerildi. Cloud'un Bones ile bir geçmişi olduğundan emindi. Yüzyıldan uzun bir süre önce Cloud Kristal Şehir'de tutsakken ikisi arasında bir şeyler olmuştu. Yetkili insanlar kendilerini genç tutmak için manayı saptırıyorlardı. O duvarların ardında başka ne gaddarlıklar yaptıklarını kim bilebilirdi?

Maebh de Bones'tan tüyolar almış ve zindanlarında onun üzerinde deneyler yapmıştı. Shade adamın zincirlenip kan lekeli bir duvara asıldığını, vücudunun mutasyona uğradığını ve alçakça çarpıtıldığını hayal meyal hatırlıyordu. Ancak o sırada Shade Maebh'in büyüünün etkisi altındaydı ve kendi işlevlerini kontrol edemiyordu. Kraliçe ve Shade'in, genelevden hareminden biri olarak yatak odasına kadar uzanan uzun ve karmaşık bir geçmişleri vardı.

Anıları bir kenara bırakıp Bulut'u inceledi. Güç arttırıcı dövmele, yüzü hariç, onu boynundan ayak parmağına kadar kaplıyordu. Cloud'un ifadesinin altında yatan başka bir şey vardı.

Her zamanki kalıcı kaş çatma. Cloud uzaktaki şehre her baktığında bu adı konmamış duygu daha da artıyordu.

"Bu yaratığın benimle ne ilgisi olduğunu hâlâ anlamış değilim," dedi Shade. "Demogorgon. O da böyle diyor," dedi Indigo. "Ve bu çocukluk evinize saldırdı."

"Ne?" Büyüdüğü genelev mi? Maebh'in yaratığının oraya saldırmış olması kesinlikle bir tesadüftü. İçinden bir şüphe geçti. Maebh hâlâ onun kaçıyla ilgili kin mi besliyordu? Rosebud Courtesanlar iyi miydi? "Onlar iyi mi?"

"Kimse ölmedi ama hedef aldığı yerin sizin eski eviniz olması tesadüf olamaz."

"Onlar onun kendi tebaası," dedi Shade gözlerini kocaman açarak.

"Bu yaratığın ahlaki bir pusulası varmış gibi görünmüyor. Herkesi didik didik ediyor. Avlanıyor."

Shade kaşlarını çatarak başını salladı. "Muhtemelen sadece ikincil hasar. Bir tesadüf."

"İlk başta biz de öyle düşündük," dedi Cloud. "Ama sonra diğer saldırı alanlarından bazılarının yakın zamanda ziyaret ettiğiniz yerler olduğunu fark ettik."

"*Siktir.*" Bu tam da Shade'in ihtiyacı olan şeydi. Yüzünü ovaladı.

"Dahası da var," diye ekledi Indigo. "Henüz bunu görmedik yaratık, ama neden olduğu yıkımı gördük. Görgü tanıkları onun durdurulamaz olduğunu söylüyor."

"Bir Gardiyan ortaya çıkana kadar hepsi böyle söylüyor."

Sessizlik yerleşti. Shade'in bakışları şehirde karardı. Zaman tükeniyordu. Silver'ı bulup işinin başına dönmesi gerekiyordu.

"Kardeşim, bunu duymak istemediğini biliyorum... ama Tarikat'a geri dönme zamanı geldi," dedi Indigo.

"Hayır."

"Gölge-"

"Hayır dedim." Indigo'ya hançerler fırlattı, o da sadece kaşlarını çattı ve kartopunu Shade'in kafasına fırlattı. Shade kaçtı ve sonra onu daldan aşağı itti. Indigo uçmakta ustaydı ama yer çok yakındı. Karla kaplı çamurun içine sıçradı.

Bulut homurdandı. Shade karga şekil değiştirene ters ters baktı ama o sadece şehre baktı. Shade, Bulut'un onunla konuşmak için beklediğini hissetti.

Shade özel olarak. İndigo ipucunu yakaladı, çamuru fırçaladı ve orta parmağını Shade'e doğru kaldırdı.

"Peki," diye kestirip attı Indigo. "Ben gidiyorum. Ama gelecek olan bir sonraki fae kibarca sormayacak."

Bununla birlikte, Indigo uçup gitti.

"Sen de ona katılabilirsin," dedi Shade Cloud'a. "Onu elde edene kadar buradan ayrılmayacağım."

"Hiçbir amcık senin hayatına değmez." Cloud'un yüzünde küçümseme ifadesi belirdi. "İnan bana."

"Şu haline bak," diye Shade. "Benim hayatım için endişeleniyorsun."

Parmak eklemleri dalın etrafında beyazlaştı ve kıymıkları derisine itti. Her şeyi siyah ve beyaz olarak gören bir fae'ye düşüncelerini nasıl açıklayabilirdi? Öldürmek ya da öldürülmek Cloud'un sloganıydı. Bağlılığı siktir et. Kendinden başka kimseye bağlılığı siktir et.

Shade her zaman yaptığı gibi karga şekil değiştirenin ona karşılık vermesini bekliyordu ama bu durumla ilgili Cloud'un anladığı bir şey vardı.

"Onu ele geçirdiğimde," dedi Shade. "Güce sahip olacağım."

Bulut dövmeli parmak eklemlerini inceledi. Karanlıkta mürekkep, yağ tabakası gibi yağlı bir ışıltı yayıyordu. Cloud savaşta yumruklarını kullandığında, vuruşuna fazladan güç yükleniyordu. On İki Kadro'da Shade'in güç ihtiyacını anlayabilecek biri varsa, o da yanındaki bu erkekti.

Bulut bakışlarını kaldırdı ve şehre o kadar uzun ve sert baktı ki Shade onun şehre duyduğu nefretin sebebinin bir dişi olup olmadığını merak etti. Yoksa neden böyle bir açıklama ki? Belki de çürük yumurtayı fark edemeyecek kadar saf, genç ve cesur bir hırsızken kandırılmıştı.

Shade kargaya kar fırlattı. "İçeri girmeme yardımcı olacak bir şey biliyorsan söyle."

Gök gürültüsü Cloud'un bakışları arasında yuvarlandı

ama hiçbir şey söylemedi. "Peki, neden buradasın?"

"Sen de siktir git," diye verdi Cloud.

Shade, Cloud'la hiçbir yere varamıyordu, bu yüzden Silver'ın saçından tek bir tutamı havaya fırlattı ve bir izleme büyüğü örmek için manasını çağırdı. Büyüyü neden yapmaya devam ettiğinden emin değildi. O

Şehirde olduğunu biliyordu ama bir parçası onun buradan ayrılıp Elphyne'e gelmeye cesaret edebileceğini umuyordu. Bu onun hayatını kolaylaştırırdı ve eşinin itilip kakılmadığı anlamına da gelirdi.

Ayrıca, gün içinde kendisi bakmıyorken gitmesinden de endişe ediyordu ve bunu bilmenin tek yolu sürekli kontrol etmektir.

Elinden süzölüp şehre doğru süzölmeden önce bir an havada asılı kalan ipi mavi, parlayan bir aura kapladı. Gölge yapraksız dalın üzerinde durdu ve ağrıyan kanatlarını gerdi. Sonra geceye karıştı ve parlayan saç telinin ölü ormandaki izini takip ederek Bulut'u geride bıraktı.

BÖLÜM 3

I Buz gibi rüzgara aldırmayan Silver, sırt çantasını yün astarlı ceketinin üzerine geçirdi ve kayışı yeni gümüş ceketinin etrafına bağladı.

Göğüs zırhı. Rory'nin isteği üzerine, bir korse gibi sıkan ama pençelere ve diğer kötü saldırılara karşı metalin ek korumasını sağlayan bir zırh yaptırılmıştı. Harekete izin vermek için kalçalarının üzerinde bitiyordu ve içinde hapsolmuş karanlık gücü serbest bırakması gerekirse diye ön tarafında kolay erişimli bağcıklar vardı.

Ama bu gerçekleşmeden önce ölümün kapısına dayanmış olacaktı. Aksi takdirde sonuçları çok korkunç olurdu. Hiç beklenmedik bir anda, gücünün öldürdüğü fae'nin yüzündeki donmuş dehşet ifadesini hatırladı. Bu onun nefesini kesti. O yüzü asla unutabileceğini sanmıyordu. Çaresizlik ve kafa karışıklığının karışımı. Fae, Silver'a sadece bir gül vermek istemişti ama sonunda kül olmuştu.

Silver kısa bir süre Peaches ve Violet'in de kendisinininki gibi bir lanete maruz kalıp kalmadığını ya da bu özel cezanın sadece kendisi için mi yapıldığını merak etti.

Şehir kapılarının içinde dururken, üç güçlü erkek arkadaşına baktı. Tüm Reaper'lar. Hepsi öldürmek için eğitilmiş özel operasyon askerleri. -Onun gibi. Hiçbirinin Silver'ın kara zehrine karşı şansı olmazdı.

Martin koyu tenli, saçları kısa kesilmiş bir adamdı. Roger'ın solgun, çilli yüzünde üç yara izi vardı. Aynı fae canavarı Silver'ı da yaralamıştı ama o tek bir yara iziyle kurtulmuştu.

Kaşındaki ve üst dudağındaki iz, Roger'ın yaraları onu deforme etmişti. Silver'dan nefret ediyordu.

Üçüncü adam Silver'ın çok iyi tanıdığı biriydi; kendi sorunları olan, yakışıklı ve sıradan bir arkadaş olan Sid. Karamel rengi saçlarını topuz yaparken, gezinen bakışları Silver'ın üzerine indi ve sonra kayarak uzaklaştı. Onun gibi, adam da aşka düşkün değildi. Seks sırasında takmakta ısrar ettiğinde bile vambrece ya da korsesi hakkında hiç soru sormamıştı. Muhtemelen bunun bir sapkınlık olduğunu düşünmüştü.

İlişkilerinin tamamı, rahatlamaya ihtiyaç duyduklarında birbirlerinin dairesine gelmekten ibaretti. Sessizce seviştiler ve bir daha bu konuda hiç konuşmadılar. Silver'ın bildiği kadarıyla Sid'in hiçbir kişiliği, duygusu ya da siyasi arzusu yoktu. O yürüyen, öldüren, lanet bir makineydi. Hepsi bu kadardı.

Ona .

Gözlerini kısarak şehrin mayınlı kuvars duvarlarının üzerinden görünen aya baktı. Sıcaklık düşmüştü ama kar yağışı yakın değildi. Sadece serin, berrak bir gece. *Gitme zamanı.*

Toparlanıp hazır olduklarından emin olduktan sonra eldivenli ellerini birbirine sürttü ve kapı bekçisine başıyla işaret etti. Bekçi bir kolu çekerek kapı siperini çalıştırdı. Ağır ızgaranın kalkmasıyla dış kapılar açıldı ve içeri temiz hava doldu.

Elphyne'in kalbine yapılan yolculuk, kutup tundrası boyunca, dağların üzerinden ve başka bir ormandan geçmeden önce çamurlu ve çorak bir ormandan geçiyordu. *Çocuk oyuncağı.* Hedefleri olan Kuyu Tarikatı'na ulaşmaları yaklaşık iki hafta sürecekti.

"Bin," demişti Rory. *"Çocuğu al, sonra çık ve eve gel."*

Silver ekibine, "Hadi yapalım şu işi," dedi.

Sırt çantasını yokladı ve en önemli aletin hâlâ orada olup olmadığını kontrol etti. Bir cep saatine benziyordu ama açıldığında saatli bir alıcı-vericiye dönüşüyordu. Kurmalı bir pil şarj cihazı bile vardı. Kristal Şehir Tinker'ı ve Silver, ihtiyaç duydukları anda ihtiyaç duydukları şeye sahip olduklarından emin olmak için prototip üzerinde birlikte çalışmışlardı. Vücudunda sakladığı silahları kontrol etti. Kılıflarında iki mekanik tabanca, bıçaklar, bir flash-bang ve bir el bombası. Hiçbiri standartlara uygun olarak üretilmemişti.

Silver'ın zamanında bu silahlar kılıçlardan, ok ve yaylardan daha iyiydi. Kendinden emin bir şekilde bakışlarını bir mil ötedeki ölü ormana dikti ve ileriye doğru yürüdü.

Ormana giden yolun yarısında Gümüş durdu. Uğuldayan rüzgâr, koşan ayak seslerini taşıyordu. Dolunay az önce geçtikleri alanın net bir şekilde görülmesini sağlıyordu. Silver gerildi ve kapıdan kendilerine doğru koşan figürü takip ederken ekibine dikkatli olmalarını işaret etti.

Adam gözünün önüne geldiğinde neredeyse hayal gördüğünü sanacaktı. Bu Jimmy'ydi, Polly'nin kardeşi, Carla'nın genç oğlu. Bir kamp gezisine çıkacakmış gibi giyinmişti. Bıçaklar ve bir tabanca belinde kılıflıydı. Sarı saçları rüzgârdan dağılmıştı. Burnunun etrafında sivilceler. Sırt çantası. Soğuk hava kıyafetleri.

Önlerinde durdu, gözleri parlıyordu, göğsü kabarmıştı. "Beni de yanında götür."

Sesi ergenlik çıtırtısı mı verdi?

Silver ekibine şaşkın bir bakış fırlattı. Sid boş bir yüz ifadesiyle karşılık verdi. Martin omuz silkti. Roger'ın yaralı dudağı sanki şöyle der gibi kıvrıldı... *Lider sensin. Bununla sen ilgilen.*

"Geri dön Jimmy," dedi. "Kız kardeşinin sana ihtiyacı var."

"İşte bu yüzden buradayım," diye karşılık verdi ve ona yumruk atmaya çalıştı.

Bu hareket ona Polly'yi hatırlattı.

Şehri işaret etti. "olmadan önce geri dön."

Yüz ifadesi sertleşti. "Senden korkmuyorum. Senden bir şeyler öğrenmek istiyorum. Rory bunun son görevin olabileceğini söyledi, ben de bunun benim için son şans olduğunu düşündüm."

"Hemen geri dön," diye bağırdı. "Seni vurup baygın halde geri göndermeden önce."

"O zaman bana saat ver." Aptal genç çenesini kaldırdı. "Ama yardım etmek istiyorum. Annem hasta çünkü ilaç yok. Sırada Polly var. Rory sana yardım edersem bana biraz getireceğini söyledi. İyi bir hafızam var. Mesajlar için koşucu olabilirim."

Bunun için telsiz vericisi vardı ama söyleyemiyordu. Bu görevin gerçek amacı sadece yarısının bir sırdı. Silver psişik çocuktan haberdar olsa da, diğerleri

Tarikat'a gerilla saldırısı yapmak için oradaydılar. Ne kadar az kişi bilirse o kadar iyiydi.

Bu Silver'ın ihtiyacı olan son şeydi. Yumruğu kıvrıldı, Jimmy'nin cesaretini kırmaya hazırdı. Dürtüsüne saygı duysa da, fae'lerin umurunda değildi. Jimmy onların bölgesini işgal eden bir insandı. Onu gördükleri yerde öldürmezlerse, kendi zihninde tuzağa düşürüp kendileri için çalışmaya zorlayacaklardı.

"Küçük ," diye mırıldandı.

Roger kıs kıs güldü.

Martin yürümeye başladı. "Bu onun seçimi."

Sözleri bir anıyı tetikledi ve onu iki bin yıl öncesine sürükledi.

"Bu benim seçimim!" dedi annesine.

"Ama bana kim bakacak?" diye sızlandı annesi.

"Sekiz yaşımdan beri sana ben bakıyorum. Bana bakması gereken kişi sensin!"

"Ama, kıymetlim-"

"Kes şunu anne! Belki de şişenin ucunda yardım aramayı bırakırsan iyi olursun."

Lanet olsun.

Sinirlenen Silver hatırlatıcıyı silkeleyip attı. Binlerce yıl geçmişti ama annesi hâlâ düşüncelerine sinsice sızabiliyordu.

Koşarak uzaklaşan Jimmy'ye bakışlarını dikti. Onun ne hissettiğini bildiğini sanıyordu. Elphyne'e girmenin tehlikeli olduğunu anlamıştı. Büyük olasılıkla öldürülecekti. Ama hayatta kalırsa, daha güçlü dönecekti.

İnsanların ve bu yaklaşan savaşın sorunu buydu. Seçme hakkı istiyorlardı. Ve eğer bu seçim metali kabul etmek ve Kuyu'nun büyüünden vazgeçmekse, olsun. İnsanlar bin yıl boyunca büyü olmadan yaşamışlardı; bunu yine yapabilirlerdi. Ama fae'ler ya kendi yollarını ya da otoyolu istiyorlardı. Bu doğru değildi. İnsanlar farklıydı. Farklı şeyler istemelerine izin verilmeliydi.

Ve Jimmy bu seçimi yapabilecek yaştaydı. İçini çekti ve yürümeye devam etti.

"Burada ne yaptığımızı sanıyorsun Jimmy?" Silver, ormanın kenarına vardıklarında ve ilerleyebilecekleri yolu değerlendirdiklerinde sordu.

İskelet halindeki ağaçlardan sarkan sarmaşıklar esintide sallanıyordu. Ağaçlar rüzgârda gıcırdadı. Gölgeler belirdi.

"Sadece gibi olmayı öğrenmek istiyorum."

"O zaman neden Azrail eğitim ekibine katılmadın?"

Yüzünde suçlu bir ifade belirdi. Kahretsin.

"O sormadı, değil mi evlat?" Roger yumruğuyla onu dürttü.

"Rory'nin burada olduğundan haberi yok, değil mi?"

Utangaç bir şekilde başını salladı.

"Öldürüleceksin, bunu biliyorsun, değil mi?" Onu yakasından tutup hırpaladı. "O zaman Polly'ye kim bakacak?"

"Ben iyi olacağım." Ama kelimeler ağzından çıkarken endişeli gözleri ormana kaydı. "Ben iyi olacağım."

"Geri dönmek için hâlâ bir şans var," diye ısrar etti Silver. "Şu tarlanın üzerinden dümdüz geri koş ve kapıya varana kadar durma."

Roger ona bunu önerdiği için bile pısırik olduğunu söyleyen bir bakış gönderdi. Kız kaşlarını çatarak ona baktı ve bu teoriyi test etmesi için ona meydan okudu.

Ormanın derinliklerinden gelen uğultu Silver'a kendisini takip eden bir gölge hakkında endişelenecek zamanı olmadığını hatırlattı. Ormanda hiçbir şey iyi yetişmezdi ama büyülü ve çarpık canlılar bu fakir topraklarda hayatta kalabilmek için evrim geçirmiş ve orayı kendi evleri haline getirmişlerdi. Jimmy bu kısmı atlatabilirse Elphyne'de de başarılı olacağını düşündü. Bu bir test olacaktı.

Silver ilerlemeleri için işaret etti.

Ay ışığı ölü ormana girdikçe azalıyordu. Cılız, karla kaplı ağaçlar gölgeler çoğalana kadar ışığı engelledi. Ekibi dikkatli olmaya başladı. Jimmy tedirginleşti. Daha yüksek, daha medeni fae'ler bu ormanda pek bulunmazdı ama Kristal Şehir'de bir tür kanatlı yaratığın burada avlandığı söylentisi yayılmıştı. Bir Azrail ekibi için, uygar olsun ya da olmasın, bir fae ile başa çıkmak sorun olmamalıydı.

Dallar, büyümüş kökler ve ağaç gövdeleri dört bir yanlarını sarana kadar birkaç yüz metre sessizlik içinde yürüdüler. Sadece bulanık nefesleri, ayaklarının altındaki çıtırtılar ve ara sıra duydukları küçük hayvan sesleri duyuluyordu.

"Çok karanlık," diye fısıldadı Jimmy. Titriyordu. "Ve soğuk."

"Şşşt," diye tısladı
Roger. "Korkmuyor
musun?"

"Kafanda bir şarkı söyle," diye önerdi Silver. En sevdiği şarkı Beach Boys'un *Kokomo* şarkısıydı. Şarkıyı söylerken kendini bir film montajındaymış gibi hissediyordu ve bir süreliğine hayat o kadar da korkutucu gelmiyordu.

"Şşş," diye ekledi Martin.

Silver Jimmy'ye baktı. Tabancasının üzerine eğilmiş, gözleri karanlıkta tehlikeyi yakalayamayacak kadar hızlı fırlıyordu. Ceketini hava koşullarına uygun değildi. Yolculuğa nasıl dayanacağı onu aşırıyordu. Önce eldivenlerini ona verdi, sonra da ilkel gece görüş gözlüklerini kafasından çıkarıp ona uzattı. Kendi zamanında yapılanlar kadar gelişmiş değillerdi ama işlerini görüyorlardı. Gözlükleri adamın sarışın, kabarık kafasına taktı ve açtı. Elektronlar merceği tetiklerken mekanik bir vızıltı duyuldu. Onun hayranlığı bu fedakârlığa değermişti.

Lanet olsun. Yumuşamaya başlamıştı.

Bu gerçek karanlık değildi zaten. Onun içinde yaşayan gibi değil.
Bu geldiğinde... o zaman korkacaktı.

Çok fazla teknoloji kaybedilmişti ama Silver gibi nükleer kışın neden olduğu derin dondurucudan uyanan başkaları da vardı. Bilim onların nasıl hayatta kaldığını açıklayamıyordu. Fae kurallarının insanlara kaybettirdiği tüm gelişmeleri düşününce bir an için Silver'ın içine bir burukluk çöktü. O gözlükler insanların neredeyse gece fae'leri kadar iyi görmelerini sağlıyordu. Başkaları bu yıkıcı ve çoğu zaman kaotik büyüye erişebilsin diye bu avantajdan vazgeçmek aptalca görünüyordu.

Bizi insan yapan her şeyi yok etmek istiyorlar, demişti Nero.
Tarihimizi silmek istiyorlar. O da buna inanmıştı.

Her şey bir bakış açısı meselesiydi.

Kötü insanlar neredeyse dünyayı yok edecek olan bombayı yaptılar, ama fae'lere yeterince zaman tanıyın, onlar da eninde sonunda manayı kullanarak aynı şeyi yapmanın bir yolunu bulacaklardır. Zaten bulmuşlardı. İnsanlar ve fae'ler birbirlerinden çok farklı değillerdi. İyi olanları vardı. Kötü olanlar da vardı. Ve bir de Silver gibi ikisinin arasında bir yerde var olanlar vardı.

Homurtu ile soluk alma arasında bir ses tabancasını kaldırıp ormanın derinliklerine doğru nişan almasını sağladı. Adamlarını saymak için gölgenin içinden süzüldü. Sid. Martin. Ama Roger neredeydi? Kalbi güm güm atarak silahını üç-altmışlık bir açıyla doğrulttu, ağaç gövdeleri ve sarmaşıklar arasındaki karanlık girintileri .

Silver Sid'in gözlerini yakaladı. Okunamayan yüz ifadesi hiçbir karşılık vermedi. Martin'i kontrol etti, o da sakın ve tetikteydi.

"Roger nerede?" diye sessizce mırıldandı.

Güm. Arkasına bir şey düştü. Jimmy inledi. Döndüğünde Roger'ın yerde kıvranmakta olduğunu, parmaklarının arasından kan damlarken boğazını tuttuğunu gördü. Fıskırmıyor. Yaşayacak. Silver tabancasını dallara doğrulttu.

"Vampir," diye tısladı ve kör etmek için kurmalı fenerini çıkardı. Neyse ki gitmeden önce çalıştırmıştı. Fenerin düğmesine bastı ve ışını dallara doğru yönlendirdi.

"Oh Tanrım, oh Tanrım." Jimmy çömeldi ve Roger'ı kontrol etti. "Piç ısırdı beni," diye homurdandı Roger.

Konuşuyor. O iyi.

Roger tökezleyerek ayağa kalktı ve tabancasını çıkarıp horozunu kurarak karanlığa doğru nişan aldı.

Jimmy taklit etti ama tetiği çekerek havaya ateş etti. Kurşun çatladı ve ormanda yüksek sesle yankılandı.

"Dur!" Silver elini onunkinin üzerine koyarak silahını indirdi. Meşaleyi yakması yeterince kötüydü, ama bu ses onları hızlı bir yemek arayan herhangi bir şey için hedef haline getirebilirdi. Bu ormanda avlanan kanatlı yaratığın vampirle hiçbir ilgisi olmama ihtimali vardı.

Jimmy'nin eli titriyor, yanındaki tabancayı sallıyordu. "Öleceğiz."

"Ölmeyeceğiz." Onun gelmesine izin verdiği için zihinsel olarak kendini tekmeledi ve onu bir ağaç gövdesine doğru itti. "Yere yat ve bekle."

Ekibine katıldı ve bölgeyi hızla taradı. Her bir Azrail, parmağı tetikte, sinsice ilerliyordu. Vampire tek bir kurşun sıkmaları yeterliydi.

Gözlerinin onu izlediğini, incelediğini neredeyse hissedebiliyordu.

"Onu gördün mü?" Martin Roger'a fısıldadı.

Roger'ın çenesi sıkıştı. "Erkek. Kanatlı. Beni havaya kaldırdı, ısırdı, sonra

-" Kaşlarını çattı ve tökezledi, gözleri vampirin ısırığındaki histaminler yüzünden düşmüştü. "Şerefsiz kanımı tükürdü ve ortadan kayboldu. *Puf.* Aynen böyle. Düştüm."

"Kayboldu. Işınlandı mı yani?" Silver ensesindeki tüyler diken diken olarak sordu.

"Belki de. Her şey çok hızlı oldu."

"Eğer bu şekilde hareket edebiliyorsa, sıradan bir vampir olamaz." Tehdit seviyesi yükseldi. Vampirin Roger'dan su içmemesi de garipti. Tam olarak beslenmek isteseydi, onu daha uzun süre tutardı. Ama Roger'ın kanını tükürmüş ve onu sonradan düşünülmüş gibi bir kenara atmıştı. Belki de onlarla oynuyordu.

Sağında bir homurtu. Silver döndü, kalbi boğazına fırladı. Şimdi de Martin kayıptı. *Lanet* olsun. Tamamen kayıptı. Ağaçlarda değil. Dallarda değil. Gitmişti. Jimmy inledi.

"Şışt," diye tısladı, daha iyi duymaya ihtiyacı vardı. "Öleceğiz. Öleceğiz."

Hemen susmazsa onu tokatlayacaktı. Rüzgârda bir asma hışırdadı. Ağaca yaklaştı, Jimmy konuşmayı kestiği için sessizce şükretti.

Bekle.

Konuşmayı kesmişti.

Midesi dehşetle doldu. Jimmy'ye döndü. Gitmiş.

Ne oluyor lan? Gümüş Sid'le yüzleşti, tam o sırada arkasında siyah bir gölge patladı. Kalın karanlık şeritleri onu sardı. Silver gölgenin kalbinden sırttan yakışıklı bir adam gördü. Koyu renk, şekillendirilmiş saçlar. Sivri vampir kulakları. Ona doğru havayı öperken yüzünde küstah bir eğlence ifadesi vardı. Tabancasını ateşledi. *Çok geç kalmıştı.* Kurşun, arkasında bıraktığı gölgelerin ve parçalanmış ağaç kabuğunun içinden geçti.

Kulakları yeniden sessizliğe alışırken silahının namlusundan dumanlar yükseliyordu.

Sid gitmişti. Martin gitmişti. Jimmy gitmişti. Vampir onları bir kara delik girdabı gibi gölgesine almıştı. Neredeydi

Roger mı? Silver adamın bir ağaç gövdesine yaslanmış olduğunu gördü. Ölmüş mü?

Parmaklarını adamın boynuna koyarak nabız aradı. Güçlü bir şekilde atıyordu. Ölü değildi, uyuyordu. İçinde ezici bir panik dalgası kabardı. Metal korsesinin altını tırmalayan canlı karanlık, kafesine doğru kabardı. Soluk soluğa ve aniden nefessiz kalarak görüşünü netleştirmeye zorladı. Odaklanmak için. Durumu kontrol altına almak için.

Beni bir arada tutan gerginliği düşün. Korkmuyorum. Kontrol bende.

Kararlılığını pekiştirip çenesini sıkarak, önündeki bağcıklara erişebilmek için ceketinin düğmelerini aceleyle çözdü. Ama henüz ölmek üzere değildi. Dişlerini sıktı ve bağcıklar avucunu kesene kadar sıktı. *Tutun onu.*

Uzaktan gelen silah sesleri onu sese doğru koşturdu, ciğerlerinin kısıtlamalara karşı verdiği mücadeleye aldırmadı. Alçak dallardan kaçtı, sarmaşıkları ve sarkan kökleri itti. Yapraklar yüzünü kamçılıyordu. Silah seslerinin geldiği yöne doğru düz ve doğru bir şekilde ilerlerken nabızı kulaklarında uğulduyordu. Her an olabilirdi.

Ekibi, başka bir Azrail grubunun aylar önce bıraktığı atılmış bir kamp ateşinin etrafındaki kütüklerin üzerinde oturuyordu. Roger bile çökmüş ve yarı uyur haldeydi ama yine de bir şekilde yanı başındaki Sid'le sohbet ediyordu. Oraya nasıl bu kadar çabuk gelebilmişti? Martin ve Jimmy başka bir kütüğün üzerindeydi ve vampir de ortadaki üçüncü kütüğün üzerinde oturuyordu. Roger'ı almak için geri ışınlanmış olmalıydı.

Vampir avuçlarını ısınmak istercesine ölü ateş çukurunun üzerinde tutuyordu, sanki bu onun tesadüfen içine düştüğü eğlenceli bir sessiz sinema oyunuymuş gibi.

Mükemmel kesilmiş koyu renk sakalı güçlü çenesini vurguluyordu. Kalın kirpiklerin çevrelediği duygulu gözler onu kendine çekiyordu. Deri kaplı geniş omuzlar, sivriltilmiş bel ve uzun bacaklar. Sanki bir sanatçı Silver'ın en derin, en karanlık fantezilerine ulaşmış ve onu özellikle onun için yaratmıştı. Bir cazibe olmalı. Kimse *bu kadar* yakışıklı olamazdı.

Bu düşünce onun üzerindeki büyüü bozdu ve tehdidi değerlendirmeye devam etti. Parmağı tetiğin üzerinde sıkılaştı. Çivili zırhları ve bıçakları tutan kayışları olan bir savaş üniforması giyiyordu. Bu

Omzunun üzerinden geniş bir kılıcın kabzası görünüyordu. Halüsinasyon görüyor olmalıydı çünkü kılıç metal gibi görünüyordu.

Parçalar bir araya gelince nefesi kesildi. *Metal*. Siyah deri üniforma. Gölge manipölasyonu. Yakışıklı yüzü araştırdı ve ihtiyacı olan onayı buldu. Sol gözünün altında parıldayan küçük mavi bir gözyaşı damlası. O bir Gardiyan'dı. Aynı anda hem metal kullanabilen hem de büyüye erişebilen nadir, acımasız fae koruyuculardan biriydi.

İnsanlar için en ölümcül olanı.

Şehvetli dudaklar, onun farkına vardığı şafağı fark ettiğinde bir tarafa doğru kıvrıldı.

Hedefi şaşmıştı, bu yüzden gözlerinin arasına nişan aldı ve ekibini kontrol etti. Hayatlarını tehlikeye atmayı umursamıyormuş gibi gülümsüyor ve sohbet ediyorlardı. Bunların nesi vardı?

Vampir ekibine, "Silver'a merhaba deyin," diye seslendi.

Sanki bir kuklacı iplerini çekiyormuş gibi Silver'la yüzleştiler, gülümsediler ve el salladılar.

"Silver'a merhaba!" dediler hep bir ağızdan.

Silver ateş etti. Kurşunu vampirin arkasında bıraktığı gölgede bir delik açtı. Oradaydı ve sonra yoktu. Nefesini tutarak tüm farkındalığını duyularına yöneltti ve uzun dakikalar boyunca karanlığı araştırdı. Sola, sağa, yukarı, aşağı. Parmağı tetikte sıkılaştı.

Ani sıcaklık sırtını kavurdu. Bir şey uzun örgüsünü çekiştirdi.

"Şimdi, şimdi, sevgilim," dedi derin, yumuşak ses kulağına. "Biraz heyecanı sonraya sakla."

[DAHA FAZLASI İÇİN HAZIR MISINIZ? Vahşi Kalpler Senfonisi'ni hemen edinin.](#)

DIĞER OKUYUCULARLA KONUŐMAYA MI
İHTİYACINIZ VAR?

Eğlenceli sohbetler, çekiliőler ve özel içerikler için Lana's Angels
Facebook Grubuna katılın.

<https://www.facebook.com/groups/lanasangels>

AYRICA LANA PECHERCZYK TARAFINDAN

Ölümcül Yedili

(Paranormal/Bilim Kurgu Romantizm)

Ölümcül Yedili Kutu Seti Kitaplar 1-3

Günahkar

Kıskançlı

ık

Açgözlü

ük

Oburluk

Gazap

Tembelli

k Şehvet

Gurur

Umutsu

zluk

Fae Muhafızları

(Fantastik/Paranormal Romantik)

Kurt Mevsimi Üçlemesi Yalnız

Kurtların Özlemi Keskin

Pençelerin Tesellisi

Of Kisses & Wishes Novella of (aboneler için ücretsiz)

The Dreams Broken Kings

Vampir Mevsimi Üçlemesi Gölge

ve Kandaki Sırlar Dişler ve

Dikenlerden Labirent Vahşi

Kalplerin Senfonisi

Tanrıların Oyunu

(Romantik Şehir Fantezisi)

Soul Thing

İçindeki Şeytan

Tanrıyı Oynamak

Oyun Bitti

Tanrıların Oyunu Kutu Seti

TEŞEKKÜRLER

ARC ekibimin tüm üyelerine teşekkür ederim, Lana'nın ARC Melekleri. Yayınladığım her kitapta yanımda olduğunuz için şanslı yıldızlarıma teşekkür ediyorum.

Siz harika okuyuculardan birkaçı, Tinger'a isim bulmakta zorlandığımda bana yardımcı oldu. Oraya birkaç öneri koydum ve sıkıcı bir şey yapmakla sonuçlandı. Yuh bana!

Editörüm Ann Harth'a teşekkür ederim, bu kitapları her zaman siyah beyazdan tam teknik renkli ihtişama dönüştürmeye yardımcı oluyor.

Dünyanın en harika okuyucularına... Romantizm okumaya devam edin.
O da seni seviyor.

Cesur ol.

Sevgiler, Lana.

YAZAR HAKKINDA

**Aman Tanrım! Adımı nasıl
söylüyorsun?**

Lana (yeterince açık - Lah-nah) **Pecherczyk** (burası zorlaştığı yer - Pe-her-chick).

Bana Lana Price-Check, Lana Pera-Chickywack, Lana Pressed- Chicken, Lana Pech...o kız denildi! siz koyun, onlar söyledi. Madem hecelemesi bu kadar zor, neden kolay bir takma ad yerine bu adı kullanayım ki?

Basitçe söylemek gerekirse, anneme aitti. Ve o benim rüya şampiyonumdu.

Hayatımın büyük bölümünde tek bir şeyde iyiydim: sanat. Etrafımdaki dünya çalışmalarımı gördü ve daha yapmam gerektiğini söyledi, ben de yaptım.

Ama sekiz yaşımdayken hikaye yazmak istediğimi söylediğimde, fakir olmamıza rağmen annem boş bir defter ve kalemle eve geldi ve hayallerimin peşinden gitmemi, beni nereye götürürse götürsün mutlu olacağımı söyledi. Bu konuda çok iyi değildim ama önemli değildi çünkü onun desteğini almıştım ve bu hoşuma gidiyordu.

Ben on üç yaşımdayken öldü ve dört kızını yetim bıraktı. Birdenbire hayallerimin şampiyonunu kaybetmiştim, en küçük iki kız kardeşimden ayrılmıştım ve hayatın zorlukları hakkında konuşacak kimsem yoktu.

Bu yüzden gizlice yazdım. Kalbimi her gün bir günlüğe döktüm ve bazen onun beni dinleyeceğini hayal ettim. Günün sonunda, o duymasa bile, yazmak bu hayali canlı tuttu.

Sonunda, kendi çocuklarımı doğurduktan (küçük oğlanlar kılığında iki havai fişek) ve iç sesimi çok uzun süre görmezden geldikten sonra, örnek olarak liderlik etmeye karar verdim. Ben olmasaydım çocuklarıma hayallerinin peşinden gitmeyi nasıl öğretebilirdim? Kendi hayallerimin şampiyonu oldum ve gerisi tarih oldu, işte .

Bir sonraki büyük aksiyon dolu romantik romanı yazmadığım, halı fareleriyle uğraşmadığım ya da Kelpie'min çenesinden Gl Joe'yu kurtarmadığım zamanlarda, ay ışığında kötülükle savaşıyor, gün ışığında aşkı kazanıyor ve gerçek bir kavgadan asla kaçmıyorum.

Avustralya'da yaşıyorum, ancak çevrimiçi olarak her zaman sohbet etmeye hazırım. Gelin ve beni bulun.

Abone Ol & Takip Et
subscribe.lanapecherczyk.com
lp@lanapecherczyk.com

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

